Серце метелика

Першопочатково опубліковано в "Архіві нашого часу" за адресою http://archiveofourown.org/works/930330.

Рейтинг:	Зрілість
Архівне попередження:	Графічні зображення насильства М/Ж
Категорія:	Гаррі Поттер - Джоан Роулінг, Ганнібал (ТВ)
Фандоми:	Гаррі Поттер/Том Реддл, Гаррі
Стосунки:	Поттер/Волдеморт Том Реддл | Волдеморт,
Персонажі:	Гаррі Поттер, Волдеморт
Додаткові теги:	Насильство, вбивства, психологічні маніпуляції, АУ в дусі Ганнібала, газове освітлення, серійні вбивці, альтернативний всесвіт - серійні вбивці
Мова: Збірники:	Англійська мова
Статистика:	Мої улюблені в одному місці, Найкращі фіки про Томарі/Гарріморта, Найкращі фіки про Томарі, Твори НР, які варто прочитати, присвячені Томару, Найкраще з ЛВГП

Опубліковано: 2013-08-17 Завершено: 2017-01-01 Слова: 103 747 Розділи: 40/40

Серце метелика

by The_Fictionist

Підсумок

AU - за мотивами "Мовчання ягнят/Ганнібал". Після нещодавніх подій у своєму житті Герміона направляє Гаррі до відомого психіатра, доктора. Т. Ріддла. Він не схожий ні на що, чого Гаррі коли-небудь очікував або уявляв, і незабаром виявляється чудовим помічником у боротьбі з тими самими тінями та іменами, які переслідують його вночі. Якби ж то все було так просто.

- Доступний переклад на польську мову: Motyle serce by Panna_Mi
- Доступний переклад іспанською мовою: Серце метелика (Traducción) від Sthefy

Частина перша: 1

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Зал очікування був дорогим і елегантним. Він сидів на темному шкіряному дивані, намагаючись не с о в а т и с я , стискаючи і розтискаючи руки на колінах.

Гаррі не міг повірити, що Герміона вмовила його на це.

Йому знадобилося все, що він мав, кожне зусилля і волю, щоб не просто вибігти з тихої кімнати, а й від дверей - особливо від людини за дверима, і всіх наслідків, що з цього випливають.

У чарівному світі зазвичай не було психіатрів, а якщо вони і були, то, як правило, їх називали "цілителями розуму", які працювали в лікарні Святого Мунго.

Том Ріддл був безпрецедентним випадком.

Він був відомий на всю країну своїми знаннями людського розуму і всіх галузей психіатрії, включаючи кримінологію, що дозволяло авторам консультуватися з ним у майже маглівській манері у справах.

Можливо, тому він теж був тут. Він не знав.

Все, що він знав, - це те, що він кришиться по краях, як обгорілий папір, а його здоров'я повільно в ' я н е , п е р е т в о р ю ю ч и с ь н а обвуглений хрумкіт руїни.

Він зволожив губи, глянув на годинник, що цокав, потім на коліна.

Йому ніколи не подобалася думка про будь-яку психіатричну допомогу, маглівську чи магічну - але Герміона запевнила його, що Ріддл не з тих, хто пхає в нього пігулки через стіл. Вона сказала, що з ним можна просто поговорити. Хтось, хто допоможе розібратися з його думками, неупереджене вухо.

Він думав, що це повна нісенітниця, ніби він був якоюсь зламаною іграшкою, яку потрібно завести і полагодити.

Але в світлі останніх подій стало обов'язковим, щоб він прийшов і принаймні спробував.

Зал очікування був порожній, ретельно прибраний і чистий. Вона була занадто стерильною для його особистого задоволення, хоча він був упевнений, що хтось знайде білий простір заспокійливим і спокійним.

Його нігті впилися в долоні, намалювавши тонкі червоні півмісяці крові. Його

горло тремтіло. Годинник цокав далі.

Якщо відкинути вбік неупереджене вухо, йому це все одно не подобалося. Але він мусив витримати півроку цих сесій, якщо хотів зберегти свою посаду аврора, і він, звичайно ж, хотів зловити Волдеморта. Після свого останнього вбивства і нападу він затих, але Гаррі просто знав, що він все ще д е с ь п о р у ч .
Десь.

Шість місяців було більш ніж достатньо - чорт забирай, наскільки він був зацікавлений, одного сеансу було достатньо. Все одно Ріддл в и с т а в л я в о х р і н е н н о в и с о к і ціни.

Він був упевнений, що міг би кинутись на п'яного на вулиці, і це мало б той самий кривавий ефект, а також байдужість неупередженого вуха.

Його нутрощі скрутило.

Він був на ногах, як тільки відчинилися двері, в роті трохи пересохло.

Том Ріддл виявився тим, кого він очікував побачити на фотографіях і почути про нього. Звісно, його дуже рекомендували, і він мав чудовий послужний список - але це абсолютно не полегшило Гаррі його сумнівів і вагань. Можливо, це лише посилило їх.

Йому не подобалася думка про те, що його психоаналізують, намагаються залізти йому в голову. Чорт забирай, зараз він взагалі не був схильний до самоаналізу. Він був упевнений, що там, нагорі, було щось не так, і, можливо, це була ще одна причина, чому він не хотів цього торкатися. Він не знав, що знайде, що може пробудити з темряви, яка ховається в глибині його свідомості.

Але він був Гаррі Поттером, він не міг спокійно тріснути і розколотися по краях.

Ріддл був несамовито гарно вдягнений і відполірований, як і його приймальня. Все це здавалося йому пасткою, це свідоме намагання створити певний імідж. Зал очікування був спроектований так, щоб люди почувалися невимушено, а Ріддл... він не знав, чого прагне Ріддл, але йому не подобалася думка про те, що цей чоловік, ймовірно, чогось прагне.

Однак він виявився молодшим, ніж очікувалося.

Гаррі ніяково втупився в підлогу, коли останній пацієнт чоловіка пішов після численних "дякую" і палких потисків руки Ріддла.

"Містере Поттер, будь ласка, заходьте і сідайте".

Голос Ріддла був схожий на рідкий оксамит; він не

довіряв йому.

Це був кінець. Якщо він збирався втекти, то точно повинен був зробити це зараз.

Герміона була б дуже розчарована; Рон теж. Можливо, саме через цей неприємний присмак у роті він важко увійшов до іншої кімнати, як людина, що йде на битву, а може, навіть на страту. Він потиснув руку Ріддлу, стиснувши щелепи, і шукав...

Диван. Це, мабуть, якийсь жарт.

Він одразу ж рушив до єдиного стільця - який, очевидно, належав Ріддлу - тільки для того, щоб чоловік спокійно, але твердо схопив його за руку і всадовив на диван.

Його очі спалахнули.

Так, він ніяк не міг з цим змиритися; він був як погане кліше.

Він точно не робив всю цю штуку лежачи, це було просто смішно, і він не бачив, як це могло б чимось допомогти.

Натомість він пересів на самий край сидіння, готовий до пружини. Ріддл спокійно підтягнув стілець до себе і сів навпроти, склавши руки на колінах. У нього не було блокнота, але це вже було щось.

Настала довга, незручна тиша, під час якої Ріддл просто дивився на нього - і він був до біса впевнений, що так не повинно було статися! До того ж, витріщатися було неввічливо.

Він дивився у відповідь, не бажаючи поступатися першим, розривати зоровий контакт чи здригатися.

Нарешті Ріддл заговорив, через п'ять хвилин після того, як вони, мабуть, пройшли повз те

місце, де щойно дивилися один на одного. "Чому ти тут, Гаррі?"

"О, то ми вже на "ти"? Це не дуже професійно", - відповів Гаррі. На його подив, на губах Ріддла з'явилася легка усмішка.

"Навпаки, враховуючи характер моєї роботи, я не бачу причин для таких задушливих формальностей, перебуваючи в цій кімнаті".

"Ви думаєте, що якщо назвете мене Гаррі, я відкриюся вам? У вас є моя справа, чому б вам просто не прочитати відповідь на своє запитання? Ви - ви прекрасно знаєте, чому я тут".

Вольдеморт. Вбивства. Напад. *Усе.*

"Я не дивлюся на файли". Ріддл махнув майже зневажливо рукою. "Я вважаю за краще робити власні висновки і спостереження, і - як би це не було шокуюче - розмовляти з моїми клієнтами, а не покладатися на судження, зроблені іншими людьми".

Попри себе, Гаррі пирхнув від сухого тону. Він підозрював, що саме Реддл міг викликати в нього бажання так швидко розплитися в усмішці. Це не була невимушена посмішка, але все ж таки це була посмішка.

"Клієнти? Не пацієнти?"

"Так, клієнти, - спокійно відповів Ріддл. "Пацієнт" означає, що я збираюся вас лікувати".

Гаррі підняв брову і зі скептичною цікавістю вивчав іншого. Це... було не те, чого він очікував. Герміона казала, що цей чоловік відрізняється від інших у своїй галузі, але він не дуже вірив у це. Він думав, що вона просто намагається переконатися, що він прийде на прийом.

"А ти ні?" - запитав він.

"Ні, я збираюся надихнути вас лікувати себе. Більш ніж зрозуміло, що ваші проблеми знаходяться у вашому розумі, інакше вас би не направили до мене, але ваші проблеми не є клінічними в сенсі психологічного розладу, який би лікувався інакше - наприклад, шизофренія або біполярний розлад, які частково викликані хімічним дисбалансом в мозку", - сказав Ріддл. "Таким чином, ви є основною людиною, яка здатна лікувати себе сама, з допомогою інших. Ваша проблема також не є генетичною. Чому ви тут?" - знову запитав він.

"Мабуть, цікаво виконувати свою роботу, - відповів Гаррі за мить. "Одна з небагатьох професій у нашому світі, де люди так вільно розкривають свої секрети при першій зустрічі". Нібито; чи справді люди в и в е р т а л и свої нутрощі незнайомцю? Може, це було терапевтично? Можливо, так і було, але він не міг змусити себе зробити це.

"Ти не зрозумів мого запитання, Гаррі, - сказав Ріддл. "Зараз мене не цікавлять конкретні деталі, чому тобі потрібна моя допомога, мене більше турбує той факт, що ти відвідуєш мене, коли явно цього не хочеш - чому ти тут. Друг?"

Гаррі не витріщився на чоловіка, хоча його очі, можливо, ненадовго

розширилися. "Так", - сказав він за мить. "Друг. Я не люблю психіатрів."

"Чому б і ні?"

"Це ви мені скажіть, ви ж психіатр".

"Вам не подобається відчуття, що вас піддають психоаналізу і розбирають на частини, і ви не хочете знати, що у вас в голові, не в останню чергу тому, що це буде болючим процесом, який змусить вас зіткнутися з проблемами, які ви воліли б ігнорувати. Вам також не подобається натяк на те, що ви потребуєте допомоги, а отже, на вашу думку, є якимось слабким чи зломленим. Потребуєте виправлення".

"Вдалий здогад, - хихикнув Гаррі.

"Це не було здогадкою. Насправді, це досить поширена відповідь".

"Хіба ти не повинен був сказати мені, що я особлива сніжинка?" Його тон став жорсткішим. "А не тривіалізувати мої проблеми, звертаючись за психіатричною допомогою?"

"Те, що щось поширене, не означає, що воно тривіальне. Смерть - найпоширеніша річ у світі і єдина річ, яку поділяє кожна істота, але я навряд чи назвав би це тривіальним, коли нашим життям керує вона, її вплив і наш страх перед нею", - відповів Ріддл, не збавляючи обертів. Гаррі зупинився на цій думці, перш ніж нарешті відвів погляд і обвів поглядом кімнату.

Як і в залі очікування, тут було чисто й охайно. Там був диван, крісло, стіл і велика шафа. Були ще одні двері.

"Куди це йде?" - запитав він натомість.

"Я впевнений, що ви дізнаєтеся про це під час наших занять".

"Ви виглядаєте таким до біса впевненим, що я повернуся, хоча я щойно сказав, що не люблю

психіатрів". Ріддл злегка засміявся. "Я не звичайний психотерапевт".

"Зрозуміло, - пробурмотів Гаррі. "Твій професіоналізм залишає бажати кращого".

"Куди мене приведе професіоналізм у такій особистій справі? Я маю намір виштовхнути тебе із зони комфорту, Гаррі. Я збираюся залізти в твою голову і затягнути тебе туди, як би ти не хотів втекти від своїх проблем".

"Ні, якщо я не повернуся, ти не повернешся".

"Ну, ти ж ще не поїхав, чи не так?" Ріддл посміхнувся. Гаррі насупився, одразу ж схопившись на ноги, а другий підняв руки вгору в заспокійливому жесті. "Один сеанс. Хіба не це ти обіцяв своїй подрузі? Герміоні?"

"Як?"

"Мені не потрібно читати ваше досьє, щоб впізнати золотого хлопчика-аврора міністерства і знати, з ким він проводить час. Звідси логічно випливає, хто тебе прислав, якщо ти явно не сам себе прислав. Більше того, я відчував, що рано чи пізно хтось направить тебе до мене. Це було лише питанням часу".

Гаррі ще більше насупився і стиснув щелепу. Ріддл продовжував розпитувати його, лише ввічливим жестом запропонував йому сісти. Проте погляд його очей був зовсім іншим - викличним, таким, що змушував Гаррі тікати, як боягуз. Саме цей погляд зупинив його; було в ньому щось таке, чого він не міг зрозуміти. І, звичайно, виклик боягузтву.

Іноді він ненавидів бути

грифіндорцем. Він сів.

Багато людей звернулися до психіатрії, психотерапії та подібних професій через бажання допомагати людям, робити їх кращими.

Том міг би з упевненістю сказати, що він зовсім не такий, і, можливо, саме це допомогло йому досягти успіху в роботі. Він не дотримувався загальноприйнятих норм своєї професії, відмовлявся від традиційних методів, а його мотивація була суто егоїстичною.

Простіше кажучи, він любив таємниці, любив загадки, і він міг досить легко вдягати інше обличчя, пристосоване до вимог його поточних проектів - офіційних чи інших. Він умів грати роль лагідного слухача, він умів давати людям саме те, що вони хотіли, він знав, чого вони очікують.

Гаррі нічим не відрізнявся - його міркування з цього приводу залишалися актуальними, і він не збрехав про свою методологію.

Більшість людей, які приходили до нього, були нудними. Цікаві по-своєму, складністю своїх емоцій, яких він просто не міг зрозуміти, але все одно жадібно поглинав, щоб задовольнити власні апетити до влади і контролю, до трофеїв, до сердець і душ, які він поглинав у своїх цілях, - але цей був йому до душі.

Це було... ідеально. Він дуже сподівався, що хтось порекомендує йому "Хлопчика, який

вижив". Гаррі Поттера. Просто ідеально.

Звичайно, хлопчик не пам'ятав його і не знав усього, що він зробив, що додало ситуації смачної іронії.

Особливо тому, що вони неминуче говорили б про Волдеморта. Його очі на долю секунди зблиснули, коли Гаррі знову вмостився на дивані.

Хоча його знання можна було б зручно приписати славі Гаррі, насправді тут була набагато більш особиста історія. Це мало бути так весело. Найкращі з його колекції, а він завжди збирав їх, зрештою. Вони були його, всі його улюбленці, і він вимагав і цінував їх.

Він завжди був більш вибірковим у виборі клієнтів, коли отримав визнання.

Він, звісно, виправив би Гаррі - ніколи не можна було б сказати, що він погано виконує свою роботу. Найцікавіше було б те, до чого він його примусив, що він розкрив, як він міг би використати ці знання, щоб зберегти свої власні таємниці та плани в безпеці, як він сформував Гаррі і з часом заволодів би ним.

Гаррі був тим, хто втік від нього одного разу. Більше не втече.

Він подарував молодшому чоловікові блискучу посмішку.

Нехай ігри починаються.

Він завжди дуже добре знав, чого хоче.

Примітки до розділу наприкінці

Починаю повільний процес перенесення деяких моїх фіків на A03, звідси і раптовий сплеск у 17 розділів. Як сказано в анотації, натхненний серіалом "Ганнібал" від NBC. Сподіваюся, вам сподобається, і я буду радий почути, що ви думаєте :)

Прекрасне місце злочину від чудового анона :) Хвала їй!

Також RustamAndTheWhiteDemon зробив фан-мікс на "Серце метелика", який вам варто послухати.

Частина перша: 2

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Багряний. Колір слонової кістки. Порожній погляд. Руде волосся, темне волосся. Ноги і руки розкинуті і притиснуті до стіни, як метелик на корковій дошці. Рот відкритий в беззвучному крику. Кров на руках, в куточку рота і тихою краплиною стікає на підлогу.

Очі Гаррі розплющилися, і він втупився в темряву, хапаючи грудьми повітря. Якусь секунду образи все ще кружляли в його голові, наче після спалаху фотоапарата, що спалахнув у нього в голові. Він сів, в і д с у н у в ш и вбік скручену ковдру. Постільна білизна була просякнута холодним потом.

Він потер очі. Контактні дані та графік роботи "Ріддла" все ще були прикріплені на холодильнику, і він дивився на них, не відриваючись. Він перемістився на кухню, і холод просочувався в пальці його ніг, коли він стискав у руці склянку з водою.

Він хотів би, щоб його рука тремтіла. Але вона не тремтіла.

Вона була абсолютно твердою. Він знав, що з ним щось

глибоко не так.

У відділі "Аврора" це називали травмою, реакцією на все те, що він бачив. У цьому не б у л о н і ч о г о незвичайного, "робота з часом приходить до тебе".

Робота таки дісталася йому, але не так, як вони думали.

Вони найбільше хотіли, щоб він займався справою Волан-де-Морта, бо, мабуть, він так добре вмів встановлювати зв'язки і розуміти людину, її мотиви, її думки. Якби ж то вони знали.

Він сьорбнув води.

Він відчув це. У цих. У міді крові, у порожнечі очей жертви було щось додаткове - щось темне, наче тінь, що в'їлася в кістки і зачепилася за нутрощі, наче ланцюги.

Його серце було прикріплене до стіни, як і їхні тіла, в пародії на музейну колекцію. Завжди однакові. Волдеморт так любив збирати речі, він це знав. Він хотів би цього не робити. Він хотів би не знати про Волдемортову схильність до трофеїв.

Він не знав, чому монстр робив те, що робив - без жодної видимої мети чи причини. Здавалося, н е б у л о н і я к о г о великого плану, а якщо й був, то він був переплутаний - відгороджений від нього, як запітніле вікно, яке дозволяло бачити лише спотворену версію картини.

Але він це відчував.

Будь-яке інше місце злочину, будь-яку іншу справу він міг би аналізувати, він міг би робити все можливе, він міг би відчувати себе хворим н а найгірші плями людства.

На місцях злочинів Волдеморта він відчував власність, жахливу майже любов - таку швидкоплинну, коли він тримав їхні життя в своїх руках - приплив влади, красу, яку людина бачила в смерті, і все це нерозрізнено розпливалося в абсолютному жаху.

Він не знав, чому він це відчув. Вони сказали, що це було через перший інцидент, зв'язок з Авада Кедавра. Він був приглушений, але коли він увійшов на місце злочину цього чоловіка - в його свідомість і в найтемніші аспекти його душі - він відчув його, і він захопив його.

Найжахливіші, найстрашніші речі поєднувалися з найдикішими радощами, і це жахало його, тому що кожного разу, коли він був на одній з таких сцен, він повертався додому з жагою крові, що свербіла під шкірою, і думками про вбивство, що прослизали крізь його сни.

Він бачив людей на вулиці і мимоволі дивувався.

Цей чоловік змусив його відчути себе скривдженим. Волан-де-Морт змусив його відчути, що він був убивцею, що він може бути вбивцею... що, можливо, лінії бюрократичної тяганини повинні стати червонішими, а потім повністю розірватися заради більшої справедливості.

Найгірше було те, що він думав, ніби зв'язок існує в обох напрямках, навіть якщо не міг його визначити, бо з роками місця злочинів ставали дедалі вигадливішими - ніби Волдеморт намагався справити на нього враження.

Показати йому, на що він здатен.

І весь час зростала його власна репутація: хлопчика, аврора, який, можливо, зловить Волдеморта - який зможе його перемогти; жертви, яка колись врятувалася, або так вони казали. Хлопчик, який вижив.

Він потрусив головою, щоб прояснити її, пальці міцно стиснули скло. Подивився на контактні дані, чорні на тлі холодильника.

Герміона сказала, що він ламається. Що, можливо, йому просто потрібно з кимось поговорити про жахливі речі, які він бачив, щоб йому сказали, що відчувати огиду, страх і провину - це нормально.

Те, що він мав, було ненормальним.

Вони знали, що він може залізти людині в голову, весь відділ Аврорів цим користувався. Вони, здається, не розуміли, що це не було схоже на гортання сторінок книги, це було засмоктування прямо в історію і відчуття всього.

Волан-де-Морт чинив злочини. *Він чинив* злочини - і не було способу сказати це, висловити це, не виглядаючи божевільним.

Він не був божевільним, він просто...

Неправильна проводка. Занадто багато схрестив з розумом психопата, який не дбає ні про що, окрім власних бажань.

Можливо, саме тому він і став аврором: відчуття необхідності компенсувати криваві надії в його голові, те, як його пульс винувато прискорювався, ніби на знак привітання, коли він ступав у галерею злочинів Волдеморта.

І він добре виконував свою роботу.

Він мусив продовжувати виконувати свою роботу, якщо не хотів спати з черговою жертвою в голові. Він повинен був зупинити Волдеморта, перш ніж той повністю поглине його власний розум, затягнувши його у світ, де він був тим, на кого полювали аврори. Зрештою, як довго можна дивитися в безодню? Особливо, коли безодня так яскраво дивиться у відповідь.

І час від часу він повертався до того, найгіршого. До його батьків.

Руде волосся. Темне волосся. І дитина в ліжечку.

Він врятував їх. Він вбивав їх. Все заплуталося, і він

ненавидів це. Це навіть не мало сенсу в його голові.

Дамблдор якось сказав йому, що він занадто співчуває Волдеморту, і, можливо, це було правдою. Тут не було ніякого співчуття, лише вбивства, наче вони були його власними.

І він навіть не знав, ким насправді був Волдеморт.

Ніколи не було дзеркала, в якому можна було б побачити себе - побачити Волан-де-Морта - і він завжди бачив його власними очима.

Він осушив склянку і поставив її

на місце. Жоден цілитель розуму

не зміг би допомогти з цим.

Він був схожий на кар'єру Тома Редла в магічно-маґлівській психіатрії. Він був безпрецедентним.

Загадка була цікавою, це точно. Вони тільки вчора говорили на першому сеансі, ні про що конкретно, просто спілкувалися.

Він не втрачав пильності.

У його голові вже було занадто багато людей, щоб додати ще одного, і він не був настільки жорстоким, щоб дозволити комусь ще влізти туди.

Це було не дуже приємне місце.

Були речі, які психіатри не могли виправити.

Він не був зломлений. У нього не було нічого поганого в голові, що потрібно було б виправити, не було жодних проблем, які потрібно було б вирішити, принаймні, н е більше, ніж у більшості людей.

Йому просто довелося вбити когось усіма можливими способами, і це гноїлося в його серці щоразу, коли він входив на місце злочину, як спусковий гачок пістолета, який ніколи не був поставлений на запобіжник.

У нього був душевний зв'язок із психопатом, який масово вбивав людей.

Останнє місце злочину Волдеморта стало останньою краплею. Хлопчик: його ровесник, темноволосий, такий очевидний замінник справжньої мішені - для нього - з вирваним серцем. На місці серця був метелик, притиснутий, ще живий, як у колекціонера, завжди живий, коли виявляють місце злочину, але вже ніколи не здатний злетіти.

Ні, з його головою не варто було жартувати, бо там справді було щось темне, щось таке, з чим він більше ніколи не хотів стикатися, колупаючись у ній.

Він рішуче спалив маленьку візитівку.

Том Марволо Ріддл був дуже розчарований.

Минув тиждень - цілий клятий тиждень - а Гаррі Поттер так і не з'явився у своєму кабінеті.

Він похмуро встромив ніж у свій блокнот для ескізів і ретельно промальовані риси обличчя, увічнені на сторінці.

Хлопець мав повернутися. Він все зробив правильно. Що він

пропустив?

Він повинен був дати йому більше часу? Ще один поштовх? Він насупився.

З того дня він відчував емоції хлопчика - це було питанням дедукції, щоб з'ясувати, чиї це були почуття, тому що він не розумів, як вони могли так раптово стати його власними.

Навіть якщо їм так хотілося.

Раніше єдиним щастям, яке він отримував, найбільшою силою і насолодою було те, що він тримав у руках крихке життя з повним усвідомленням того, що, як би вони не благали, він збирається його вирвати.

Чарівники мали б бути богами - і колись, у підлітковому віці, він мав намір правити ними всіма як Темний Лорд. Зробити їх кращими, а також правити маґлами.

Але це не була справжня сила; він зрозумів це з часом.

Сила - це безсмертя і контроль, а чарівники не були богами. Вони були такими ж, як і маґли. Магічні, так, і на сходинку вище, але їхні думки і страхи... вони були такими ж. *Слабкі.*

Він завжди міг зазирнути в думки людей, хоча й не в буквальному сенсі, до того, як відкрив для себе мистецтво легітимності, маніпуляції та бачення закономірностей завжди були для нього катастрофічно простими.

Вона була корисною, вона дозволяла йому скручувати павутиння світу відповідно до власних потреб, і хоча колись він мав намір використати її, щоб допомогти їм… вони не заслуговували на його допомогу. Вони не варті його допомоги.

Іронія долі полягає в тому, що він сам викроїв для себе цей шлях. Психіатр. Людина, яка допомагала іншим. Дехто казав, що люди стають цілителями розуму, намагаючись поставити діагноз і допомогти собі, але він був бездоганним і вищим за них у всіх відношеннях.

Якби вони знали його розум, то назвали б його чудовиськом і виродком. Можливо, так воно і було, але він був більшим створінням, і їхні крихітні мрії та уми згиналися під його пильним поглядом і талантами.

Він підлаштовував їх, він грався з їхнім розумом, і все це заради контролю і насолоди від того, що змушував їх д и в и т и с я в о ч і власним страхам.

Можливо, він намагався зрозуміти їх, їхню дурість, їхні спільні емоції, тому що він ніколи не відчував цього сам, до хлопчика.

Можливо, йому потрібне було прикриття для вбивства, а можливо, він час від часу знаходив коштовне каміння.

Його робота була фантастичною, тому що він працював зі зламаними умами, цікавими умами, умами, які покладалися на його допомогу і залежали від неї настільки, що це викликало хвилювання всередині нього самого.

І вони думали, що він *добрий*.

Він був Володарем Тіней; він диктував найтемніші аспекти їхнього світу і безмовно правив ними з висоти простих смертних тронів існування, як ляльковод. Його іграшки, його маріонетки, такі як Люціус

Малфой посміхається і говорить на своїх струнах.

Це могло б дуже *погано позначитися на* його лікуванні, якби вибори не пройшли гладко.

Поттер все ще не повернувся.

Чи знав він, хто він насправді? Якось усвідомлював? Він не думав, що

хлопець знав. Ні, він не міг знати, інакше аврори вже були б тут.

Він мусив визнати, що коли цей душевний зв'язок, його безсмертя, тільки зародився, він скептично ставився до того, що в його голові вирують емоції хлопчика.

Аж поки він не зрозумів, як його власні емоції впливають на Гаррі; тоді це стало по-справжньому захоплюючим.

Хлопчик був такий хороший, так конфліктував з ним, і все ж, як було показано, все ще піддавався повторюваному обумовленню, своїм емоціям.

Він ніколи не робив хлопцеві нічого поганого. Він не завдавав йому гніву чи болю - принаймні, не безпосередньо, якщо не брати до уваги вбивство його батьків, а потім і хрещеного батька, коли той занадто близько підійшов до його трофею, але...

Ні. Він подарував Гаррі найщасливіші моменти його життя, поєднані з убивствами і насильством у найбільш заплутаних, гріховних комбінаціях.

Йому завжди подобалося відчуття влади, яке він отримував, тримаючи чиєсь життя в своїх руках, і знати, що одна людина поділяє цю любов до вбивства, розуміє його - нехай і мимоволі - було захоплююче.

Але хлопчик не повернувся.

Було не так весело, якщо він не повертався, якщо він не міг копатися в його голові і направляти його, лагодити його, ламати його і ліпити його.

Його щелепа стиснулася.

Чому він не прийшов? Так, йому не подобалася думка про психіатра, про людей в його...

Ох. Він не любив людей у своїй голові. Він сам це казав, чи не так? Що це було звичайною справою, і так воно і було. Але в Гаррі все було інакше. Його голова була чудово заповнена його власною тінню.

Він точно знав, що повинен був зробити - це були двері?

Гаррі не міг повірити, що знову опинився тут. Він присягався, що не повернеться - він навіть не знав, що його сюди тягне. Ну, гаразд, він знав. Але він втішав себе тим, що Ріддл був чудовим психіатром і прийшов сюди не заради себе.

Це був професійний інтерес, не більше. Зрештою, він був криміналістом. Він обговорив це питання з відділом Авроров, і вони погодилися, що Ріддл буде корисним на борту.

Двері кабінету відчинилися, і чоловік кілька секунд дивився на нього, а потім

усміхнувся. "Гаррі. Прошу, заходьте. Чим завдячую такій приємності?"

Чи не згадав він раптом, що вони повинні були мати щоденні сеанси? Він промовчав і цей коментар, і отруйний укус, яким він був поданий, акуратно підійшовши до свого столу і засунувши свій етюдник у шухляду, зачинив її непомітним помахом чарівної палички.

Гаррі з цікавістю спостерігав за його рухами,

насторожено. "Як би ти психоаналізував

Волдеморта?" Тепер це могло б стати цікавим

розвитком подій.

Він жестом запросив Поттера знову сісти на диван, а сам пересів у крісло.

Зрештою, він працював не задарма...

Примітки до розділу наприкінці

Серце метелика від azure09

Частина перша: 3

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

"Що стало поштовхом до цього?" запитав Ріддл. "Останнього разу, коли ми розмовляли, ти був налаштований проти моєї компанії і можливості повернутися сюди".

"Я тут не на сеанс терапії, - твердо сказав Гаррі. "Я тут, бо ви маєте репутацію чудового психіатра і криміналіста, і, як відомо, консультуєте у багатьох справах. Відділ аврорів попросив мене поговорити з вами".

"Дійсно. Я також впевнений, що Департамент попросив вас поговорити зі мною про себе, а н е як консультанта у справах".

"Чи вважати це відмовою від допомоги?"

"Зовсім ні, - пробурмотів Ріддл. "Але, як я вже казав вам минулого разу, я не люблю робити припущення і судження без доказів. Я б не хотів базуватись на безсумнівно перебільшеному висвітленні цієї людини в засобах масової інформації".

"О, так. Я б запропонував відвезти вас на місце злочину, але, на щастя, свіжих немає".

І він не мав жодного бажання наближатися до жодного з них. Ні, гірше того - він майже підійшов, тому що, перебуваючи на місці події, він почувався чудово, а ідеї спалахували в його голові, як блискавки.

Саме тоді, коли він знову занурився у власну голову, він зненавидів її, пошкодував про це, вчепився в бортики раковини і виблював у туалеті, навіть коли нічого не залишалося, окрім як просто випорожнити порожній шлунок.

Але у нього були фотографії, він готувався до цього.

"У мене є фотографії з місця злочину, якщо вони зараз допоможуть".

"Ви вербуєте мене, щоб я виконував вашу роботу?" Чоловік здавався розваженим. "Навряд чи це дуже професійно." Цей виродок дражнив його?

Гаррі відсунув глянцеві картинки, рішуче не дивлячись на них. Натомість він не зводив очей з Ріддла, і кілька довгих хвилин психіатр просто вивчав його по черзі.

Потім він узяв фотографії, гортаючи і розглядаючи їх, з завуальованим захопленням в очах, яке м о г л о д е к о г о збентежити. Гаррі припускав, що кримінальні уми зацікавлять цього чоловіка.

"Ну?" - запитав він після довгого мовчання.

Ріддл, на свій подив, пересів так, що опинився на іншому кінці дивана, розклавши фотографії між ними.

"Мені цікаво, що тобі знадобилося проконсультуватися зі мною у цій справі, Гаррі. Ти вже знаєш все, що намагаються сказати ці фотографії, я впевнений. Ви їх зробили, чи не так? Знімки? Принаймні деякі з них. Ти знаєш, на чому він фокусується."

"Я припускаю. Психоаналізуйте ці кляті фотографії щодо нього, а не щодо мене".

Ріддл ще якусь мить роздивлявся його.

"Він дуже точний, скрупульозний. Кожен аспект злочину спланований і заздалегідь обдуманий, і організований для досягнення певного ефекту. Існує чіткий зв'язок з колекціонуванням; метелик на грудях пришпилений так, як це зробив би колекціонер, і те, як жертва розпластана і прикріплена до стіни, також нагадує про це.

"Це може бути велике зображення метелика, прикріпленого до серця. Метелики часто символізують воскресіння, а отже, безсмертя, а також метаморфози. Я також міг би піти далі і встановити літературні зв'язки з символікою метеликів, зокрема, з романом Джона Фаулза "*Колекціонер*" 1963 року. Ви знайомі з цією історією?"

"Чоловік колекціонує метеликів, викрадає дівчину і тримає її під замком у своєму підвалі. Досліджує ідею краси на свободі і те, чи залишається об'єкт бажання красивим, коли його виривають з природного середовища існування і приковують до стіни", - читав Гаррі.

"Дійсно, - сказав Ріддл майже самовдоволено. "Дуже добре. Зловісно, чи не так? Тепер я розумію, чому твоє начальство направило тебе до мене. Притиснуте положення можна також порівняти з вітрувіанською людиною як прикладом ідеальної форми, або навіть з розп'яттям і, таким чином, з жертвоприношенням святого Богом".

"Не знав, що ти віруюча людина, Ріддле". Гаррі говорив, щоб приховати поштовх, який пробіг крізь нього від цього коментаря - святий. Він не був святим, і Бог не зіпсував Ісуса, але... ні. Волан-де-Морт вважав себе богом серед людей.

"Том. Мене звуть Том, і ні, я не атеїст. Хоча тут я міг би процитувати Ніцше, який стверджував, що хоча ми живемо в час зростання атеїзму - чого я дотримуюся, - ми всі маємо релігійний інстинкт, який представляє людське прагнення до чогось більшого".

"Ніцше також казав, що не може повірити в існування всемогутнього бога, бо не може повірити, що таким богом не є він сам, - категорично заявив Гаррі. "Дрібка солі, наскільки він вважав".

"Хм... Волдеморт одержимий тобою, але знову ж таки, ти це вже знаєш. Ти також уникаєш дивитися на ці фотографії, а зважаючи на твою професію, навряд чи ти гидливий. Ви бачили багато місць злочинів, що робить ці такі особливі для вас?"

"Вони не особливі для мене", - люто загарчав Гаррі, виблискуючи очима. Якого біса цей чоловік продовжував так наполегливо переконувати його в цьому? Який у цьому сенс? Він все одно отримував гроші за свій час! "Я просто не хочу дивитися на трупи перед обідом. Від цього шлунок вивертає."

"Можливо. Я не зовсім розумію, що ви і Міністерство сподіваєтеся отримати від цієї консультації, принаймні щодо Волдеморта. Впевнений, ви знаєте його краще за мене."

Гаррі стиснув щелепу.

"Коли-небудь чули про свіжу перспективу?"

"Ти не заперечуєш, що розумієш його?" запитав Ріддл, піднявши брови. Гаррі втримався від бажання вилаявся, натомість схопив фотографії і поклав їх у сумку.

"Якщо ви не збираєтеся бути корисними -"

"Я вважаю за краще спрямовувати свій час і енергію туди, де вони потрібні,

наприклад, тобі, а не йому". "Мені не потрібна твоя допомога", - прошипів Гаррі, схоплюючись на ноги. "Я не божевільний!"

"Я ніколи не звинувачував вас у цьому, - спокійно відповів Ріддл. "Це не означає, що ці сцени не турбують тебе. Ви хотіли, щоб я провів психоаналіз Волдеморта? П о є д н а й т е т о й факт, що він колекціонер, з алюзіями, які він робить, з його одержимою особистістю - наприклад, з великою увагою до деталей, а також з тим, що в його останньому злочині жертва була досить очевидною заміною вам, - і я думаю, стане зрозуміло, чим зараз зайнятий його розум.

"Людина з такою точністю до деталей не хотіла б залишати незакінчених справ, а "Хлопчик, який вижив" - це саме те, що треба - у всіх сенсах цього слова - для такого вбивці, як він. Це також робить вас досить унікальним, хоча б тільки через цей факт. Зробіть мені послугу, будь ласка, дайте відповідь на запитання: на вашу професійну думку, до чого призводить одержимість плюс колекціонування у світлі того, що було забрано у жертви?"

Гаррі міцно стиснув пальці, нігті впилися в долоню, а погляд Ріддла був прикутий до його обличчя. Жовч підступила до горла, обережні крихти його самовладання захиталися.

"Я його кінцева мета. Я це вже зрозумів".

"Тоді чому ти так турбуєшся про те, щоб зловити його зараз?"

"Тому що цей покидьок вистежить мене і вирве моє серце!"

"Що, я впевнений, дасть вам достатньо можливостей зловити його, за умови, що ви не помрете першими. Вам не потрібно його ловити, якщо він сам прийде до вас. У будь-якому разі, ти пропускаєш очевидний момент - метаморфозу".

"Я - що? Очевидно, що не кожен можливий зв'язок на місці злочину має значення..."

"Вона з ним. Ти знаєш, що це так. Точний, чи не так? Все сплановано, кожна можливість вивчена."

Це було надто близько до теми, і Гаррі відступив, відчуваючи незручність. Він не міг повірити, що це була гарна ідея - неважливо, що його примусово відправили до Ріддла, щоб розібратися з цим, виступити в ролі медіума для консультацій, оскільки він зараз не був у стані, який би дозволив йому бути активним у цій справі, він -

"Передумав, Гаррі. Крадіжка сердець. Одержимість. Було б майже романтично, якби він не вбивав за твою увагу".

Гаррі зупинився, відчуваючи, як тривога витікає з нього. Так. Це було зовсім не те, чого він очікував.

Це не мало нічого спільного з тим, щоб перевести його на інший бік закону, зробивши його ще й монстром. Звичайно, було нерозумно припускати, що Ріддл зробить такий зв'язок, не маючи всіх фактів, і він був дурнем, що так розхвилювався, але поки що Ріддлу вдавалося здаватися моторошно всезнаючим про все це...

Боже, йому треба було заспокоїтися, а він просто сміявся, трохи істерично.

"Це ваш діагноз, лікарю? Що цей чоловік закоханий у мене? Ні. Як я можу бути на терапії, якщо ви дійшли такого висновку?"

"Ти дуже грубий."

"Але, я маю на увазі, давай. Справді? Звичайно, він має почуття прив'язаності до своїх жертв, але це точно не так. Він поглинає їх, їхні страхи і надії на милосердя, їхнє усвідомлення смерті, коли він так її боїться, - зупинив він себе.

Ріддл підняв брови. "Знову ж таки, чому ти радишся зі мною, якщо ти експерт?"

Гаррі знову зупинився, і його думки знову застигли, коли він зашпортався.

"Ти виголосила цю промову лише для того, щоб спровокувати реакцію і довести свою правоту?" - обурено запитав він. "Ти довбаний жахливий психіатр".

"Все ще грубиш..." Слова були дуже делікатними, але щось у них змусило Гаррі замислитися, ніби в них ховалася якась інша якість.

Ріддл стояв тепер обличчям до нього.

Щось іскрилося в повітрі, майже небезпека, але - ні, вона зникла, нічого не було...

"Вибачте, але ви не можете заперечувати, що ваші методи нетрадиційні. Ви могли б довести мене до емоційного зриву, зробивши такий трюк!"

"Іноді легше відбудувати зруйновану будівлю, ніж намагатися залатати тріщини в її фундаменті".

Гаррі насупився.

"Що ти, в біса, хочеш сказати?" - насупився він.

"Використовуючи кліше, першою частиною зцілення є прийняття", -

просто заявив Ріддл. "У мене немає проблем!"

"Тоді чому ти не можеш

заснути?" "Що?"

"Безсоння, як правило, є ознакою більших проблем і занепокоєння в житті людини. Ви нафарбовані, особливо навколо очей, що свідчить про спробу відволіктися від занепокоєння з приводу того, що, швидше за все, буде досить помітними мішками під очима".

"Я заробляю на життя полюванням на вбивць. Кілька кошмарів і безсонних ночей тут і там не означають, що мені потрібна терапія", - заперечив Гаррі.

"Ні, але той факт, що ти не можеш виконувати свою роботу і змусити себе дивитися на старі фотографії з місця злочину, є більш промовистим, - пробурмотів Ріддл. "Як і те, що ти тут.

"Професійний інтерес. Мій керівник попросив мене проконсультуватися з вами щодо цієї справи".

"Так, але я не вірю, що його загальною метою було змусити мене психоаналізувати вбивцю. Для цього у них є "Хлопчик, який вижив"; моє завдання - поставити тебе на ноги, зробити придатним до служби, і тримати тебе таким, поки Волдеморта не спіймають".

"Як на психіатра, ви надто прямолінійні, - пробурмотів Гаррі. "Хіба ви не повинні докласти всіх зусиль, щоб зробити вигляд, що це просто дружня розмова?"

"Я б не ображав ваш інтелект у такий спосіб. Як я вже казав на нашій першій зустрічі, я тут, щоб допомогти вам вирішити ваші власні проблеми, а не вирішувати їх за вас. Можете вдавати, що це просто дружня розмова, якщо це допоможе. Наразі це просто зобов'язання перед вами; ви прикидаєтеся, що

Ви більше говорите про те, що хочете допомогти собі, ніж робите це насправді. Проте більш ніж зрозуміло, що вам не подобається стан, в якому ви перебуваєте, тож мушу зізнатися, що мені цікаво, чому ви не хочете цього робити. Гадаю, ви вже знаєте, що моя робота вимагає присяги на конфіденційність?"

"Якщо я не хочу, щоб ти була в моїй голові, я не відповідатиму на це питання, чи не так?" -

відповів він. Губи Ріддла сіпнулися. "Гадаю, що ні. Можеш розслабитися, Гаррі, зі мною ти в

безпеці".

"Можливо, тобі варто повернутися до школи психіатрії, тому що я не хвилююся за себе".

"Ти вважаєш, що я не можу впоратися з темними думками в твоїй голові? Можливо, ти дозволиш мені судити п р о це, перш ніж відгородитися від усього світу?" Рівномірно запропонував Ріддл.

Гаррі лише похитав головою.

"Знайдіть інший проект, який ви хочете назвати, і іншого зламаного горобця, якого ви хочете полагодити. Мені це ні до чого", - коротко сказав він і відвернувся. "Дякую, що приділили мені час, докторе Ріддл".

"Боже, якщо я дозволив тобі припустити, що ти розумний, можливо, ти дозволиш мені зробити те ж саме?" гукнув йому вслід Ріддл. "Я б ніколи не назвав вас зламаним маленьким горобчиком".

Гаррі зупинився біля дверей.

"А як би ти мене тоді називав?" - запитав він.

"Медовий борсук. Звучить мило і відносно нешкідливо, як щось, що ви хотіли б забрати додому. Як здобич. Насправді ж борсук неймовірно витривалий, жорстокий, коли на нього нападають, і здатний забрати здобич, набагато більшу за нього самого".

Гаррі витріщився, знову відчуваючи тривогу, і Ріддл посміхнувся до

нього. "Сподіваюся побачити тебе завтра, Гаррі. Пообідаємо разом".

Руфус Скрімджор справді не знав, що думати про нинішній стан Відділу Аврорів.

Це дуже відрізнялося від того, до чого він звик: традиційні методи, змішані з проникненням більш маглівських технік. Не те, щоб вони не були корисними, але все ж таки.

Однак їхнім найбільшим надбанням і відповідальністю все ще був Гаррі Поттер.

Він викрав хлопчика прямо з Гогвортсу, незважаючи на попередження Дамблдора, що Поттера не можна п і д п у с к а т и так близько до справи Волдеморта.

Він не зрозумів.

Все, що він знав, це те, що хлопчик блискуче встановлював зв'язки, особливо ті, що стосувалися Волдеморта. Він був природженим!

Звісно, з часом він помітив, що проблеми зі здоров'ям починають даватися взнаки: Поттер

застигав посеред місць злочинів, його очі витріщалися, він пересувався по кімнаті зовсім іншою ходою, ніж зазвичай. Вона була набагато впевненішою, елегантнішою - така елегантність і грація, яку він зазвичай бачив у Поттера лише тоді, коли той був на мітлі.

Він зізнався, що спостерігати за цим було трохи нервово, і небезпечно зривати новобранця, перш ніж він буде готовий. Коли він був готовий, він бліднув, опускав погляд і оглядав свої руки, ніби шукав щось інше, а потім відкривав рот, щоб дати детальний звіт про те, що сталося і чому, голос його зривався, коли він переповідав мотиви, спостереження - речі, яких ніхто з п р и с у т н і х н е п о м і ч а в - його слова лилися рікою, перекидаючись одне н а одне, щоб передати всілякий символізм, аналіз, інтерпретацію, підтекст, і -

Потім він виходив.

Спочатку це працювало б добре, але зараз...

Він не зовсім розумів, що це таке, хоча Поттер колись казав щось на кшталт: "Ти не розумієш, що таке бути в його голові", але зараз... зараз аврор категорично відмовився б с т у п и т и на місце злочину.

Одного разу Робардс бачив, як хлопчик півгодини мив руки в раковині, доки шкіра не почервоніла й не обпеклася.

Гаррі Поттер ламався, навіть якщо не зізнавався собі в цьому, він все довше і довше мовчки ходив навколо місця злочину, перш ніж почав говорити про нього, і у Руфуса з'явилася непереборна підозра, що інший тримає якісь факти і спостереження при собі.

Не те, щоб у них не було інших талановитих аврорів і новобранців, які працювали над цією справою, чи допомоги консультантів у таких гучних вбивствах, але... Гаррі Поттер був найкращим. Він зробив це за півгодини, з найдивовижнішими стрибками думки від доказів.

Саме тому він доручив його Ріддлу. Той мав довгу історію допомоги у справах і поважну репутацію. Якщо хтось і міг виправити Поттера і допомогти йому, то це був Ріддл.

Крім того, він був упевнений, що чоловік міг би дуже допомогти своїми спостереженнями, якщо Поттер в і д м о в л я є т ь с я співпрацювати у цій справі.

Він не знав, що саме було не так з хлопчиком, але знав, що там щось було - щось темне, що він проігнорує заради справедливості і більшого блага в цій нескінченній війні терору і злочинів.

Врешті-решт, все вийде.

Це було лише питанням того, наскільки постраждає Поттер, коли все буде сказано і зроблено.

Том був дуже задоволений тим, як склався цей день. Гаррі повернувся.

Він знав, що повернеться.

Спершу він завоює довіру хлопця, а потім продовжить сіяти власне насіння. Він з а в о л о д і є серцем, розумом і душею Гаррі повністю - адже вона належала йому по праву, зрештою.

Його власність. Його горокракс.

Це було трохи прикро, адже Гаррі міг би стати прекрасним місцем злочину, але, на жаль, його треба б у л о захищати.

І, якщо він вже був його і його, то він міг би завершити трансформацію.

Помічник у вбивстві, хтось, з ким можна поговорити, позловтішатися,

звучало зовсім не погано. Співучасник злочину, в прямому сенсі цього

слова.

А якщо не так, то це була чудова гра з психікою Гаррі.

Він розмірковував про те, що приготувати на обід завтра, і про свої подальші дії, поки йшов вулицею з покупками.

Щось легке, можливо, рибу, з фруктовим білим вином?

Оленина. Оленина була хороша. Він купив трохи оленини, смачної, соковитої. Це була оленина.

Він завжди любив готувати. У той час як більшість його сучасників мали домашніх ельфів, щоб подбати про це, він в в а ж а в свої смаки більш... особливими. Крім того, це розслабляло, і йому подобався контроль, який він мав над їжею.

Він був дуже обережним у тому, що підпускав до себе і навколо себе.

Не всі були гідні його присутності, а найгіршими були ті, хто відмовлявся підкоритися і виявити належну повагу до чарівника його сили, розуму і калібру.

Що підійде до оленини? Картопля у

вершковому соусі?

Чудово.

Чи це було занадто формально? Можливо, йому варто було залишити оленину на вечерю, а приготувати щось більш закусочне.

Але він любив оленину, і не хотів, щоб про нього думали, що у нього поганий смак.

Він сподівався, що Гаррі принесе більше фотографій з місць злочинів; він так захопився, побачивши свої вбивства з точки зору Гаррі. Він приділяв таку улесливу увагу деталям.

Було приємно знати, що його роботу оцінили.

Примітки до розділу наприкінці

Ще один фанарт від Amnrzh

Частина перша: 4

"Ого, це... вражаюче", - пробурмотів Гаррі, дивлячись на накритий стіл. "Якби я знав, що терапія передбачає відчуття, ніби я обідаю в готелі "Рітц", я б почав її вже давно". Він зробив паузу. "Хоча, гадаю, ціни схожі. Серйозно, ви берете шалені гроші".

"Люди платять за якість, яку вони хочуть", - недбало відповів Ріддл.

Гаррі стиснув губи. "Це правда. Але варто було б більше дбати про те, щоб вони отримували якість, на яку заслуговують".

Ріддл жестом запросив Гаррі сісти за стіл, який притягнули до звичайної консультаційної кімнати. "Можливо, але все ж таки нашим світом правлять гроші, а не сентиментальність, хоч би скільки "Бітлз" не заявляли про протилежне".

Гаррі мимоволі пирхнув від задоволення, коли сів на своє місце, піднявши очі, щоб побачити, як щось крихітне промайнуло у виразі обличчя Ріддла.

"Хіба ви не повинні заохочувати мене думати щасливі, оптимістичні думки, а не висловлювати такий цинізм щодо стану справ у світі?"

"Чи повіриш ти мені, якщо я справді пропагую такий світогляд, адже ми обоє знаємо про чудовиськ, які ховаються в темряві? Звісно, Гаррі. Я можу запевнити. Волдеморт, бачиш, був просто незрозумілим, трагічним маленьким хлопчиком, і, можливо, якби його більше обіймали в дитинстві, він би зараз виконував мою роботу як доброчесний член суспільства".

"Боже, ти жахливий. Припини. Не можна так жартувати, це непристойно! Він масовий вбивця!"

"І все ж ти виглядаєш майже розваженим. Можливо, ми колись знайдемо спільну мову". Ріддл злегка нахилив свій келих, наче виголошуючи тост за це, а потім поставив вино і нахилився, щоб подати їжу. "Неможливо заробляти на життя тим, що заглядаєш у думки людей, не набувши при цьому похмурого почуття гумору".

Що ж, він припускав, що це правда, навіть якщо згадка про проникнення у свідомість людей змушувала його нутрощі вивертатися. Він знав, що Ріддл не це мав на увазі, але... чорт. Йому вдалося ненароком впустити достатньо подібних коментарів, щоб вони час від часу виводили його з рівноваги.

Він скуштував шматок м'яса, відчуваючи, як смак тане в роті.

"Смакує?"

Гаррі проковтнув. "Дуже смачно", - пробурмотів він, отримавши у відповідь усмішку, коли Ріддл наклав собі на тарілку свою страву. "Де ти навчився так готувати? І що це взагалі таке, я не впізнаю смак?"

"Оленина". І я навчився сам, під час моїх подорожей. Мені завжди подобалися найтонші аспекти життя та культури, тож я взяв за особисту місію навчитися новому рецепту, куди б я не поїхав".

"Ви багато подорожували? Заздри мені, я ніколи не виїжджав за межі Великої Британії. Я завжди був..." Він опустив погляд на свою тарілку. "...е-е, інші справи."

Волдеморт. Люди намагаються його вбити.

"Можу собі уявити. Може, я колись візьму тебе з собою на спокійне полювання".

Його знову дражнили, чи не так?

"Так, я можу собі це уявити. "Це мій психічно хворий пацієнт, який, очевидно, травмований тим, що бачить, як вбивають багато людей, тому я взяв його з собою в хатину з фільму жахів у лісі, щоб я міг вбивати більше істот на його очах", - сухо сказав Гаррі.

"Ви хочете сказати, що це не схоже на ефективне лікування? Шокуюче. Незважаючи на це, я б не хотіла, щоб ви були в лісі. Ти, без сумніву, привернеш увагу чергового серійного вбивці і зіпсуєш мені відпустку".

Попри себе, Гаррі відчув, як сміх вирвався з його вуст.

"Я не знаю, як тобі це вдається. Чорт забирай." Він похитав головою. Він підозрював, що Ріддл робить це для того, щоб заспокоїти його жартами, особливо хворобливими жартами, які, швидше за все, мали на меті зробити його більш комфортним для більш серйозних дискусій, пов'язаних зі смертю та кишками. Він знову змінив тему, відсьорбнувши трохи вина. "Яке найкраще місце, де ти був?" - запитав він.

"Залежить від того, з якою метою ви хочете приїхати. Мені було б важко вибрати", - сказав інший. "Якби ви могли поїхати куди завгодно, куди б ви хотіли поїхати?"

"Я не знаю. Ніколи раніше ніде не був, тому це, мабуть, не найцікавіше питання, яке ви могли б мені задати. Знамените місто, напевно. Париж, Рим, Венеція..."

"Чи немає десь гарної пляжної схованки?"

"Що, залишитися наодинці з головою? Ні, дякую. Я не жартувала про будиночок у лісі, як у фільмах жахів".

"Сяйво". Збожеволіти від своїх думок та ізоляції і спробувати вбити мене?" Ріддл підняв брови.

"Щось на кшталт того."

"Що такого у вашому власному розумі, що вас так лякає?"

"І ми повернулися до психоаналізу. Припини", - гаркнув Гаррі, згорбивши плечі, коли він знову напружився. Він рішуче зробив ще один ковток вина. "Чому ти не можеш просто повірити мені, коли я кажу, що тобі це не сподобається в моїй голові?"

Ріддл продовжував їсти, ретельно пережовуючи, перш ніж пригубити власне вино.

"Якщо ти не дозволиш мені допомогти тобі, твої проблеми не зникнуть, Гаррі. Вони все одно будуть там, гноїтимуться доти, доки ти здригатимешся і відмовлятимешся протистояти їм, розростаючись у глибині твоєї свідомості, наче інвазія. Одного дня тобі доведеться зустрітися з ними обличчям до обличчя; питання в тому, чи хочеш ти зробити це наодинці? Чи з кимось на кшталт мене, хто зможе витягнути вас, якщо це буде занадто?"

Гаррі проковтнув, дивлячись на стіл. Ось тобі й гарний обід.

Його пальці стиснули столові прибори. "Я не можу."

"Не можеш чи не хочеш?"

"Не можу", - повторив Гаррі. "Якщо ви витратите стільки часу на будівництво оборонних споруд, скільки витратив я, то їх не так легко буде знищити".

"Ви помилково побудували свої паркани, - пробурмотів Ріддл, відчуваючи, як очі чоловіка впиваються й о м у в лоб. "Паркани не пускають людей, так, але вони також не пускають речі всередину, і я думаю, що це може бути ч а с т и н о ю проблеми? Як я зрозумів, ви боїтеся власного розуму, а не зовнішньої сили?"

"Це складно." "Тоді

поясни мені."

Гаррі від розпачу стиснув щелепу. Він теж не спав минулої ночі, і як він міг просто говорити про це, не виглядаючи при цьому найбільшим диваком у світі? Він не був диваком. Він був нормальним! Він був - він просто - у нього були ненормальні обставини!

"Я - я відчуваю те, що він робить. Іноді. Є зв'язок між нашими свідомостями. Моїм і... Волдеморта. Ось чому я так добре його розумію."

"Я подумав, що це може бути щось подібне".

Очі Гаррі розширилися, а голова закипіла. "Що? Але

як - як - тут -?"

"Це надзвичайно рідкісне явище, але не є чимось нечуваним. Я знаю ще одну людину з такою ж ... проблемою, і в о н а ч у д о в о з нею справляється".

"Хто?"

"Конфіденційність клієнта…"

"О, так. Так. Я маю на увазі, вони... з... вбивцею? А не просто нормальній

людині?" "Я не можу сказати. Вибачте."

"Так", - пробурмотів Гаррі. Йому стало легше - не він один такий, не він один такий, не він один такий! Просто незвичайний випадок!

"Вони... ти казав, що з ними все гаразд? І вони не були вбивцями?" Він ненавидів надію в своєму голосі. Він почувався таким жалюгідним.

"Мені прикро, що ви думаєте, ніби я можу так чітко зазирнути у свідомість вбивці і дозволити йому вийти на волю".

"Загадка!" Гаррі роздратовано огризнувся, і психіатр зітхнув, а потім простягнув руку і ніжно стиснув його руку.

"Вони були кращі, ніж хороші, я обіцяю".

Потім він відступив назад, неуважно провівши великим пальцем по своїй пульсовій точці і вені, і повернувся до їжі, ніби нічого не сталося і ніякого прогресу не було досягнуто.

Гаррі був дивним чином вдячний за це. Відкриття все одно було б важким, дуже важким, і він не міг д о з в о л и т и Ріддлу нишпорити навколо занадто багато або занадто швидко, але... він не знав.

Було над чим подумати.

"Чому ти пішла в психіатрію?" - запитав він натомість.

"Я знаходжу людський розум захоплюючим, - сказав Ріддл. "Особливо ті розуми, які певним чином можна вважати ненормальними, унікальними, відмінними від стада. Я завжди вважав пошкодження більш цікавими, ніж здоров'я".

"Чи не буде це контрпродуктивним, якщо ми дійсно заохочуватимемо їх до зцілення?" Гаррі відповів, піднявши брови. "Ми не твої лабораторні зразки, знаєш, для твоєї розваги".

"Звичайно, ні, але допомога комусь стати на ноги не скасовує шкоди, пережитого досвіду - вона просто дозволяє відкритим ранам або інфікованим порізам у свідомості загоїтися, перетворившись на шрами".

"А шрами тебе зачаровують? Більшість людей назвали б їх потворними".

"Я вважаю їх ознакою сили. Людина без шрамів не жила, а людина з багатьма шрамами сильна тим, що пережила більшу інтенсивність життя і все одно знайшла в собі мужність продовжувати й т и д а л і . Чи можу я припустити, що ви більше дотримуєтесь думки, що шрами - це потворність?"

"Шрами - це ознака помилок. Ти можеш жити, але якщо ти достатньо хороший, то не отримаєш жодних значних шрамів, ти їх успішно уникнеш", - сказав Гаррі. Він ніколи раніше не думав про це в дусі Ріддла. "Шрами - це ознаки болю і кривди, і всього, що пішло не так, і всього лайна у світі, тож так, я вважаю, що страждання - це потворно".

"І щастя, таким чином, прекрасне?" уточнив Ріддл.

"Так."

"У цьому сенсі можна припустити, що ви ототожнюєте красу з невинністю, бо тільки повністю невинні - і не обов'язково чисті серцем, за цим визначенням, - залишаються без страждань і недоторканими світом. Причому, можливо, лише кілька дуже маленьких дітей могли б відповідати цьому критерію, тому що за цим критерієм всі інші мали б якийсь шрам або провину і, таким чином, були б потворними".

"Що?" - "Що?" - "Ні!" - заперечив Гаррі. Ні, - запротестував Гаррі. "Я просто мав на увазі, що той, хто чинить зло, не може бути красивим, чи н е т а к ?"

"А як бути жертвою зла? Хіба людина, яка має шрами від насильства, наприклад, не вважатиметься красивою у ваших очах?"

"Звісно, що так, це жахливо і зовсім неправда, шрами так не діють, я просто мав на увазі..." Щелепа Гаррі відвисла від розчарування. "Я просто мав на увазі..."

Ріддл мовчав. Гаррі проклинав його за те, що він не запропонував відповіді чи кращого формулювання, з яким він міг би погодитися, натомість просто дивився, як він намагається пояснити собі. "Я не мав на увазі їх! Шрами потворні, але це не означає, що потворні люди, які їх носять".

"А як щодо щасливих убивць? Якщо щастя прекрасне?"

Гаррі насупився за столом.

"Вбивство - це не красиво".

"І все ж, в цілому, людство безмежно зачароване нею, а також спотвореною славою темних умів і протистоянням зі смертю, пов'язаним з нею. Як саме, на вашу думку, кримінологія

стала темою для вивчення?"

"Вибачте, ви намагаєтеся переконати мене, що вбивство - це красиво? Краса в очах того, хто дивиться, тому ви не можете сказати мені, що вбивство - це красиво, та й якого біса? Я маю на увазі, так, це прекрасно - це приголомшливо - що люди зі шрамами вижили і все ще тут, добре для них, вони фантастичні, але - але це не означає - це не означає..."

Ріддл сушив голову.

"Я намагаюся вказати тобі на те, що твій світогляд викликає у тебе занепокоєння, тому що у тебе суперечливі критерії", - пробурмотіла інша через мить. Цікаво, що ти сказав: "Я не *це мав на* увазі". Ти сприймаєш світ за подвійними стандартами: є речі, які ти пробачиш іншим, а є такі, за які будеш плакати від обурення, наприклад, що людина зі шрамами - фізичними чи душевними - не може бути красивою, тому що ти можеш визнати їх водночас ознакою сили... і все ж таки ти вимовляєш ці слова, що наводить мене на думку, що коли ти виносиш таке судження, то думаєш не про світ в цілому, не про те, що шрами та ушкодження красиві, сильні та потужні самі по собі, а лише про себе саму. Ви вважаєте свої власні ушкодження, шрами і розум огидними".

Гаррі відкрив було рота, щоб заперечити, але він пересох і не зміг вимовити жодного слова.

"Я - ну і що з того, що мені не подобається мій власний розум? Ви знаєте, що мені не подобається - мені не подобається те, що в ньому відбувається, коли він втручається. Це псує все. Хіба що ти скажеш мені, що відчувати себе вбивцею щоразу, коли я ступаю на одне з його місць злочинів, - це до біса прекрасно?"

"І той факт, що ви пов'язані з цією людиною і можете співпереживати їй, хоч-не-хоч, робить вас...?"

Гаррі заскреготав зубами, і коли, в біса, це знову перетворилося на психоаналіз?! Звісно, він хотів - точніше, потребував, ніж хотів - допомоги, але... чорт забирай!

"Це моя справа, а не ваша", - пробурмотів він, ковтаючи останній шматок оленини. "Ви всіх своїх клієнтів підкуповуєте обідом?"

"Лише ті, хто виглядає так, ніби вони могли б оцінити пристойну їжу. Інші отримують кубик рубікса, або ручку і папір, або те, що, на мою думку, допоможе їм найбільше. Я помітив, що багатьом людям легше вести розмову, якщо вони мають на чомусь іншому зосередитися або чимось зайнятися руками", - сказав Ріддл, і його очі блищали від легкої забави.

"...ти хочеш сказати, що я виглядаю голодною?"

Можеш думати про це як "мені подобається твоє товариство", якщо так ти почуватимешся менш сором'язливим", - усміхнувся психіатр. Гаррі блиснув очима.

"І ви звинувачуєте мене в грубості -"

У двері постукали, і Ріддл перевів погляд на них. Він зробив ще один ковток вина, перш ніж підвестися. "Вибачте, я на хвилинку."

Він пішов до дверей, але зупинився, коли вони відчинилися прямо перед ним, і Рон нетерпляче увірвався всередину. Гаррі помітив, що очі Редла трохи потемніли.

Неввічливо вриватися? Здається, цей чоловік знав толк у хороших манерах.

"Вибач, - трохи зневажливо кинув Рон у бік Редла, не зводячи очей з Гаррі. "Мене прислав Скрімджер, ми скрізь тебе шукали. Сталося ще одне вбивство. Він просить, щоб ти приїхав".

Частина перша: 5

Гаррі витріщився на Рона кілька довгих секунд.

"У Скрімджора є й інші новобранці", - заявив він, відчуваючи, як жахливе відчуття скручує його шлунок. Але у його боса було одне особливе місце злочину, на якому він завжди наполягав, щоб він його побачив. *Місце злочину Волдеморта.* "Навіщо я йому потрібен? У мене ж мала бути перерва в службі".

Він подивився на Ріддла і навіть не знав, чого той чекає - якогось коментаря, що йому не можна йти, що він має взяти його на поруки, "наказ психіатра"? Звісно, якщо Ріддл був його терапевтом, а він, вочевидь, був ним, незалежно від того, погодився сам Гаррі на це чи ні, він мав би щось сказати, а не тягнути його на це кляте місце злочину?

Це явно не сприяло його психічному здоров'ю, чи не так?

Він відчував хворобливе тремтіння страху передчуттям у своєму нутрі, і ненавидів той факт, що це була не лише огида. Він густо ковтнув, його дихання вже було трохи важчим, ніж раніше.

Його погляд повернувся до Рона, коли рудий відповів, і він відчув, як очі Ріддла в свою чергу зупинилися на ньому.

"Це - ми думаємо, що це один з Волдемортів".

О Боже, він знав це. Він провів рукою по обличчю, але не дозволив собі ніякої подальшої реакції.

Його руки не тремтіли.

Заради Бога, можливо, вони б його випустили, якби бачили, як тремтять його руки і тріщини по краях.

"Є й інші агенти", - повторив він.

"Гаррі, ну ж бо", - сказав Рон. "Ти ж знаєш, що ти в нас найкращий. Скримджор про тебе просив..."

"Скрімджер ще й відправив мене з ним на довбане психологічне обстеження", - прошипів Гаррі, смикнувши головою на Ріддла, з дикими очима. Мабуть, щось змінилося. А може, він був просто зручний. Гаррі не знав. Він різко втягнув повітря.

Але люди вмирали. Невинні люди. Він не хотів їхати - він хотів їхати - але не поїхав. Він точно не хотів.

"А ти не можеш просто сфотографувати і показати мені?" - продовжував він, майже бурмочучи слова. "Знаєш... знаєш, це не так вже й погано..."

"Я лише посланець", - співчутливо сказав Рон - і боже, як він ненавидів жалість в очах свого найкращого друга. Він не хотів жалю! Жалість не зупинила б слизьке урвище, що розсипалося в нього під ногами. Тоді він уже не дивився б у прірву, а падав би прямо в її пащу, щоб поглинути і поглинути. "Тобі треба поговорити зі Скрімджором."

Він знову подивився на Ріддла і відмовився визнати мовчазний, кричущий, прихований відчай

у власних очах.

"Я буду з тобою на кожному кроці, Гаррі. Я допоможу тобі", - прошепотів Ріддл, притискаючи прохолодну руку до його плеча.

Це була не та відповідь, якої він, чорт забирай, очікував!

Він хотів повернутися до незручних психологічних розмов та обіду, це було краще за все, краще за те, як стіни змикалися між ним і Волдемортом, і насувається місце злочину, і -

"Гей, гей, легше." Руки Ріддла обхопили його щелепу, заспокоюючи його. "Просто дихай, гаразд? Наслідуй мою схему дихання, все гаразд".

Він відсмикнув голову, серце калатало в грудях, він натягнуто посміхався.

"Звичайно, це ще один довбаний труп", - сказав він, примушуючи себе говорити сухим тоном.

Він не був зломлений. Він не був надто зіпсований цим. Він не був надломлений - ні! Він не був тремтячим боягузом, який відчував, що може знудитися або знепритомніти від думки про виконання своєї клятої роботи, він був - він був медовим борсуком, а не переляканим маленьким горобчиком, який потребує когось більшого, щоб захистити його.

Він випростався, випнувши підборіддя

догори. "Тоді ходімо".

Том Ріддл дивився на місце злочину з прихованою лютті і льодом у жилах.

Імітатор. Хтось мав нахабство намагатися копіювати його. Його! Його, який був настільки вище дрібних злочинів, що вони навіть не могли сподіватися на порівняння. І це було зроблено так недбало...

Це була жахлива робота. Вони пропустили весь сенс.

Деякі аспекти були не дотримані, але це було схоже на пародію або жахливу екранізацію. Це, безумовно, не віддавало йому належне.

Більше того, вони думали, що можуть зазіхнути на його територію, перекрутити і привласнити його ім'я і репутацію... за це?

Кажуть, що наслідування - це найвища форма лестощів, але це все одно, що малюк намагається намалювати Мону Лізу поламаною крейдою.

Це все було неправильно.

Можливо, сторонній людині могло б здатися, що це одна з його справ, з жертвою, притиснутою і розплющеною - хоча йому не потрібно було дотримуватися почерку, це було корисно для того, щоб змусити їх недооцінювати його - але деталі кричали про відмінності. Крім того, Гаррі зміг би за лічені секунди визначити, чи це був він, завдяки подарункам, які він залишив хлопчикові.

Його погляд перевівся на Гаррі, його єдину розраду і притулок у цьому злочині. Він не скоював злочинів, він творив мистецтво - і *це* було злочином. Це було огидно.

Він бачив, як Гаррі нахмурив брови, навіть коли решта аврорів снували по сцені, як щури.

"Це імітатор", - сказав хлопчик, і всі подивилися на нього.

"Що?" - запитав хтось.

"Імітатор". Гаррі здавався набагато спокійнішим тепер, коли знав, що з ним не гратимуть на його емоціях, і міг просто триматися на відстані - і у Тома одразу ж виникло сильне бажання поспостерігати за хлопчиком на одному з його власних місць злочинів. Це було б чудово. Він мав би організувати щось, щоб компенсувати цю жахливу пародію.

Звичайно, він знав ще до того, як вони приїхали, що це буде не його, але він не очікував, що це буде настільки
... погано.

"Звідки ти знаєш?" запитав Робардс, і хіба це не було ідіотське запитання? Це було до болю очевидно. Навіть якщо вони, очевидно, не бачили чудової точності і краси його вбивств, вони повинні були принаймні мати достатній мозок, щоб помітити реакцію Гаррі - або її відсутність - на цю сцену.

"Це не схоже на нього, - пробурмотів Гаррі. "І це дуже погана копія".

Саме так. Для виродка, який понівечив його роботу, існувало особливе

пекло. "Це ж ідентично до однієї зі сцен Волдеморта!" запротестував

Долішній.

"Ні, це не так, - сказав Гаррі, голос його ставав дедалі гучнішим. "Волдеморт... якимось дуже дивним чином поважає своїх жертв. А цей імітатор ні - вони поважають Волдеморта. Вся увага зосереджена на тому, щоб зробити сцену якомога більш схожою на одну зі сцен Волдеморта. Крім того, тип метелика - він один з тих червоних, з плямами, схожими на очі…?" Гаррі замовк, роззираючись довкола. Ніхто з аврорів не відповів.

Це було боляче.

"Наслідує більшого, небезпечнішого хижака", - закінчив він, змусивши Гаррі поглянути на нього. "Наш імітатор намагається зв'язатися з Волдемортом.

"Саме так!" вигукнув Гаррі.

"Він фанат?" Візлі нахмурив брови. "Чудово, у виродка тепер є послідовники. Просто фантастика. Це буде схоже на культ моторошних маленьких психів".

"Якщо він і фанат, то не той, хто сподобається Волдеморту, - сказав Гаррі. "Принаймні, не зовсім. З а м а л о уваги приділяє жертві. Волдеморт - це жертва, її смерть і все, що вона уособлює - від методології до позиціонування і символізму метелика. Чорт забирай, - голос Гаррі трохи здригнувся. "Навіть те, як жертва іноді виглядає".

"Ти продовжуєш стверджувати, що Волдеморт піклується про жертву".

"Дбає", мабуть, не те слово, - поправив Гаррі. "Він більше... знаєте, як ті люди, що дякують оленю, коли вбивають його? За жертву? Так от. Він - бог, а вони - жертви на його вівтарі, його очищення, його очисна і руйнівна пошесть, якщо хочеш говорити п р о це по-біблійному".

"Ну і самозакоханий же ти нарцис", - пробурмотів Робардс.

"Здається, ми упускаємо суть, - рішуче промовив Скрімджер. "Що наш імітатор намагається

сказати Волдеморту?"

Нічого не виражаючи, Том зробив безшумний крок вперед, ковзаючи по забризканій кров'ю підлозі. Він побачив тіло, що розкинулося на ліжку, просочивши білу ковдру багрянцем. Метелик був там, приколотий шпилькою, і він ступив крок вперед, обережно витягнувши шпильку і взявши її в руки.

"Гей, гей, це ж докази!" крикнув на нього Доуліш. Він ледве стримався, щоб не вистрілити в чоловіка в'я н у ч и м поглядом.

"Ваша команда вже зробила фотографії, і у вас залишилися приємні спогади. Якщо ви не планували тримати істоту, яка бореться там для вашої розваги, я не бачу проблеми в тому, щоб відчепити її? Може, ви думаєте, що воно в т е ч е?" У його тоні прозвучала ледь помітна насмішка, що ховалася під ввічливістю.

Він провів подушечкою великого пальця по тендітному крильцю, що сіпалося в його руках, і намагався не посміхатися. Таке захоплення, мати таку вільну істоту в своїх руках... і водночас така трагедія.

"Можливо, він просто намагається віддати шану і повагу, - пробурмотів Гаррі, явно занурений у власні думки, а його очі бігали по сцені. "Можливо, він чи вона відчуває себе в якомусь боргу перед Волдемортом? Вбивця доклав чимало зусиль, щоб вивчити його і наслідувати його, навіть якщо у них не все вийшло. Я маю на увазі... вони не обов'язково знають його мотивації та почуття, лише власну інтерпретацію того, як виглядає місце злочину чи щось подібне. Можливо, я не знаю, можливо, Волан-де-Морт допоміг їм у чомусь?"

Попередній клієнт? Як би вони дізналися, хто він? Ні, це не могло бути так. Вони б з в ' я з а л и с я з ним напряму, так?

"Волдеморт не допомагає людям".

"Він вбиває людей, яких вважає мерзенними і марнотратними для суспільства, і перетворює їх на те, що він вважає прекрасним", - огризнувся Гаррі, в його тоні з'я в и л а с я різкість, роздратування в очах, майже розкішна оборонність. "Він думає, що допомагає людям. Він думає, що робить світ кращим, у т и л і з у ю ч и сміття... серед іншого, звісно".

Йому слід частіше відвідувати власні сцени, Гаррі з лишком компенсував недбалість цього копірайтера.

Імітатор. Ха.

Гаррі лестив йому набагато успішніше, ніж цей убивця, цей паразит, що повзав біля його ніг, як дитина, благаючи про увагу. Це було б мило, якби не їхня неповага до своїх матеріалів і до самої смерті.

Смерть не була лише засобом для досягнення мети, вона була метою в собі, назавжди перенесеною, одиничною та універсальною, як подвійна експозиція символізму та завершення.

Але, можливо, він міг би використати цього імітатора, як тільки з'ясував би, хто

він такий. Бажано до того, як з'являться аврори.

Дехто з аврорів усе ще дивився скептично - не зовсім нешанобливо, не зневажливо до Гарріних талантів, але вони не розуміли.

"Я згоден, Гаррі, - сказав він, поглянувши на хлопчика. "Судячи з фотографій, які ти мені показав, це не досить точно для Волдеморта. Насправді, він, напевно, знайшов би це жахливо

образливим для своїх смаків".

"Чому ти так кажеш?" з цікавістю запитав Праудфут.

Гаррі виглядав так само розчарованим, як і почувався. Хоч як сильно хлопчик ненавидів свою здатність до емпатії, це не означало, що його не дратувало, коли інші люди постійно не могли вкластися в одну й ту саму концепцію, особливо коли послання було таким яскравим для них обох.

Праудфут, схоже, зрозумів це і продовжував оборонятися.

"Ну, ти виставляєш його самозакоханим нарцисом, який вважає себе Богом! Йому б лестило, якби він знав, що хтось намагається бути ним?"

"Коли Люцифер спробував грати в Бога, або занадто загордився, Бог вигнав його з раю", - відповів він не зовсім спокійно. "Може бути лише один Волан-де-Морт... і цей убивця - не він. Він порушує кодекс Волдеморта".

"У Волдеморта є кодекс? Гаррі, ти ж казав, що йому начхати на мораль..." Візлі насупив брови.

"Це не моральний кодекс, - сказав Гаррі. "Але у кожного є речі, які він цінує, в тому чи іншому сенсі, і, к р і м у с ь о г о іншого, Волдеморт поважає владу - чи то свою власну владу, чи владу над смертю, чи будь-яку іншу. Ріддл має рацію, Волдеморт вважав би це неповагою".

"Отже, теоретично, - заявив Доуліш, - ми могли б розкрити в газетах, хто цей вбивця, і Волдеморт подбав би про це - або навіть просто виставити фотографії з місця злочину, і Волдеморт вистежив би цього виродка для нас".

Всі витріщилися на нього, і аврор ніяково зсунувся.

"Я припускаю, що це можливо", - жорстко відповів Скрімджор. "Але ми не заохочуємо такі

речі." Гаррі все ще ходив навколо місця злочину, вивчаючи його.

"Якщо, звісно, ми не знайдемо імітатора першими і не використаємо його як приманку, - пробурмотів хлопець. "Двох зайців одним пострілом... хоча я сумніваюся, що Волдеморт буде настільки дурним, щоб повестися на це. Ти вже знаєш, що я вважаю його дуже розумною людиною і могутнім чарівником. Ні, питання в тому, що вони намагаються сказати Вольдеморту. Чи це просто "я фанат", чи щось більше?"

Це було щось більше. Він це вже зрозумів, але це мало заспокоювало образу. Його

погляд перевівся на метелика в руках.

"Докторе Ріддл, що ви думаєте?" запитав Скрімджер.

"Думаю, тобі варто запитати про це містера Поттера", - пробурмотів він, змусивши Гаррі

втупитися в нього очима. "Що?" - "Що? Заради Бога, припини читати все, що я роблю."

Ну, Гаррі вникав у все, що він робив, просто він був більш свідомим у своєму

виконанні. "У тебе ж є ідея, чи не так?" - запитав він у відповідь.

Гаррі завагався.

"Це навіть не зовсім правильна ідея, це просто... Я казав раніше, що вони, можливо, віддають

цим шану Волдеморту, або намагаються це зробити. Вшанування. Але це означало б, що він допомагав їм раніше, але це…

метелик... можна його побачити?"

Гаррі підійшов до нього, його пальці ковзнули по його пальцях, коли він обережно взяв істоту в свої руки.

"Так. Очі. Е-е, як сказав Ріддл, вони використовуються, щоб виглядати як більш небезпечний хижак, щоб спробувати відбити нападників - це може свідчити про те, що він вважає Волдеморта більшим хижаком, якого він імітує своєю поведінкою, і в цьому випадку є вказівка на те, що вбивця шукає захисту від чогось.

"Але я досліджую метеликів відтоді, як вони почали з'являтися, і вони також використовуються для ... розпізнавання партнерів. Як, наприклад, у павичів, вся ця сцена просто кричить: "Поглянь на мене". І вони забрали серце". Гаррі глянув на нього. "Крадуть серце".

"Зачекай, ти хочеш сказати, що цей вбивця закоханий у Волдеморта?"

"Вони дуже інтенсивні фанати, але так. Певною мірою. Вони хочуть справити на нього враження, і, ну... чесно кажучи
... знаєш, коли дитина наслідує когось, кого вона дійсно

поважає?" "Ти думаєш, що він просить про наставництво", -

підсумував Том. "Можливо."

"Він?" Скрімджор підскочив на займенник. "Чому ти думаєш, що це він?"

"Волдеморт здебільшого обирає жертв чоловічої статі, - знизує плечима Гаррі. "Іноді він нападає на жінок, але загалом у нього чоловічі інтереси. Не те, щоб він не змінився, але він віддає перевагу чоловікам".

"Плануєш піти під охорону?" - запитав він, змусивши Гаррі здивовано витріщитися на

нього. "Що?"

"Ну, Волдеморт наставляє тебе, і його увага зараз прикута до тебе. Ти його суперник, - продовжував Том.

Очі Гаррі

розширилися. "Чорт."

Хлопчик знову виглядав хворим. Він ступив крок уперед, задоволений тим, як подіяли його слова, навіть якщо він мав на увазі, що вони також були справедливим попередженням. Він повів Гаррі до виходу.

"Я вважатиму, що тепер ви отримали від мого клієнта все, що вам потрібно, містере Скрімджор..."

Частина перша: 6

Том спостерігав, як Гаррі ходив по кімнаті. Незабаром йому доведеться залишити хлопчика, щоб мати справу з іншими клієнтами, але поки що він задовольнявся тим, що спостерігав за ним.

Він хвилював нижню губу, як йому здавалося, рожево-червоний рот на тлі білих зубів, тягнучи за м'якість, залишаючи за собою найменші вм'ятини, які зникають, як зубці виделки в м'ясі.

"Про що ти думаєш?" - тихо запитав він через деякий час. Очі Гаррі розплющилися, сфокусувалися - на ньому.

"Звідки вбивця міг бути впевненим, що Волдеморт отримає його послання? Незалежно від дебатів про зміст самого послання, воно не має сенсу, якщо він не був упевнений, що Волдеморт його отримає".

"І що?" - запитав він, внутрішньо радіючи, що Гаррі вже починає бути таким сприйнятливим до його присутності та втручання - можливо, ще не до його найпотаємніших думок, але до його процесів, тим не менш.

"Він повинен був якось знати, що Волдеморт його отримає, або принаймні відстежити його злочин. Це наводить на думку про зв'язок з аврорами або, принаймні, з Міністерством".

Розумний хлопчик.
Він уже мав свої підозри щодо особи імітатора, але... що ж. Чому б не побалувати Гаррі і не поспостерігати, як його розум працює над головоломкою? Було дуже смачно.

"Правильний висновок", - похвалив він.

"Але це все одно не давало йому впевненості, що Волдеморт отримає повідомлення, якщо тільки він не знає чогось, чого не знаємо ми".

Цікавий момент, і єдиний аспект, над яким він все ще роздумував в усьому цьому сценарії. У нього знову з'явилися підозри.

"Стрибок віри? Він явно не має точності Волдеморта, тому не дивно, що він не спланував все до дрібниць", - припустив він.

"Ні, - нахмурив брови Гаррі. "Він хотів би переконатися. Він би не покладався на віру і випадок, він доклав надзвичайних зусиль, щоб встановити контакт, він би не дозволив цьому пропасти даремно".

Він нічого не відповів, і Гаррі продовжив ходити по своєму маленькому офісу. Сам він акуратно вмостився на єдиному стільці, легко ігноруючи фотографії з місця злочину, розвішані навколо нього.

"Він знає, хто такий Волдеморт? Якби знав, то зв'язався б з ним напряму", - пробурмотів Гаррі сам до себе. "Це не має жодного сенсу!"

"Можливо, ти не враховуєш усіх факторів", - припустив він. Гаррі кинув на нього

погляд. "Ти знаєш щось, чого не знаю я?"

"Швидше за все, - лагідно посміхнувся Том. "Чи знаєш ти, що в людській поведінці існує явище, яке називається сліпотою неуваги? Ми не можемо сприймати великі несподівані зміни в нашому загальному полі зору, коли ми зосереджені на певних фактах?"

"Не відволікай мене, серйозно - ох. Інші фактори. Не тільки Волдеморт. Я занадто зосереджений на Волдеморті і на місці злочину..." Хлопчик тепер ходив більш роздратовано, руки смикали його волосся. "Фактори", - пробурмотів він собі під ніс. "Інші фактори. Можлива ціль.
Конкуренція."

"Цитуючи Доктора Хто, через відчинені двері можна пройти в будь-який бік", - запропонував

він. Гаррі різко зупинився, так нерухомо, що мало не затремтів на місці.

"Якщо він знає, що я можу відчувати речі від Волдеморта, то він може припустити, що Волдеморт може отримати речі від мене. Для цього вбивця мав би бути високо в Міністерстві або, чорт забирай, у цьому департаменті, щоб знати про мене... або принаймні мати там зв'язки". Гаррі знову подивився на нього, цього разу пильніше. "Ти нічого не маєш проти того, щоб просто сказати мені відповідь або те, що ти думаєш?

"Ти знаєш мої методи. Я допомагаю людям допомогти собі". Щось блиснуло в погляді іншого. "Що?"

"Що, як одна з жертв Волан-де-Морта була тим, хто завдав неприємностей цьому вбивці? Ненавмисна допомога". Він підозрював, що Гаррі не тільки про це думав, у цьому дивовижному розумі, який так добре його розумів. Розумний, розумний хлопчик.

"Можливо. Варто вивчити попередню віктимологію, щоб знайти зв'язок".
Він наклав закляття Темпуса, щоб перевірити час, перш ніж дозволити

цифрам зникнути. "Ти вже йдеш?" запитав Гаррі.

"У мене є інший клієнт. Ви можете зв'язатися зі мною, якщо

щось трапиться." "Гаразд. Так. У мене все одно все гаразд."

"Звісно. Зустрінемося за вечерею."
Він вийшов і зник, під звуки Гаррі, який протестував, що його не треба н я н ь ч и т и і годувати, як дитину.

Гаррі продовжував ходити по своєму маленькому офісу, перебігаючи очима по фотографіях з місця злочину, намагаючись не дивитися на них надто уважно.

Наче йому це було потрібно, коли ці сцени, здавалося, так чи інакше закарбувалися в його пам'яті. Проте він відчував... він хотів сказати, що йому стало легше, що це був не Волдеморт, що він уникнув пастки емоцій, які тягнули його ближче до темряви і поглинали його з усіх боків найм'якшими тіньовими пестощами.

Водночас, було б неправильно сказати, що він був розчарований, він був хворий, але... він не знав. Іноді здавалося, що відчувати емоції Волдеморта - це єдиний момент, коли він відчував себе щасливим.

Боже, може, йому справді потрібна була професійна допомога.

Він не знав, скільки часу працював, зношуючи дошки підлоги, над якими працював, дедалі більше втомлюючись. Він відмовився від вечері, надто заклопотаний спробами розібратися у всьому цьому, з тими підказками, я к і йому давали, але не в змозі скласти їх у послідовний порядок. Він намагався згадати всіх у відділі, але не міг пригадати жодного, хто б добровільно

зрадив його.

Можливо, це був старий співробітник кафедри? Або, можливо, друг когось, хто зараз працював над справою Волдеморта, або - чорт забирай - будь-хто, хто знав його і міг би розповісти про нього вдома.

Він не знав.

Але він не афішував свою здатність зазирати в думки найвідомішого серійного вбивці їхньої епохи, чи ким би там не був Волдеморт.

Дехто називав його висхідним темним володарем, і існували всілякі теорії про те, що насправді він вбивав людей, які виступали проти його справи, якою б вона не була, і маскував свої вбивства під випадковість.

Хоча Волдеморт, безперечно, був досить самозакоханим, щоб хотіти стати Темним Лордом, те, що він знав про вбивства, просто не відповідало дійсності. Він уже з'ясував, що Волдеморт вбивав здебільшого тих, кого вважав небажаним, і перетворював їх у форму, яку вважав більш привабливою, або, принаймні, для того, щоб вони слугували більшій меті.

Він не знав. Ніщо з цього не мало для нього сенсу, він все ще відчував, що чогось не вистачає.

Аластор Муді? Він не міг уявити, що той може щось видати. Рон ніколи не говорив би про своє лайно добровільно, але міг би щось проговоритися... як і багато його колег, якщо вони не вважали співрозмовника загрозою.

Товстун був можливий, але він не знав цього чоловіка достатньо добре, а той не знав його, хоча й припускав, що голова Департаменту магічного правопорядку все ж може бути втаємничений у таку інформацію.

Скрімджор нічого не сказав.

Він не міг допитати весь свій відділ, не викликавши додаткових підозр.

Він насупився, потираючи головний біль, який відчував між скронями, і продовжував крокувати, намагаючись з'єднати всі крапки над "і".

Залізти в голову Волан-де-Морта було легко, чоловік схопив його за горло і змусив побачити свою перспективу, але...

Ні. Він не міг.
У нього в голові вже були думки про одного вбивцю, йому не потрібен був ще один.

Том дивився на свою клієнтку зі старанно нейтральним виразом

обличчя. Долорес Амбридж сиділа на його дивані.

У нього було лише три сеанси з нею, і він від самого початку вважав, що вона звернулася по допомогу лише тому, що він був "в темі". Очевидно, серед аристократів стало модним зустрічатися з ним, а інші, на його думку, походили з дурної фантазії чи закоханості. Вона вірила, що, приходячи на ці зустрічі, вона здаватиметься "глибшою".

Вона була огидна. Дуже кисла всередині, незважаючи на її "м'яку" зовнішність, коли він дивився на нього великими очима, які вона змусила залитися крокодилячими сльозами.

Люди віддавали йому своє серце і душу на цих сесіях, вона ображала його професію, а сьогодні його вже один раз образили.

"Це так складно, - прохрипіла вона. "Світ такий... брудний. Це огидно. Іноді мені здається, що я навіть не можу вийти за двері свого будинку. Невже це так жахливо, що мені потрібен порядок?"

"Прагнення до порядку і структури у своєму житті - цілком нормальне бажання, - відповів він. "Однак бути занадто жорстким... шкідливо. Це призводить до непотрібного стресу і тривоги, а також перешкоджає ще більшій здатності людини до адаптації".

Він був би більш прихильним до її світогляду, він був упевнений, якби вона не була одним з тих огидних екземплярів, яких він зазвичай знищує.

Здавалося, вона не слухала жодного його слова.
"Я твердо стою на своїх принципах, докторе Ріддл, і я не розумію, чому всі, здається, паплюжать мене за це. Я не вважаю, що я винен у тому, що їхня думка помилкова".

"Ви вважаєте, що вони заслуговують на покарання за свій

світогляд?" "Коли вони приносять... бруд у світ, так, так, я

вважаю".

"Ви б застосували це до себе?"

"Перепрошую?" - її голос став медовим і солодким, а він спокійно дивився на неї.

"Ви сказали, що не розумієте людей, які вас оббріхують, і при цьому вважаєте, що ті, хто має іншу думку, ніж ви, повинні бути покарані".

"Ті, хто має неправильну думку. О, ви, звичайно, можете проповідувати більш суб'єктивний світ поглядів, але всі знають, що є правильний спосіб бути і неправильний спосіб бути".

Вона знову понюхала. Він нічого не сказав. Вона

подивилася на нього. "Ти не згоден?"
За мить він посміхнувся, нахилившись уперед.

"Думаю, я знаю, як тобі допомогти, Долорес. Хочеш піти зі мною в іншу кімнату?"

Гаррі сидів за своїм столом.
Всі інші вже давно розійшлися по домівках до своїх родин, коханих чи домашніх улюбленців, а він все ще розглядав фотографії з місця злочину та перебирав служебні файли.

Він переглядав жертв Волан-де-Морта - принаймні тих, про яких вони знали.
Це була дивна суміш, десь між тими, кого він убивав виключно за так звані "злочини метеликів", які він скоював, бо вважав, що вони заплямували світ, та іншими, щодо яких він був менш упевнений. Можливо, вони зробили щось, що роздратувало його, але вони не б у л и в т я г н у т і в я к и й с ь конкретний скандал, про який вони знали.

Його батьки не зробили нічого поганого.

Він тер очі, виснажений, офіси навколо нього мовчали, єдине світло виходило з його кабінету.

Він уже не знав, скільки було часу, і його шлунок невиразно бурчав у надії на вечерю та щось випити.

Він не міг достатньо розслабитися, щоб зробити це, і його дім у всій його тихій порожнечі здавався таким же страшним. Звичайно, він був дуже добре захищений, і він жив під загрозою Волдеморта вже довгий час (хоча "криваві палати" захищали його і раніше), але все ж таки.

Якщо він мав бути десь, то він мав бути там, а він не знав.

Він відчував себе жалюгідною, наляканою дитиною, яка боїться залишитися сама у власному домі, але слова Ріддла про те, що він був конкурентом, потенційною жертвою...

Його рука все ще не тремтіла, і на секунду в голові промайнула швидкоплинна думка, що він уб'є будь-кого, хто прийде за ним. Наступної миті він відчув неприємний присмак у роті.

Він перегорнув ще одну сторінку у своїх нотатках і мимоволі подумав про те, щоб приготувати собі каву.

Він відчував, що був так близько до чогось, до якогось одкровення, до якогось клаптика інформації, який би все це пов'язав... він просто не міг про це думати.

Він прикусив губу, а наступної секунди знову закрокував.

Гаррі не пішов додому.

Світло не горіло - і, звісно, він знав, де лежить його горокракс. Він просто не міг увійти туди з власної волі... Фіделіус заважав.

Але відсутність "12" у ряді вулиць була досить помітною.
Він вважав, що Гаррі успадкував Чорний дім після передчасної смерті свого хрещеного батька на п'ятому році життя, і негайно виїхав з дому своїх тітки і дядька.

Принаймні, це було добре - як і те, що вони переїхали, і Гаррі не контактував з і свинями.

Єдине, що стримувало його від негайного вбивства, - це те, що він не хотів забирати в Гаррі смачну радість помсти, коли він це зробить. Бо він би це зробив, зрештою. Він особисто про це подбає.

Його першою небажаною думкою було, що хлопець знову потрапив у халепу, але незабаром він з'ясував, що той все ще працює в офісі.

Без сумніву, він також не вечеряв.

Гаррі справді потрібно було навчитися краще піклуватися про себе. Можливо, бажання пасивного самогубства? Легка втеча, в якій він сам собі не зізнавався? Або результат тривалої занедбаності. Гаррі міцно спав за своїм столом, його зазвичай закрите обличчя було відкритим і вразливим, хоча й трохи придавленим тривожною дрімотою.

Це було дуже доречно, адже у нього виникла досить гарна ідея щодо завтрашнього обіду, на який йому потрібен був час, щоб як слід підготуватися.

Він думав про гарний паштет, цього разу з червоним вином - можливо, К'янті. Це допомогло б Гаррі розслабитися. Алкоголь мав такий вплив на людей, і, схоже, за обідом це спрацювало.

Вечеря не була б такою вже й особливою, залишки обіду, закинуті до рису, швидше за все... якщо припустити, що він готував, це було.

Він нахилився, дозволивши пальцям м'яко зануритися у волосся Гаррі, і заспокоївся, коли той лише ворухнувся від дотику. Заспокійливі флюїди, які він посилав хлопчикові, мабуть, допомагали, нігті злегка шкрябали по шкірі голови, а потім розгладжували її вздовж шиї, відчуваючи, як пульс іншого тріпоче під його пальцями.

Було б так легко зупинитися, особливо зараз.

Він змочив губи, нахилився, уважно вивчаючи запах миючого засобу, що різко вдарив йому в ніс, разом з більш слабкими запахами дощу і чогось земляного.

Він міг би зірватися просто зараз, міг би зробити так, щоб Гаррі залишився непритомним, і відвезти його кудись і дивитися, як він прокидається в паніці, зв'язати його - все що завгодно. Ці можливості смачно висіли на краю його думок, мерехтіли перед очима.

Його пальці провели по гладкому засмаглому горлу Гаррі, по адамовому яблуку, перш ніж нарешті міцно стиснули хлопчика на плечі.

"Гаррі", - спокійно сказав він, ледь-ледь потиснувши його руку. Аврор одразу ж прокинувся, ледь не впавши зі стільця, хапаючись за свою паличку. Він підняв брови, коли хлопець майже перекинувся на безладну купу біля його ніг, перш ніж сягнути вниз і підняти його, тримаючи руку на талії іншого, навіть коли той стояв, а пальці перебирали його ребра і стегна.

"Я, блядь, Реддл. Я... заснув?" Сонний туман швидко розвіявся, навіть занадто швидко, як на його думку, і настороженість вскочила за важкі повідці. "О, чорт забирай, я заснув. Вибач. Зачекай... що ти тут робиш?"

Він оглянув свій кабінет, потім опустив погляд на руку Тома, щоки трохи почервоніли, коли він зробив крок назад.

"Ми збиралися повечеряти. Моя робота взяла гору... як і твоя, мабуть".

Гаррі потер очі, і чомусь хлопчик виглядав молодшим, ніж будь-коли. Вага вже повернулася на його плечі, очі щипало від стресу і переслідувала тінь.

"Так. Так. Я мав рацію?" "О?"

"Ммм. Так, код..." - позіхнув він, бурмочучи ще одне вибачення. Справді, коли Гаррі востаннє спав як слід? Він виглядав виснаженим. "Він намагався передати повідомлення Волдеморту, так?
Тож... що, якщо ми відповімо? Ти казав про конкуренцію... що, як ми його роздратуємо? Змусимо його помилитися, зламаємо шаблон."

"Прийдуть за тобою і спробують тебе вбити".

"Небезпека кривавої окупації. Волдеморт теж намагався мене вбити. Намагався. Що б

це не було." "Якби Вольдеморт намагався тебе вбити, ти б уже був мертвий.

"Ваша віра в мене надихає", - огризнувся хлопець, поглядаючи на свої документи, збираючи їх докупи. Том якусь мить спостерігав за ним, пробігаючи очима по нотатках, спостереженнях і жертвах, якими став Гаррі.

каталогізація.

"Ходімо. Я відвезу тебе додому, - сказав він нарешті. "Можливо, нічний сон дасть тобі свіжий погляд на речі".

Частина перша: 7

Том відчував, як у його грудях зароджувалася надія, коли вони йшли вулицею до будинку Гаррі в Іслінгтоні.

Якби Гаррі запросив його зараз, він міг би приходити і йти, коли йому заманеться, в будинок під опікою, що, безперечно, було приємною думкою.

Натомість він був розчарований, коли Гаррі зупинився на вулиці й обернувся до нього. "Давай повечеряємо іншим разом, абощо", - сказав хлопчик.

"Я можу тобі зараз щось приготувати", - відповів він, піднявши брови. "Це не проблема. Чи ти не довіряєш мені у своєму домі?"

Гаррі завагався, а тоді ніяково знизав плечима.
"Я нікому не довіряю свій дім. Це ніколи не призводить ні до чого хорошого. Може,

іншим разом". Він кивнув - було б надто підозріло, якби він наполягав на своєму - і знову

посміхнувся Гаррі.

"Іншим разом, - приємно погодився він. "І не хвилюйся, я все розумію. Якби Волдеморт полює на мене, я б теж ретельно стежив за своєю безпекою".

Гаррі ледь помітно посміхнувся у відповідь.

Бажання викрасти його, поки він спав, тільки зростало в грудях, хоча він зосередився на тому, щоб не показувати цієї думки на своєму обличчі.

Він мусив думати про довготривале задоволення, про свободу, про метелика. Він міг би взяти Гаррі, але тоді він ніколи не побачить, яким стане інший метелик у дикій природі від його легких підштовхувань.

Ні, він стримав порив, дозволивши своїй руці зісковзнути з палички в кишеню, і поплескав Гаррі по плечу, коли Гаррі пробурмотів згоду з його словами.

"У вас є мій номер, якщо я вам знадоблюся", - сказав він.

"Ти мені не знадобишся", - відповів Гаррі; його впертість проти психіатрів знову далася взнаки.

Він просто подарував йому ще одну поблажливу посмішку, бо знав, що це не триватиме вічно. Гаррі п о т р е б у в а т и м е його до кінця, він у цьому переконається.

"Про всяк випадок", - відповів він.

"Добраніч." "Так, на добраніч."
Гаррі не поворухнувся, щоб увійти до свого будинку, і моргнув.

"Що? Ти чекаєш, поки я піду раніше? Відсутня цифра 12 у твоєму місцезнаходженні не така вже й непомітна, як тобі здається".

"Чому ти ще не їдеш?"

"Тебе переслідує небезпечний вбивця, а вночі вулицями можуть ходити всілякі чудовиська. Я сказав, що привезу тебе додому в цілості й схоронності, і я просто дотримую свого слова".

Гаррі пирхнув.

"Що сталося з тим, що я був Медовим Борсуком, а не тендітним, зламаним маленьким горобчиком? Я можу про себе подбати", - категорично заявив хлопчик, випинаючи підборіддя у все більш звичному для нього виклику.

Його пальці смикнулися в кишенях, щоб простягнути руку, розмазати цей вираз, або, можливо, впіймати його, він не знав. На секунду він уявив собі вираз здивування і шоку на обличчі Гаррі, якби той коли-небудь діяв відповідно до своїх імпульсів.

Наступного разу він справді не був би таким добрим, щоб будити його

так рано. "Бути незалежним не означає ні від кого не залежати", -

відповів він.

Гаррі нахмурив брови, навіть незважаючи на те, що на прохолодній вулиці він щільніше натягнув на себе куртку.

"І ти думаєш, що я можу на тебе покластися? Ми ледве знаємо один одного."

Якби він тільки знав...

"Я думаю, що я той, за кого ти можеш вхопитися і витягнути себе з темних місць, коли речі, які т и бачиш і відчуваєш, занурюють тебе туди, - сказав він. "Я не один з твоїх друзів, тобі не варто хвилюватися, що я тебе обтяжую, і завдяки моєму способу життя я розумію, через що ти п р о х о д и ш ".

"Не думаю, що вивчення кримінології та психології, а також періодичні відвідини місць злочинів можуть з р і в н я т и с я з т и м , к о л и т е б е буквально затягують у голову вбивці, змушуючи відчути його садизм від першої особи", - пробурмотів Гаррі, злегка стискаючи щелепу.

Він хмикнув, не давши посмішці зійти з вуст.

"Можливо, ні, але навряд чи ти маєш намір використовувати Волдеморта як милицю?"

Гаррі розсміявся, здавалося, він трохи розслабився, напруга спала з його плеча, коли він похитав головою.

"Мабуть, ні. Він радше побачить, як я впаду, ніж коли-небудь простягне мені руку допомоги... або принаймні руку допомоги, яка не включає в себе допомогу мені стати іншою версією його самого".
Неспокійна тінь на його очах повернулася.

"Ти віриш, що цього хоче Волан-де-Морт? Зіпсувати тебе?"

"Я не знаю. Але метелики - це знак метаморфози, чи не так? Ти сам так казав."

Він на мить замовк і не знав, чи Гаррі усвідомлює, як він дивиться на нього с в о ї м и вишукано виразними зеленими очима. Йому було цікаво, як би Гаррі подивився на нього, якби знав, хто він такий, якби він повільно стікав кров'ю у нього на руках - блідий, губи розтулені від тремтячих подихів, трохи боровся в його руках, як метелики, що смикаються, намагаючись

уникнути притиснення.

"Це турбота для іншого дня, або, принаймні, коли ти трохи відпочинеш", - сказав він, стримуючись, щоб не зазіхнути на простір меншого чоловіка. Принаймні поки що.

"Як ти думаєш, у нього вийде?" Гаррі зупинився, коли вже збирався йти, і озирнувся назад.

"Перепрошую?"

"Як ти думаєш, чи зміг би Волан-де-Морт досягти успіху? Зробити так, щоб він мені сподобався?"

"Я вважаю, що кожна людина може стати вбивцею за певних обставин", - відповів він, навіть якщо це не було тим запевненням, яке шукав Гаррі.

Гаррі кивнув, перш ніж відвернутися.

Барті Крауч-молодший сховався біля будинку номер дванадцять на Гріммаулд-плаза.

Це зайняло деякий час, але йому вдалося його вистежити. На жаль, він не міг потрапити всередину через Фіделіуса, і він би напав одразу ж, якби не той факт, що Поттер був не один.

Не те, щоб він мав якісь сумніви щодо залучення інших людей, але він не хотів робити нічого, що могло б р о з г н і в а т и його лорда. Лорд Волан-де-Морт; такий дивовижний псевдонім. "Політ смерті", він так пасував до нього.

Він мріяв познайомитися з цією людиною, навчитися у нього, його майстерності, його баченню світу - усьому!

Поттер, схоже, просто не розумів величі Волдеморта, бо якби розумів, то навіщо б йому було намагатися саботувати і ловити його? Він не був вартий його уваги.

Але, можливо, це була ще одна причина, чому він не кинувся вперед з наміром забрати серце аврора - він привернув увагу Волдеморта, а отже, ще мав з того користь. До того ж, було б неввічливо вимагати жертву його Лорда, принаймні, не перевіривши спочатку.

З іншого боку, якщо Волдеморт не зміг вбити хлопчика, то він міг би зробити це сам, служити йому і допомагати. Як учень.

Він був упевнений, що Волдеморт буде набагато кращим батьком, ніж його власний.

Він спостерігав, як Поттер і ще один старший хлопець, можливо, років двадцяти чи тридцяти, обговорювали щось, намагаючись знайти відповідь на загадку - загадку, чи не так? Психіатр.

Йому було цікаво, що цей виродок скаже про його психічний стан і про вплив Дементора на свідомість.

Це все було таким безладом.

Але у нього був свій план, другий Гаррі Поттер був самотнім і вразливим, і все це чудово сприяло б його цілям.

Вони б його ніколи не зловили, мертва людина не потрапляла на радари міністерства.
Він дивився, як вони зникли, і розмірковував, чи не був Ріддл тим, кого він міг би використати, щоб заманити Поттера до себе.

Усе це було так суперечливо, але він знав, що хоче, аби негідне дитя страждало за образу, яку він з а в д а в своєму Господу смерті.

Це було лише питанням часу.

Він відійшов назад, змахнувши жука з руки, а потім з тріском зник.

Гаррі прокинувся від звуку сови, що постукала у вікно, і, насупившись, махнув рукою, щоб відчинити його.

Він обливався холодним потом, а вбивства знову і знову прокручувалися в його

голові. Скарлет. Порожні очі. Радість у грудях.

Він провів рукою по обличчю і скотився з ліжка, коли Свиня підійшла до нього, надто збуджена для цієї п о р и ранку - котра година?

У роті у нього була вата з металевим присмаком сну, хоч і неспокійного, а волосся прилипло до чола.

Він міцно стиснув Свиню в руці - пташка все ще була така ж гіперактивна, як і раніше, і Рон все ще відчував щем у животі від того, що отримав крихітну сову від Сіріуса, - щоб мати змогу зняти листа з неї.

Поглянь на Пророка. Негайно. Вибач.

До нього була прикріплена копія, мабуть, полегшена, щоб Свиня міг її нести, і він потягнув її до себе. Якусь секунду він лише дивився, абсолютно заціпенілий, з повільно пересихаючим ротом.

Він прочитав статтю, і йому знадобилося кілька спроб, щоб вона почала набувати сенсу, перш ніж його кулаки стиснулися, а в грудях спалахнула лють.

Трясця твоїй матері!

За п'ятнадцять хвилин він вийшов за двері в урагані люті.

Том сидів за сніданком і неквапливо їв перед зустріччю з першим клієнтом на цей день, а "Щоденний пророк" лежав поруч з ним.

Вираз його обличчя був порожній, хоча ніж крутився в руці і встромлювався в сосиски надто жорстоко, як для картини повного спокою.

Як грубо. Як дуже, дуже грубо.

Хлопчик-хто-зникає-в-темряві? Правдива історія між Гаррі Поттером і лордом Волан-де-Мортом

Слова промайнули в його голові, коли він читав їх, роблячи ще один ковток чаю.

"*Потенційна корупція*" "*Гаррі Поттер сумнівається в собі*" "*Відомий психіатр виступає за вбивство*" "*Чому Том Реддл у будинку Гаррі Поттера?*" "*Хлопчик, який вижив, нарешті зламався?*"

Рита Скітер.
Звісно.

Він міг би здогадатися про це з самого початку.

Хоча Daily Prophet не був таблоїдом в офіційному розумінні, вульгарні, огидні і часто сенсаційні статті Скітера навряд чи підходили для пристойної газети.

Йому було цікаво, як Гаррі відреагував на це, адже це, безумовно, не пішло на користь репутації "золотого хлопчика".

Звичайно, було непростимо, що вона обмовила його і намагалася втягнути його в липкий скандал... але що було робити?

Він не знав, чому останнім часом люди поводилися з ним так негідно. Це навіть дратувало. Саме в такі моменти він думав, що стати Темним Лордом було б кращою ідеєю, бо ніхто не наважився б навіть згадати його ім'я, не те що говорити про нього в такому тоні.

Вони тремтіли біля його ніг і тремтіли й досі.

Досі у нього не було жодного скасування; звісно, ні, його клієнти надто залежали від його допомоги та досвіду, але список очікування скоротився.

Він не міг би сказати, що йому подобалося бути

позбавленим таким чином. Однак його справжнім

питанням було те, як вона дізналася про це?

Він не бачив її в будинку Гаррі, де відбулася розмова. Може, вона поставила там жучки? Він знав, що мав би виховувати більше підопічних, але в той час це викликало б лише підозру на переважно маглівській вулиці, а їхня розмова була нешкідливою.

Збоченець.

Ще одна людина перекрутила його мудрість і

славу. Його губи потоншали, і він згорнув свій

папірець.

Звісно, він не міг відверто напасти на неї, принаймні не так, як би йому цього хотілося. Це лише викликало б питання, чому Волдеморт захищає його - хоча це можна було б обернути на захист Гаррі, але завдяки певним зв'язкам Гаррі все одно знав би про його власну, більш особисту лють.

Його бар'єри контролю над простором зазвичай були бездоганними і непохитними навіть під час найжорстокіших зовнішніх вторгнень... але було щось у вбивстві, в солодкому кайфі, що змушувало його бар'єри опускатися лише на дещицю, щоб емоції залишалися на місці злочину, як підпис графіті-художника, - тільки для Гаррі.

Можливо, тому, що це був час його свободи і влади, і бути настільки обмеженим у своєму звільненні означало зруйнувати цей досвід.

Але ж він не міг дозволити їй вийти сухою з води, чи не так? У нього було кілька ідей, але...

Він попрямував до офісу, і тільки-но ступив туди, як рука стиснула його горло, а паличка впилася в його нутрощі.

Він зустрівся з парою яскравих

смарагдових очей. Чудово. Просто

чудово.

Частина перша: 8

Гаррі сидів у відділі авроріів міністерства, відчуваючи, що в нього в животі лежить великий холодний камінь.

Він провів пальцями по волоссю, а іншою рукою пригорнув до себе вже третю чашку кави за день. Він почувався таким ідіотом, бо не помітив, що хтось був біля його будинку - як інакше вони могли дізнатися, що Том був там і чув їхню розмову?

Це міг бути Волан-де-Морт, або імітатор, йому майже пощастило, що це була лише клята Рита Скітер.

Майже, тому що вона була сукою, а його життя починало нагадувати його нічні кошмари (вже навчені життям і якимось серійним вбивцею) ще більше, ніж раніше.

Тоді б він справді був би в дупі.

Офіс "Аврора" гудів навколо нього, телефонні дзвінки до "Щоденного пророка" намагалися притиснути і з а к р и т и цю історію. Люди говорили, але слова просто пропливали в його голові, наче виринали з-під води, розмиті і приглушені по краях.

Він відчував на собі погляди людей, тривожні погляди, які абсолютно не покращували його самопочуття.

Це було смішно, але він відчував себе таким... самотнім. Відчуженим. А тепер ще більше. Люди, звичайно, робили все можливе з його... набором навичок і його нервовою здатністю потрапляти на одне з місць злочинів Волдеморта і знати з точністю до дрібниць мотиви і причини вбивства.

Він звик бути не таким, як усі, і, відверто кажучи, після тривожного етапу, коли йому було п'ятнадцять, не бачив сенсу скиглити чи злитися. Це не зробить його кращим, чи не так?

Він просто хотів, щоб вони не сумнівалися в ньому, хоча й знав, що не може критикувати себе, коли так явно сумнівається в собі. Він був на терапії, і більшість у відділенні знали п р о це.

Це було недобре.
Рита Скітер була брудною журналісткою, яка публікувала плітки, але тим не менш користувалася величезною популярністю. Він не знав цього, бо, незважаючи на її брехню та часто некоректні й наклепницькі коментарі, вона також іноді встромляла в нього досить дражливі списи правди.

Він відчував, що люди думають про це, тим більше, що він не міг заперечити власну провину і занепокоєння щодо стану свого розуму і розсудливості, а також не міг спростувати, що він сказав слова, які вона процитувала.

Іноді достатньо було лише ідеї - зернятка - і люди вже думали про нього по-іншому, бо що, як це правда? Що, якби. Вони не одразу відверталися від нього, хоча дехто відвертався, але більшість не відверталася, але це зернятко було.

Він намагався ігнорувати це, смутно усвідомлюючи співчутливу посмішку Рона, намагання Тонкс заспокоїти його і навіть незграбний потиск Скрімджора на його плечі.

Можливо, через власні проблеми та крихкість пробудження, через кров та емоції, що вирували у венах його пам'яті. Він стиснув пальці, сухі, злегка засмаглі й мозолясті, вдивляючись у фотографії з місця злочину, які обступили його з усіх боків.

Він не хотів більше дивитися.
Але він мусив.

Він звузив свою віктимологію до людей, які були пов'язані з факультетом, і поки що у нього було вбивство Боунсів деякий час тому і смерть Барті Крауча. Жодна з них не здавалася особливо життєздатною, але більшість убивств Волдеморта ніяк не були пов'язані з його факультетом.

Незважаючи на доступ до його свідомості, він все ще не був упевнений, як той вибирав своїх жертв. Йому все ще здавалося, що чогось бракує у Волдемортовій методології, хоча він не міг зрозуміти, чого саме.

Можливо, ключ до розгадки полягав у відмінностях на місцях злочинів.
В останніх двох, з імітатором і з Воландом, не вистачало серця, а на його місце був прикріплений метелик. Іншим разом були відсутні легені, а метелик був прикріплений до серця, з обох боків якого зяяли порожнечі. Це часто змінювалося.

Він припустив, що частини тіла були якоюсь покрученою формою сувеніра.
Він потер очі, образи виринали за повіками в темряві, розпливаючись перед очима, і н е з н и к а л и навіть тоді, коли він знову розплющував очі.

Це не міг бути Крауч, вони всі були мертві, а син помер в Азкабані, але він навряд чи міг уявити, що копіювальником була Сьюзен Боунс. Він навчався з нею в Гогвортсі, вона була милою, доброю. Вона б не зробила нічого подібного.

Він вважав, що може сказати це про кожного.
Єдиною людиною, яку він вважав здатною на щось подібне, був Снейп, і то лише тому, що він ненавидів цього моторошного жирного виродка.

Він придушив зітхання, намагаючись думати. Він був так упевнений, що знайде тут щось, але все нагадувало один глухий кут за іншим.

Час знову поглянути на місця злочинів.

Том якусь частку секунди вивчав меншого чоловіка, що стояв перед ним, трохи насупивши брови. Він не... пахне.

Щось тут було не так. Тим не менш, він не вагаючись, одним швидким рухом скрутився так, що схожий на Гаррі виявився тим, кого притиснули до стіни.

"Полісік - цікаве зілля", - пробурмотів він, дивлячись, як ці зелені очі спалахують панікою. Проте в його голові все одно крутилися різні варіанти... хтось, хто виглядав точнісінько як Гаррі, але не був Гаррі. Звісно, невідповідності, такі як запах, свербіли під шкірою найдратівливішим чином. "Він безпосередньо імітує зовнішність, навіть певною мірою змінює голосові зв'язки та голос, але навіть у нашому світі вкрай важко отримати точну копію оригіналу, особливо у випадку нашого, як я припускаю, спільного знайомого, містера Поттера".

"Я не знаю, про що ти говориш, Ріддле, - почав самозванець, очі його звузилися, паличка застукотіла по підлозі, тож він не міг підтвердити, що це не одинадцять дюймів Холлі. "Слухай, я знаю, що ти, мабуть, розповів газетам..."

"Не випробовуй моє терпіння". Він нахилив голову, розглядаючи чоловіка, або, ймовірно, чоловіка, розмірковуючи, чому той так явно напав на нього. Він, за відсутністю підтвердженого займенника, не очікував, що його спіймають, це було очевидно. Він мав на меті використати перевагу зовнішності Гаррі, щоб перемогти його, але навіщо було його притискати?

Влада, контроль. Самозванець хотів побачити в його очах удаваний переляк. Садист. Повільна посмішка розпливлася по його губах. Шкода, що цей шахрай ненароком натрапив у своїх інтригах на більшого хижака.

Очевидно, він відчував потребу приховувати власну зовнішність, не лише заради несподіванки, але, можливо, тому, що не мав статури людини, яка могла б пройти непоміченою і прослизнути, як їй заманеться?

Як цікаво.
"Думаю, нам з тобою треба трохи поговорити, чи не так? Чому б тобі не зайти до мого

кабінету?" Це мало бути весело.

"Том?"

Він зупинився, коли голос озвався з іншої кімнати - і в цьому була справжня принадність його палати. Звідси він міг чути все зі свого кабінету, але звідси нічого не було чутно з його кабінету. І це було так само добре.

Він обережно зняв закривавлені рукавички, не звертаючи уваги на засклені, сповнені болю зелені очі, що дивилися на мене.

Він не бачив сенсу розкривати справжнє ім'я самозванця, коли дія полі-зілля - він був майже впевнений, що це було саме полі-зілля - все одно з часом закінчиться. А тим часом він міг би розважитися набагато веселіше.

Він купив пляшечку дешевого лосьйону після гоління, яким користувався Гаррі, - він теж пахнув липко, наче щось із малюнком на флаконі, а не з більш вишуканою та елегантною упаковкою, - і вилив його на свою жертву, просто щоб зупинити разючий контраст між зовнішністю та всіма маркерами неправильності.

Хоча він розумів концепцію серійних вбивць, які використовують сурогатів для своїх жертв, що отримують золотий квиток, приз в кінці всього цього, він ніколи не бачив сенсу в цьому, якщо відмінності були настільки очевидними, що кричали і руйнували фантазію.

Якщо він збирався розважатися таким чином, то це заслуговувало на те, щоб зробити це належним чином.

Крім того, йому завжди було цікаво спостерігати за наслідками шрамів, ран і пошкоджень, спричинених під час перебування людини під впливом полійуісе.

Чи перенесуться рани безпосередньо до справжньої форми, в тому ж місці, як вони були зображені на них під впливом полійуісе? Чи поміняються місцями шрами? Чи будуть вони взагалі?

З наукової точки зору все це було дуже захоплююче.

Тим не менш, він відкинув рукавички вбік, задоволено посміхнувся своїй жертві, зняв спеціальний халат, перевірив, чи немає бризок крові на костюмі (звичайно ж, немає), і, кинувши останній вдячний погляд на справжню версію Гаррі, перейшов до наступної кімнати.

Самозванець, можливо, вже повернувся до своєї природної форми, тож він подбав про те, щоб з а к а р б у в а т и ц ю сцену в пам'яті.

Якби за дверима його кабінету не стояв Гаррі, справжній Гаррі, він би точно зробив вигляд, що його немає.

Він увійшов у двері якраз тоді, коли хлопчик, здавалося, знову збирався йти, виглядаючи незграбно.

"Гаррі", - гукнув він. Той обернувся, кліпаючи від несподіванки, перед його очима з'явилися двері, які Том недбало зачинив за собою.

"О, вибачте. Ви були з пацієнтом?"

"Просто прибираю після сеансу з одним. Твоя присутність не завадить", - відповів він, уважно вивчаючи хлопчика.

Гаррі кивнув на підтвердження цих слів, засунувши руки в кишені.

Ще одна причина, чому його самозванство було настільки очевидним - хоча Гаррі міг нападати за необхідності, і, він був упевнений, з абсолютною безжальністю, точністю і зухвалістю, - хлопець був аврором.

Він би ніколи не шукав страху в очах свого супротивника, він би напав щ е до того, як вони дізналися б про його присутність. Оглушив би їх, абощо.

Том якусь мить спостерігав за ним, а потім підійшов ближче, дозволивши своїм пальцям ковзнути і осісти на п о п е р е к у Гаррі.

"Проходь, сідай. Я поставлю чайник, - пробурмотів він. "Я впевнений, що у вас був важкий день, коли ви мали справу з наклепом міс Скітер.

"Мені дуже шкода", - сказав Гаррі, дивлячись на нього - вперше сидячи за власним бажанням. Він нічого не відповів на це, заварюючи чай, а потім подав Гаррі чашку і сів на своє місце.

"Ти відчуваєш, що це твоя вина?"

"Хіба не так?" Гаррі насупився. "І ти знову мене психоаналізуєш. Я ж казав тобі припинити це".

"Я також не виявляв наміру підкорятися цій вимозі і не збираюся цього робити зараз", - спокійно відповів він. "Чому ви вважаєте, що це ваша вина і що ви повинні переді мною вибачатися?"

Існував приватний, похмуро вишуканий вид хвилювання між ковзанням між роллю вбивці Гаррі та милиці і психіатра Гаррі.

Щелепа Гаррі стиснулася від розчарування, і він впивався кожною деталлю, кожним проблиском емоцій і р у х о м м'язів та кісток.

Він думав, що використання сурогату задовольнить ці бажання, бажання простягнути руку, зафіксувати пальцями і ротом кожне посмикування цього несамовитого, розколотого розуму, так пов'язаного з його власним.

Вони просто відчували себе сильнішими, ніж раніше.

Самозванця, хоч би як добре він був замаскований, було недостатньо. Він знав, що це несправжнє, що тільки Гаррі міг би зробити, коли настане кінець цієї гри.

"Ну, тебе втягнули в цю халепу через мене, - пробурмотів Гаррі, - і Скітер зацікавлений у тому, щоб я влаштував скандал. Не ображайся, але ти просто був там".

"Знаєш, у мене є своя репутація, яка не пов'язана виключно з твоєю, - сухо заявив він. Гаррі почервонів, пальці його рук закрутилися.

"Так, я знаю. Я просто - хіба ти не можеш просто прийняти кляті вибачення і

рухатися далі?" Том трохи нахилив голову.
"Можливо, ви відчуваєте провину за те, що пережили напад Волдеморта, тоді як ваші батьки не змогли?"

"Що? Яке це має відношення до справи?" зажадав Гаррі, стиснувши плечі.

"Провина того, хто вижив", - відповів Том. "Це може бути поясненням твого комплексу героя і мучеництва, а також потреби взяти всю відповідальність за все на свої плечі".

Гаррі моргнув і, здавалося, намагався вирішити, образив його цей коментар чи ні.

Він утримався від посмішки.

"Пий чай, Гаррі. Навіщо ти сюди прийшов?"

Гаррі не знав, коли саме Том став для нього, бодай у найтуманнішому сенсі, резонансною дошкою. Він припускав, що йому набридло почуватися диваком на роботі, коли люди ставилися до нього або як до крихкого фарфору, або як до втіленого Лорда Волан-де-Морта.

Клятий світ чарівників, завжди однаковий у скандалах.
Те ж саме було і з провалом Таємної кімнати.

Можливо, він просто хотів почуватися нормальним, або, принаймні, нормальним з його психіатром - це оксюморон, чи не так?

Якби він був нормальним, то навіть не знав би Тома

Редла. Старе занепокоєння здійнялося в його нутрі.

Але Том, принаймні, напевно, знав людей, які були ще більш залежними, ніж він сам, тож у нього була певна свобода дій.

"Я звузив коло можливих жертв, - сказав він за мить. "Ну, знаєш, з огляду на те, чи не відчував імітатор, що він чимось зобов'язаний Волдеморту? Двоє людей з мого відділу, з якими, цілком ймовірно, пов'язаний імітатор, - це Боунс і Крауч, жертви Волдеморта".

Том подячно хмикнув, вивчаючи його.

"Річ у тім, - продовжував він, - що, можливо, він прийшов сюди, бо хотів виплеснути на когось свої ідеї, висловитися вголос, коли його відділ завжди був зайнятий і в ньому панував безлад. Волан-де-Морт був не єдиним психом у відділі, і не єдиною проблемою, з якою їм доводилося мати справу.

Волан-де-Морт був просто тим, з ким йому завжди доводилося стикатися.

"Річ у тім, - повторив він знову, мокріючи губи. "Багато хто не любив Барті Крауча, принаймні с е р е д темних чаклунів. Він ув'язнив багато людей, а інших звинуватив. Це зовсім не обмежує коло підозрюваних. Найочевиднішим вибором був би син Крауча, але він помер в Азкабані за багато років до вбивства Крауча".

"Дійсно, дилема, - пробурмотів Ріддл. "Ти перевірив, чи не було інших в т е ч з Азкабану? Можливо, щось, що може бути пов'язане з імітатором зараз, а не пізніше?"

"Нема", - похитав головою Гаррі. "Я вже перевірив. "А чиїсь

рідні опинилися в Азкабані через дії Крауча?

"Може, мені просто звинуватити всіх чистокровних чарівників у вбивствах?" - сухо відповів Гаррі. На губах Тома ненадовго з'явилася легка посмішка, але він не встиг нічого відповісти.

Особисто він все ще схилявся до того, щоб вивести вбивцю на чисту воду, тому що йому не щастило знайти імітатора.

Він був упевнений, що врешті-решт знайде його, спіймає, його хвилювало лише те, скільки людей має загинути до цього.

Він втомлено потер очі, поставив чашку на місце і зробив паузу.

"Ви не заперечуєте, що я просто зайшов і випадково заговорив з вами про це? Я маю на увазі, що це не твоя робота, чи я маю платити тобі за цей час?"

Том трохи хихикнув на останнє твердження і знову трохи насупився, тільки для того, щоб інший простягнув руку, пальці закрутилися, щоб погладити і осісти на його потилиці.

"Ти можеш прийти до мене, коли захочеш чи потребуватимеш. У мене немає робочих годин. Я буду радий допомогти вам усім, чим зможу".

Уперше, хоча Том і раніше торкався його мимохідь, Гаррі відчув концентроване тепло Ріддлових пальців на своїй прохолодній шкірі, майже пощипуюче, майже як - ні. Він усміхнувся, недбалим рухом вивільняючи шию та плечі з легкого обійму, але Том одразу ж відсмикнув руку назад.

"Дякую", - сказав він. "Я це дуже ціную. Я віддячу вам кавою і моєю чарівною компанією або ще чимось".

Том кивнув.
"Зауважте, наші реальні сесії все ще тривають, і ви все ще можете їх відвідувати", - чудово. Більше психоаналізу і людей, які намагаються залізти йому в голову.

Гаррі кам'яно витріщився і надувся.

Коли Гаррі пішов, Том прослизнув до іншої кімнати. Гаррі запитав його про це, чи може він бачити, але той легко відмахнувся, відклавши це питання на інший раз.

На столі вже не було Гаррі, закривавленого, знесиленого і несамовитого.
Його голова трохи нахилилася, коли він зробив крок вперед, нахилився над чоловіком і легко висмикнув кляп

(коментарі були недостатньо в дусі Гаррі, вони були нудними, божевільними і марними), його інтерес набагато більше розпалився зараз.

"Боже мій", - муркотів він. "Тобі коли-небудь казали, що ти дуже схожий на свого батька?"

Частина перша: 9

Коли наступного дня Гаррі прийшов на зустріч, Тома там не було, а в офісі панував безлад.

Він відчув, як його плечі закам'яніли, як очі швидко оббігли кімнату, а в роті пересохло, коли він зробив крок уперед.

Папери ковзали і застрягали під ногами, коли він обережно входив до кімнати, зазвичай такої бездоганної, яка зараз виглядала так, ніби невеликий торнадо або ураган міг пронестися по ній і залишити офіс у кращому стані.

Стілець і стіл були перевернуті, диван теж, з одного боку він був продірявлений, і з нього в и т і к а л а набивка, схожа на диванну кров. Він проковтнув.

Що в біса тут сталося? Що б це не
було, виглядало воно недобре.

За лічені секунди паличка вже інстинктивно опинилася в його руках.

Того ранку вони знайшли ще одне тіло - Долорес Амбрідж, рожева пляма перетворилася на червону, очі широко розплющені від шоку і жаху, а рот викривлений від жаху.

Він одразу зрозумів, що це справа рук Волдеморта, та й як інакше, коли щойно він ступив на місце злочину, на нього напав такий потік емоцій і сили, що він ледь не впав на коліна.

Цього разу ненависть, відраза і огида; відчуття, що вона неповноцінна в усіх відношеннях, брудна, не більше, ніж свиня.

Замість метелика там, де мало бути її серце, була жаба, затиснута в пастці ще неушкодженими ребрами.

Їй також відрізали язик, і кров була повсюди.

Д е х т о з його команди припускав, що це через те, що це було більш особисте, перебір, бо Волдеморт знав і зневажав її особисто, і хоча Гаррі розумів, що в цьому може бути частка правди (не те, щоб важко було зневажати заступника міністра), але не тільки тому.

Все, що робив Волан-де-Морт, було перебором, і кожен, кого він убивав, на думку вбивці, зробив щось таке, що заслужило його покарання - чи то перетворення з метеликами, чи то осуд і прокляття, як тут.

Амбридж, яку він знав ще з часів навчання у Гоґвортсі, була дуже впорядкованою і акуратною. Всі її олівці були заточені на однакову довжину, чорт забирай!

Ні, це було зроблено навмисно, як і все, що робив Волан-де-Морт, просто тому, що його жертва абсолютно зненавиділа б той безлад, який він з нею зробив.

Він настільки відрізнявся від звичайних, що, якби не емоції, він міг би стверджувати, що це був копіювальник або якийсь інший копіювальник.

Волдеморт не зробив абсолютно нічого, щоб вшанувати цю жертву, і Гаррі знову розсіяно заглибився у старі справи та фотографії з місця злочину, про які він, власне, сподівався поговорити з Томом.

Тепер здавалося, що Тома тут немає, а замість нього сталося щось дуже погане.

Книжки, що стояли вздовж стін, теж були порозкидані з полиць.

Серце Гаррі калатало в грудях, коли він машинально почав загрібати папери, не усвідомлюючи, що Ріддлу дуже не подобалося, що в його кімнаті безлад - одного разу Гаррі впустив серветку за край тарілки біля чоловіка, коли закінчив, а не в смітник, і той, здавалося, готовий був на нього зашипіти! Гаррі похитав головою, відкидаючи це як несуттєве питання, намагаючись подумати, перш ніж застиг і поклав папери на місце, де вони лежали.

Місце злочину.

Це було потенційно місце злочину. Він не повинен нічого торкатися, нічого забруднювати. Дурень! Він знав це.

Ну, принаймні, аврори були з нами.

Він почав уважно оглядати місце події.

Попередня ніч

Том нахилився над напівналяканою, частково зухвалою, а частково лютою постаттю Барті Крауча-молодшого, хоча тепер у виразі його обличчя було щось інше.

Груди нібито мертвого Крауча здіймалися, коли він намагався звільнитися.

"Хто ви, в біса, такі?" - зажадав чоловік, як тільки зміг, і кляп йому витягли з рота.

"Боже мій, яка нечемна поведінка, - пробурчав Том. "Спочатку ви ображаєте мою роботу, потім вривається в мій дім, а тепер звертаєтеся до мене в такій грубій манері, ніби не знаєте мого імені. Доктор
Т. М. Ріддл, психіатр, як написано на моїх дверях. Чи ви випадково вдерлися не в ту кімнату, бо не прочитали напис на дверях?"

"Ображати твою роботу?" Крауч повторив. "Я не знаю, про що ви говорите. Я ніколи в житті не займався психіатрією!"

Том не зміг втриматись від невеличкої веселої посмішки, яка перетинала його губи, навіть якщо вони залишались крижаними та крихкими по краях.

"Я мав на увазі іншу свою роботу", - сказав він з жалем, а потім похитав головою. "Гадаю, це щастя, що я все ще маю для тебе користь, молодший". Він нахилився ближче, коли чоловік, здавалося, збирався відповісти, притиснувши паличку до свого горла. "Ось що зараз станеться..."

Йому не знадобилося багато часу, щоб розібратися в тому, що сталося, навіть без дивної допомоги емоцій Волдеморта.

Він так давно не був на подібному місці, де, як він підозрював, міг бути скоєний злочин, а не дивився на розпластане тіло з хворим, чужим почуттям задоволення, що розпирало його тіло, але все вказувало на те, що він дійшов більш ніж очевидного висновку.

На книжковій шафі були явні сліди дуелі: розкидані папери і щось схоже на темний вибух, від якого папірці розлетілися врізнобіч.

У голові проносилися образи того, що могло б статися, візуалізації.

Том Реддл, з усього, що він чув, був талановитим чарівником - нападник мав би бути теж сильним, щоб мати шанс перемогти його, навіть з елементом несподіванки. Його очі трохи звузилися.

Двері в іншу кімнату були зірвані з петель, і саме стеження за ними давало йому найбільші, найтривожніші натяки на розвиток подій.

Здавалося, що наслідувач дістався туди раніше за нього, хоча він був абсолютно спантеличений, чому цей чоловік обрав саме Тома.

Чи тільки тому, що його бачили в його будинку? Через аргумент Скітера, який натякав на менш ніж професійні стосунки між ними?

Він припускав, що імітатор не робить сліпих кроків наосліп, тож це не може бути правдою. Судячи з усього, що він бачив, імітатор був сповнений ентузіазму, чимось зобов'язаний Волдеморту, вкрай нестабільний, але, вочевидь, здатний до ретельного планування, якщо цього вимагала ситуація.

Темний, збочений спадкоємець Чистої Крові, можливо, вихований на дієті контролю

та хитромудрої павутини. Барті Крауч-молодший, якщо не брати до уваги, що цей

вилупок був мертвий, і все це не мало жодного сенсу.

Переважно? Справа в тому, що кушетка і стіл іншого психіатра в кімнаті були забризкані кров'ю.

Приблизно в цей час він негайно викликав команду криміналістів, щоб перевірити його. Потім він просто сидів і дивився на стіну. Він ніколи в житті не відчував більшого страху.

"О Боже..." - почув він чиїсь слова поруч із собою. Хтось із судмедекспертів.
Слова знову зазвучали в його вухах, і він проковтнув їх, ковтаючи жовч.

Він відчув, як Робардс підійшов до нього, і рука стиснула його плече - занадто груба, тверда і стискаюча у своїх спробах допомогти. Він не міг дихати.

"Поттер, йди додому. Випий чаю."

"Я хочу працювати над цією справою", - трохи заціпеніло відповів Гаррі.

"На всій стіні фотографії, де тебе катують!" - прошипів його колега-аврор, округлившись, з блискучими очима. "Ти вже проходиш довбану терапію, ти не вийдеш на поле без дозволу психіатра, а твій психіатр наразі зник і його кров'ю заляпана вся підлога в його кабінеті". "

Зілля полі-живиці. Це була його теорія. Він проковтнув. Йому було цікаво, ким був його сурогат, і він злякався думки, що це міг бути Том.

Навіть якщо чоловік якимось дивом залишиться живий, у нього буде відчуття, що йому доведеться шукати іншого психіатра.

Можливо, хтось навіть не взяв би його на руки, зважаючи на всі ризики.

Це було смішно, він абсолютно ненавидів свої сеанси з Томом, ненавидів відчуття, що його підштовхують і аналізують, що ще одна людина проникає в його голову ... і все ж, зараз, коли він ризикував втратити цю сітку і просто залишитися наодинці зі своїм розумом і картинками на стіні ... він дійсно не хотів цього р о б и т и .

"Будь ласка, - спробував він твердо. "Мені потрібно працювати над цією справою, і ви не маєте права мене звільнити. Скрімджор..."

"Скрімгера тут немає, а якби він був, я впевнений, що він би зі мною погодився - ти чудово розумієш, чому я не можу дозволити тобі тут перебувати. Уізлі відвезе тебе додому, не роби дурниць. Ми т р и м а т и м е м о тебе в курсі."

"Мені не потрібно, щоб хтось проводжав мене додому", - огризнувся Гаррі, відчуваючи себе на межі, і отримав у відповідь такий погляд, що його кулаки стиснулися в кулаки. "Ти, здається, вважав нормальним, що я працював над імітатором і всім, що пов'язано з Волдемортом, незважаючи на психіатрію, яка відбувалася раніше".

"Гаррі, будь ласка, будь розсудливим, - сказала Тонкс. "Ти ж знаєш, що все змінилося - подивися на кляту стіну. Ти стаєш мішенню для цього чоловіка".

"Ну, він був мішенню і для Волдеморта", - зауважив Рон.

"Дякую!" вигукнув Гаррі, розводячи руками і намагаючись не думати, чому він так наполягав на цьому. "Тож не будемо витрачати час на суперечки, коли..."

"Так", - огризнувся Робардс. "То йди додому. Ти знаєш правила, ти не можеш бути тут, це стає занадто особистим. Це більше не можна відкидати як інтерпретацію чи збіг обставин - це не якийсь мертвий чоловік, схожий на тебе, це більше десятка фотографій, де ти зв'язаний, розрізаний і корчишся в і д болю, і не один раз".

"Трохи збочене", - пробурмотів Доліш. Запанувала цілковита тиша, і всі витріщилися на нього, а з Гарріного обличчя геть зникли всі барви. Аврор, здавалося, зрозумів, що він сказав вголос, і здійняв руки на знак покори, почервонівши. "Вибачте! Я просто... я мав на увазі..."

"Я знаю про психологію, - твердо сказав Гаррі. "Різанина як проникнення, часто використовується імпотентами-психопатами як форма сексуальної розрядки. Я ходив на ці кляті курси, як і ти".

І це абсолютно не впливало на його психічний стан.
Він ще ніколи в житті не почувався таким стурбованим. Мабуть, єдиним полегшенням було те, що це був імовірний наслідувач, а не Волдеморт - бо, відверто кажучи, бути атакованим і спустошеним емоціями людини, яка катувала його, було зовсім новим рівнем безладу, до якого він н е хотів наближатися.

"Йди додому", - повторив Робардс, цього разу вже спокійніше. "Ти виглядаєш білою як полотно, а нам треба працювати. Мені не потрібно хвилюватися, що ти виблюєш на докази".

"Я не збираюся блювати на докази".

"Що саме по собі викликає занепокоєння", - пробурмотів Дикун. "Як ти так спокійно до цього ставишся?"
Вони думали, що він спокійний? Він відчував, як ретельно накладені стрічки та шви на його особистості розчиняються в божевіллі, що постало перед ним.

А Тома тут навіть не було.

Кляті психіатри. Ось чому було поганою ідеєю підпускати когось навіть на відстань. Він мав

тип способу життя, коли Темний Лорд, що масово вбиває, і його послідовники просто вмирали від бажання вирвати всі можливі стабілізатори, які він знайшов у своєму житті, просто щоб побачити, як далеко він може впасти.

Він сподівався, що з Томом все гаразд.

Може, він таки мав захворіти.

"Хлопці... ми щойно отримали зразки крові. Це не тільки кров

Редла." "Перепрошую? Гаррі різко обернувся. "Чия вона?"

Було коротке вагання, проблиск розгубленості.
"У наших записах він значиться як Барті Крауч-
молодший".

Чорт забирай.

Барті Крауч-молодший сидів навпочіпки біля будинку №12 на Гріммалд-плейс і чекав тихо, непомітно, з серцем, що калатало в грудях.

Він не знав, як це сталося.

Він побачив, як Поттер вийшов на вулицю, і за лічені секунди опинився позаду нього, щоб отримати дикий погляд і чарівну паличку в обличчя.

Він безтурботно посміхнувся у відповідь.

"Думаю, ви захочете піти зі мною, тому що я нічого не скажу міністерству про місцезнаходження доктора Ріддла, замкненого в камері".

Частина перша: 10

Гаррі знав, що це нерозумно, що його можуть вбити, що віддати свою паличку серійному вбивці - це саме той трюк, який призведе до того, що його колеги аналізуватимуть його тіло в морзі.

Але той мерзотник мав рацію. Гаррі не ризикнув би ніколи не знайти Редла, бо цей чоловік був з тих, хто пройшов тортури Азкабану і збожеволів від напруги, і не зламався б і не видав нічого на міністерському допиті. Можливо, під Верітасерумом, але хто ж знав, у якому жалюгідному стані перебував Том під впливом крові!

Ні, у нього, можливо, і був вибір, але реальної прийнятної альтернативи тут не було.

Його вели із зав'язаними очима, зі зв'язаними руками, кудись в інше місце, його серце билося об грудну клітку, а в роті був неприємний присмак.

Він миттєво впізнав магію, що огорнула його, підступну, темну, знайому.

Йому ледь не перехопило подих.

"Волдеморт..." - ці слова вилетіли з його вуст раніше, ніж він встиг про них подумати.
Він зробив інстинктивний крок назад, але тільки для того, щоб приземлитися на ногу Крауча. Копіювальник і Волдеморт в одній кімнаті. "Я дуже сподіваюся, що це не перша ваша спільна спроба".

Він не міг бачити іншого, але відчував його, і, можливо, це було ще гірше.
Навіть на місці злочину він не відчував такого напруження. Там було хвилювання, передчуття, пристрасть, а найбільше - одержимість на межі одержимості всім іншим - все це тягнулося до нього, наче дотик пальців до його розуму.

Його горло тремтіло.

Хватка Крауча посилилася, змушуючи його рухатися вперед, на коліна.

Миттєвої реакції не було, але холодні руки торкнулися його обличчя, стискаючи, нахиляючи голову вгору і оголюючи горло. Пальці, майже знайомі, вигнулися, досліджуючи і наносячи на карту контури його обличчя, гладячи по очах, і він спробував вкусити, коли подушечка великого пальця торкнулася його губи.

Хватка одразу ж посилилася.
"Зараз, зараз, - голос Волдеморта був високим і холодним, голосом його кошмарів, який ледве здавався реальним, бо віддзеркалювався в його очах, - не треба цього робити. Я не скриджу тебе, Гаррі."

"Де Том?" - запитав він.

"Зараз це не ваша справа".

"Взагалі-то, так, чорт забирай, і є. Я точно прийшов сюди не заради тебе", - огризнувся Гаррі.
Він почувався вразливим, н е з а х и щ е н и м , не бачив своїх ворогів, і це йому зовсім не подобалося.

Що, в біса, тут відбувалося?

"Грубо", - тихо пробурмотіла інша. "Тобі слід стежити за своїми манерами, поки хтось інший не стежив за ними за тебе".

"Чого ти хочеш від мене?" запитав Гаррі через мить, стримуючи бажання ковтнути. "О,

багато чого", - відповів Волдеморт майже зневажливо.

"Що ти хочеш від мене прямо зараз?" - уточнив він, стиснувши щелепи. Пальці опустилися вниз, зависши над його шиєю, і незабаром з'явилося дихання. Плечі Гаррі закам'яніли.

"Вибір", - пробурмотів вбивця. "Я просто хочу, щоб ти зробила вибір. Коли я тебе розв'яжу."

"І який же вибір?" обережно запитав Гаррі. Він би напав, якби його розв'язали, а не підігравав би йому, Волдеморт мав би це знати. Він не був дурнем, Гаррі бачив це з його злочинів. Але зараз ця думка не заспокоювала його.

"Ти можеш вбити Крауча і вийти на волю. Або ти можеш піти, а я знайду містера Ріддла і вб'ю його замість тебе".

На секунду Гаррі був переконаний, що весь світ завмер і зупинився. Руки Волдеморта опустилися йому на плечі, і він відчув, що йому дуже погано.

"Я відмовляюся."

"Тоді я вб'ю містера Редла і викину тебе назад на вулицю. Барті, сьогодні твій щасливий день..."

Різні руки хапали його, потім руки Крауча, і знову починали тягнути назад, а серце Гаррі к а л а т а л о , думки плуталися і перекручувалися.

Він ніколи раніше нікого не

вбивав. "Зачекай", - вигукнув він.

Гаррі майже відчував самовдоволення, яке випромінював Волдеморт, і

ненавидів його. "Так, Гаррі?"

"Звідки мені знати, що ти дотримаєшся своєї частини угоди? Звідки ти знаєш, що я зможу його вбити, навіть якби захотів?"

"Існує більше способів вбити людину, ніж Авада Кедавра. Я залишу методи на твій розсуд".

Чому Крауч не протестував проти цього? Звісно, він знав, що Волдеморт хотів би вбити імітатора за те, що той заплямував його роботу, принизив її, але... але він ніколи не очікував такого.

Жовч підступила до горла.

"Ми складемо клятву з цього приводу", - промурмотів Волдеморт.

Він опирався бажанню ковтнути, більш ніж усвідомлюючи, що ці очі будуть ковтати і поглинати кожен його рух, і замість цього сліпо простягнув руку.

"Умови?"

Довгі пальці скрутилися навколо його власних, без потреби проводячи по тріпотінню пульсу, тягнучи вниз. У роті пересохло.

"Ти вб'єш Барті Крауча, перш ніж вийдеш з цієї кімнати, і я відпущу містера Ріддла, неушкодженого цим випробуванням, одразу після вбивства. Ви не нападете на мене, я не нападу на вас".

Гаррі зволожив губи, намагаючись придумати будь-які можливі недоліки в словах, лазівку - будь-що, що могло б дати йому перевагу або поставити його в невигідне становище. Але нічого не виходило.

Чи був Волан-де-Морт політиком, коли не грав Темного Лорда?

"Згода", - пробурмотів він. Присягу було складено. Гаррі ще ніколи в житті не було так погано, хоч як би він не намагався виправдати все це перед самим собою. Крауч був злочинцем, і якщо хтось мав тут померти, то чому б йому не зробити так, щоб невинний залишився живий?

Йому зняли пов'язку, і він вперше побачив Темного Володаря.

Змієподібна, червоноока, висока і худорлява. Гаррі ледь не відсахнувся, але одразу ж відсахнувся, побачивши її.

Не чоловік. Він навіть не був чоловіком. Це була робота дуже темної магії. Мороз пробіг по його хребту, а кров стала крижаною кригою в його жилах.

На мить він застиг, не ворушачись, просто уважно

вдивляючись у них. Ці багряні очі впивалися йому в

шкіру, а потім і в мозок. У нього було відчуття, що його

кошмари тільки посилилися.

"Навіщо ти це робиш?" - тихо запитав він.

Волдеморт нахилив голову, і на секунду Гаррі був переконаний, що він не відповість. Насправді він не мав для цього жодних підстав.

"Численні причини".

"Дай мені одну", - кинув виклик Гаррі, стискаючи щелепи.

У відповідь він отримав найстрашнішу посмішку, яку він коли-небудь бачив у своєму житті, без губ, і... Волдеморт не повинен був бути фізично деформованим. Він змішувався. Тож або його обличчя в повсякденному житті було гламурним, або це було.

Зовнішній вигляд у будь-якому випадку був

промовистим. "Тому що я думаю, що ти

будеш чудово виглядати зламаною".

Гаррі втупився на кілька довгих хвилин, серце калатало, заява оглушливо відлунювала у вухах і розбивала всі інші його думки.

Він був божевільним.

Він відвернувся, на мить заплющивши очі.
Це були лише слова, а не неминучий вирок, але, зважаючи на угоду, яку він щойно уклав,

відчуття безпорадності закралося в його кров.

Його кулаки стиснулися в боки, наручники з рук також швидко зняли, а чарівну паличку кинули йому назад.

Понад усе на світі він хотів напасти, знищити ігри розуму, і цього вбивцю, який наполегливо переслідував свою тінь і перекручував її, надаючи їй нової форми.

Тепер він бачив, як легко його підвели до цієї миті, і ця простота нервувала. Волдеморт використав проти нього навіть імітатора, а тепер, вбиваючи Крауча, одночасно виконував свої власні бажання.

Зручно. Як до біса зручно.

Як він міг це зробити? Як він міг це зробити? Він не хотів нікого вбивати, і з темними думками, що вже переповнювали його голову, він боявся наслідків.

У цьому, мабуть, і був сенс. Наслідки. Ще один маленький поштовх, поки він не став схожим на склянку, що тремтить перед тим, як розбитися, готовий до найлегшого дотику Волдеморта, щоб штовхнути його через край і розбити на друзки, які не підлягають відновленню.

Він не хотів про це думати, тому закрутився, направив паличку і

кинув. Натомість Барті Крауч розлетівся на друзки.

Том не думав, що коли-небудь бачив більш вишукану річ у своєму житті.

Звичайно, йому було цікаво подивитися, як Гаррі вирішить здійснити своє вбивство, але тепер, коли він це зробив, він не міг уявити, що це могло бути по-іншому.

Редукто. Прямо в груди.

Такий простий, легкий спосіб. Це було шкільне закляття, і все ж, навіть якщо Гаррі не усвідомлював цього або уникав цієї думки, воно було надзвичайно болючим і безжальним у порівнянні з закляттям Авада Кедавра, навіть якщо воно не вимагало такого ж прямого вбивчого наміру. Він припускав, що Гаррі ще не зовсім готовий протистояти своєму повному потенціалу темряви. Але він не заперечував. Так йому більше подобалося.

Вибір Гаррі також був відштовхуючим прокляттям, ніби аврор намагався якомога сильніше відштовхнути від нього всю цю справу, вибухнувши.

Його очі блищали від захвату.

Йому подобалося, коли хлопчик був готовий зробити це як слід, коли він теж отримував задоволення від вбивства, від витонченості, яку може принести паличка або скальпель, від того, як світло згасає в очах, і від припливу славетної сили, що слідує за цим, від усвідомлення того, що життя і смерть у їхній владі.

Вони були богами.

Але справжнє задоволення приходить після вбивства, після його наслідків, з порожнім виразом обличчя фальшивого ідола на підлозі, з кров'ю повсюди, як у найфантастичнішого Джексона Поллока.

Їхні емоції розпливаються, як мокрі акварельні фарби, його голодний малиновий колір, язик полум'я, що пожирає синці та синяву скорботи і насильства, квітучий жовтий колір провини, як хвороба, що поширюється, і чорний колір, як вусики його впливу, що підтягує іншого все ближче і ближче.

У нього на язиці смак досконалості.

Він бачить, як обличчя Гаррі зморщується, зовсім трохи, наче він висмоктав світло з його очей і забрав його собі. Сталева щелепа стиснута, кулаки зведені в кулак, плечі розправлені в обороні, і він міг би зараз без особливих зусиль розсунути барикади вбік і розкласти хлопчика перед собою в його тремтливому, крихкому психічному стані.

Він не знає.

Деякі вбивства відбуваються швидко, деякі поїдання - поспіхом, бо треба щось спожити за помилки у споживанні. Але Гаррі - це делікатес, який треба смакувати і насолоджуватися ним.

Він буде повільно розбирати його на частини, дражнити кожну краплю емоцій і захисту, кожен дюйм добра і моралі, які покривають Гаррі, наче пару черевиків, які ретельно начистили до блиску до першого шкільного дня.

Це було кумедно. Зовні Гаррі був більш хаотичним, ніж бездоганна сукня Тома Реддла, але там, де його власне серце і розум були ретельно впорядковані для найкращого руйнування, для мистецтва, Гаррі був хаотичним малюванням пальцями життя і особистості.

Гаррі був по суті доброю людиною, моральним золотим хлопчиком і дороговказом для всього світлого у світі.

Він ніколи не хотів зруйнувати щось більше, ніж своє життя.

Він ступив крок вперед, ще раз, ще, коли Гаррі все ще стояв застиглий, з горлом, що тремтіло, з очима, прикутими до свого першого навмисного вбивства.

"Добре, що містер Реддл ще живий", - промурмотів він, притулившись до вуха хлопчика. "Ти виглядаєш так, ніби тобі знову потрібен психіатр, щоб зашити тріщини".

Гаррі відступив назад, повернувся до нього обличчям.
"Твоя частина угоди. Виконай її. Негайно." Голос був холодний, жорсткий. А очі? Жахливо вразливі.

Він розгладив пальцем підборіддя іншого, насолоджуючись миттєвим крахом для своєї потреби в персоніфікації.

"То ти не хочеш вибрати метелика?"

Він розсміявся, коли його відштовхнули, несамовито, з блискучими і палаючими від люті очима. Він посміхнувся у відповідь, не вдаючи, що його м'які губи приховують гострі зуби, вишкірені у веселощах.

Він легко підняв Крауча і попрямував до дверей, озирнувшись, коли опинився за межами

палати. "Том буде у себе вдома. Я відправив його туди приблизно в той самий час, коли Барті

забрав тебе. А тепер біжи." Він зник.

Частина перша: 11

Підсумок розділу

До речі, жирний шрифт = Parseltongue :)

Гаррі знадобився деякий час, щоб відстежити, де живе Том, оскільки особисте життя іншого ніколи не було темою їхніх сеансів і розмов.

Тим не менш, він поспішив туди з усієї сили, нехтуючи офіційними приписами. Він мав би одразу піти в офіс, повідомити про все, що сталося, але...

Але...

І що ж він, у біса, сказав? Очевидно, він міг би сказати правду, але в цій правді було щось досить незручне, а голова йшла обертом, і він мусив перевірити, чи все гаразд з Томом. Що Волдеморт дотримав своєї частини угоди - що він не просто так убив Крауча.

Коли він подзвонив у двері, ніхто не відповів, тож він вибив двері ногою, лише піднявши на крик підопічних цього чоловіка.

За мить на сходах з'явився Том з чарівною паличкою в руці. Він виглядав виряченим і побитим. Гаррі ледь не розтанув від полегшення, і кілька секунд він просто дивився, розгублений, перш ніж усвідомив, що практично вдерся до будинку свого психіатра. Хоча й з поважною причиною.

"Що в біса сталося?" - не впізнав він власного голосу.
Том змахнув чарівною паличкою, щоб поставити підопічних на місце, і спустився вниз рештою сходів.

"Що з тобою сталося?" - озвався чоловік, уважно вивчаючи його. "Я припускаю, що це пов'язано з досить тривожною прогалиною, яка раптово з'явилася в моїй пам'яті. Останнє, що я пам'ятаю, - це напад на мій кабінет, я прокинувся тут, коли хтось знищив моїх підопічних..."

Гаррі ковтнув, протерши рукою налиті кров'ю очі.

"Ти виглядаєш жахливо", - зауважив Ріддл. Гаррі пирхнув, у грудях у нього почалася істерика. Том нічого не пам'ятав. У нього навіть не було зачіпки. Що, як Волдеморт зробив це знову? Або з кимось іншим?

Його ноги раптом відчули, що підкошуються, і Том опинився поруч з ним за лічені секунди, коли його коліна підкосилися, обхопивши його за талію.

"Легше, - пробурмотів Слизерин. "Гаразд. Ходімо сідаймо. Розкажи мені, що я пропустив".

Голос Тома був настільки спокійним, що заспокоював, як вода на опік, і він глибоко ковтнув, дозволивши іншому провести його до вітальні.

Він ніколи раніше не бачив будинку Тома, але він був таким же бездоганним, як і його офіс. Підлога була з полірованого дерева, на ній лежав м'який килим і диван, який виглядав одночасно елегантно і залишався

затишним. Він занурився в нього, наосліп, бігаючи очима по кімнаті.

Знову книжкові шафи, все охайно, з великою картиною на стіні.

У вітальні були скляні двері, що вели у внутрішній дворик і сад.

"У тебе гарний дім", - розгублено пробурмотів Гаррі. Том присів перед ним, розгладжуючи пальцями його руки, і тільки коли Том заспокоїв його, Гаррі зрозумів, що вони взагалі несамовито тремтіли.

Він зробив глибокий, різкий вдих.

"Ти не повертався до свого офісу?" - запитав він.

"Я щойно прокинувся, - повторив Том, не зводячи з нього очей. Гаррі облизнув губи, однією рукою смикнувся в л е щ а т а х Ріддла. Психіатр відпустив її, дивлячись, як Гаррі проводить тремтячою рукою по волоссю. "Що сталося?" - знову запитав інший.

"Підражатель - Барті Крауч-молодший - вдерся до вашого офісу. Напав на

вас." "Ми билися на дуелі", - пробурмотів Том. "Я пам'ятаю цю частину.

"Ти пам'ятаєш, що сталося після цього?" запитав Гаррі, жовч підступила до горла. Том злегка похитав головою.

"Нічого."

Гаррі проковтнув. Подумав, чи варто взагалі щось казати. Але ж Ріддл все одно дізнається, чи не так? Зберігати таємницю в секреті було трохи складно.

"У нас є... підстави вважати, що він піддавав вас сексуальному насильству і катував. Є фотографії."

"Поліджуджував мене", - повторив Том, трохи примруживши очі. Гаррі майже бачив, як працюють гвинтики в його голові. "У тебе."

"Цікава дедукція".

"Але правильний, бачу, як закам'яніли твої плечі", - пробурмотів Том. "Мабуть, це було травматично для тебе".

"Ви серйозно говорите про мене зараз? Це ж на тебе жахливо напали і..." і це була його провина. Руки Тома міцно стиснулися, змушуючи його знову зосередитися.

"Розкажіть мені про те, що сталося", - наказав його психіатр. "Який сенс було нападати на мене?" - другий зробив паузу. "...як я досі тут? Чому Волдеморт просто не вбив тебе? Що сталося?"

Гаррі перехопило горло, і він втупився в свої коліна. Очі Тома ледь помітно звузилися. "Що

це була за угода?" Ріддл натиснув на нього, - моє життя за...?

"Тепер все вирішено", - тихо сказав Гаррі, відводячи погляд убік. "Це не має значення."

"Так, це так. Гаррі, прошу, скажи мені. Як твій психіатр і твій... друг. я хвилююся за тебе. Волдеморт прагне відштовхнути тебе, і тобі потрібен хтось на твоєму боці, щоб боротися з ним. Хтось, кому ти можеш довіряти."

"І ти все ще хочеш бути на моєму боці після всього цього?" Він не зрозумів. Чому? Чому Ріддл все ще турбує його, коли він може заробити ті ж гроші з набагато меншим ризиком з іншим пацієнтом.

Том посміхнувся йому. "Очевидно,
що так."

"Ти мені нічого не винен, - за мить відверто сказав Гаррі. "З усім цим і... угодою, яку я у к л а в . Це я винен, що тебе втягнули в цю халепу".

"Я роблю це не з обов'язку, - відповів Том, все ще уважно вивчаючи його. "І не заради грошей. Віриш чи ні, але мені просто подобається твоє товариство і ти мені цікавий. Крім того, я не люблю, к о л и м е н е в и к о р и с т о в у ю т ь , і не люблю людей, які намагаються використати мене у власних цілях".

Гаррі пирхнув на це, а тоді похитав головою.
Перед очима миготіли образи, а жовч підступала до горла.

Він вчинив правильно, чи не так? Волдеморт убив би Тома, якби він цього не зробив!
Це все ще здавалося таким неправильним, і йому не було з ким про це поговорити - він не міг покласти цю відповідальність на Тома. І він не знав, що робити.

Його ж не посадять за це в Азкабан?
Люди вже остерігалися, що він може зануритися у сприйняття Волан-де-Морта, вбивці. Як би вони це сприйняли? Вони б зрозуміли, чи не так?

"Гаррі, - знову натиснув Том, підштовхуючи його підборіддя догори. "Ти можеш розповісти мені все. Саме для цього я тут. Ти не можеш зробити це сам".

Хіба не міг? Боже, навіть його психіатр думав, що він зламався.

"Впевнений, що ти повинен заохочувати незалежність", - пробурмотів Гаррі.

"Гаррі, Волдеморт хоче знищити тебе, зібрати тебе по шматочках. Поговори зі мною, дозволь мені допомогти тобі зібрати себе докупи. **Ти можеш мені довірити.**"

Слова, здавалося, долинали з-під води, голова паморочилася, нутро крутилося, і він гостро усвідомлював, що руки Тома все ще обіймають його руки, і багряні очі обпалюють його очні яблука, і кров - скрізь кров - і -...

Чи створив би Волдеморт місце злочину за
допомогою цього? Чи приписав би він це собі?

"Гаррі, дихай", - спокійно наказав Том, піднімаючи руки догори і притискаючи їх до його щік. "Дихай для мене. Ну ж бо. Ось так, просто заспокойся. Ходімо, я зроблю тобі випити - ти виглядаєш так, ніби тобі не завадило б".

Гаррі заціпеніло дозволив Ріддлу провести його до кухні, такої ж блискучої та відполірованої - очевидно, за останнім словом техніки, про що він міг здогадатися з того, як сильно цей чоловік любив готувати.

Він відчував, що може впасти прямо на стільницю, коли Том штовхнув його сісти на острівець. Він втупився в стіл, намагаючись зосередитися - наполовину підвівся.

"Тепер, коли я знаю, що з тобою все гаразд, мені треба піти і поговорити з рештою моєї

команди", - пробурмотів він. Том міцно схопив його за плече, штовхаючи його назад.

"Просто сядь", - наказав інший. "Звіт буде пізніше. Ви - мій пацієнт, і зараз ви для мене пріоритет".

"Як ти можеш бути таким спокійним, коли знаєш, що сталося?" Голос Гаррі був хриплий, і він с х о п и в с я з а теплу чашку чаю, яку йому тицьнули в руки, як за рятівний круг. "Я маю на увазі - ти можеш здогадуватися, а потім ти не знаєш і..."

"Пити".

Слова прорізалися крізь його маячню - і боже, який же він був жалюгідний! Він був навчений справлятися з подібними ситуаціями. Але не з такими. Тренування не йшли ні в яке порівняння. Не тоді, коли Волдемортові емоції все ще пошепки переплiталися з його власними. Принаймні, він сподівався, що це були емоції Волдеморта, він не знав.

Він випив. Відразу відчув себе спокійніше і подивився вниз.

"Ти... щось туди поклав?" - запитав він.

"Трави. Лікувальний засіб. Заспокоює."

"Ти поклав мені траву в чай?" Гаррі моргнув. "Це не може бути етично."

"Я не казав, що займаюся бур'янами, я казав травами, лікарськими травами. Я натрапив на них у своїх подорожах. Старі рецепти. Хочеш, принесу тобі менш трав'яного чаю? У мене також є "Ерл Грей"?"

Гаррі втупився в чай, зробив ще один ковток. Відчув, як бурління в животі трохи вляглося. "...ні, це добре."

Том кивнув, тримаючи легку руку на його плечі, сів поруч, цього разу повільно відпустивши руку, ніби перевіряючи, чи він стоїть на ногах.

"Що сталося, Гаррі?" запитав Ріддл тим м'яким, спокійним голосом "довірся мені", який водночас заспокоював і лякав його, бо він знав, що цей чоловік - просто інша людина, яка намагається залізти йому в голову.

Можливо, він вже був там.

Гаррі почувався розгубленим, виснаженим усім тим, що сталося, розколотим по краях, можливо, навіть розбитим на друзки.

Як Крауч. Присідання з револьвером в упор у грудях.

Наступної секунди він відштовхнув Тома вбік, схопившись зі

стільця. "Ванна! Де у вас туалет? Мене зараз знудить!"

Після цього все трохи розпливлося. Він знав, що повинен бути в міністерстві, в офісі, розбиратися з цим, сказати їм, що Том не був викрадений.

Натомість він був блідий і тремтів, здригаючись, коли звільнявся від усього, що було в його шлунку, до білих кісточок. Він відчував себе старою ганчіркою для посуду, яку вичавили у вузол.

Він смутно усвідомлював, що Том стоїть на колінах поруч з ним - і справді, в іншій ситуації він би знайшов кумедним те, що психіатр бруднить його бездоганний одяг, стаючи навколішки на

холодна підлога у ванній - пальці катають теплий візерунок на спині.

Він не знав, чи це вже професійно, але в роті у нього був їдкий присмак, і він наосліп ковтнув води, яку йому дали.

"Він мертвий. Я вбила його."

"Волдеморт?" пробурмотів Том, низький гуркіт пролунав біля його вуха. Гаррі рвучко похитав головою. "Присядь", - сказав Том за мить, і Гаррі кивнув.

Іноді він був вдячний доктору Ріддлу за те, що той так адекватно склав докупи шматочки, бо знав, що йому не потрібно пояснювати решту, щоб інший зрозумів суть того, що сталося.

Його підняли, міцно стиснувши талію руками, і знову повели до дивану.
Блакитна вітальня. Заспокоює. Як офіс Тома. Зруйнований офіс. Зруйноване тіло. Зруйноване. Навіть метелика з нього не зробиш.

Добре, що в нього не залишилося нічого, що можна

було б виблювати. "Шшш", - заспокоїв його Том.

"Все гаразд."

"Щось не так. Я щойно вбив людину."

"Ну, він не був дуже хорошою людиною", - відповів Том.

"Або хороший копіювальник", - пирхнув Гаррі, сміючись, трохи істерично. Його загорнули в щось тепле, в ковдру, і він ще раз наполовину підвівся, перш ніж його знову м'яко штовхнули вниз.

"Просто не рухайся. Я думаю, у тебе шок, - пробурмотів Том. "З тобою все гаразд. Ти в безпеці. Я подбаю про тебе."

"Мені треба поговорити з аврорами, - пробурмотів Гаррі.

"І ти це зробиш. Але не зараз, - м'яко сказав Том. "Я відправив їм всі необхідні деталі, поки ти був трохи... розпливчастим. Тепер вони знають, що все в порядку".

Горло Гаррі знову здригнулося, і він кивнув, обережно дихаючи, знову протер очі, знову кивнув. Том усе владнав. Він хотів ще чаю.

Він був спокійний перед обличчям Волан-де-Морта, спокійний перед обличчям його вбивства, здатний зробити те, що повинен був зробити, щоб вивести всіх з цієї ситуації.

Але тепер тиск зник, і його просто... нічого не тримало разом. Нічого робити. Може, йому все ж таки варто піти до аврорів, якщо це дасть йому змогу на чомусь зосередитися.

Але він також був абсолютно наляканий тим, що його можуть викликати на інше місце злочину, коли він приїде. Волдеморта. Його. Їхнє.

"Розкажи мені, що сталося. Про що ти думаєш", - пробурмотів Том. "Так тобі стане легше."

Гаррі заплющив очі, і за повіками заграли фарби. Як він міг говорити про щось, коли в його власній голові навіть не було порядку?

"Блювота тебе не підказала?" - запитав я у відповідь своїм нормальним голосом, наскільки це було можливо. Він похитав головою. "Я не можу говорити про це, я не можу думати, я просто..."

"Ходи сюди", - наказав Том, тицьнувши йому пальцем, щоб він посунувся ближче до дивана. Гаррі облизав губи, завагався, підозріло підступив ближче.

Том не смикнув його, одна рука все ще була спокійно простягнута. Можливо, саме цей спокій притягував його до себе - ця точка розради і тиші, коли в його власній голові все вирувало.

Ріддл завжди був таким спокійним, врівноваженим. Напевно, було щось не так у тому, що психіатр притягував його ближче, обіймаючи його загорнуту в ковдру постать, дозволяючи п о к л а с т и голову йому на груди, гладячи пальцями по волоссю.

Гаррі трохи почервонів, незважаючи на те, що
прочистив горло. "Це професійна техніка?"

"Це не традиційний метод, ні. Але я вірю, що це допомагає, і це все, що для мене має значення. Тепер зосередьтеся на мені, на моїх руках або на чомусь іншому, на тому, що ви в безпеці, поверніться до офісу, якщо х о ч е т е , або додому, на поле для квідичу - куди завгодно, де ви відчуваєте себе щасливими і спокійними. З а п л ю щ т е очі, якщо це допоможе".

Гаррі спробував заплющити очі, а потім швидко розплющив їх знову, бо йому не сподобалося те, що він побачив там, у темряві власної голови.

Тож він зосередився на ніжних пальцях, що гладили його волосся. Йому не було... комфортно, він відчував себе ніяково, його нутрощі свербіли і хиталися, але було щось заспокійливе в повторюваних, м'яких рухах. Він знову ковтнув. Стиснув кулаки, щоб вони не тремтіли.

Він повільно відчував, що відходить від межі здорового глузду, або, принаймні, що він не висить на пальцях.

"А тепер поговори зі мною", - знову тихо промовив Том. "Що ти відчував, коли вбивав Крауча? - Ні, зосередься на хорошому..."

Гаррі глянув на це, знову заспокоївся і подумав, що пальці нагадують вітер, який розтріпує його волосся, коли він був на квідичному полі, вільно ширяв у повітрі, ніким не зачеплений, переслідуючи стукача,

Зазвичай він зневажав такі практики, як дурні терапевтичні вправи, які нічого не допомагали. Зараз же він зробив би і спробував би все, щоб повернутися назад, щоб знову відчути себе... нормальним, менш розгубленим.

"Я тоді не думав. Я не міг. Я просто... робив те, що повинен був робити. Я навіть не міг розрізнити, д е був я, а де... він", - пробурмотів він. "Я відчував... сум, провину. І... - він завагався. Том нічого не сказав, просто чекав. "Сильний. Щось не так? Боже мій, це неправильно, це ненормально..."

"Просто забудь про добро і зло, - пробурмотів Том. "Вони не мають значення. Ти відчуваєш те, що відчуваєш, і тобі не потрібно це виправдовувати".

"Але це неправильно. Це робить мене такою ж поганою, як і він, я..."

"- Це зрозуміло, - перебив Том, не вагаючись у своїх рухах. "Звичайно, ти відчував себе сильним, а сила давала тобі задоволення. Ти був у неймовірно стресовому, страшному середовищі, ти, напевно, відчував себе дуже вразливим. Сила боролася б з цим почуттям безпорадності і страху. Звичайно, ви б почувалися добре. Це природно".

Гаррі ковтнув.

"То це... це нормально? Це не робить мене - це не робить мене схожою на нього? Я маю на увазі, метелики, це те, що він намагається зробити. Змінити мене. Зробити таким, як він. А якщо мені подобалося вбивати, то... це все одно робить мене схожою на нього?"

"Ви маєте дуже унікальний зв'язок з Лордом Волан-де-Мортом і здатність повністю сприймати його т о ч к у зору. Здатність зрозуміти когось, хто тебе лякає або турбує, не робить тебе поганою людиною. Чому для тебе так важливо, що добре, а що погано?"

Стукач наближається. Гриффіндор забиває гол. Натовп радіє.

"Тому що, якщо я бачу його точку зору, мені потрібно щось, щоб відокремити себе. Коли він це робить, мені здається, що я це роблю, і тепер я... я... це... це... це..." Том не запропонував нічого, що допомогло б йому закінчити речення, і він облизнув губи, дивлячись у підлогу. "Це те, за що треба триматися. Я повинен бути хорошим, бо тоді я не буду ним. Тепер, коли я... це було з добрих спонукань. Я врятував тебе, це в і д р і з н я є мене від нього!"

Ось тільки Волдеморт думав, що робить з людей мистецтво, спокутуючи найгірші якості їхніх живих особистостей. Він не вважав себе лиходієм.

Пальці продовжували рухатися в його волоссі, груди м'яко піднімалися і опускалися. Том все ще нічого не говорив. Йому потрібна була мотузка, щось, за що можна було б зачепитися. Щось його власне.

"Те, що я зробив, було правильно, чи не так?"

"Як твій психіатр, я не маю права судити про твої вчинки". "Але як мій

друг? Том, мені просто потрібно..."

"Як твій друг, я зробив би те ж саме", - сказав Том.

Гаррі трохи зіщулився, напруга покинула його, а нутрощі все ще

перекочувалися. "Я радий, що з тобою все гаразд".
Навіть своєму психіатру, навіть зараз, були речі, які він не міг сказати, але... коли він побачив той офіс, розірваний на шматки і закривавлений...

"Відпочинь трохи. Поговоримо пізніше. Я постелю тобі ліжко в гостьовій

кімнаті". Гаррі підвів голову і сів.

"Ні, ні, все гаразд. Я не можу, мені треба в офіс, і я не можу нав'язуватися тобі в..."

"Нічне спостереження", - сказав Том. "Це заспокоїло б мій розум. Хіба що ти думаєш, що тобі буде корисно побути сьогодні на самоті?"

Він міг би піти до Рона, Герміони...

Можливо, доведеться все пояснювати. Коли він перестав говорити про це зі

своїм найкращим другом? У голові у нього все переплуталося, Том

витріщився на нього, серйозно, в очікуванні.
Том ледь не загинув через нього. Том допоміг. Гаррі прикусив внутрішню частину губи,

знизавши плечима.

"...він знає, де я живу", - пробурмотів Гаррі за мить. Це була не зовсім домовленість, але... Том кивнув йому у відповідь.

"Ходімо. Вже пізно. Якщо мене не буде поруч або я не прокинуся, поснідай перед тим, як вирушити вранці".

Частина перша: 12

Том обережно повів Гаррі кімнатами свого будинку, до вільної спальні поруч з господарями. Він показав на велику ванну кімнату, відклавши свіжий пухнастий рушник для Гаррі, якщо той захоче прийняти душ.

Глибоке задоволення пульсувало в його жилах.

На його думку, весь цей трюк пройшов бездоганно. Це було схоже на те, що він нарешті побачив, як шедевр, на створення якого він витратив роки, вперше демонструють світові, як дражливі тонкі нитки висмикують, наче вишуканий оркестр, спеціально для нього.

Гаррі розбився так красиво, що хотілося плакати - майже, звичайно, подякувати йому.

Пацієнтка вчепилася в нього з неусвідомленою відчайдушною потребою. Тонкий кришталь, з яким потрібно поводитися з максимальною обережністю і відданістю - або, можливо, діамант. Гаррі був дуже сильним, як і він сам, і тільки діамант міг огранити інший діамант.

Так чи інакше, він хотів з'їсти і плекати кожен дюйм агонії Гаррі, впитися в жахливе сум'яття і подивитися, скільки разів він зможе згладити і заспокоїти переломи, перш ніж хлопчик зламається о с т а т о ч н о і б е з п о в о р о т н о .

Це вже було прикрито, але його кров все ще співала від бажання цього.

Слухати, як Гаррі несвідомо говорить про нього, як він відкрито ділиться найпотаємнішими таємницями свого серця з людиною, від якої він мав би їх найбільше захищати, було дуже приємно.

Не те, щоб його пацієнт не був до певної міри в надійних руках.

Він ніколи не дозволив би нікому скривдити Гаррі, він цінував би його і навіть любив, але по-своєму. По-своєму, що часто могло розмити межу між такою любов'ю і ненавистю, підживлюваною володінням і контролем.

Але це не зменшило його бажання шматувати і здирати золоту оболонку. Гаррі був такий... такий стриманий, що йому просто хотілося все це вирвати.

Якби це не вбивало його таким незадовільним чином, Том вирвав би серце Гаррі з грудей, щоб побачити, як ці зелені очі розширюються і темніють від болю, як життя та емоції, метафорично к а ж у ч и , все ще слабко б'ються об його пальці.

Понад усе; претендувати на кожну частину іншого, поки ні в кого не залишиться жодних сумнівів з цього приводу.

"Ти впевнений, що мені можна тут залишитися?" запитав Гаррі, дивлячись на нього. Він заспокійливо посміхнувся у відповідь, і вони зайшли до спальні.

"Я вже сказав, що все гаразд, - поблажливо нагадав Том - він так не любив повторюватися. Він відкашлявся, бо Гаррі все ще виглядав невпевненим. "Чесно кажучи, - збрехав він, - хоча я відчуваю професійний обов'язок спостерігати за тобою і пересвідчитися, що з тобою все гаразд, на непрофесійному рівні я вдячний за сьогоднішню компанію. Після... всього. Особливо за компанію такого відомого аврора, як ти".

Останню частину він додав з відтінком дражливості в тоні.

Гаррі помітно розправив плечі, підняв підборіддя для спільної мети, незважаючи на те, що він був тягарем - для того, щоб бути потрібним.

Це було чарівно і навіть якось знайомо; хоча він уявляв, що їм подобалося це відчуття з різних причин. Він любив силу, яку давала йому потреба, Гаррі жадав підтвердження того, що він п о т р і б е н і важливий бодай комусь.

Дитяча травма прямо тут, у комплекті з гарненьким бантиком.

"Ну, якщо тобі від цього стане легше", - дозволив Гаррі, спробувавши посміхнутися.

"Було б", - усміхнувся він у відповідь, а потім на мить став серйозним, коли Гаррі обвів поглядом кімнату. На відміну від його власної спальні, оздобленої деревом у темно-зелених і синіх відтінках, ця кімната була кремовою з однією темно-малиновою стіною біля узголів'я ліжка. "Дякую, що д о м о в и в с я з а мене".

Гаррі ковтнув, втупившись у підлогу.

"Так, але ти занадто багато знаєш про мене, щоб залишитися в компанії Волдеморта", - спробував він.

Том придушив усмішку, зберігаючи щирий вираз обличчя, радий, що Гаррі насправді не дивиться на нього - надто вже незручна тема для розмови.

"Як ви думаєте, що він зробить з цією інформацією?"

"Маніпулювати мною за власним задумом", - пробурмотів Гаррі, перш ніж моргнути, зігнути пальці, стиснути щелепи. Це було просто чудово.

"Твої секрети зі мною в безпеці, не хвилюйся. Хочеш позичити одяг і зубну щітку?"

Коли Гаррі прокинувся наступного ранку, скручений у ковдру, він одразу ж пошкодував, що зробив це.

Усе повернулося з вражаючою ясністю, яка заперечувала спокій затуманених спогадів і забудькуватість, і він лежав у холодному поту серед незнайомих простирадл.

Багряна стіна стікала над ним, як кров.

Це був неспокійний сон, наповнений смертю Крауча, червоними очима і відчуттям задухи, коли невиразні тіні кружляли навколо нього і пестили його шкіру. Дотики обпікали холодом, настільки ж болючими, наскільки приємними були м'які пальці. Пальці. Тіні. Він мав на увазі тіні.

Боже, хіба його голова вже не достатньо заплуталася?

Він сів і побачив, що на тумбочці біля ліжка для нього поставили склянку води.
Том. Він дозволив слабкій посмішці перетнути свої губи, так само, як і пригнічений тим, що інший, очевидно, зайшов, поки він спав, і, без сумніву, крутився і ворочався.

Він сів, потираючи очі, підвівся з ліжка і стягнув з с е б е сорочку. Вчорашні події залишили їдкий присмак у роті, і ніщо вже не відчувалося таким, як раніше - наче світ трохи нахилився або забарвився у відтінок, далекий від нормального.

Він когось убив.

Наступної секунди він знову шкандибав до туалету, вчепившись у сидіння унітазу, без сил у колінах і нічого не залишилося в шлунку, щоб виблювати.

Йому потрібно було дістатися до офісу Аврора і забрати свою заяву. Добре, що він не мав жодного бажання снідати. Він випростався, випив ще трохи води, щоб прибрати присмак сухості в роті.

Він випростався і побачив, що Ріддл притулився до дверей ванної кімнати, і мало не вистрибнув зі шкіри.

"Чорт забирай, не роби цього!" - загарчав він. Том моргнув йому у відповідь, піднявши брови, і Гаррі почервонів, зціпивши зуби. "Дякую, що дозволив мені позичити твою вільну кімнату. Я поверну тобі твою сорочку". Він висмикнув м'який, без сумніву, непристойно дорогий матеріал, що все ще стискався в руках, намагаючись не тремтіти в прохолодній ванній кімнаті.

Він раптом гіперосвідомив той факт, що стоїть в одних боксерських шортах і без нічого у ванній кімнаті свого психіатра, в той час як Том стоїть поруч з ним у повному костюмі-трійці.

Він відчував себе жахливо одягненим і прочистив горло.

"Нікуди поспішати, - пробурмотів Том, обводячи поглядом Гаррі, майже інспектуючи його фігуру. Гаррі склав руки на грудях.

"Я піду до офісу Аврора. Я впевнений, що ти зайнята з пацієнтами-клієнтами, чи чим ти там займаєшся цілими днями", - пробурмотів він.

"Ти збираєшся дати свідчення про те, що сталося вчора?" Щось у тоні
Тома змусило його зупинитися.

"...ти думаєш, я не повинен?" Гаррі нахмурив брови.

"Не мені це коментувати, - недбало відповів Том. Гаррі насупився.

"Я лише запитую.

"Я не кажу, що ви не повинні давати свідчення. Я розумію, що ти мусиш".

"Але?" Гаррі натиснув на нього, коли Том зволожив губи.

"Але я не можу не задаватися питанням, чи мудро включати
всі деталі". Гаррі витріщився на нього.

"Ви пропонуєте мені збрехати. Це кримінальний злочин,
докторе Реддл." Том витріщився на нього, не зводячи очей.

"Я пропоную вам відмовитися від своєї причетності до вбивства Барті Крауча-молодшого. Навіть якщо вам зійде з рук вбивство завдяки вашій посаді і деталям справи, включаючи, але не обмежуючись тим, що Крауч був наслідувачем Волдеморта, чи не вважаєте ви, що визнання провини може принести більше шкоди, ніж користі? Якщо люди вже ставлять під сумнів вашу схожість з Лордом Волдемортом. На вашому місці я б добре подумав, перш ніж розповідати всім, що я став ще одним кроком на шляху насильства, який він для вас позначив".

"То я маю сказати, що Волдеморт убив Крауча?" Гаррі пересохло в роті. Це мало жахливий сенс. Люди не повірять йому, незважаючи на його найкращі наміри. Вбивство було вбивством, і навіть аврор не міг бути повністю звільнений від дії закону.

Вони точно обернулися б проти нього.

Він відчував, як до нього підкрадаються сумніви і параноя, як до горла підступає клубок ненависної безнадії, і він ненавидів добре і дбайливе співчуття на обличчі Тома.
За мить він рішуче похитав головою, затамувавши подих.

"Ні. Люди, які дійсно мають значення, зрозуміють", - заявив він. Він мусив у це вірити. Просто мусив. "Дякую за турботу, справді, але зі мною все буде гаразд. Крім того, я не думаю, що можу дозволити собі д і л и т и с я секретами з серійним убивцею. Волдеморт використав би це проти мене, або розкрив би мій обман у найнезручніший момент - початкова брехня дійсно змусила б усіх сумніватися в мені".

Том мовчав кілька довгих секунд.

"Ви, здається, справді розумієте його напрочуд добре, - сказав психіатр. "Якщо припустити, що ваші припущення правильні".

Гаррі знизав плечима.
"Він маніпулятивний виродок, і я вже знаю, що темні таємниці мають властивість повертатися і кусати".

"Сумнівайся в будь-якому випадку", - сказав Том. "Удачі."

"Будьмо, - пирхнув Гаррі, виходячи з ванної кімнати. "І ще раз

дякую. "Нема за що. Побачимося пізніше, так?"

"Так, мабуть."

"Добре."

Місце злочину було там того вечора.

Гаррі очікував цього, але все одно злякався дзвінка, коли він пролунав.
Він намагався чинити опір, казав, що не хоче бачити, що не хоче більше займатися цією справою, що він просто... не може.

Вони не слухали; вони благали, просили, нагадували йому, що він потрібен їм, щоб зловити Волан-де-Морта, що він єдиний, хто може це зробити, чи він не хотів зловити цього чоловіка? Що весь сенс Психіатра полягав у тому, щоб він міг продовжувати виконувати свою роботу.

І ось він стояв у кімнаті, чистив окуляри і дивився собі під ноги, щоб не д и в и т и с я н і н а мить довше. У шлунку було збочене, бурхливе відчуття, а в носі стояв сморід крові.

Не дивлячись, він не заважав собі відчувати емоції - абсолютний захват, захоплення, щось сором'язливе і прохальне, гостра кристалізована форма одержимості, яка пестила його, як тіні уві сні. Його кошмарі.

Його горло здригнулося, і він подивився вгору.

Вона відрізнялася від інших установок - звісно, відрізнялася - це був Крауч, і в ній більше не було пози метелика і розкинуті кінцівки, які просто жахливо нагадували йому, що він має справу з

високоінтелектуальний соціопат, який вбивав лише для того, щоб продемонструвати свою роботу і дозволити їм відстежити його, зробити повідомлення.

Не було ніякого примусу вбивати таким чином, хоча він підозрював, що Волдеморт завжди буде робити свої вбивства елегантними чи мистецькими, але крім того, він міг би ніколи не вбивати так само, якби не хотів цього. Не було й часової схеми, яку можна було б виміряти.

Від побаченого жовч підступала до горла.
Крауча розірвало на шматки його закляттям Редукто, але тепер усі кишки та органи були розкладені по мисках і тарілках на столі, делікатно розставлені у вигляді шведського столу і приготовані, а кров у келихах красувалася, як вино. Метелики, звісно.

Гаррі мимоволі зробив крок уперед, свічки, що стояли на столі, мерехтіли на його обличчі.

"Поттер, - пробурчав Скрімджер, даючи зрозуміти, що йому слід почати розповідати про свої

спостереження. Гаррі міцно стиснув кулаки по боках.

"Наше перше побачення", - промовив він. "Їжа - це традиційно, чи не так? Це... він має на увазі це як подарунок, д е м о н с т р а ц і ю ... - він заплющив очі, - демонстрацію моєї роботи. Він пишається нею. Він також, без сумніву, хоче нагадати тобі про те, що я зробив".

Він неохоче розплющив очі, повертаючись, щоб побачити різні ракурси.

"Звичайно, - продовжує він, - тіло не таке, яким воно мало б бути за його задумом, і він компенсує це своїми пристосуваннями, тому що навіть зараз він не може повністю відмовитися від контролю".

Кров і насильство омили його повіки.

"Вона не повна, але він ретельно розклав шматочки серця на власній тарілці. Він володіє цим. Поглинає це. Це його."

"Він має на увазі серце Крауча за те, що він його копіює, чи твоє?" запитав

Робардс. Гаррі здригнувся.
"Обидва. Не виключено, що він може читати мої емоції так само, як я можу читати його. У цьому сенсі я б
уявіть, що він відчуває почуття власності. Я не знаю." Його голова пішла обертом, і він потер скроні.

Рон і Тонкс занепокоєно спостерігали за ним.
"Босе, - почала Тонкс. "Може, нам варто продовжити цю розмову в іншому місці..."

"Ні, - сказав Скрімджер, не зводячи з Гаррі очей. Гаррі знову обійшов навколо столу.

"У моїй тарілці є... я думаю, це мозкова речовина. Звісно. Голова і серце. Або я лізу в його голову, або він лізе в мою і... скремблює її, так само, як Крауч скремблював її з Редукто. Я... я поглинаю його думки, його ідеології та мотивації. Намагаюся думати, як він, і в цьому випадку в деякому роді стаю ним, коли аналізую його. Метелик у центрі закріплює це... це... метелик-намісник. Він копіює отруйного метелика Монарха".

Запанувала лаконічна мовчанка.

"Ти копіюєш Волдеморта, стаєш ним", - додав Скрімджор.

"В його очах", - пробурмотів Гаррі.

"Віце-король копіює монарха, щоб отримати захист від хижаків, яких вони поділяють, чи не так?" Дикун замислився. "Від кого ти намагаєшся отримати захист, копіюючи його в його очах?"

Гаррі посміхнувся, але без веселощів.
"Я захищаю від нього себе і людей, які мене оточують. Містер Ріддл міг би вам це сказати, я впевнений. Наслідуйте його, ототожнюйте себе з ним, і він не вб'є мене. Вийди за межі того, чого він хотів би для мене, зруйнуй ілюзорні стосунки, які, як він думає, у нього зі мною є... захист буде зламано. Він... - він сказав, що Гаррі буде виглядати гарно зламаним.

Він не знав. Все було переплутано. Час рухатися далі.

"Кров у келиху символізує вино. Я міг би піти біблійним шляхом... кров Христа... конотації Таємної вечері... але я думаю, що він має на увазі їжу більше в сенсі першого побачення, чи це знущання, чи щиро, я не знаю. Все розмито. Хоча вся сцена пронизана символізмом, це також і насмішка. Він чудово знає, що я б зненавиділа цей... цей подарунок. Він не простий. Його мотивації та вчинки багатошарові. Він може любити, коли щось ненавидить, він руйнує, щоб творити, він насолоджується парадоксом".

Але ж кров Христа повинна була врятувати... Що ж це, повинно було зруйнувати? Чи Волан-де-Морт вірив, що він якимось чином рятує його?

Він не знав. Важко бути об'єктивним, коли його власна провина та емоції переплуталися з Волдемортовими, і він раптом був шокований, усвідомивши, як важко йому зараз відрізнити, що було його, а що - ні.

Це справді було недобре.

Він різко відвернувся від місця події.

"З мене досить. Це все, що я знаю."

Він відчував на собі їхні погляди, коли відходив від столу.

Частина перша: 13

Гаррі здавалося, що він не висипався вже кілька тижнів.

Сни продовжувалися, дезорієнтовані та уривчасті. Це було схоже на те, як його розум біг по лініях звивистого чорного шовку, який огортав його і душив, такий легкий, що він міг ігнорувати його, за в и н я т к о м т о г о , щ о в і н н е міг дихати.

Вона ковзала по його шкірі, чуттєва і тривожна для рук, які її контролювали, ніколи не зникаючи надовго. Він здригнувся під ним, прокинувся в простирадлах, мокрий від холодного поту, спантеличений і наляканий водночас, не в змозі зрозуміти, що саме його так непокоїть.

Він був упевнений, що аналізатор сновидінь матиме успіх. Він був упевнений, що Том теж. Але він не згадував про них.

Хоча він відчув себе ближчим до Тома після всієї цієї невдачі з Волдемортом, щось зміцнилося завдяки його вчинкам і легкому прийняттю Ріддла та його здатності бути поруч, саме тоді, коли він цього потребував, були речі, які все ще здавалися надто інтимними, щоб їх обговорювати.

У роті пересохло, він просиджував ніч за ніччю, протираючи туман з очей, зір розмазувався, н а ч е багряниця по алебастровій шкірі. Занадто блідий.

Були й метелики. Завжди метелики серед шовку, він не завжди міг їх бачити, але відчував, як вони пурхають на його шкірі, влітають йому в рот, якщо він кричить.

Однієї ночі шовк перетворився на кокон, обмотавши його, у пастці, доки він не був готовий... ну, стати метеликом, як він припускав. І весь час навколо нього рухалися тіні.

Власне, забудьте про аналізатор сновидінь. Це було не так вже й тонко, і йому не потрібен був науковий ступінь, щоб досить чітко розрізнити спотворені враження, які вторглися в його свідомість. Він знав, хто туди заліз.

І йому це не сподобалося.

Рон і Герміона теж хвилювалися за нього, він знав. Нещодавно він зустрівся з ними обома, вперше за довгий час поза роботою. Було добре. Він навіть не усвідомлював, як йому їх н е в и с т а ч а л о .

Але він не міг заговорити з ними, як би Герміона не намагалася м'яко вмовити його на це.

Він просто... він знав, що вони не зрозуміють, не зможуть зрозуміти. Їхній розум належав тільки їм, і якщо вони будували якісь дурні плани, вони могли бути впевнені, що це не було чиєсь насіння. Вони могли бути впевнені в тому, ким вони є.

Гаррі віддав би все за таку розкіш.

Волдеморт на деякий час затих, хоча Гаррі не був певен, що це означало щось хороше для когось. Він продовжував відвідувати сеанси з Томом, і місяці наближалися до сірого Різдва.

Крім того, наближався Зимовий бал Міністерства, якого він дуже боявся. Герміона казала, що там буде весело, буде можливість забути про все на деякий час. Рон сказав, що принаймні там буде безкоштовне вино і закуски.

Усе, про що міг думати Гаррі, - це люди, які витріщатимуться на нього і ставитимуть усілякі запитання, які, як їм здавалося, були нормальними лише тому, що їм було цікаво, а він був Гаррі Поттером.

І весь цей час він не міг не думати про те, чи запросять його на "друге побачення". Все

це було до біса виснажливо.

Він все ще намагався зловити Волдеморта, визначити, ким він може бути, з того невеликого, що він ретельно зішкріб за ці роки.

Все це сталося тієї ночі на Хелловін.
З якоїсь причини, невідомої ні йому, ні будь-кому іншому, серійний вбивця вибрав мішенню його батьків і вбив їх. У нього самого залишився шрам від удару блискавки, який тепер якимось чином був причиною їхнього зв'язку.

Відтоді він був мрією психіатра - розмови в таких колах, як стерв'ятники, кружляли і сперечалися, кому ж дістанеться колупатися в його мозку і з'ясовувати, що саме так зачепило його майбутнього ката, і чи було це викликано Хеллоуїном, або ж Хеллоуїн був причиною і причиною того, що він все ще був живий.

Було більш ніж очевидно, що Волдеморт був непередбачуваним. Його вбивства були непередбачуваними, з різних мотивів, а іноді просто заради розваги або для того, щоб довести свою точку зору. Це були різні мазки пензля і ф а р б и о д н о г о художника на колажі з різних полотен.

Гаррі боявся дізнатися, яким буде кінцевий продукт.
Однак нещодавно у нього з'явилися й інші підозри.

Це нервувало, але він підозрював, що Волдеморт може бути кимось із його близьких. Роками він в д а в а в, щ о є лише сполучною ланкою між ними, але... він знав тривожну кількість інформації, і найтривожніше було те, що роками він, здавалося, чогось чекав. Гаррі просто не знав, ч о г о с а м е.

Якби мова йшла лише про те, щоб навернути його, напевно, було б простіше просто викрасти його в ранньому віці і виховувати неправильно?

Ні, це була гра. Він просто не зовсім розумів, у що вони грають.

Ну, хтось близький до нього, або хтось пов'язаний з аврорами, тому що злочини Волдеморта після тринадцятирічної відсутності до біса посилилися, і ще більше зросли, коли він приєднався до авроров.

Тринадцять років - нічого.
Потім почалися вбивства, знову ж таки, з дуже чіткою міткою, і він вперше відчув ці емоції. Вони переповнили його повністю.

Він провів останні роки в Гоґвортсі, вивчаючи, як впоратися з напливом, а потім приєднався до авроров, щоб зловити виродка, і він знову активізувався.

Почали з'являтися метелики.
Було б нерозумно стверджувати, що вбивства відстежували розвиток його "стосунків" з Волдемортом, але він вважав, що це правда.

Хоча чоловік завжди був певною мірою зациклений на ньому, саме на метеликах він став одержимим. Можливо, тому, що Гаррі був достатньо дорослим, щоб гратися з такими речами.

Він не знав.

З роздумів його вирвав легкий дотик до плеча. "Привіт, Гаррі,

можу я називати тебе Гаррі?"
Якусь секунду Гаррі просто дивився, не розуміючи, чому Рита Скітер опинилася тут, прямо перед ним. Вона міцно стискала свою кислотно-зелену сумочку, перо плавало поруч з нею, з гострою білою посмішкою, яка нагадувала йому якусь жахливу істоту більше, ніж будь-що інше. "Можу я сісти?"

"Ні".

Вона все одно сіла, і його щелепа стиснулася. Перо вже шкрябало далі. Ось чому

Герміона так відчайдушно агітувала за закони про наклеп у чарівному світі.

"Отже, Гаррі. Ти читав мою останню статтю?" - посміхнулася вона.

"Той, що називав мене божевільним серійним убивцею і припускав, що я сам - Лорд Волдеморт?" Гаррі холодно відповів. "Я намагаюся не засмічувати свій мозок всяким непотребом. Чого вам треба? Це кабінет аврорів, вас тут не повинно бути."

"Мені цікаво, чи не хотіли б ви дати якийсь коментар?" - продовжувала вона.

"Я не бачу сенсу в тому, що ви перекручуєте мої слова", - вигукнув він, блимаючи очима.

Вона довго дивилася на нього, заправивши білявий локон за вухо, схрестивши ноги, трохи перехилившись через його стіл.

Їй було б досить легко потрапити туди, якби вона вже працювала в міністерстві, але вона показала, що вміє викручуватися і проникати туди, де їй не варто було бути. Наприклад, біля його будинку. Він просто шкодував, що не затримався сьогодні допізна, щоб його могли ось так загнати в кут.

Можливо, він намагався уникнути необхідності лягати спати, залишаючись наодинці з власними думками. Пізніше він зустрічався з Роном і Герміоною. Не дуже вдало вийшло.

"Ваша співпраця значно полегшила б мені роботу, бо мені не потрібно було б... доповнювати деталі, щоб зробити її цікавішою для публіки", - прошепотіла вона, нахиливши голову. "Я чула, що ви зустрічалися з самоназваним Лордом Вольдемортом. У вас є якісь коментарі з цього приводу?"

"Ні".

Вона змочила губи, перо шкрябало поруч із нею.
"А ви не думали про те, що вам може знадобитися хтось із пророків на вашому боці?" - підняла вона брови, трохи посміхнувшись. "Замість того, щоб, боронь Боже, просто відштовхувати кожного журналіста з цим цікавим і підозрілим брендом ворожості, який, здається, у вас є".

Його очі трохи звузилися, коли він вивчав її.
"І ви думаєте, що ви журналіст, який має це робити, - зазначив він. "В обмін на що?"

"Ексклюзивна інформація", - просто відповіла вона. "Фото з місця злочину. Лорд Волан-де-

Морт - найкраща сенсація". Він витріщився на неї, вражений, і вона нахилилася, ковзнувши візитною карткою по столу. "Подумайте.

про це, Гаррі. Тому що зараз, любий, ти на кораблі, що тоне, незалежно від того, напишу я негативний відгук про тебе чи ні. Я можу забрати свої слова назад. Я також можу ускладнити тобі життя".

"Ти підеш на цю вечірку в міністерстві?"

Том підняв очі на запитання. Це був звичайний час їхнього заняття, і він був дуже задоволений успіхами Гаррі.

Його хлопчик поволі відкривався йому, поки він був обережним. У цьому й полягала краса: він не підштовхував Гаррі до відкриття, а той мимоволі давав йому ключі.

Можливо, в глибині душі він знав, що хоче врятуватися. І Том міг би зробити з нього щось досконале.

"Ти хочеш, щоб я це зробив?" - злегка перепитав він. Гаррі стиснув губи від відсутності прямої відповіді, однією рукою провів по і без того розпатланому волоссю.

"Було б добре, якби на моєму боці було більше людей. Можливо, ви будете тримати деякі з найбільш недоречних запитань на відстані. Я не знаю."

"Буфер", - підтвердив він, майже посміхаючись. Гаррі

змочив губи. "Ти йдеш чи ні?"

"Ти просиш мене бути твоїм "плюс один"?"

"Хіба це доречно? Враховуючи, що ви мій лікар, - запитав Гаррі, відчуваючи незручність. "Я маю на увазі, чи існують правила проти таких речей?"

"Не в чарівному світі. Мій бренд "зцілення розуму" є надто новим ремеслом тут, щоб будь-які маглівські правила були справді встановлені". Деякі, але не тоді, коли Гаррі ініціював взаємодію. Гаррі кивнув, замисливши сь.

"Я був би вдячний, якби ви прийшли".

"Тоді добре, що мене запросили", - пробурмотів він, прихильно посміхаючись до іншого. Гаррі пирхнув.

"Ти змусив мене пройти через це даремно? Що ти намагався довести?"

"Коли ми познайомилися, ти відмовлявся просити мене про будь-яку допомогу і взагалі заперечував людську потребу в системі підтримки", - зауважив Том. Гаррі скривився.

"Іншими словами, ви намагалися перевірити, чи покращилися мої проблеми з довірою, чи погіршилися", - вигукнув він, зажмуривши очі від роздратування. "Якщо я передумаю, можеш не приходити. Ти така ж погана, як і вони".

Він придушив зітхання.

"Гаррі. Я хочу піти з тобою." "Щоб

переконатися, що я не зламаюся?"

"Тому що я вважаю вас своїм другом, і... я, мабуть, неправильно зрозумів ваше запитання, прошу вибачення". Він навмисно прикусив губу, дозволив своєму самовладанню непрофесійно тріснути на секунду, перш ніж воно стало порожнім, і він подивився вбік, а потім назад. "Ви вже готові обговорити свої нічні кошмари?"

Гаррі насупив брови.

"А що, по-твоєму, я мав на увазі своїм запитанням?" - запитав він.

"Зазвичай, плюс один - це побачення", - сказав Том після довгої паузи. Очі Гаррі розширилися, а потім його обличчя раптово залилося кольором.

"Так, мабуть, так і є..." - він не думав про це, але тепер, коли Том згадав про це, він не міг перестати думати про це. Він був упевнений, що побачення з психіатром переходить професійні межі. Він навіть не думав про Тома в цьому сенсі. Хоча цей чоловік був привабливим покидьком, і...

"Я поставив тебе в незручне становище. Вибачте. Моє питання було контрпродуктивним."

"Ні-ні... Я маю на увазі, що це слушне запитання. Ви б хотіли переконатися, що я не підходжу занадто близько, не прив'язуюся занадто сильно. Тобто, якщо це станеться, ви повинні будете направити мене до когось іншого або кинути мене, чи не так? Це те, що Герміона казала про правила. Емм... так, ні, я не це мав на увазі. Не хвилюйся."

Але чому Том здавався таким знервованим? Гаррі промокнув губи й прочистив горло.

"Гаразд, - підсумував Том. "Ви все ще бажаєте, щоб я був присутній, виключно в параметрах моральної підтримки? Я був би більш ніж щасливий. Я буду там у будь-якому випадку. Багато моїх клієнтів передали запрошення".

Гаррі

розслабився.

"Справді?"

"Так."

"Ну, якщо ти все одно прийдеш."

"Чудово."

Він багато чого запланував на цю особливу подію.

Частина перша: 14

"Ти хотів, щоб це було побачення?" тихо запитав Гаррі. Він стояв перед Міністерством разом з Томом, згорбивши плечі і засунувши руки в кишені темно-зеленої мантії, щоб захиститися від прохолодного повітря. Мантія Тома була чорною зверху, легкою і майже шовковистою, з відтінком бордового знизу, а під нею - біла сорочка.

Інший скоса глянув на нього, майже здивований запитанням. "Як ви
сказали, - пробурмотів його психіатр, - це було б недоречно".

Але це не давало відповіді на запитання. Гаррі пересохло в роті, він дивився на Тома, опустив погляд і знову подивився на нього.

"А ти?" - наполягав він. Том у свою чергу уважно вивчав його.

"Ти хочеш, щоб я захотіла? Коли я запропонував тобі "плюс один", ти, здається, була проти цієї ідеї".

Відсутність прямої відповіді сказала йому все, що йому потрібно було знати - з іншого боку, Том зазвичай не був прихильником прямих відповідей, тож, можливо, він просто прочитав це. Він не знав, що думати про те, що відчувати в будь-якому випадку, і облизнув губи.

"Я думаю, що Волан-де-Морт може бути кимось близьким мені", - сказав він натомість, коли вони почали підходити до вхідних дверей. Це була легша тема, знайома їм обом, хоч і трохи нова в його одкровенні.

Том знову подивився на нього з незворушним виразом обличчя, хоча брови його
трохи вигнулися. "Чи повинен я сприймати цю непослідовність як звинувачення?"
- м'яко запитав він.

Гаррі на мить нахмурив брови, в очах з'явилася розгубленість, а потім вираз його обличчя прояснився. "Що?" - запитав Гаррі. Ні, Мерліне, я не мав на увазі тебе. Вибач, невдало змінив тему розмови. Я просто... ні, це не звинувачення."

"Радий це чути. Це могло бути контрпродуктивно".

"Тебе найбільше турбує те, що звинувачення у масових вбивствах можуть зашкодити моїм терапевтичним сеансам?" Гаррі пирхнув.

Том трохи посміхнувся. "Я
дуже відданий своїй роботі".

Бальна зала була вишукано, якщо не сказати демонстративно, прикрашена, з блискучими вогнями над головою і великим танцювальним майданчиком, що виблискував під їхніми ногами. Гаррі незручно зависнув на краю зали, щоб не потрапити у вир різних кольорів, тканин і облич, відчайдушно намагаючись розгледіти знайоме обличчя чи руду голову.

Том дивився на нього спокійно, його посмішка змінилася на щось більш серйозне.

"Ви повідомили про свою теорію іншим аврорам? У тебе є якісь припущення, хто б це міг

бути?" Гаррі похитав головою на обидва запитання.
"Я вивчаю це питання. Можливі мотиви. Люди достатньо впливові та розумні, щоб це зробити.

Це мав би бути майстер Оклюменс, інакше я б уже знав, хто це був. Я міг би відчути

емоції, як тільки я наближався до них. Наразі лише під час вбивства він стає... розкутим. Хоча я підозрюю, що він маніпулює і тим, що я відчуваю. Звичайно, маніпулює. Я отримую це, бо він хоче, щоб я це отримував. Може, це Снейп. Він вправний у тих маніпуляціях з розумом, а його спроби навчити мене професійних зіллям були повним лайном. Певною мірою підпадає під критерії. Ненавидів мого батька. Може, тому й убив його."

"Северус Снейп?" пробурмотів Том.

"Ти скептично ставишся до цього?"

озвався Гаррі.

"Ні", - сказав Том. "Це логічний висновок. Але без доказів я теж не до кінця переконаний".

Гаррі провів рукою по волоссю. Докази були розумною вимогою. Йому потрібні були докази. Щось інше, ніж тіні, за які можна було б вчепитися і вхопитися.

Наступної секунди їх помітили і впустили на вечірку.

Думка все ще не давала спокою.

З балом було все гаразд, незважаючи на його власну незграбність у таких випадках. Хоча, він мусив визнати, що грав набагато краще, ніж на четвертому курсі.

Він зіщулився від спогадів.

Він рухався по кімнаті, змішуючись і танцюючи з різними людьми, все ще намагаючись знайти Рона і Герміону серед натовпу.

Том трохи відійшов від нього, але милостиво не відійшов надто далеко, коли почалися незручні запитання, або до тих, хто дивився на нього не дуже приязно чи підозріло у зв'язку зі справою Волан-де-Морта.

Гаррі, звісно, знав, що Том був відомим психіатром, але тільки поза контекстом їхніх приватних сеансів у кабінеті Тома він зрозумів, наскільки це так.

Інший виявився дуже шанованим і, здавалося, знав усіх, хто мав великий вплив. Це нагадало йому про його початкову нехіть до екстрасенсів - вони знали надто багато, надто інтимно, про надто багатьох людей.

У них була величезна влада, особливо якщо вони нею зловживали.
Він проковтнув.

Том був не таким. Том... допомагав. Він був хорошим.

"Гаррі?" Він злякано озирнувся, коли на його плече лягла знайома вага чужої руки. "Все гаразд?" Том уважно оглянув його.

Гаррі примусив себе посміхнутися, перш ніж кивнути, думки його крутилися над новою ідеєю. "Так, я в порядку. Дякую."

Том коротко оглянув їх, на метушню людей, що вже роїлися, намагаючись привернути до себе увагу, а потім обняв Гаррі за талію і потягнув його за собою на танцпол, плавно влившись у музичний супровід.

Люди відступили назад, нехтуючи будь-яким почуттям ввічливості, яке у

них було. "Поговоріть зі мною, - тихо наказав Том.

Гаррі не сказав нічого одразу, наполовину відірвавшись від танцю, збентежений, але хватка Тома була напрочуд міцною, і вириватися - це було б більше схоже на сцену, ніж просто танцювати з н и м . Навіть якби Том танцював з ним заради безперервної приватної розмови. Він ковтнув.

"Ти, мабуть, почуваєшся дуже сильним, виконуючи свою роботу, - пробурмотів він наостанок. "Люди віддають тобі свої найслабші місця, довіряють тобі їх. Ти повинен мати величезний вплив на людей".

Том уважно спостерігав за

ним. "І це тебе турбує?"

"Ну, так, - чесно сказав Гаррі. "Хоча це не зовсім те, про що я зараз думаю. Я просто... - він облизнув губи, дедалі більше пожвавлюючись, коли обдумував це в голові. "Я припускав, що Волдеморт - людина з великою магічною силою, бо це пояснювало б його одержиме п о ч у т т я вищості і те, як легко він змушує своїх жертв виконувати його бажання. Зрештою, ніколи не буває ознак боротьби. У випадку зі мною і тобою він просто шантажував мене, щоб я робив те, що він хотів, а не застосовував силу..." Гаррі знову сфокусував погляд на тому місці, звідки він в і д в о л і к с я , і побачив, що Том все ще уважно слухає. "Вибач. Я просто думаю вголос про тебе. Це ж мала бути вечірка."

"Неодмінно", - розвеселився Том. "Не соромтеся продовжувати". Однак, незважаючи на заспокійливу посмішку, яку він отримав, в його погляді був присутній той самий гострий, як бритва, інтелект. "Ти думаєш, що якщо Волдеморт не має магічної сили, то він повинен мати якусь іншу силу. Наприклад, як підказує твоє знову ж таки образливе нелогічне твердження, психіатричну".

Гаррі по-овечому посміхнувся.
"Вибачте. Але так, саме так. Як психіатр. Або... вчитель. Будь-хто, кому люди з кола жертв, природно, довіряють."

"Як аврор", - тихо сказав Том. Гаррі витріщив очі й ковтнув.

"Як аврор", - погодився він, обмірковуючи цю думку. Це теж спрацювало. Тривожно добре, насправді, з іншими доказами. "Гнучкий графік, хоча він працює переважно ввечері та вночі, а тіла знаходять вранці. Так що вчитель теж не виключається".

"Отже, позиція сили. Близький до тебе. Розумний. Виглядає зловісно для конструктивних сеансів терапії", - пробурмотів Том. "Я маю на увазі, крім того, що я, очевидно, б'ю , катую і погрожую вбити себе".

Гаррі пирхнув, не надто розвеселившись.

"Що ж, це ставить тривожне світло на речі. Мерліне, - пробурмотів він, перш ніж похитати головою. "Ні, якби це був ти, я б... вже набагато більше... змінився. Він сказав, що хоче мене зламати. Ти цього не зробиш. Чорт забирай, якщо вже на те пішло, ти єдине, що ... - він зупинив себе, горло тремтіло. Він здавався надто вразливим, щоб визнати це, навіть бездумно. Йому не дуже подобалася думка про те, як сильно він зараз покладається на Тома, хоч і був вдячний йому за це. "Якщо тільки він не брехав", - примусив себе прийти до т я м и , продовжуючи. "А враховуючи, що я відчув, як він був у захваті від цієї заяви, я не думаю, що він брехав".

"Радий бачити, що моє ім'я очищене", - сказав Том. "Хочеш, я дам тобі імена інших цілителів розуму в моїй галузі?"

"Дякую, - пробурмотів Гаррі. "Але я думаю, що я ще раз перегляну список жертв, маючи це на увазі. Має бути якийсь зв'язок. Якесь місце, де він зустрічався з жертвами, що їх усіх об'єднує. Послуга, яку вони всі отримували. Я також перевірю, коли вони були в Гогвортсі".

Натхнений успіхом після стількох років, Гаррі вибачливо посміхнувся і знову відсторонився, але Том знову міцно стиснув його руку. Гаррі розгублено насупив брови.

"Ти занадто багато працюєш, - серйозно сказав Том. "Ти про це не думав? Що сталося з твоїм вихідним вечором?"

"Волдеморт, можливо, обирає нову жертву... а ти хочеш, щоб я танцював?" недовірливо запитав Гаррі. "Чим швидше ми розплутаємо цю справу, тим краще. Він раптом почервонів. "Не те, щоб я кидала тебе, як свою пару. Але я кидаю."

"Грубо".

"Вибачте".

"Я розумію. Обов'язок кличе", - сказав Том, посміхнувшись йому. Гаррі раптом відчув себе винним. Бо він запросив Тома як свого... плюс один. Навіть якщо він досі не знав, що про це думати.

Чорт забирай, було досить важко знати, що те, що він відчував, було насправді ним, не замислюючись про потенційно розмиті межі між тим, що хтось подобається, і тим, що він йому потрібен.

Том, напевно, міг би першим сказати йому, що його "клієнти" часто прагнули доповнити професійні стосунки, щоб виправдати і відчути себе краще через нерівномірний баланс знань. .

У будь-якому випадку, намагатися щось зробити, коли він не мав жодного уявлення про це, було поганою ідеєю. Він не був... достатньо стабільним на той момент, щоб бути залученим до чогось. Том мав це розуміти. Він не міг надто ображатися чи щось таке.

Тепер він просто створював собі головний біль.

"Дякую, що вислухав мою розповідь про роботу.

Ще раз."

Пісня все одно добігала кінця, і ми перейшли на щось більш оптимістичне.

"Ти зможеш дістатися додому?" запитав Том. Гаррі почервонів, хоча занепокоєння було... милим, як він здогадався.

"Так. Це великий злий аврор. Я тільки знайду Рона і Герміону... вибачуся, що пішов раніше і все таке".

Том засміявся, відступаючи назад.
"Не забудьте також сказати про це своєму босу".

Гаррі ледь не застогнав, посміхнувся і відійшов, щоб дозволити Тому танцювати з кимось іншим. На нього вже й так багато людей дивилося.

Він був майже біля дверей, коли все почалося.

Задоволення, яке Том відчував від "вечірньої розваги", не могло не зіпсуватися і не зменшитися від розмови з Гаррі та його єдиних роздумів.

Він почав задаватися питанням, чи не стає ця гра надто небезпечною, адже як би він не любив гратися з хлопчиком, він відмовлявся йти до в'язниці заради гострих відчуттів, коли можна було просто перенести її на набагато більш... приватну дошку.

Живим Гаррі був веселішим, але він уб'є його, якщо буде потрібно. Він сподівався, що Гаррі не буде настільки егоїстичним, щоб змусити його до цього.

Він спокійно стежив за своїми рослинами в кімнаті, і навіть з похмурим настроєм не міг не відзначити, наскільки бездоганно все йде.

Музика змінилася на досить веселу інструментальну версію "Дванадцяти днів Різдва" приблизно в той самий час, коли зі стелі почали падати тіла.

Вони не були справжніми, але люди одразу ж почали кричати і кидатися до країв кімнати або до дверей.

Гаррі завмер, знову проштовхнувся вперед разом з іншими аврорами, намагаючись заспокоїти смачну паніку в кімнаті.

Хлопець кинувся розглядати тіла, швидко з'ясувавши, що вони були просто дуже реалістичними перетвореннями. Він подумував про те, щоб використати Інфері і змусити їх увійти, бо їхній жах від відсутності безпеки був би справді чудовим, але вони б спалили його роботи ще до того, як зрозуміли б, що відбувається. Так було краще.

Це, однак, не означало, що дванадцять тіл нічого не представляли.

Цього разу, однак, він утримався від того, щоб залишати свої емоції на сцені, але приколоті корсажі з метеликами досить добре про це свідчать, і це було не досить недбало, щоб бути копіюванням.

Шкода, що він не зміг подивитися, але він був упевнений, що Гаррі розповість йому про це.

Він вийшов разом з усіма і почав робити все можливе, щоб "допомогти".

Гаррі відчув, як кров відтікає від його обличчя, коли він впав на коліна біля тіл. Він пережив мить цілковитого жаху, і пройшло надто багато часу, перш ніж хтось із них зрозумів, що вони не були справжніми. Що вони були перетворені.

Тонкс звернула на це увагу, розпізнавши ознаки трансформації та зміни

зовнішності. Світ закрутився. Він не міг дихати - підняв записку, явно адресовану

йому. "Що це?" запитав Робардс.

Його пальці були настільки твердими, що він майже переконав себе, що не відчуває, що втрачає свідомість.

"Дванадцять тіл, які представляють дванадцять майбутніх вбивств протягом наступних дванадцяти днів", - пробурмотів Гаррі, голос якого тріщав. "Він дав нам їхні імена. І... що з ними станеться і як їх знайдуть".

"Якого біса він це зробив?" Доуліш буркнув. "Трохи тупо. Тепер ми можемо його зупинити." "Якщо тільки він не намагається довести, що ми не можемо", - застогнав Рон. "Що він все одно до них добереться. "Що в тій записці? запитав Скрімджер, підступаючи до нього, щоб вирвати її.

Дванадцять днів. Дванадцять подарунків.
Дванадцять життів на кону. У тебе є все
необхідне, щоб вирішити головоломку.
Щасливого Різдва, люба.

Серце - ніщо без голови.

Частина перша: 15

Гаррі зношував дошки підлоги у своєму кабінеті, ходив туди-сюди по маленькому приміщенню, наче не міг стримати невгамовну жорстокість своїх думок.

Дванадцять жертв. Дванадцять днів, і - якщо вірити пісні, що лунала на місці злочину, - дванадцять днів Різдва.

Куріпка на груші - Петунія Дурслі Голуб-

черепаха - Чо Чанг

Французька курка - Флер

Делакур Пташка Колі -

Мардж Дурслі

Золоте кільце - Дадлі Дурслі

Гуси несуться - Вернон Дурслі

Лебідь, що плаває - Німфадора Тонкс

Доярка, що доїть - Моллі Візлі

Дама, що танцює - Гілдерой

Локхарт Лорд, що стрибає - Седрік

Діггорі

Трубопровід - манжета Барнабуса

Барабанщик, що грає на барабанах - Руфус Скрімджор

Сьогодні був перший день - Петунія Дурслі, і Гаррі страшенно пересохло в роті. Він роками не розмовляв ні з ким зі своїх родичів, тож його нервувало те, що їх усіх втягнули в цей список. Імовірно, за їхній зв'язок з ним.

Серце Гаррі калатало, коли він подумав, що Волдеморт, мабуть, хотів подарувати якісь із них - подарунок проти нудьги та самотності Різдва, а також проти дитинства, яке він пережив з Дурслями.

Куріпка на груші. Культурний символізм груші - це сила, стійкість. К у р і п к а ... куріпка крала яйця з гнізд інших птахів. Він тер очі, ходив туди-сюди по кабінету.

У Департаменті сперечалися, чи повинен він працювати над цією справою, вважаючи його корисним, але надто тісно пов'язаним з подіями. Однак, оскільки Скрімджер і Тонкс також були мішенню, було остаточно вирішено, що всі руки на палубі для наступних дванадцяти любих друзів.

У Гаррі в голові паморочилося від думки, що вони можуть загинути, від жахливого відчуття, що він, можливо, не зможе їх врятувати. Але він врятував Тома, незважаючи на ціну, тож

мусив вірити, що зможе запобігти цим дванадцяти вбивствам.

Безпека була посилена до максимуму, а всі потенційні жертви були негайно взяті під варту і перевірені на наявність отрут в їхньому організмі.

Гаррі ще не ходив до них - можливо, спеціально намагаючись уникати Дурслів, а всі реліквії його минулого розкидані серед списку. Жовч підступила до горла.

Якби Гаррі міг, не відчуваючи провини, зробити це, це був би один з тих днів, коли він негайно подав би у відставку. Він не спав усю ніч, як і решта авроров, виживаючи завдяки кофеїну та нудотному хвилюванню.

На боротьбу з кризою були задіяні всі ресурси, і світ починав відчувати себе розхитаним і пошарпаним по краях. Звичайно, він зробив усе, що міг, і кожен клаптик оборони пішов на те, щоб ніхто не зміг дістатися до обраних.

Він протер очі, бажаючи зробити більше зараз, негайно, але нічого не міг зробити. Це була безпрецедентна ситуація, з якою відділ намагався впоратися.

Петунія, мабуть, згорить живцем. Його очі заплющилися від цієї думки. Їм було важко впізнати фальшиве тіло в чаші, і хоча його дитинство було далеко не найкращим, він нікому не побажав би такої долі.

Спалення. Суд над відьмами. Вочевидь, Волдеморт якимось чином знав про своє минуле, про слово "потвора", яке все ще змушувало його здригатися, і про задушливу ненависть до магічного роду, тепер обернену безжально.

Якщо вірити погрозам, то до кінця дня вона була б мертва.

Поки вони чекали, вони намагалися ще трохи подумати над питанням про особу Волан-де-Морта, адже, звісно, монстр не міг вбити когось іншого або організувати вбивство з-за ґрат? Атака на корінь - найкраще, що вони могли зробити, бо тоді він принаймні не зможе більше поширювати отруту.

Хтось близький до нього. Хтось, хто знав його минуле. Хтось із впливом, кому всі попередні жертви, природно, довіряли б. Хтось із певними знаннями про людську анатомію, щоб так легко маніпулювати і видаляти органи?

Серця, мізки, печінка, язики, смужки зі спини. Якщо об'єднати всі можливі випадки Волдеморта, підозрювані чи підтверджені, під однією парасолькою, то можна було б знайти багато чого, з різними наслідками.

Метелики були лише найсвіжішими, найбільш сенсаційними та затаврованими газетами.

Він намагався думати, бо якщо робив щось корисне, то...

Йому, мабуть, варто було б спуститися вниз. Якби все пішло не так, то між ним і тіткою залишилося б стільки недомовленого.

Він рішуче розгорнув ще одну стару справу, відчуваючи, що його нудить.

Северус Снейп, як Майстер Зілля, окрім усього іншого, мав би мати практичні знання з анатомії. Так само, як і будь-який цілитель чи лікар, а також деякі члени Авроров. Наприклад, їхній медичний експерт.

Звісно, це також ставило Тома під підозру, навіть якщо Гаррі сумнівався, що він справді був убивцею. Проте він нехтував би своєю роботою, якби проігнорував це, і не міг поставити

квітучу... дружбу понад усе.

життя дванадцяти людей, включаючи його родину та друзів.

Ріддл теж був лікарем, і був би більш ніж здатний до таких складних хірургічних операцій, як видалення органів, особливо за допомогою магії. Хоча його медична освіта, без сумніву, була психологічною, в таких речах було багато біології.

Це був кривавий безлад.
Він почувався набагато старшим, ніж мав на це право, коли

виходив за двері. "Я хочу, щоб Северуса Снейпа взяли під

варту, - почав він.

Було б неправдою сказати, що Петунія Дурслі ніколи не хотіла мати нічого спільного зі світом чарівників. Коли Лілі вперше отримала її листа, вона відчайдушно хотіла долучитися до магії, приєднатися до сестри у цій пригоді, яка звучала набагато цікавіше, ніж усе, що могло запропонувати її власне існування.

Коли їй відмовили, коли пояснили, що вона ніколи не зможе бути частиною того світу, почався зсув. Здивування перетворилося на гірку образу, яка лише застигала і застигала в її грудях, перетворюючись на щось потворне.

Магія забрала у неї сестру, двічі - спочатку в дитинстві, розвівши по різні боки спектру, з'єднати які було неможливо. Їхні батьки завжди більше любили Лілі, красиву, чарівну Лілі, яка вийшла заміж за багатого чоловіка, а вона, не покладаючи рук, переконувала себе, що нормальна - це краще, бо тільки так вона могла сподіватися стати кращою. Не гіршою, як свідчили їхні жалісливі посмішки, коли вони дивилися на її тьмяні очі та мляве волосся, порівняно з полум'ям і зеленими коштовностями в очах її сестри.

А потім воно зникло назавжди, разом з убивством і ненавистю
натомість. Ніщо в Чарівному Світі ніколи не приносило їй
нічого доброго.

Насправді, вона повинна була очікувати чогось подібного, але страшні думки не мали нічого спільного з реальністю безпечної білої кімнати навколо неї, а те, що її відірвали від звичного життя, не мало жодного значення.

Її ображало те, що вона була просто пішаком у грі божевільного, ніби її життя не мало жодного значення, окрім як для її тричі проклятого племінника.

Її чоловік і син були незвично мовчазні поруч з нею, червоне обличчя Вернона вже давно згасло, оскільки вони були оточені іншими приреченими на вбивство в безпечній кімнаті. Вона побудувала своє життя, яке право мали ці чарівники вдиратися в її дбайливо збережений дім і руйнувати його? Марджері здавалася спантеличеною тим, що відбувається, адже ніколи раніше не чула про магію.

Чому це мало статися з її родиною? Петунія ясно дала зрозуміти, що не хоче мати нічого спільного з ними, нагадуючи про свою сестру, яка моргала на неї протягом багатьох років, але вони її не послухали. Вони використали свою владу, щоб змусити непроханого гостя увійти в їхній дім, незважаючи на те, що він був небажаним гостем.

Вона просто хотіла додому.
Вона не хотіла сьогодні вмирати - не могла повірити, що помре - заплющила очі і дихала. Їй

було цікаво, чи вб'ють вони її так само, як вбили Лілі.

Вона чула, що будинок згорів у вогні.

Коли з'явилася перша іскра, вона навіть не помітила, якби не крик Дадлі.

Том був трохи здивований, але не шокований, коли Гаррі з'явився в його щойно відремонтованому офісі.

Хлопчик виглядав ще більш втомленим, ніж під час їхньої першої зустрічі, коли він здавався пошарпаним по к р а я х , скрученим до хрускоту, наче підпалений аркуш паперу.

Тепер мішки під його очима, що були мішками, опустилися, наче тіні, втиснуті в шкіру виснаженням, яке він накопичував протягом тривалого часу. Якщо раніше він виглядав так, ніби один поштовх може його розтрощити, то тепер він виглядав так, ніби вже був зломлений.

Гаррі й гадки не мав, наскільки крихким він здавався іншим людям, з його тонкими окулярами і прекрасними зеленими очима, які кричали про його емоції навіть зараз, навіть якщо він навчився контролювати свій тон і мову тіла, як інакше.

Том знав, що не варто думати, ніби він справді розбитий. Руїни були розмазані по ньому, уламки, тріщини і дірки, пробиті тут і там... але там все ще було те незаймане ядро, яким він так захоплювався.

Якби Гаррі був таким, як інші жертви, слабким після трагічного минулого, він би просто погрався з ним і давно б убив його за те, що той просто перерізав мотузку, що ослабла. Але Гаррі в и я в и в с я досить несподіваною радістю, коли нарешті знову зустрівся з дитиною, коли він знову увійшов у світ чарівників.

Він не одразу помітив це, воно було добре заховане, але коли усвідомлення прийшло, він не зміг від нього позбутися. Гаррі був схожий на нього.

Тож він використовував мотузку, щоб спочатку підтягнути його ближче, задовольнити свою цікавість, ходити по лезу ножа між суперечливими бажаннями, адже він завжди жадав трофеїв і вишуканих речей.

Чи вб'є він його врешті-решт, чи ні, все ще висіло в повітрі, і його нерішучість у цьому питанні стосувалася і його самого.

Але тим не менше. Він випростався, переставив риси обличчя відповідним чином.

"Щось не так?" - запитав він, притишивши голос. "У мене в розпалі сеанс з іншим

пацієнтом". "Мені потрібно, щоб ви приїхали у відділок".
Ах. По обличчю Гаррі було видно, що він ні в чому його не звинувачує, це був необхідний запобіжний захід у час великого стресу. Вкрай незручно, але... не несподівано.

"Сподіваюся, це формальність?" - перепитав він, але все одно кивнув. "Звичайно, я зроблю все, що зможу, аби підтвердити свою невинуватість".

"Вибач". Гаррі справді відчував себе винним у всьому цьому, і, можливо, те, що хлопець прийшов сам, говорило про щось, наче це був не арешт, а дружній візит.

Це було чарівно.

"Я вже закінчую", - пробурмотів він. "Я розумію, що у вас щільний графік, але..."

"Звісно."
Том жестом показав у приймальню, подивився, як Гаррі сів, і повернувся до свого пацієнта в кабінеті, зачинивши за собою двері - думаючи про те, яким оманливо маленьким Гаррі виглядає зараз, поглинутий м'яким диваном.

Він би з радістю одягнув хлопчика у вишукані тканини та шовк, дорогі мантії та костюми - такі, як той зелений, у якому він був на Різдвяній вечірці, тобто в кольорі Слізеріна. Гаррі не знав про спадщину Тома, не зовсім, але побачити дорослу версію дитини, яку він мав намір убити... яка в інших шляхах і пророцтвах...

Йому подобалося бачити Гаррі в його кольорах.

Він виглядав втіленням спокою, коли звернувся до своєї пацієнтки - Беллатріс Лестрейндж.

"Якісь проблеми?" - запитала вона, не зводячи з нього своїх темних очей, що невідривно дивилися на нього.

"Боюся, дещо сталося, міс Лестрейндж. Можливо, ми могли б продовжити в інший, більш відповідний час?"

Вона посміхнулася йому скромною, але трохи божевільною
посмішкою і підвелася. "Звісно, докторе. Це був аврор Поттер біля
дверей?"

"Так.

"Жахливо те, що сталося на балу", - сказала вона легко, з блиском в очах. Він міг би майже посміхнутися, нахилити голову, але залишився незворушним.

"Найгірший".

Вона засміялася і відійшла вбік.

Окрім Гаррі, вона, мабуть, була його найулюбленішою клієнткою... по-своєму, звісно.

Він повернувся до Гаррі, розправивши рукава і розгладивши складки на костюмі, з цілком серйозним виразом обличчя.

Він дуже хотів зробити коментар про наручники, справді хотів, але, зважаючи на обставини, це виглядало б досить підозріло, тож просто мовчки пішов за Гаррі, взявши його під руку для супроводу до міністерства.

Кілька людей поглянули на нього, коли він входив до відділу аврорів, з акуратно витягнутими перед собою руками. Це було більше показухою, ніж чимось, що могло б реально утримати його при владі, але він не бачив причин видавати всі свої переваги.

Натомість він сидів у своєму кабінеті в полі зору Гаррі, а паніка від його злочинів несамовито гуділа навколо нього білим шумом, дозволяючи його очам ковзати по фотографіях на стіні.

Як і у випадку з його власними знімками з політравмою Крауча, офіс Гаррі був практично вшануванням його пам'яті. Це йому дуже лестило - всі ці фотографії, рядки і нотатки, які відстежували зростаючу одержимість і з боку жертви. Він міг би задоволено посміхнутися.

На дошці не вистачало лише імені та обличчя. Він бачив тут і суворого Майстра Зілля, і Пророк, безсумнівно, теж мав би зробити оголошення про ситуацію, що склалася.

Він подивився на годинник, побачив, як спливають хвилини першого дня.
Петунія Дурслі. Він поглинув Гаррі, який явно відволікся, спостерігаючи, як той крокує.

Підійти так близько було небезпечно і ризиковано, але він вважав це набагато кориснішим, ніж відстань. Ніщо не могло зрівнятися з цими стурбованими губами, мерехтливими очима і скуйовдженим волоссям.

Гаррі почав усвідомлювати той потворний безлад, який був у нього

всередині. Том вважав його прекрасним. "Хочеш поговорити?" - запитав він.

"Все одно я вже тут."

"Оскільки ти підозрюваний, я, мабуть, не повинен цього робити", - пробурмотів Гаррі. Том уважно спостерігав за ним, знаючи, що не може тиснути, хоч як би йому не хотілося розпитати про події, що відбуваються.

Він просто кивнув, повернувся до книги, яку взяв у руки, і дивився, як Гаррі ходить туди-сюди по кімнаті.

Лише хвилин через десять Гаррі роздратовано пирхнув і звалився додолу.
Він підняв брови, більше занепокоєний тим, що скоро почнеться перший етап. Була

вже майже північ, а ніхто ще не помер, зрештою.

"Як ти думаєш, мені варто піти до них?" запитав Гаррі, як грім серед ясного неба. "Мабуть, варто."
Том моргнув - вирішив, що йому має бути приємно, що інший вважає його читачем думок. Так воно і було, але не все так просто, як здається з коміксів.

"Бачиш кого?"

Гаррі глянув на нього, зняв окуляри, протер їх у вже звичний спосіб, коли йому не дуже хотілося дивитися чи зустрічатися з чиїмось поглядом.

"Мої родичі. Дурслі. Волдеморт вніс їх у список на страту за дванадцять днів."

"Мені дуже шкода.

Він майже відчував смак проблем, що вирували під поверхнею, потворних уламків розбитого дитинства, і майже відчував себе власником, знаючи, що навіть опосередковано він був причиною цього.

Він убив батьків Гаррі, і таким чином претендував на життя хлопчика, як на власне, за те, що він д о к л а в руку до його формування.

Гаррі рвучко похитав головою на ці слова, безглузді вибачення, які нічого не змінювали в ситуації, і напівстояв, чекаючи, поки зарепетує сигналізація і побіжать аврори.

Безумовно, час.

За секунду Гаррі вже був за дверима, і він пішов за ним - знаючи, що він ще більше впевнений у своїй "уявній" невинності, ніж раніше. Очі іншого були дикими.

"Що відбувається?"

Єдине, що вони побачили - це Петунію Дурслі у вогні, оскільки команда прибігла надто пізно,

щоб спробувати врятувати її.

Том приховав посмішку і випив, спостерігаючи за його реакцією.

Гаррі зіщулився, заплющивши очі.

Потім він перекинув свій стіл через весь офіс, як зачарований, і *закричав*.

Частина перша: 16

Гаррі заціпеніло втупився в підлогу.

Він знав, що решта аврорів рухаються навколо нього, що вони обмінюються наказами і що люди обережно запитують, чи з ним все гаразд.

Він проникав і виходив з його вух, як білий шум, і здавався таким далеким.
Він повинен був піти до неї. Він міг би зупинити це. Натомість він був боягузом, нездатним поглянути в обличчя шрамам свого дитинства, і, можливо, Волдеморт знав єдину річ, яка заморозила б його назавжди.

У чарівному світі йому було набагато легше дивитися в очі речам, він міг підійти до серійного вбивці і не здригнутися... але вдивлятися у власні спогади і тінь безпорадної дитини?

Він більше ніколи не хотів на це дивитися. Він думав, що все це було запхано назад у шафу під сходами, де йому більше ніколи не доведеться згадувати про ті роки свого життя.

Він відчув теплу вагу руки на своєму плечі, де він стояв на колінах, магія все ще вирувала навколо нього, навіть у виснаженому стані. Том. Він втягнув тремтячий подих.

"*Як*?" - скрикнув він, - "як, у біса, він це зробив? Ми охороняли це місце. Ми перевірили, чи немає ніяких заклинань! Вона мала бути в безпеці". Під кінець слова перетворилися на шипіння. Він підняв голову, пильно вдивляючись, відчайдушно намагаючись знайти відповіді.

"Він змусив Скрімґора зробити це", - пробурмотів Доліш, і в голосі його прозвучав сором. Гаррі хотів розбитися. Інші жертви. Звісно.

У Міністерстві було дуже мало безпечних кімнат, і хоча вони не поміщали всіх мішеней в одну кімнату, але деякі з них були. Вони вирішили, що про всяк випадок, якщо хтось магічний перебуватиме в кімнаті з магами, вони будуть у більшій безпеці. Якщо Волдеморт спробує увірватися, він не зможе так просто вбити їх без бою.

Гаррі заплющив очі. Тож вони взяли з собою аврора. Його начальника.
О, Боже.

Він намагався примусити себе зосередитися, на боротьбі, на болючій порожнечі
про те, що *він повинен був мати цю розмову*. В ідеальному світі, де люди приймають правильні рішення щодо таких речей, він би спустився, і незалежно від того, чим би закінчився день, він отримав би певне відчуття завершеності.

Тепер залишилася лише зяюча рана, яку можна було б зашити, але вона ніколи повністю не загоїться, затягнувшись "а що, якщо".

"Я хочу подивитися

касету". "Друже, -

почав Рон.

"*Я хочу побачити плівку і місце злочину*".

Спершу йому показали касету, щоб він знав, чого очікувати. Він уважно стежив за будь-якими знаками, за ч и м о с ь помітним, що могло б допомогти йому ідентифікувати Волан-де-Морта раз і назавжди.

Не було ніякого попередження, нічого. Очі Скрімджора просто раптово оскліли, а в наступну секунду він наклав закляття на свою тітку, і вона горіла, поки він спостерігав.

Вони негайно розвели всіх мішеней по різних кімнатах, але Гаррі сумнівався, що Волдеморт повторить той самий трюк двічі. Це було не в його стилі.

Ні, він вже довів, як легко він може прослизнути крізь будь-який їхній захист, навіть коли вони думали, що вони в безпеці, вони були такими ж вразливими і незахищеними, як і раніше.

На місці злочину не було бурхливих емоцій, принаймні, жодних, окрім його власних, і Гаррі не хотілося думати, що він розчарований, що, можливо, якась частина його відчайдушно шукала бальзаму щастя Волдеморта, щоб тимчасово заспокоїти горе у власному серці.

Це було просто божевілля.

Вперше він по-справжньому занепокоївся, що серійний вбивця переможе, що його не спіймають, і на що він сам перетворюється, якщо єдиною розрадою, яку він може знайти зараз, є н е с п о к і й н а свідомість того, хто його мучить.

Повітря смерділо попелом і вугіллям, і він не міг
дихати. Йому хотілося кричати знову і знову.

Але він прийшов, щоб виправити свій попередній висновок.
Волдеморт був сильним, і не лише на посаді. Магічно. Але це не позбавляло його віри в те, що він був сильним і за посадою.

Що трохи звузило коло підозрюваних. І Тома чи Снейпа з числа підозрюваних це теж не викреслювало.

Його першою думкою було те, що це фактично доводить їхню невинуватість - так, здається, думали й інші співробітники відділу. Але. Але...

Ну, насправді це нічого не довело.

Інші аврори працювали, виходячи з припущення, що закляття, достатньо потужне, щоб здолати Скрімґора, повинно було мати місцевий спусковий гачок, який викликав би дрімаючу примусу, а не той, що активувався б сам по собі. Зрештою, в кімнаті не було жодних очевидних стимулів, не було годинника чи світла, яке б вказувало на час доби, і ніхто не вимовляв слів-тригерів у безпосередній близькості від чоловіка.

Тож логічно було б припустити, що Волдеморт сам зробив щось на великій відстані, щоб запустити його, а Том і Снейп були під наглядом, і нічого подібного з ними не траплялося, тож **ц е н е** могли бути вони.

Та все ж Гаррі не міг позбутися сумнівів...

Щось не давало йому спокою, щось, чого він не міг зрозуміти, свербіло попередженням, якби він тільки зміг його розшифрувати.

Він підозрював, що Волдеморт був набагато могутнішим, ніж вони могли собі уявити.

Але він не мав жодних доказів, лише щось у глибині душі, чого не міг позбутися.

Тому що Волдеморт був поруч, і він був ситий по горло.
У нього починало з'являтися жахливе відчуття, що бюрократична тяганина і паперова тяганина не допоможуть з л о в и т и цього монстра, і навіть якщо він ненавидить це, він потрібен їм, щоб зловити Волан-де-Морта. Робити щось більше, ніж просто спостерігати за емоціями і коментувати наміри на місці злочину.

Йому не потрібно було просто неохоче розуміти, йому потрібно було вчепитися в нього кігтями, щоб вирвати його закривавлене серце за все, що він зробив.

Йому довелося використовувати зв'язок з розумом.
Звісно, ця думка спадала йому на думку й раніше. Це було схоже на небажання бачити Дурслів у його страху перед власним шляхом - він боявся зв'язку, темних місць, куди він може завести, і цілком реальної можливості загубитися в тіні і більше не вийти назовні.

Але він уже був загублений і безпорадно повис у павутинні тіней, особливо якщо вірити його нічним кошмарам.

Йому було цікаво, чи Волдеморт усвідомлював, що в цьому останньому нападі, в цій спробі зламати його назавжди під нищівним тягарем провини, він показав йому свою слабкість і дозволив перетворити її н а зброю, замість того, щоб заморозити його на місці.

Він жадав емоцій, смаку радості в роті та припливу сили, який давали йому почуття Волдеморта. Можливо, монстр думав, що він ухилятиметься від цього, звісно, він хотів цього. Він так довго т і к а в в і д ц ь о г о.

Настав час припинити тікати. Волдеморт все одно його наздогнав би.
Тож він мав стояти на місці і боротися, замість того, щоб намагатися наздогнати чоловіка.

Дивлячись на обвуглену пляму на підлозі, він відчув, як вираз його обличчя застиг від

рішучості. Йому набридло бути жертвою.

Вернон знав, що багато хто з цих виродків дивився на нього зверхньо, зневажав його, ненавидів його навіть з такою ж люттю, з якою він зневажав їх.

Але він ніколи не просив, щоб його залучили до них. Він навіть не встиг попрощатися з коханою Туні, її просто спалив на місці той виродок, який мав би їх захищати.

Британський уряд ніколи не дозволив би цьому статися. Ця влада була нікчемна, але все ж таки мала нахабство поблажливо ставитися до нього і поводитися так, ніби вона краща.

Дадлі сидів поруч з ним побілілий, з широко розплющеними від жаху очима, які він ніколи не повинен був бачити, і червоними від сліз, які вони присягнулися не давати йому ніколи проливати.

Він був їхньою дитиною, дорослим хлопцем чи ні. Частково йому хотілося жорстко огризнутися на хлопця, щоб той припинив сопіти, що такий прояв слабкості лише заохотить виродків напасти на них ще більше, але він не мав на це с и л и д у х у.

Він знав, що ніколи не ненавидів Гаррі Поттера більше.
Йому слід було вбити хлопчика, коли у нього була можливість, бажати, щоб дитина скоріше померла, ніж коли-небудь вийшла від них, тому що він був отрутою.

У листі пояснювалося, що хлопчик був особливим, але він не думав, що будь-яка дитина може бути більш особливою, ніж його власна, і що нормальне життя краще, ніж білі стіни і крики дружини, які все ще лунають.

у вухах.

Можливо, на початку у нього була якась скептична надія, що вони врятують його та його сім'ю, але тепер вона зникла. У будь-якому разі, вони більше дбали про собі подібних. Той факт, що їх обрали лише маріонетками в чужій виставі, кричав про те, наскільки неважливими вважалися їхні життя у великій схемі речей.

"Це те, що з нами станеться?" запитав Дадлі. І у

нього не було жодної відповіді, яку він міг би

дати.

Гаррі почувався більш врівноваженим, сидячи на сеансі з Томом.

Його виписали на ніч, причому досить силоміць, з коментарем, що в такому стані він абсолютно нікому не п о т р і б е н .

Боляче не стало менше, почуття провини все ще залишалося, і він сумнівався, що коли-небудь позбудеться його, але з'я в и л о с я відчуття спокою, якого не вистачало останні кілька місяців.

Том мовчки спостерігав за ним, можливо, чекаючи, коли той заговорить, схиливши голову набік. Можливо, він міг сказати, що щось змінилося, Гаррі не знав.

"Я вб'ю його", - пробурмотів Гаррі.

"Вольдеморт". Це не було питанням. Йому, напевно, варто було б відчути стурбованість від того, що він зізнався в цьому, але йому було вже байдуже.

Він не удостоїв цю заяву відповіддю, очі його

потемніли. "Мені байдуже, якщо це те, чого він хоче", -

вигукнув він. "Він мертвий".

"Якщо це не надто нетактовно з мого боку, що я згадую про це в такий жахливий час... у вас, здається, не найкращі стосунки з родиною?"

"Ні. Ми ненавидимо один одного. Може, від цього ще гірше. Це просто... незавершене." Він не знав, як це висловити, не хотів про це говорити. Розмова з Томом була чудова тим, що допомогла йому очистити думки, але зараз це навряд чи щось означало. Він просто почувався розчарованим, сидячи тут, у прохолодному офісі, з усім тим, що відбувалося. "Завтра я поговорю з дядьком. Я подумав, що спочатку треба дати йому трохи часу. Стільки часу, скільки він може мати, враховуючи обставини", - продовжив він.

Том продовжував вивчати його, цю заспокійливу точку тиші і спокою.

"Я не можу дозволити, щоб загинуло ще більше людей. Я знаю - це інакше, тому що він був більш відсторонений, не було відчуття, що я вбиваю і її теж цього разу. Це було надто опосередковано".

У його думках панував безлад. У нього залишився єдиний шматок, уламок його рішучості довести справу до кінця, але все інше розсипалося на порох навколо нього. Єдина різниця полягала в тому, що йому вже було байдуже.

Можливо, він був дурнем, коли вірив, що переживе це, що Волдеморт коли-небудь дійсно відпустить його після першої невдалої спроби вбити його.

"Як ви гадаєте, чому серійний вбивця намагається вбити однорічну дитину?" - запитав він, відводячи очі. "Я не була його звичайним уподобанням. Як і моя мати. То чому?"

"Боюся, що тільки Волдеморт може відповісти на це питання, - тихо сказав Том. Гаррі хмикнув.

"Він не любить слабких струн. Я одна з них. Я, можна сказати, жертва з золотим квитком. Все вказує на те, що все це, всі ці вбивства та ігри - це просто зворотній відлік моєї смерті. Але минуло вже більше двадцяти років, чому він досі цього не зробив? Справа не в тому, що йому бракує можливості, сьогоднішній день це добре довів. У мене було стільки теорій з цього приводу".

Він навіть не був упевнений, чи говорив зараз з Томом, чи просто сам з собою, але очі іншого не відривалися від нього ні на секунду.

"Він хоче навернути мене. Змінити мене. Зробити мене таким, як він, але в людині з зав'язаними вузлами, щось повинно було надихнути на це в першу чергу. Щось у нашому зв'язку. Він хоче, щоб його розуміли, а я розумію його". Його голос пом'якшав, хоча й не тримав ніякого милосердя. "Це не так надумано, як кохання, гадаю, ми знаємо один одного занадто довго для цього. Але я думаю, що він самотній і вважає, що я єдиний, хто здатен зрозуміти весь масштаб його бачення - хоче він того чи ні".

Він відвів очі від іншого, скрутивши руки на колінах.

"І все ж... він намагався вбити мене ще до всього цього. Це вже був розрив у схемі, яку він демонструє. Звичайно, він не прив'язаний так просто до якихось шаблонів чи компульсивних вбивств, але очевидно, що у нього все ще є улюбленці. Так що ж стало причиною першого розриву? Я не можу з'ясувати, бо не знаю, хто він, але цей вибір може бути ключем до того, ким він є, і до всього цього".

Він підняв погляд, вловив натяк на щось в очах Тома, перш ніж це щось зникло і сховалося за звичайною маскою, яку носив його психіатр.

І звідки взагалі взялося слово "маска" для позначення обличчя Тома?

"Знаєш, - продовжив він у тиші. "Ми завжди говоримо про мене. Ми ніколи не говоримо про тебе. Кажуть, що люди стають психіатрами, щоб ставити собі діагнози і лікувати себе. Що з тобою сталося, Томе?"

Це був перший раз, коли він бачив людину, яка не повернулася, і він тонко

посміхнувся. "Це твій час, Гаррі", - врешті-решт відповів Ріддл.

"Ти постійно це повторюєш, але це нічого не означає", - відповів Гаррі, і в його голосі пролунала нестерпна нетерплячка, все в ньому перевернулося, аж серце застукало. Стільки інформації, стільки крові за очима і, опосередковано, на руках, і жодного сну, окрім тих снів, що починали переслідувати його вдень і вночі, але вже зовсім по-іншому... "Але ти нічого не робиш. Ти даєш людям інструменти, щоб виправити себе, ти сам це сказав, а якщо вони не можуть, ти просто сидиш у своєму затишному світі і в своєму модному кривавому костюмі і дивишся, як вони руйнуються!"

Наприкінці він майже викрикував ці слова, і, можливо, він був розлючений на себе і на свою бездіяльність у смерті тітки.

"Гаррі..."

"Може, ти й не Волдеморт, але в чомусь ти такий самий поганий, як і він, - невпинно продовжував Гаррі, відчуваючи, що його дихання починає частішати. "Ти сидиш тут, як камінь, поки люди довіряють тобі свою довіру, свої проблеми, а ти кидаєш їх назад, даючи погані вказівки.

"Взагалі-то, я маю надзвичайно високий відсоток успіху з моїми клієнтами". Гаррі вперше почув таку різкість у голосі Тома. "Гадаю, саме тому вас і направили до мене, бо ви не хотіли, щоб хтось тицяв у вашу голову молотком і цвяхами, вірячи, що має магічні ліки від ваших проблем".

Щелепа Гаррі стиснулася, очі заблищали. Він не міг допомогти, але відчував себе зрадженим коментарем, а може, і правдою в ньому.

Він почувався розчарованим і не знав, як сформулювати те, чого він хотів або чого потребував, окрім того, що Волдеморт неминуче мав його схопити.

Вираз обличчя Тома знову пом'якшав, коли інший підвівся зі свого віддаленого стільця і підійшов до нього, поклавши руку на його, ставши перед ним на коліна.

"Якщо ти хочеш чи потребуєш від мене більшої допомоги, ніж той обмежений аналіз, який ти дозволив мені провести, все, що тобі потрібно зробити, це попросити, - прошепотів він, нахиливши голову, щоб утримати погляд Гаррі там, де він спочатку відвів його. Його палець торкнувся пульсової точки на зап'ясті. "Я можу посилити твоє лікування, якщо ти даси на це згоду.

Гаррі проковтнув, заплющив очі, розриваючись на шматки - йому потрібно було, щоб хтось зшив зруйнований матеріал його фасаду назад, бо він боявся, що якщо Волдеморт продовжуватиме рвати, різати, виривати шматки і розбивати їх, то врешті-решт добереться до центральної серцевини.

Якщо таке траплялося, він не мав жодних ілюзій щодо перемоги.
Наразі це було єдине, що залишалося недоторканим і тримало його на ногах.

Він глибоко вдихнув, знову розплющив очі, кивнув, наполовину хотів

бігти. Він довіряв Тому? Попри все?

"Так.

Йому потрібна була будь-яка допомога. Він завжди вважав дурним міфом, що чоловіки повинні протистояти монстрам наодинці.

Частина перша: 17

Герміона затамувала подих, перш ніж постукати у двері кабінету доктора Ріддла, намагаючись не відчувати страху.

Звісно, перед тим, як порекомендувати Гаррі, вона прочитала про нього все, що знала. Він повернувся в суспільство кілька років тому, після тривалої подорожі за кордон, під час якої він навчався в Академії чарівних цілителів у Венеції, а потім почав займатися мистецтвом. До своєї подорожі він був найкращим учнем Гоґвортсу і старостою - тож, очевидно, він був дуже відповідальним, а рекомендації, які він мав від колег за кордоном, лише підтверджували це ще більше.

Незважаючи на свій молодий вік, він вважався престижним і вченим.

Гаррі перестав розмовляти з нею та Роном ні про що. Може, тому, що вони не були під угодою про конфіденційність... Вона проклинала себе за цю дріб'язкову, невпевнену думку.

Гаррі теж ніколи раніше не розмовляв з ними багато, не без тижнів і тижнів вмовлянь. Навіть тоді вона завжди підозрювала, що він не все їм розповідає. Він не хотів їх хвилювати, і, можливо, насправді вони не могли зрозуміти всього, як би не старалися. Не зовсім.

Вона вважала, що повинна відчувати полегшення від того, що не може зрозуміти, але все одно хотіла б зрозуміти, хоча б д л я т о г о, щоб йому не довелося нести такий важкий тягар виключно на власних плечах.

Саме для цього й існував Редл - вона думала, що якщо хтось і може допомогти її найкращому другові, то ц е буде він. Він теж був не такий, як усі, тож вона справедливо припускала, що він зможе змусити Гаррі з м и р и т и с я з ним, не вибігаючи з дому в перші п'ять хвилин.

Простіше кажучи, вона хвилювалася.

Двері відчинилися, і його очі на мить зупинилися на ній, перш ніж його голова нахилилася і він п о д а р у в а в надзвичайно чарівну посмішку.

"Міс Грейнджер... - він підняв брови. "Яке несподіване задоволення. Чи можу я вам чимось допомогти?"

До цього вона зустрічалася з ним лише один раз, і більшість їхнього листування щодо організації сеансів психіатрії Гаррі велося поштою. Зрештою, це було чимось особливим - оминути доволі довгу чергу на прийом до психіатра.

Навіть зважаючи на становище Гаррі та необхідність домовленостей, їй просто пощастило, що вона навіть отримала первинне бронювання для нього - хоча вона ніколи не говорила Гаррі про це. Вона не думала, що його відчуття тиску щодо сеансів могло б допомогти першим зустрічам.

Невіл Лонгботтом вибув з групи, взявши тривалу відпустку в долині Данум у Малайзії, щоб відпочити і написати свою книгу про рідкісні рослини, які там ростуть. Тож у Гаррі з'явився вільний простір.

"Я хотіла запитати, чи можемо ми поговорити?" - спробувала вона слабо пожартувати, перш ніж протверезіти. "Про Гаррі. Я хвилююся за нього. Ти взагалі вільна?"

Він знову посміхнувся.

"Я якраз збирався пообідати. Будь ласка, заходьте. Ви коли-небудь пробували фаршированний перець?"

Вона була змушена похитати головою, оскільки він одразу ж підійшов до столу, де на столі був акуратно розкладений його обід, і почервонів.

"О, я не можу..."

"Я приготувала занадто багато, і було б неввічливо з мого боку обідати на самоті".

Елегантним рухом зап'ястя він викликав тарілку, поставив її перед нею і виклав на неї кілька фаршированих перців, а потім присунув стілець, щоб вона могла сісти. Він зупинився, щоб плавно взяти її пальто і відкласти його вбік, перш ніж заправити її в ковдру.

"Дякую." Це дійсно виглядало і пахло абсолютно дивовижно - смажений червоний перець, фаршированний рисом, травами і м'ясом, схожим на свинину або баранину. Вона відкусила шматочок за його жестом, проковтнула. "Дуже с м а ч н о . Ти чудово готуєш. Що це за м'ясо?"

"Ягнятина", - акуратно відповів він. "З деякими приправами, які я відкрив для себе під

час моїх подорожей Азією". Це пояснює дещо інший смак, який не одразу впізнається

як баранина.

Він їв мовчки, не зводячи з неї очей.

"Ви розумієте, що я не можу обговорювати лікування Гаррі через лікарську таємницю, - нарешті сказав він голосом, ледь чутним вище шепоту. "Хоча я розумію, що ви можете бути стурбовані його станом, зважаючи на останні події. Хіба він не говорив з вами про це?"

Герміона безпорадно знизала плечима, заправляючи пасмо волосся за вухо.

"Я його майже не бачила, і він, здається, ні з ким не розмовляє. Він такий... ізольований. Я... не можу не боятися, що він починає впускати до себе Волдеморта, зважаючи на останні події. Можете хоча б сказати мені, чи є у вас з ним якісь успіхи і чи все з ним буде гаразд? Чи допомагає лікування?"

Він ще раз розмірено відкусив шматок їжі.

"Я роблю все, що в моїх силах, міс Грейнджер, будьте певні", - сказав він співчутливо. Вона вдихнула, кивнула.

"Я знаю, знаю, просто він не розмовляє. Я маю на увазі, він і раніше з нами мало розмовляв, але тепер у нього є ви... вибачте, я не хочу нікого образити. Я рада, що ви йому допомагаєте, я просто - чи можу я чимось допомогти?"

Вона почула, як двері знову відчинилися, і він зупинився.

"Боже", - пробурмотів він. "Я сьогодні популярний... вибачте, я на хвилинку..."

Він підвівся, обійшовши її і попрямував до дверей. Вона повернула голову, не бачачи, хто стоїть між спиною психіатра та дверима. Промайнуло світле волосся, перш ніж він вийшов у приймальню і зачинив за собою двері.

Кілька довгих хвилин вона сиділа, відчуваючи себе незручним непроханим гостем, - доїдала останні шматочки їжі, ковтала.

Вона подивилася на двері, а хвилини йшли за хвилинами, і неспокійно зрушила з місця. Обідня перерва скоро закінчиться, і їй доведеться повернутися до роботи.

У неї навіть нічого не було; хоча, зізнатися, вона не була впевнена, що саме шукала, окрім інформації, яка, як вона знала, була конфіденційною. Вона не мала наміру втручатися, не хотіла - вона просто... хотіла допомогти. Якимось чином.

Вона відчувала себе такою непотрібною, просто спостерігаючи, як Гаррі з усім бореться. Коли вони були дітьми, вона могла трохи допомогти, але чим старшими вони ставали, тим більше Гаррі замикався в собі.

Її погляд пробігся по столу Ріддла, зупинившись на тонкому шкіряному альбомі для малювання. Вона розгорнула його бездумно, з цікавістю і не знаючи, що з собою робити.

Або так, або йти і переслідувати його книжкові шафи...

Вона не очікувала, що він добре малює, але в його ескізах була дивовижна пам'ять. Там був паризький горизонт, похмура будівля на вулиці, яку вона не впізнала, повномасштабний ескіз Гоґвортсу з озера.

Гаррі.

Це були швидкі начерки на сторінці, але вони були деталізовані, і... чому в а л ь б о м і Ріддла були малюнки Гаррі? Не те, щоб у цьому було щось явно неправильне, але це здавалося трохи моторошним. Їй, принаймні.

Нічого... це були досить невинні ескізи, нічого підозрілого в них не було, тож вона не знала, чому її щось гризе.

На наступній сторінці знову були знайомі зелені очі, нервово розбиті на ескізі, з невеликим натяком н а сталь, опущені донизу.

Вона не могла позбутися безглуздого відчуття, що втручається в щось, і наступної секунди рука важко накрила її, закриваючи книгу.

Герміона злякано витріщила очі, повертаючись назад. Ріддл стояв над нею без жодного виразу на обличчі, але в його погляді було щось таке, від чого їй стало не по собі, а наступної секунди все навколо потемніло.

Було так багато роботи - ні хвилини перепочинку, з кожним наступним

днем. Чо Чанг. Два голуби-черепахи. Символи кохання.

Він ніколи не зустрічався з Чо, хоча вона була його першим захопленням.

Він пригадав слова Тома, сказані ним так давно, хоч вони й мали на меті лише спровокувати, про те, що Волдеморт закоханий у нього.

Хоча інтенсивність чоловічих - якщо його взагалі можна було так назвати, а може, його треба було так назвати, інакше зловити його було б просто неможливо - емоцій безперервно била в голову, розмиваючись, як мокра фарба, з його власними почуттями, він задавався питанням, чи здатен той інший взагалі любити.

Одержимість, звичайно. Кохання? Він не знав. Можливо, дуже егоїстичне, жорстоке кохання, яке жадає і зловживає.

З іншого боку, в думках Волдеморт, мабуть, щиро вважав, що "звільняє" Гаррі від чогось, і взагалі діє добре.

Він не знав.

Він зайшов до камери, в якій тримали Дадлі.

Він уже встиг поговорити з Верноном, якщо це можна було назвати розмовою, коли дядько просто вдарив його по обличчю, щойно він увійшов, - в його очах було щось тріснуте, потворне і божевільне.

Він дозволив удару вдарити - можливо, відчуваючи, що заслуговує на певну покуту, ніби дитинство не б у л о постійним вибаченням за його зухвалість, що він досі живий.

Дадлі втупився в підлогу, коли він прийшов, і не підняв очей, навіть коли Гаррі з глухим стуком зачинив за собою двері.

Його очі почервоніли і набрякли від сліз, затерплі руки побіліли на колінах, а плечі опустилися.

У дорослому віці він був надзвичайно схожий на свого батька.

Гаррі припускав, що люди скажуть те саме про нього. У роті у

нього пересихало від усіх тих слів, які він мав би сказати, або

міг би сказати.

"Чи всі чарівники такі могутні, як він?" - тихо запитав його кузен, ледь не налякавши Гаррі. Гаррі ковтнув.

"Я б вважав його вище середнього, хоча я не знаю, хто він такий".

"Волдеморт". Це було твердження, більше ніж будь-що, і Гаррі не знав, що з ним робити - з усіма цими роками і синцями, тепер, коли вони оселилися в кімнаті, не бажаючи, щоб їх так швидко струшували. Його кулаки скрутилися, зігнулися.

"Так, - сказав він, - останнім часом.

"Але ж ти міг убити нас у будь-який момент свого дитинства. Він і тоді був у твоїй голові. Ти іноді говорив про нього."

Очі Гаррі розширилися від

несподіванки. "Що ти маєш на увазі,

що я говорив про нього?" Він цього не

пам'ятав.

"М-мама сказала мені. Одного разу. Коли тебе не було в тій школі. Після п'ятого класу, коли ти врятував мене від дементорів. До нас тоді теж приходили твої виродки, намагалися пояснити ситуацію. Як той Дамблдор. Ми трохи поговорили про це. Це одна з причин, чому мама завжди так тебе ненавиділа, не кажучи вже про те, що магія ніколи не приносила нам нічого доброго".

Гаррі насупив брови.

"Але що я сказав? Скільки мені було років?"

"Очевидно, ти була ще маленькою дитиною. До п'яти років. Ти починала... дивно шипіти, ніби ти була одержима і розмовляла різними мовами абощо. Бурмотіти його ім'я. Кажеш, що він був твоїм другом..."

Гаррі відволікся.

"Я шипів? Що значить "розмовляти мовами"?" - запитав він.

"Мені подобаються змії. У зоопарку. За її словами, це одна з причин, чому мама з татом ніколи нікуди тебе не брали, а потім, з часом, було легше просто розчавити все це. Тобто, я впевнена, що було щось більше, ніж це, але..."

"-Я розмовляв зі зміями в зоопарку?"

"Так. Хіба не всі твої родичі роблять такі дивні речі?" Дадлі здригнувся - можливо, подумавши про всі ті дивні речі, які будуть відбуватися з ним.

Гаррі ковтнув, голова пішла обертом. Цього не могло бути, якщо
тільки... "О, Боже!"

Слизерину не було в Поттеріані. Зовсім. Тож якщо це не від них, не спадкове, і його мати не була зрадливою...

"О, Боже мій", - повторив він, хапаючись руками за волосся, з дикими очима. Дадлі трохи відступив, здавалося, захищаючись. "Мені треба йти. Мені дуже шкода за все це. І за тітку Петунію. Я маю на увазі... - було важко думати ясно.

Це було те саме шипіння, яке він чув на

другому курсі? Він не міг дихати.

Волдеморт, ким би він не був... був Спадкоємцем Слізеріна.

І не було часу на дослідження з цими дванадцятьма днями!

Він вибіг з кімнати.

Йому треба було поговорити з

Герміоною. І з Волдемортом.

Том підняв очі, коли Гаррі практично вбіг до його кабінету.
Якщо бути чесним, він чекав на цей сеанс увесь тиждень, відколи Гаррі дав згоду на більш... альтернативні методи.

Його випустили з камер міністерства через двадцять чотири години після того, як всі зрозуміли, що він не міг цього зробити, і відтоді він був зайнятий і наздоганяв своїх клієнтів.

Не допомогло й те, що міс Грейнджер вирішила заскочити.

Звичайно, він завжди відчував себе власником своєї "жертви золотого квитка", як Гаррі мимоволі називав себе, але після того, як він знову познайомився з хлопчиком, коли той став дорослим, це почуття тільки посилилося.

Гаррі припускав, що Волдеморт уб'є його, якщо він вийде за межі їхніх "стосунків", і, можливо, це було правдою - чесно кажучи, він ще не вирішив, чи "так", чи "ні". Гаррі міг бути ідеальним, а якщо йому набридне, то він все одно його вб'є, все залежало від того...

Але йому було цікаво побачити, яким Гаррі був насправді, особливо в порівнянні з ідеєю та концепцією, яку він сам мав раніше.

Він цікавився, чи пані Чанг ще не померла.

"Мені потрібно скасувати наш сьогоднішній сеанс", - перше, що сказав Гаррі, перш ніж він зміг заговорити. "Дещо сталося. Зі справою Волдеморта. А в мене ще одинадцять потенційних жертв, на смерть яких я не хочу просто дивитися".

Він одразу ж знову вивертався. Очі Тома звузилися.

Якби 12 днів Різдва не привели до його згоди, він, можливо, був би зараз дуже роздратований власними планами.

Але він вирішив, що може

почекати. І все ж...

"Що сталося?" - запитав він, зображуючи стурбованість і роблячи кілька кроків услід за Гаррі.

Очі Гаррі все ще були дикими від попереднього дня, все ще блищали, наче внутрішня сила була виштовхнута зі сталевою помстою.

Гаррі розгублено похитав головою, він був весь на нервах, майже тремтів

від неспокою. "Я повинен поговорити з ним, поки Чо не помер".

Ось це було цікаво...

"Ти маєш намір зв'язатися з Волдемортом? Ти впевнений, що це розумно?"

Гаррі нічого не відповів, але Том практично чув, як він повторив своє небажання допустити, щоб страждали ще якісь жертви. Том відчув, як повільна посмішка перетинає його губи.

Зрештою, добре, що йому не довелося йти на сеанс саме цієї миті.

Хоча насправді було важко сказати, чому він віддав би перевагу - потенційній угоді, яку Гаррі, без сумніву, хотів би укласти, чи своїм планам.

Він не бачив причин не мати і того, і іншого.
Можливо, Гаррі більше не захоче контролювати і нести відповідальність, і він буде більш ніж щасливий втрутитися і подбати про це для хлопчика.

Він повернувся до свого столу, а через півгодини відчув лоскотання в голові, коли Гаррі спробував зв'язатися з ним через їхній зв'язок, запропонувавши відповідь раніше, ніж хлопець встиг.

"*Якщо ти вб'єш трьох, я пощаджу решту*".

Частина перша: 18

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Голова Гаррі йшла обертом, навіть коли він закрив посилання, відчуваючи самовдоволення і насолоду, які все ще чіплялися за його свідомість від іншого.

Четверо загиблих загалом, троє від його руки - і восьмеро будуть

врятовані. Це було більше половини! Безумовно, це означало, що

він був зобов'язаний це зробити?

Хитре запитання Волдеморта, чи має він смак до вбивства, все ще звучало в його голові, підступаючи до горла жовчю... навіть тоді, коли вимушені емоції також крутилися в його голові. Захоплення Волдеморта від убивства завжди було одним з найяскравіших перенесень, що поєднувалося з його власною нудотою, але, безперечно, найщасливішим він почувався, коли його власне життя було лише однією кулею за іншою.

Він протер рукою очі, важко дихаючи.
Вибір був найгірший - спробувати врятувати їх усіх і проігнорувати угоду, без жодних гарантій успіху і лише з обіцянкою кривавої відплати в разі невдачі, або погодитися на угоду і врятувати вісьмох, але тоді доведеться вирішувати, хто загинув.

Він підозрював, що знав, кого Волдеморт *хоче, щоб* він вибрав, і різдвяний подарунок, який вбивця, без сумніву, вважав своєю люб'язною пропозицією.

Шанс помститися, насильницьке закриття багаторічних синців і синця під оком, який і зараз набряк на його обличчі.

Він міг би відплатити Дурслям за всі роки страждань.

На зображеннях Волдеморта тітка Мардж була розтерзана дикими собаками - і, звичайно, серійний вбивця не зміг би влаштувати таку підставу?

Він вважав, що витонченість іншого полягала в тому, що всі ці злочини були скоєні під найкращою охороною, яку могло запропонувати міністерство.

У голові паморочилося, і він понад усе хотів просто згорнутися калачиком.

Він хотів би, щоб хтось інший прийняв рішення за нього, щоб він міг просто відмовитися від контролю, за який так міцно тримався, тому що принаймні тоді він міг би відчувати себе трохи менш винуватим.

Чому Волдеморт був його відповідальністю? Тому що йому не пощастило пережити його? Він ніколи не просив бути героєм.

Наразі Том був єдиним, хто утримував вагу Волдеморта від повного розчавлення, і, зважаючи на попередні дії Волдеморта, він не міг не думати про те, наскільки крихким був такий... союз. Як легко його можна розбити і викрасти.

Волдеморт уже вбив Сіріуса, і, можливо, зробив абсолютно очевидним, що кожен, хто був близький до Гаррі в будь-якій якості, був чесною грою.

Йому навіть не потрібно було вбивати Рона і Герміону, коли він знав, що Гаррі усвідомлює загрозу, яку може спричинити сама його присутність.

Але це було так важко зробити самому. Іноді, як тоді, коли він дав Томові свою згоду, він відчував, що, можливо, йому не доведеться йти назустріч монстрам наодинці, але зараз він відчував, що тоне у відкритій воді, не маючи нікого, окрім рук, що тягнуть його на дно.

Том намагався зрозуміти, можливо, підійшов ближче за всіх, але в животі у нього крутило від того, що Волдеморт розумів його найкраще. Він знав, на які кнопки натиснути, за які ниточки смикнути.

Вони були пов'язані. Більше, ніж він міг собі уявити, якщо вірити ховрахомазі. Йому лише

треба було з'ясувати, хто ж такий Спадкоємець Слізеріна.

Можливо, він запитав би Тома - той знав усі брудні таємниці, пов'язані з його роботою, - але він, мабуть, не міг би розповісти про це через клієнтську таємницю, а його все одно вважали підозрюваним.

Том і Снейп були слизеринцями.

Він замислився, чи варто просто зануритися в це розслідування, сподіваючись, що йому вдасться спіймати виродка до того, як хтось помре.

Замість того, щоб робити цей жахливий, жахливий вибір.

Але день майже закінчувався, і коли б це сталося - Чо був би мертвий, і чим довше він чекав, тим менше він рятував.

Волдеморт ясно дав зрозуміти, що це угода на одну ніч; він посилював тиск, аж поки Гаррі не відчув, що найменший поштовх може розірвати його на шматки.

Він мав би це передбачити. Він знав, що той інший хотів від нього, зрештою.
Він просто відчував себе таким втомленим і хворим.

Минуло понад сімдесят дві години відтоді, як він востаннє спав, і він не хотів зустрічатися з плутаними змінами снів, які не давали йому змоги відпочити.

Він ковтнув, здригнувся.

Він може спробувати обдурити угоду. Фальшиві смерті. Врятувати їх усіх. Перемістити їх.

Але якби щось пішло не так... Боже, якби щось пішло не так, він би просто вбив їх усіх.

Він стиснув кулаки. Захотів, щоб вони затремтіли. Навіть зараз його руки відмовлялися тремтіти, хоча в і н відчував, що весь неконтрольовано тремтить.

Всі чекали від нього, що він знатиме, що робити, що перемагатиме, що завжди зможе дати відсіч, бо це його робота. Можливо, якби його руки тремтіли, вони б побачили, що він не може цього зробити, і він не відчував би себе таким винним від думки про дуже ранній вихід на пенсію.

Його дихання було уривчастим від паніки. Він заплющив очі. Уявив, що це війна.
Зробив свій вибір.

Том майже очікував, що в його двері постукають, навіть якщо було вже за три години ночі.

Гаррі стояв у яскравому світлі свого ґанку, білий, як полотно, і здавалося, що він може знепритомніти або виблювати будь-якої миті.

Його руки були в крові, і на щоці також була пляма крові. Він виглядав, як труп, настільки він був блідий. Це було прекрасно.

Том на секунду зачудовано моргнув, коли Гаррі безпорадно витріщився на нього, а потім різко вхопив Гаррі за плече, затягнув його в будинок і зачинив за собою двері.

Він стримував свою насолоду настільки, наскільки міг.
"Розкажи мені, що сталося", - наказав він. Гаррі лише похитав головою, скімлення застрягло десь у горлі, очі широко розплющилися.

Він відчував, як на нього нахлинули емоції - такий жах і ненависть до себе, розгубленість, тріумф, рішучість і водночас її розкол. Це майже переповнювало його.

Вперше йому здалося, що позиції помінялися місцями. Він увійшов у свідомість і на місце злочину Гаррі, а не навпаки.

Очі Гаррі були сліпими, він спотикався на кожному кроці, руки були відірвані від тіла.

Він не міг не здивуватися, як хлопчикові вдалося забруднити свій одяг і себе кров'ю. Не те, щоб він особливо заперечував.

Він потягнув іншого до ванної кімнати, кількома швидкими рухами знявши з нього мокру сорочку, і потягнувся до пряжки ременя, коли Гаррі не протестував, дивлячись кудись убік, кудись далеко.

Лише коли він стояв, тремтячи в трусах, Гаррі, здавалося, взагалі прийшов до тями, кліпаючи, наче прокинувся зі сну. Кошмару.

Їхні погляди зустрілися на кілька секунд, перш ніж Гаррі вислизнув.

"Прийми душ, - наказав Том. "Я залишу свіжий одяг за дверима. Потім поговоримо".

"Я не хочу говорити. Не зараз. Я просто... я просто хочу... мені треба... - Гаррі не договорив, проковтнув. "Ти сказав, що допоможеш мені. Ти обіцяв! Ти..."

"Шшш, шшш..." - простягнув він руку, знову міцно схопивши Гаррі за руки, коли дихання хлопчика почало частішати, коли він задихався і спотикався об слова і повітря. "Я буду. Розкажу. Ти розкажеш мені, що сталося, і я все виправлю".

"Я думав, що ти нічого не виправляєш, а просто даєш іншим інструменти, щоб вони самі це робили?" пробурмотів Гаррі. Він м'яко посміхнувся, поплескав іншого по щоці, щоб підштовхнути його очі вгору.

Майже зламався.
Достатньо було б лише поштовху, і він міг би простягнути руку, схопити в неї те ядро - стиснути і скрутити. Натомість він дозволив своїй увазі ковзнути по ньому, наче його руки торкнулися голої шкіри Гаррі.

"Я допомагаю друзям. А тепер в душ. Якщо тільки тобі не потрібна допомога, щоб змити кров з рук? Я залишу двері відчиненими..."

Цього разу Гаррі не нудило. Здавалося, він вийшов за рамки цього, коливався в дисоціативному стані і виходив з нього. З точки зору психіатра, не було жодного способу, щоб

він міг

залиште хлопця в спокої. Він був занадто непередбачуваним у своїх вчинках.

Тепер він мав вирішити, чи хоче він підштовхнути його до межі реальності, на якій він балансував, чи заземлити, щоб він зустрівся обличчям до обличчя з наслідками. Він відчув чудовий приплив сили, що пройшов крізь нього, і в очах Гаррі щось заблищало. Гаррі, мабуть, був би щасливіший, якби збожеволів.

Хлопчик дивився на нього кілька довгих хвилин, немов забувши відвести очі, з н а с у п л е н и м чолом, перш ніж, здавалося, просто обм'як і повернувся до душової кабіни.

Гаррі не зміг цього зробити.

Просто - не трьох. Можливо, він був боягузом або слабким, бо не міг вбивати, щоб врятувати

життя. Він був би жахливим солдатом, але, здається, саме цього від нього всі й очікували.

Він дозволив крові свого дядька вилитися в каналізацію блискучого білого душу Тома.

Він відчував себе надто заплямованим, щоб перебувати в будинку цього чоловіка, за плечима якого вже було два вбивства, але він не знав, до кого ще звернутися.

Він не хотів бачити огидного жаху на обличчях Рона і Герміони. Не хотів обтяжувати їх, п р и в о д и т и серійного вбивцю до їхніх дверей.
Вбивство злочинця-послідовника дуже відрізнялося від вибору жертви, ретельного в и в е д е н н я з л а д у с и с т е м и безпеки в камері і...

У грудях у нього здіймалося, його нудило, але не було

нічого, що могло б вирвати. Його коліна, здавалося,

ось-ось розваляться під ним.

Навіть коли вода була настільки гарячою, що обпікала шкіру, залишаючи її червоною і сирою, він все одно не відчував себе чистим. Він стояв там, поки вода не перетворилася на лід, майже не помічаючи різниці.

Йому потрібно було взяти себе в руки, але як би йому не вдавалося зберігати холоднокровність під час вбивства, під час роботи, коли все закінчилося і все, що залишилося - це те, що він зробив, це було набагато складніше.

Він не хотів брати себе в руки, якщо це означало б дивитися в дзеркало з усвідомленням того, що він більше не впізнає чоловіка, який дивиться на нього.

Він здалеку почув стукіт у двері ванної кімнати.

"Гаррі, ти там вже півгодини. Покажи, що ти все ще живий і в порядку, або я зайду".

Гаррі мляво дивився на двері, не в змозі вимовити й слова.

Якщо він відкривав рот, то починав кричати, і тоді у нього було жахливе відчуття, що він не зможе зупинитися.

Він уже був мрією психіатра для експериментів над його розладнаним розумом. Якби він почав кричати, його б зачинили назавжди. Може, вони його вже зачинили.

Він витягнув звідти Дадлі й тітку Мардж. Підробив це, зіграв - бо якби Волдеморт дізнався, то вони всі були б мертві, і це була б вина його власної нездатності впоратися з ситуацією.

Він просто... він подивився на Дадлі, і його кузен, здавалося, майже *впізнав його*. Він дивився на нього, на його з а к р и в а в л е н і руки.

Він не зміг цього зробити.

Це не завадило б аврорам відправити його до

Азкабану. Він був винен.

Це було не просто відчуття, що він зробив це, він дійсно зробив це.

"Я в порядку". Це було ледь чутно. Том, мабуть, навіть не почув. Він вийшов, обмотався рушником, коли двері відчинилися. "Зі мною все гаразд". повторив він, голосніше. "Зі мною все гаразд. Я в порядку."

"Гаразд. Я знаю", - сказав Том.

"Зі мною все гаразд", - повторив він. Том подивився на нього на мить, і йому захотілося скривитися, зціпивши зуби, щоб ще одне повторення цієї нікчемної брехні не злетіло з його вуст.

Після того, як він був одягнений, інший провів його до вітальні, можливо, справедливо припускаючи, що він не б у д е спати найближчим часом.

Все це здавалося таким жахливо знайомим, як і минулого разу.
Він замислився, чи буде наступний раз. Минулого разу він пообіцяв, що цього не буде, а тепер він просто н е знав.

Він ковтнув, облизнув губи, зробив марне зусилля, щоб повернути собі контроль

над собою. "Я врятував їх", - сказав він. "Це ж головне, чи не так?"
Він ненавидів принизливі нотки відчаю в його голосі.

"Ти казав, що збираєшся поговорити з Волдемортом, - м'яко промовив
Том. Гаррі заплющив очі, а потім тремтливо видихнув.

Це було занадто. Це було просто - занадто багато - все занадто багато.

"Я відчуваю, що стаю ним. Повільно. Що він просто відколупує те, що є мною, поки не залишиться нічого, і не буде за що триматися, тому що те, за що я тримаюся - це те, що він використовує проти мене в першу чергу - я не тримаюся..."

Том просто дивився на нього, можливо, чекаючи, що той скаже, але не міг.
Він не міг точно сказати, коли це сталося, хоча після смерті Петунії вперше усвідомив це. Тоді

він думав, що це його сила, зброя, інструмент, який він може використовувати...

Він більше не відчував себе самим собою.

Гірше того, він знав, що Волдеморт не дав йому нічого нового, він просто взяв у заручники найкращі його частини і перетворив їх на щось темне.

Його бажання допомагати і рятувати людей призводило до

руйнувань і вбивств. Його дружні стосунки перетворилися на

стрільбище.

Все хороше, що було в ньому, просто розмазувалося і деформувалося.

"Я відчуваю, що в мені щось пішло не так, - сказав він. "Невже я був поганим з самого початку, що він вибрав мене? Мені просто не стає краще. Що б ви не намагалися зробити, які б інструменти ви не намагалися мені дати, вони не працюють! Стає тільки гірше. Я стаю все більше схожим на нього. Зв'язок стає все сильнішим. Востаннє, коли я стояв на місці його злочину, я навіть не міг сказати, де я, а де він!"

Його єдиною втіхою було те, що, можливо, все
вже майже закінчилося. Йому просто треба було
відстежити лінію Слізеріна.

Можливо, на решту дванадцяти днів він отримав би перепочинок. Може, якимось дивом апетит Волан-де-Морта вгамувався.

Якось Сіріус сказав йому, що в кожній людині є щось світле і темне, і якщо з ним трапляються погані речі, це не робить його поганим.

Він хотів би, щоб його хрещений батько був поруч.

З роками біль притупився, але зараз він відчувався так само

гостро, як і раніше. Він з ненавистю подивився на Тома.

"Ти так і будеш сидіти тут мовчки і слухати мене знову?" - сплюнув він.

"Ні", - тихо сказав Том. "Я не збираюся. У мене був план для нашої сьогоднішньої сесії, можна сказати, вправа. Просто зараз навряд чи був вдалий час, щоб про це говорити".

"Покажи мені", - наказав він.

Це було важко, тому що йому завжди доводилося покладатися тільки на себе і ні на кого іншого. Він будував усе своє ж и т т я на власній здатності продовжувати робити те, що правильно, на кількох моральних принципах і рухатися вперед, щоб вижити.

Але, можливо, в цьому і була проблема. Можливо, Том весь цей час давав йому інструмент, але його гордість і кожен інстинкт просто кричали йому, що це не варіант.

Він не хотів віддавати все, що мав, свою незалежність, і думка про те, щоб довірити к о м у с ь по-справжньому піклуватися про нього, здавалася йому немислимою. Він завжди дбав про себе сам.

Але якщо Волдеморт працював, націлившись на його опорні пункти...

Метелики націлилися на його емоції, на його серце, закручуючи його обіцянками щастя, якщо він просто піддасться, обіцянками змін і формулюванням місії.

"Дванадцять днів Різдва" і "Присідання" націлені на його моральність, на його "потребу грати героя", як називала це Герміона. Його потреба бути хорошим, щоб не бути Волдемортом.

Тож, можливо, у нього не було іншого вибору, окрім як вхопитися за Тома, за щось інше, за щось поза власною шкірою.

Він хотів покладатися на себе, але його власний розум був клятою проблемою! І так було завжди.

Його очі заціпеніло стежили за Томом, поки психіатр рухався через вітальню до шафи, спостерігаючи, як той щось витягує і повертає.

У роті Гаррі пересохло від їдкого присмаку блювоти, очі розширилися.

Мотузку.

Що за чортівня?

Примітки до розділу наприкінці

Отже, наступного разу буде більше пояснень про те, що сталося з угодою. Гадаю, я намагаюся показати, як Гаррі намагається не зосереджуватися на своїх думках, і як він відчуває, що все не зовсім правильно, і як він стрибає по колу. Сподіваюся, мені це вдалося, і вам не здасться, що я щось випадково пропускаю або випускаю з уваги, бо я обіцяю, що це не так. Ви також дізнаєтеся, що сталося з Герміоною. І Чо, якщо вже на те пішло. Так що, так.

Зворотній зв'язок, звичайно, завжди цінується :)

Частина перша: 19

Примітки до розділу

> Отже, я насправді боюся публікувати цю главу. Зазвичай я публікую їх більш-менш одразу після написання, але цю я обговорював годинами, тож, будь ласка, скажіть мені, що ви думаєте про те, як розвивається ця історія, поки я піду і сховаюся десь, щоб спробувати зробити щось більш корисне в своєму житті.

Навіть попри все інше, що відбувалося, першою думкою Гаррі було щось зовсім недоречне для терапевтичного сеансу - хіба що його проводив Фройд.

Його погляд ковзнув по мотузці, і лише на секунду він злякався фуги провини та безпорадності, в яку закрутився по спіралі.

У роті в нього тупо пересохло.

"...якщо ви не збираєтеся зав'язати це в зашморг, щоб я міг повіситися, я не бачу, як це може допомогти", - відповів він.

Том кинув на нього трохи гострий, або, принаймні, проникливий погляд на цей коментар, натягнуто посміхнувшись у відповідь, перш ніж вираз його обличчя прояснився.

Гаррі уявляв, як він занотовує "потенційно суїцидальні думки і тенденції" в особисту справу.

"Ні, це не було моїм наміром. З того, що я зрозумів, однією з проблем, які завдають вам стільки страждань, є проблема контролю, - сказав Том, роблячи крок вперед. "Я маю намір тимчасово позбавити тебе цього контролю, а отже, і почуття провини чи відповідальності, яке його супроводжує.

"Ти що, хочеш мене зв'язати чи що?" Гаррі проковтнув, хитаючи головою, намагаючись зрозуміти. "Я впевнений, що відсутність контролю - це не моя проблема". Він і так почувався вразливим і без того, щоб його зв'язував психіатр, і чого б він не очікував... це було не те, на що він сподівався.

Він просто хотів, щоб його голова перестала про це думати. Хоча він вважав, що це краще, ніж думати про порожні очі дядька Вернона, що дивляться на нього.

Його кулаки стиснулися.

"Тоді вона навчить вас протистояти страху і безсиллю, які ви відчуваєте, коли у вас забирають звичні речі, на які в и покладаєтесь, що дозволить вам побудувати нові точки опори і фундамент, якщо ви о п и н и т е с я в складній ситуації", - плавно повернувся Том. "Зустрінься зі своїм страхом".

Усе це звучало так логічно - і все ж він ніколи не ототожнював того, хто його зв'язує, з логікою. Його очі забігали по мотузці, коли Том поклав її на журнальний столик між ними. Він намагався не розсміятися, хоча йому й справді не було смішно.

"Ти ж знаєш, що у мене, як у аврора, є стандартні наручники, і навіщо тобі в з а г а л і стільки мотузки?"

"Так, але я б'юся об заклад, що ти також знаєш, як звільнитися від стандартних наручників, які видаються міністерством, що, скоріше, не відповідає меті", - підняв брови Том.

Гаррі прикусив губу.

Чи спрацює це насправді? Він не мав жодного уявлення, як це взагалі повинно було спрацювати! Він навіть не знав, чи сама думка про це не викликає у нього панічну атаку.

Йому було цікаво, чи знає Герміона про альтернативні методи доктора Ріддла.

".... то ти маєш намір мене зв'язати і...?"

"І?" перепитав Том, перш ніж його вираз обличчя прояснився, і на його губах з'явилася невеличка крива посмішка, яка не зовсім заспокоїла Гаррі. Хоча він мусив визнати, що той факт, що Том все ще розмовляв з ним нормально, так, ніби він не вбив людину і не був на межі психічного зриву, був приємним. "Нічого непрофесійного чи недоречного, звичайно. Судові витрати і все таке… Я б не хотів, щоб на мене подали до суду".

Гаррі пирхнув, хоча це було більше на межі істерики, ніж веселощів. Він провів рукою по обличчю.

Він все ще не знав, як Том очікував, що все це спрацює - це звучало трохи божевільно!

"Ти казав, що довіряєш мені, - тихо нагадав Том. Гаррі заплющив очі. Адже так і було, чи не так? У нього навіть не було ніяких інших ідей, він просто... так сильно хотів почуватися краще. Він не міг би сказати, що думка про те, щоб хоча б тимчасово зняти з себе провину, не була спокусливою.

Він знову ковтнув, але клин так і не вийшов з горла.

"Бляха, не можу повірити, що я про це думаю". Він провів рукою по волоссю, видихаючи, бажаючи, щоб його голова була прямо на плечах. Як можна було очікувати, що він зробить якийсь усвідомлений чи відповідальний вибір, коли він раптом навіть не був упевнений, що все ще є самим собою?

Він все ще не мав жодного уявлення, як це працює. Він почувався таким - таким невпевненим - у всьому - і таким втомленим - і - він знову заплющив очі, намагаючись думати.

Том зробив ще один крок вперед.

"Якщо вам не полегшає, то повторювати не будемо. Хоча мушу зазначити, що я не схильний пропонувати свої більш... альтернативні методи лікування з легкістю. Якщо ви погоджуєтесь, добре подумайте, тому що після початку сеансу ви не зможете відмовитись від нього протягом усього часу".

"А скільки триває "сеанс"?" Гаррі моргнув, пальці на його колінах щільно скрутилися, притискаючись один до о д н о г о .

"Можливо, пару годин, не більше".

"...Ви робите це з багатьма людьми чи я особливий випадок? Тому що я не маю хорошого досвіду в тому, щоб бути чиїмось особливим випадком".

"Очевидно, що я не можу надати вам занадто багато деталей через клієнтську конфіденційність, але так, у мене є. Єдине, що особливе у вашій ситуації - це те, що ви отримуєте послугу зі знижкою".

Частину його цікавило, чи є щось таке, про що Том йому не розповів.

"Ну, якщо ти надто розхвилюєшся, я принаймні швидко дізнаюся, чи ти Волан-де-Морт", -

пожартував він без гумору. Він відчував, що всі шви, які тримали його разом, розходяться, і, можливо, це - цей божевільний план - допоможе.

У цей момент він був готовий спробувати майже все.

Він не знав. Його голова стугоніла. Якщо Том був Волдемортом, то Всесвіт його ненавидів - але він не міг у це повірити. Хоча Гаррі не був упевнений, наскільки раціональним було його переконання, порівняно з тим, наскільки воно ґрунтувалося на його відчайдушній потребі, щоб це був не Том.

Це був не Том. Том не став би себе катувати.

"Гарна практика на той випадок, коли мене відправлять до Азкабану", - пробурмотів він.

"Я не буду перепитувати, що сталося, оскільки ясно, що ти зараз не хочеш про це говорити", - пробурмотіла інша, уважно вивчаючи його.

"Хм. Так. Вони попросять тебе бути свідком, коли мене засудять. Краще я триматиму язик за зубами."

"Гаррі, згідно з моїми юридичними угодами, Міністерство не може змусити мене з'явитися в суді і дати свідчення, хіба міс Грейнджер не сказала тобі про це? Серед моїх клієнтів багато дуже старих сімей, не знаю, заспокоїть це тебе чи ні, але я бачив і гірше, ніж ти".

...це було насправді найбільш втішною річчю, яку Том запропонував йому за весь вечір, і він розслабився, знаючи, що, можливо, він ще не досягнув рівня Волан-де-Морта, якщо Том так не вважав. Чорт його знає, але його непокоїло, що зараз йому потрібен був хтось інший, хто визначив би це для нього, бо сам він більше не міг цього зробити.

Наскільки це може бути погано? Можливо, не варто було підходити до цього питання з таким настроєм. Він дочекався, коли Том почне, але виявив, що інший все ще спостерігає за ним.

"Що?" - запитав він, потираючи очі.

"Ви ще не дали мені повної згоди".

"Половину часу я застряг у голові божевільного, і я не можу бути повністю впевненим, що він не жартує наді мною в цю саму секунду! Будь-яка згода, яку ти отримаєш від мене, за визначенням сумнівна", - зауважив він. Том лише підняв брови. Гаррі заспокоївся, хоч трохи, від того, наскільки... твердим був Том. Який непохитний.

Гаррі відвернувся, шкодуючи, що не випив склянку віскі, щоб випити її першим.

"Те, що ти робиш, просто дивовижно", -

пробурмотів він. "Перепрошую?"

"Ти завжди поводишся .... ти завжди врівноважений. Я аврор, я маю бути... там для всіх, я маю бути героєм, який хоробрий і не переймається всім цим, тому що хороші хлопці завжди перемагають". У його голосі звучав трохи глузливий, самопринижуючий тон. "Як... як ти це робиш?" Він ще раз подивився на іншого. "Тобі просто все одно?"

"Я дуже добре вмію розмежовувати, - відповів Том розміреним тоном. "І я дуже добре в м і ю дистанціюватися від того, що мене засмучує".

Гаррі пересмикнула потворна посмішка.

"Ви бачите в нас проблеми, а не людей. Пошкоджені дрібнички, які ти можеш полагодити і додати до своєї колекції". Він коротко і невблаганно засміявся.

"Це ваша робота - піклуватися про людей, а не моя. Якщо відсутність турботи робить мене дуже добрим у своїй роботі і достатньо об'єктивним, щоб запропонувати їм рішення, які друг не зміг би запропонувати, то так тому і бути".

"Отже, це все клінічне." Гаррі перевів погляд на мотузку. "Ти казав, що ми друзі. Будь ласка... не бреши. Не зараз. У мене в голові й так усе так переплуталося, що я не можу... - він потер очі скронями, відчуваючи, як небезпечно хитаються підвалини, хотів розплакатися і ще більше зненавидів себе за це дурнувате, дитяче почуття, за печію в очах. Він придушив його. "Зі мною все гаразд".

"Ти мій друг. Ти також мій клієнт".

"І чи впливає це на ваше професійне судження про мене?"

Настала довга мовчанка, яка дала йому всю відповідь, якої він потребував, але він чекав на будь-яке словесне виправдання чи чесність, яку Том запропонує в будь-якому випадку.

"Так. Так, це так. Якби ти не був моїм другом, я був би зобов'язаний помістити тебе в лікарню". Слова були різкими, і очі Гаррі розширилися від абсолютного шоку, коли він повернувся обличчям до Тома, а плечі заклякли. Він зробив переляканий крок назад, але Том підняв руки, ніби заспокоюючи дикого звіра. "Оскільки ти мій друг, і я абсолютно впевнений у своїх здібностях, і знаю, що слідування книзі не завжди призводить до найкращих результатів - саме тому я написав і почав свою власну - я не бачу причин робити це, коли я повністю усвідомлюю твою нелюбов до подібних речей. Я ж твій друг. Я допоможу тобі, і я буду поруч з тобою, незалежно від наслідків твоїх сьогоднішніх дій. Я... - це був один з тих рідкісних моментів, коли Том знову затнувся, а вираз його обличчя пом'якшав. "Я знаю, що ти зробив би для мене те ж саме.

Гаррі видихнув, злегка звузивши очі, відчуваючи, як ласка зігріває його зсередини. І боже... він відчував себе таким холодним. Він не хотів вмикати його знову, бо знав, що зрештою з б л ю є на коліна.

Він хотів ще раз прийняти душ. Щоб знову вимити руки.

Він зустрівся з Томом поглядом і кивнув.

"З повним усвідомленням того, що як тільки це почнеться, я не зупинюся до завершення сеансу, що б ви не говорили?"

Гаррі завагався.

"Так. Навіть тоді."
Це мало бути варте того, щоб спробувати.

Герміона сиділа на ліжку, читала, намагаючись відігнати головний біль, що причаївся в потилиці - чекаючи нагоди, щоб загостритися.

За обідом Ріддл запевняв її, що з Гаррі все гаразд, але вона все одно не могла позбутися ниючого відчуття в голові. Гаррі не був... Гаррі не був у порядку. З ним явно було не все гаразд.

Вона не звинувачувала Ріддла - хвороба Гаррі була досить унікальним випадком, і, ймовірно, не зовсім легко піддається лікуванню. Якщо це взагалі можна було вилікувати. Може, він навчив би його займатися окультизмом, хоча Снейп намагався і зазнав невдачі. Але Гаррі не любив Снейпа, а Том йому, здається, подобався аж надто, якщо судити з того, як вони танцювали на міністерському балу.

Вона не повинна судити, якщо це допомогло Гаррі, то це мало бути добре, і вона вважала, що прив'язаність до того, хто знає твої секрети, цілком природна. Але все ж... вона сподівалася, що він не постраждає від цього, особливо якщо Ріддл буде змушений направити його до них.

Це була небезпечна гра, бо вона вже намагалася допомогти Гаррі раніше, і він не витримував жодної секунди з іншими цілителями розуму. Він сказав, що не має жодного бажання вивертати свої кишки перед кимось, хто щосекунди проводив з ним, думаючи про книжкову угоду, яку вони могли б укласти за публікацію статей про внутрішню роботу мозку "Хлопчика,

який вижив".

Том був не лише найкращим шансом для Гаррі, зважаючи на небажання самого Гаррі займатися психіатрією, він міг стати його єдиним шансом.

Її очі розширилися, коли в двері голосно постукали, перш ніж вона спустилася вниз, щільніше закутавшись у фіолетовий халат.

Це був Рон.

Очі дикі, волосся розпатлане.

"Ви не бачили Гаррі? Він з тобою?"

"Що? Ні. Що сталося? Вона - Чо - це вона?"

"Вона жива."
То чому ж він не виглядав більш

щасливим? Вона нахмурила брови.

"Щось пішло не так", - сказала вона. "Що?"

"Дурслі мертві. Там - там кров по всій кімнаті Вернона!" "Вони не

повинні були померти сьогодні! Камери..."

"Знято. Я не знаю, чи це Волдеморт, чи... чи..." Рон похитав головою. "Треба знайти Гаррі. Я боюся, що Волдеморт міг... дістався до нього."

Герміона швидко перевдяглася. "Ти
зв'язалася з Ріддлом?"

"Психіатр? Гаррі ненавидить терапію, навіщо йому бути з Ріддлом?"

Іноді, і вона не мала цього на увазі, вона дивувалася, як ця людина стала аврором.

Гаррі довелося докласти максимум зусиль, щоб не рухатися, оскільки він тримав руки за спиною, а груба текстура мотузки тиснула на зап'ястя. Том заспокійливо стиснув його плече, обхопивши його навколо себе. Мотузка тягнула його плечі, доки він не зміг навіть вивернути їх, хоча він намагався напружитись, щоб, можливо, вони розслабились, коли він розслабиться.

Це не допомогло. Вона обмоталася також навколо його щиколоток, під стегнами, навколо них і назад через плечі, прикріплюючи щиколотки до зап'ясть.

Том поводився дуже професійно, і Гаррі було трохи соромно, що коли руки психіатра ковзали по його оголеному тілу (підвищене відчуття вразливості, за словами Тома, і Гаррі не міг сказати, що він не згоден) і торкалися чутливих підошов його ніг, інші думки про інші сценарії також проносилися в його голові в нудотному поєднанні хороших і поганих вражень. Ставало дедалі важче зберігати рівновагу.

Не допомогло й те, що Том зав'язав йому очі пов'язкою, коли йому зв'язали руки, після початкової домовленості - а Гаррі, звісно, не пам'ятав, що це було частиною клятої домовленості!

Він був змушений покладатися лише на дотик, а з часом змушений був довіряти.
Навіть якби Волан-де-Морт не був Томом, у його голові дико крутилися всілякі "а що, якби", і він точно не відчував себе розслабленим! Якщо вже на те пішло, він був на межі.

"Томе, я передумав", - вигукнув він. Руки іншого зупинилися на його шкірі, міряючи пульс.
"Розв'яжи мене."

"Ні".

"Я не даю згоди. Якщо я передумаю, це не буде клята згода! Мені це не подобається. Якщо хтось зараз увійде і нападе на мене, я нічого не зможу зробити!"

"Ти відчуваєш, що хтось може напасти на тебе в моєму домі?" спокійно запитав Том, лише затягуючи вузли. "І як я вже казав, щойно сеанс розпочався, я не дозволю тобі відступити. Ви вийшли із зони комфорту. Це очікувано, навіть добре. Моя терапія не спрацювала б, якби я зупинився в ту ж секунду, коли стало важко".

Томові легко казати, коли не він був зв'язаний!

Його голос був таким розміреним. Гаррі захотілося гаркнути на нього - і тут же здригнутися від цієї думки та гніву, бо гнів призводить до насильства, а чи було воно його, чи чиєсь інше? Він здригнувся.

Він думав, що укладення угоди дасть йому більше контролю, і він зможе відчувати себе задоволеним тим, що врятував Дадлі і Мардж, інсценувавши їхню смерть. Але він не відчував контролю. Він відчував, що щойно пішов прямо назустріч тому, що Волдеморт і так хотів від нього. Його дихання почастішало.

"Шшш", - заспокійливо прошепотів Том. "Просто заспокойся, Гаррі. З тобою все гаразд. А тепер, будь ласка, відкрий рота, щоб я міг заткнути тобі кляп".

Гаррі відсахнувся, хитаючи головою. О, ні, ні. Не може бути. Йому мало бути очевидно, що йому це не подобається! Хіба це не треба було робити маленькими дитячими кроками!?

Йому було цікаво, чи кричали жертви Волдеморта, щоб він зупинився, чи благали його про порятунок, чи здригалися, і... його руки тремтіли. Однак Том не робив нічого, щоб заштовхати йому щось до рота, і він наполовину боявся, що лікар спробує - і це було так, ніби всі його кошмари збулися!

Він відчував себе... абсолютно безпорадним.
Але він також пам'ятав, як Том сказав, що не вибереться з цього, поки сеанс не завершиться, і Том, мабуть, зачарував мотузки або щось подібне, тому що він не міг вивільнитися за допомогою магії також. Хоча він, звісно, намагався.

Том мав бути або серійним вбивцею, або дуже любив БДСМ і практикував зв'язування людей. Або і те, і інше.

З іншого боку, він сказав, що ходив на полювання, тож, напевно, звик вбивати

свою дичину. Ця думка абсолютно не заспокоїла його.

Він розтулив губи, змочивши їх, і лише тоді втиснув пачку матеріалу з м'якістю, якої він не очікував, але якої відчайдушно потребував.

"Дуже добре, - пробурмотів Том. "А тепер заспокой своє дихання, Гаррі, і свій розум. Зараз ти нічого не можеш зробити. Ти вже намагався звільнитися і знаєш, що не можеш".

Миттєвого ефекту не було, лише теплі руки Тома лежали на його стегнах.

Це зайняло деякий час, але, врешті-решт, просто тому, що Том не виявляв жодного бажання щось робити, він почав заспокоюватися. Він майже відчував, як спокій проникає крізь нього, як тепло Томових пальців.

"Ти чудово справляєшся", - сказав Том. Він практично міг уявити, як вона посміхнеться. "Хочеш вір, хочеш ні, але я починаю з відносно простого. Бачиш, я намагаюся досягти того, що називається підпростір. Ви коли-небудь чули про це? Цей термін часто використовується в БДСМ-практиках, тому що інтенсивна реакція, викликана тим, що відбувається в сценах БДСМ, має тенденцію викликати його, а також реакцію симпатичної нервової системи, яка вивільняє природні хімічні речовини в організмі. Наприклад, ендорфіни".

Нічого не залишалося, як уважно слухати.

"Кивни, якщо ти поки що зі мною", - додав Том. Гаррі кивнув за мить, але його шлунок все ще хитало від відчайдушного занепокоєння, яке він не міг позбутися, незважаючи на одночасний спокій, що був наче дротяний.

Місця злочинів знову промайнули в його голові, і руки Тома злегка стиснулися.

"Збільшення кількості хімічних речовин створює стан, подібний до трансу, і в крайніх випадках відчуття болю тимчасово зникає - свого роду природний кайф. Саме це відчуття дасть вам перепочинок, якого ви так п р а г н е т е ".

Гаррі похмуро подумав, що Том міг би пояснити все це раніше. Його розум смикався, і хоча він міг погодитися з напруженою частиною, в якій він був переконаний, що його зараз з н у д и т ь і в і н з а д и х н е т ь с я в і д усіх пов'язаних з цим образів, він не бачив, що він отримає за хорошу частину. Пояснення також не заспокоїло його, і він знову похитав головою.

Як би він не хотів опинитися у власній голові, він не хотів, щоб його відтіснили назад, тому замість цього він увійшов у "двері" до Волдеморта.

Том, здавалося, повністю проігнорував протест. Він не знав, чого він очікував, але він не повинен був зануритися в це так раптово і тільки тепер, коли він опинився в пастці, в і н почав обмірковувати те, на що погодився, з чимось іншим, окрім сліпої паніки.

"А тепер, чи є ваша згода перейти до наступного етапу?"

Наступний етап? Що, в біса, було наступним етапом?! Зв'язати його було недостатньо?

Принаймні, це не було в позі метелика, але Том знав, що не зможе цього витримати. Хоча йому також не дуже подобалося стояти на колінах.

Він тихо застогнав на знак протесту, похитав головою. "Гаразд, тоді скажи мені, коли передумаєш".

Він відчув, як руки Тома відпустили його, а голова закрутилася, намагаючись визначити по кроках, куди пішов інший. Невже він - невже він пішов? Він не міг просто так залишити його одного, чи не так?

Образи одразу ж почали проноситися в його голові швидше, тепер їх не стримувало навіть відчуття спокою. Він нічого не бачив, нічого не відчував, окрім підлоги під собою та мотузок, що торкалися його шкіри, незручно впираючись і зміщуючись навколо його ніг, якщо він занадто сильно боровся з ними.

Як, чорт забирай, Том міг почути його згоду чи щось таке, якщо він вийде з кімнати? Він не хотів залишатися з цим наодинці - це було ще гірше! Тоді не було жодного нагадування про те, що він все ще технічно в безпеці.

Він кивнув головою, просто хотів якнайшвидше покінчити з цим.
Вдруге він би не погодився, це було точно.

Руки Тома повернулися.

Потім у двері постукали.

Том насупився, коли двері за ним зачинилися - його вже починало нудити від усіх цих перерв, хоча, принаймні, візит Люціуса під час обіду був хоч трохи цікавим.

Гаррі підвів голову на цей звук і знову стиснув плече іншого, відчуваючи той самий приплив сили, коли хлопець трохи розслабився під дотиком.

З його боку вимагалося багато зусиль, щоб залишатися під контролем - більше емоційно, ніж фізично, тому що він насправді не був зацікавлений в тому, щоб заважати сеансу через свої інші захоплення. Зараз, принаймні, мова йшла про лікування, а не про подальші ігри з Гаррі.

Незважаючи на те, що більшість людей вважає, він майже завжди ставився до своєї роботи дуже серйозно. Він завжди виліковував їх перед тим, як убити, навіть у ролі Волан-де-Морта. Робили кращими.

Він хотів побачити, чи спрацює це, і чи не призведе це до більшої залежності... Він не скаржився. Він все ще давав Гаррі відпочинок, якого той потребував. Він не сказав би, що полюбив

хлопчика, але... ну, він

захоплювався його силою духу.

Так, він хотів зламати Гаррі, але він також хотів зібрати його назад як блискучу версію самого себе, з усім його потенціалом, що розкрився.

Хоча він стверджував, що Гаррі міг би стати вишуканим місцем злочину, якби до цього дійшло.

"Я зараз повернуся."

Гаррі видав звук протесту, але, заспокійливо провівши пальцями по волоссю іншого, залишив його там.

Уізлі. Грейнджер. Він не дозволив своїм очам звузитися.

"Чим можу допомогти?" - запитав він, вдавано позіхаючи, з трохи затуманеними очима і пильним поглядом на годинник. Грейнджер виглядала принаймні трохи винуватою, що розбудила його о четвертій ранку.

"Гаррі з тобою?" - прямо запитала руда. Він на мить замислився, спокусившись збрехати, але добре усвідомлюючи, як легко це може спричинити проблеми пізніше.

"Так. З ним все гаразд. Навіть спить. Щось сталося?"

"Його родичі померли, ми подумали - невже він був з вами всю ніч?"

"...у мого клієнта неприємності, авроре Уїзлі?" Том підняв брови. "Якщо так, то я не вважаю, що повинен обговорювати щось про нього без присутності моїх адвокатів, або без того, щоб не розпитати його про це особисто.

"Ми можемо просто побачити його?" вигукнула Герміона. Том похитав головою.

"Він спить. Приходьте вранці. Я впевнений, що ви знаєте, як рідко йому вдається заснути, і я не можу з чистою совістю дозволити вам втручатися в це. Це життєво важливо для його лікування і здоров'я".

"Ну, так, звичайно, але..."

"Щось ще?" Він ввічливо, але рішуче зневажливо посміхнувся. "Він ще зможе відповісти на ваші запитання вранці, і я впевнений, що ви погодитеся, що він цілком заслуговує на те, щоб йому дозволили поспати хоча б одну ніч без звістки про загибель його сім'ї. Так?"

Візлі виглядав вкрай розчарованим, дивлячись
на нього. "Ми можемо отримати ордер".

"Рон!" вигукнула Грейнджер, широко розплющивши очі.

Очі Тома звузилися.
"Я дуже сподіваюся, що ви не намагаєтеся погрожувати мені, щоб дістатися до мого клієнта. Мені б не хотілося вплутуватися з вами в таку непотрібну, дорогу судову справу".

Візлі почервонів від натяку на багатство його сім'ї або його відсутність, а також від усвідомлення того, що навіть зараз він не може собі цього дозволити.

"Ми повернемося вранці", - сказала Герміона, хоча він сумнівався, що вона була б такою поступливою, якби мала повний запас своїх спогадів.

"Цілком. Добраніч."

Він зачинив двері, дозволив очам на мить потемніти, відчуваючи свербіж убити їх - особливо Візлі за його невимовну грубість. Його губи потоншали, і він на мить відігнав думки, перш ніж повернутися до вітальні.

Гаррі був такий самий блідий, як і тоді, коли вперше прийшов, і він підлетів до нього, злегка поплескавши хлопчика по плечу, щоб показати, що він повернувся, спостерігаючи, як той злегка сіпається, починає покриватися холодним потом від того, що, безсумнівно, крутиться у нього в голові.

Він навіть розраховував на таку реакцію. Це було досить захоплююче. Його рука сама собою потягнулася до Гаррі, взяла його за підборіддя і нахилила голову, щоб розглянути його. Шкода, що для цього сеансу йому зав'язали очі. Хлопчик щось пробурмотів, але надто приглушено, щоб його можна було розібрати.

Він не міг зробити це так, як хотів би, не професійно, тому йому довелося придумати інше рішення, щоб дістатися до точки, в якій він хотів бачити Гаррі. Гаррі мав би виконати більшу частину роботи сам. Але все одно.

Гаррі вже наполовину відключився від того, що зробив сьогодні, балансував на межі свого контролю, повільно відриваючись від реальності, з якою не хотів зустрічатися обличчям до обличчя.

Його завжди цікавило, як далеко можна зайти в таких речах, чи можна викликати психоз у людини без використання наркотиків.

Можливо, він напише про це посмертну статтю.
Він думав, як далеко йому вдасться втекти від часткових підозр, які вже виникли у Гаррі, але відштовхнувся, просто розколовшись під тиском.

Найкращий варіант, до якого він прагнув особисто, полягав у тому, щоб Гаррі був на такому рівні залежності, коли він неминуче дізнається про особу Волдеморта, що все одно промовчав би. Натомість приєднався до нього.

Зрештою, плани ніколи не будувалися з урахуванням лише його половини - навіщо використовувати одну його сторону, коли він міг би замкнути Гаррі між обома своїми іпостасями?

Втім, наразі він навіть пишався вбивствами Гаррі, тож винагородить його рештою того, що йому було потрібно. Він мовчки наклав закляття і став чекати.

Зрештою, це навряд чи було швидким вирішенням проблеми за один сеанс.

Частина перша: 20

Том побачив, як усе тіло Гаррі на секунду здригнулося і вигнулося від несподіванки, а голова піднялася і подивилася в його бік, навіть якщо він не міг його бачити.

Він видав приглушений звук, і Том відчув, як на його губах з'явилася легка посмішка.

Психологічний ефект, якого він прагнув, вимагав інтенсивного, але збалансованого поєднання болю і задоволення. Існувало багато способів, як це зробити, але цей здавався найпростішим, враховуючи, що Гаррі вже мав основу для цього у власній свідомості.

Було очевидно, що Гаррі злякався, щойно йому зв'язали руки, і навіть крізь свої міцні Щити Окупації він не міг не вловити фрагменти власного місця злочину у спотвореному вигляді.

Він зволожив губи; він з легкістю стежив за думками Гаррі і процесами, що відбувалися в його голові. Гаррі був не в тому стані, щоб розпізнати, чи хтось чистить його потилицю, коли він ледве міг ясно мислити, а після вбивства ще й так заплутався у власній ідентичності.

Ця вправа лише поглибила його, і через деякий час, коли думки Гаррі, здавалося, зазвучали крещендо від зіставлення насолоди, змодельованої закляттям, він просто... відключився.

Лінії стресу на його обличчі зникли, коли він просто перестав обчислювати власні думки і все, що відбувалося навколо нього, дзижчачи, як білий шум на фоні власного розуму Тома.

Він кинувся вперед за долю секунди, щоб утримати Гаррі у вертикальному положенні, однією рукою міцно тримаючи його за плече, щоб той не надто напружувався, а іншою відкидаючи волосся з його обличчя.

Він не був максимально залучений у цю сцену - і було б так легко скористатися цим і залучитися прямо зараз - але він утримувався, просто спостерігаючи, як Гаррі час від часу смикається, здавалося, розгублений, бо Том нічого не робив, щоб зосередити його увагу.

Він тримав його так близько півгодини, а потім повільно пересунувся, щоб спочатку вийняти кляп, дозволивши матеріалу вислизнути і відкинувши його вбік, а потім знову почав його намотувати.

"Хочеш пити?" - це були перші слова, які він запропонував за досить довгий час, і він не був упевнений, що Гаррі навіть достатньо зв'язний, щоб дати йому відповідь. Не отримавши відповіді, він все одно пішов за склянкою води, піднісши її до губ Гаррі.

За мить хлопець пив наосліп, і йому доводилося потроху відтягувати воду назад, щоб не захлинутися від того, як швидко він пив. Він провів пальцями по чужому волоссю, відсуваючи чубок і відкриваючи знаменитий шрам від блискавки, а потім відставив склянку вбік і опустив руку.

Потім він розв'язав пов'язку, випустивши м'який матеріал.

Гаррі одразу ж сфокусував на ньому свій погляд з глазурі, трохи схиливши голову набік. У ньому була націленість, така ж, як і завжди, але вона була іншою. Ніякої звичайної настороженості.

підозри, розрахунки та аналіз усіх, хто його оточував, а особливо тих, хто мав хоч якесь відношення до його розуму.

Було цікаво спостерігати, як Гаррі дивиться на Тома, на їхні спогади, наче під кайфом.
Він запропонував йому легку посмішку, дозволив своїм пальцям ковзати, щоб розв'язати вузли, дозволяючи мотузкам впасти на землю.

Гаррі, здавалося, повністю розслабився, оскільки стимул для його негативних переживань був усунутий, і через кілька секунд він також закінчив заклинання.

Юнак кілька разів мляво моргнув, плечі його розслабилися, хоча дихання все ще було трохи жорстким.

"Ходімо", - пробурмотів він, підтягуючи Гаррі, спостерігаючи, як той трохи спотикається об шпильки та голки. "Давай покладемо тебе в ліжко. Ти, без сумніву, виснажений".

Особисто він оцінив сесію як успіх, хоч і тимчасовий, але успіх.

Не спавши, мабуть, кілька днів, Гаррі виглядав так, ніби зараз може втратити свідомість на місці, на межі своєї витривалості, тож він легко підхопив його на руки.

Коли він уперше зустрів Гаррі, той був досить кремезним, незважаючи на свій невеликий зріст, але з тих пір він значно схуд. Напевно, його більше турбувало те, що він мав вагу підлітка, а не дорослого чоловіка.

Сам Том не був велетнем, він був високим і стрункім, але жилавим. Він повинен був мати певну силу, щоб мати змогу виконувати свої позакласні завдання, навіть за допомогою магії. Сильний і швидкий.

І дієта у нього була відмінна.
Гаррі виглядав і важив так, ніби забув би поїсти, якби хтось йому не нагадав.

Хлопчик розгублено закліпав очима, але Том уже кидав його на ліжко, де він лежав минулого разу, і швидкими вправними рухами стягував з нього шкарпетки.

"Лягай спати", - наказав він. "Я залишуся тут, поки ти не заснеш".

Гаррі якусь мить дивився на нього, виглядаючи молодшим, ніж будь-коли, з таким відкритим і м'яким виразом обличчя, якого він ще ніколи не бачив. Цього разу без зброї та щитів.

"Ви дуже дивний психіатр", - пробурмотів інший, перш ніж заплющити очі, поки його розум ще був спокійним, втомленим і заколисаним, ще не встигнувши знову зануритися в шаленство провини, відповідальності та насильства, а лише спливаючи вниз з висот незв'язності, на які він занурився раніше.

Том спостерігав, як його дихання повільно вирівнюється, вперше в житті він перебуває в забутті, а не в жахливому безладі нічних кошмарів.

М'який вираз зник з його власних очей, коли він вклав хлопчика в ліжко, дозволивши своїй руці зупинитися на пульсі, що гупав у Гаррі на шиї. Багато років тому він ніколи б не подумав, що дійде до такого. Але відтоді стільки всього змінилося, деякі з них він навіть не розумів.

Але вони були пов'язані, і він буде триматися за це так довго, як це буде можливо.

Коли Гаррі був таким поступливим і розслабленим поруч з ним, він міг майже на секунду уявити, що вони живуть зовсім іншим життям, що вони є щасливою, хоча й нетрадиційною парою, на яку, можливо, в глибині душі сподівався Гаррі.

Він дозволив своїм пальцям погладити Гаррі по щоці, а подушечкою великого пальця провів по його губах. Гаррі не міг не цікавитися, які вони на смак.

Він нахилився донизу, але встиг зловити себе на тому, що знову поклав руку на точку пульсу, яка постійно тремтіла, і зітхнув.

Ні. Не так.

Гаррі був не для його столу, хоча був упевнений, що його серце буде справжнім делікатесом, і він міг би скуштувати його інакше, якби був упевнений у власному контролі над цією справою. Але це не мало значення.

Він відволікся. Гаррі не прокинувся, щоб щось із цього могло мати якесь значення для їхньої гри, жодних маніпуляцій. Але він затримався, подивився на мить - на пальцях однієї руки можна було порахувати, скільки разів він бачив хлопчика таким умиротвореним. Це була індульгенція, майже, з його боку, як білий шоколад, занадто солодкий, щоб мати його завжди, і лише врівноважений більш улюбленою насиченою гіркотою темних речей.

Він був монстром за те, що він зробив з цією людиною.
Якби у нього було хоч трохи докорів сумління, він би зараз здався за цей непростимий злочин, навіть якщо б йому було начхати на інших.

Але... як би там не було, він просто випростався і рушив вимкнути світло, поки не наробив дурниць. Зупинився, озирнувся, а потім просто похитав головою і зачинив за собою двері.

Люди за своєю природою були хижаками, він просто став найкращим з них.

Це була найспокійніша ніч, яку Гаррі спав за останній час, і він був вдячний, просто... він не думав, що це повториться.

Це оніміло його розум і дало йому відстрочку, якої він відчайдушно потребував, але до такої міри, що він не міг думати ні про що, оголений нервом, змушений повністю і беззастережно покластися на Тома, ледве здатного функціонувати.

Він не міг зосередитися на навколишньому середовищі чи навіть на думках, що крутилися в голові через те, що його стримували так міцно, все було приглушене стимулами та відчуттями, і навіть занадто багато і того, і іншого.

Том був уже на кухні, коли він прокинувся і моргнув.
"Ти коли-небудь спиш?" - запитав він, відчуваючи себе трохи ніяково після всіх подій минулої ночі. Не те, щоб щось сталося, але... ну... він відчував тепло на потилиці.

Він замислився, чи Том не з тих, хто зв'язує людей і поза терапевтичними сеансами, а потім прокляв себе за цю думку. Він був пацієнтом цього чоловіка, його другом, якщо він мав бути чимось більшим, і з набагато більшими турботами, ніж романтичний статус його лікаря.

"У неділю", - пробурмотів Ріддл з легкою дражливою посмішкою. На секунду він був переконаний, що співрозмовник знає, про що він думає, і відвів погляд. Замість цього

він пирхнув і провів рукою по волоссю.

Другий уже був одягнений в інший дорогий костюм, скроєний за чіткими лініями для його фігури, і жестом показав на кавник. "До речі, деякі аврори шукали тебе раніше, - сказав Том. "Твій друг Рон був серед них.

І все обрушилося на нього.

Дурслі. Волдеморт. Кошмари. Речі менш безневинні, щоб перейматися ними. Але цього разу це здавалося більш... не терпимим, але керованим. Менше безладу, навіть з невеликою перервою і сном, щоб мати змогу знову скласти свої бар'єри.

Він випустив тремтячий подих, кивнув головою, хотів подякувати, але не міг вимовити слова, думки вже кружляли в інших напрямках.

Звичайно, він би відчув це, якби Волдеморт дізнався, що він збрехав? Він би прикипів очима, дивлячись, як той вбиває решту Дурслів і всіх інших. Йому вдалося врятувати їх, самому, без того, щоб просто погодитися з планом! Це мало б щось значити.

Він знав, про що йдеться. Посміхнувся, наскільки це було можливо, що насправді було більше схоже на імітацію гримаси.

Він налив собі чашку свіжомеленої кави Тома і попрямував до дверей.

Том поводився так, ніби це був звичайний сеанс. Може, так воно й було. Можливо, Гаррі просто замислився над цим і над ковзанням пальців психіатра по його чутливій шкірі.

Можливо, це не мало значення, коли йому треба було зловити серійного вбивцю і

дослідити Спадкоємця Слізеріна. Він грюкнув за собою дверима.

"Міс Чанг не померла минулої ночі", - заявив Скрімджер, ходячи взад-вперед по к а б і н е т у . Гаррі тримав вираз обличчя прямим, порожнім, руки вільно лежали на колінах.

"Це погано, сер?" - підняв він брови. "Може, він не зміг до неї дістатися".

"Ваші родичі також загинули тієї ж ночі", - сказав його бос різким тоном.

"Ви мене в чомусь звинувачуєте?" Гаррі вилаявся, стиснувши кулаки.

"А я повинен бути?" Скрімджер відповів категорично. Гаррі зіщулився, потираючи очі. Це було схоже на те, що сталося з Краучем, тільки набагато гірше. Гаррі не хотів повторення тієї розмови, але був певен, що якби він спробував завести цю розмову напередодні, то перетворився б на нездару, що лепече, а не говорить.

"Я уклав угоду з Волдемортом."

"Я зібрав стільки ж. Це ти їх убив?"

Гаррі не знав, що відповісти - з одного боку, він мав би сказати правду і сказати "ні", бо так менше шансів опинитися в Азкабані. З іншого боку, Волдеморт мав неприємну звичку випитувати інформацію, яку він не повинен знати, тож заради життя людей він мав сказати "так", або взагалі нічого не говорити.

Скрімджор... як він міг довіряти цій людині, коли все, що він бачив, коли дивився на нього, - це його тітка, яка кричала на смерть у полум'ї? Звичайно, якщо хтось і розумів, що таке мимовільне вбивство, то це він, але...

Таємниці краще зберігати ретельно. Особливо такі небезпечні, як ці.

Його бос насупився через відсутність відповіді, можливо, сприйнявши це за "так". Він явно не знав, що робити, і потер скроні, роздуваючи ніздрі.

"Я повинен тебе звільнити."

Гаррі пирхнув на холодні слова, прикусивши зуби від різкого сміху.
"Ви мене не звільните. Поки Волан-де-Морта не спіймають і я не стану непотрібним".

"Я звільню тебе, якщо ти станеш більше заважати, ніж допомагати", - тихо сказав Скрімджор. "У мене не було б вибору, я к б и ви були справді небезпечною для себе і для тих, хто вас оточує. А це так?"

"Хіба доктор Ріддл не повинен інформувати вас про наші зустрічі і повідомляти, щойно я не зможу працювати в польових умовах?"

"Доктор Ріддл не був моїм першим вибором психіатра для роботи з тобою і справою Волан-де-Морта. Цілитель Сметвік був моєю особистою рекомендацією, але ваша подруга міс Грейнджер в т р у т и л а с я і звернулася до Ріддла".

Гаррі злегка насупив брови, зморщив ніс.

Він був радий, що йому дістався Редл, а не Сміттвік. Він ненавидів Сметвіка - цей огидний чоловік був одним з головних цілителів у лікарні Святого Мунго, а тепер керував психіатричною лікарнею для кримінальних злочинців після того, як Герміона почала кампанію проти аморальності відправлення навіть темних чарівників до дементорів.

Чоловік намагався колупатися в його мозку, щоб написати про нього статтю, відколи Гаррі вперше зустрівся з ним. Він точно не хотів, щоб той копирсався в його голові, експериментував і взагалі тримав його в пастці, як лабораторного щура.

Це була одна з багатьох причин, чому він так боявся потрапити до інтернату. Він раптом відчув новий приплив вдячності до Тома за те, що той не ставився до нього, як до зламаної іграшки, як до тварини в зоопарку, на яку можна витріщатися, але яка майже не є людиною. І Герміоні - за те, що не дозволила їй опинитися зі Сміттвіком.

Його щелепа стиснулася.

"Це моя терапія, і я сам обираю, з ким її проходити, навіть якщо міністерство постановило, що вона є обов'язковою, я буду приймати її, щоб продовжувати бути їхнім радаром Волдеморта", - категорично заявив він.

Скрімджер витріщився на нього, трохи звузивши

очі. "Містере Поттер, - хрипко почав він, - Гаррі...

"Облиш. Я хочу, щоб Волдеморта спіймали так само сильно, як і ви, - насправді, я майже впевнений, що хочу цього більше. Після цього ви можете очікувати моєї відставки з міністерства і з посади аврора. А тепер, якщо ви мене вибачите, у мене багато роботи. Якщо вас турбує моє психічне здоров'я, розбирайтеся з цим питанням з Ріддлом".

Він підняв брови з викликом - знав, що його бос цього не зробить. Руфус був хорошою людиною, десь у глибині душі Гаррі знав це, але він більше дбав про те, щоб зловити своїх убивць і про благо нації, ніж про особисті жертви.

Він вважав, що Гаррі зобов'язаний бути використаним Міністерством, а його серце все ще билося, щоб мати змогу це робити. Він ніколи б не поставив під загрозу розслідування, навіть якби підозрював - чорт його знає, - що Гаррі ламається в процесі.

Він уже досить довго сидів і спостерігав, і підняв питання про терапевта лише для того, щоб Гаррі протримався достатньо довго, щоб закінчити роботу.

"Зважаючи на те, що містер Ріддл, за вашими власними словами і діями, коли ви його привели, є підозрюваним у цій справі, - жорстко сказав Скрімджор. "Було б не зайвим, якби вас віддали під опіку цілителя Сметвіка задля вашої ж безпеки".

Гаррі не міг у це повірити.

"Ви мені погрожуєте, сер?" - холодно вигукнув він.

"Я просто дбаю про здоров'я одного з моїх найкращих агентів, - сказав Скрімджор. "Ви щойно вбили трьох людей. Ви не вважаєте це доказом? Трьох невинних людей? Цього було б достатньо, щоб гарантувати квиток в один кінець до Азкабану за будь-яких обставин".

Гаррі примружив очі. Іноді йому здавалося, що вони з усіх сил намагаються зіштовхнути його з Волдемортом, бо диявол знав, що так буде легше і він матиме більше шансів на "перемогу", якщо насправді не дбатиме про жертви і порятунок життів.

"Ти щойно вбив мою тітку", - сплюнув він. "Хіба це не викликає занепокоєння?" Я врятував тобі життя цією угодою, ти не маєш жодного права судити мене за те, що я зробив чи не зробив!"

Очі Скрімґора не зводили з нього очей, щелепа чоловіка стиснулася, перш ніж він коротко кивнув і підвівся. Гаррі знав, що все не так просто, що це ще не кінець, і заради Бога, він не потребував цього зараз. Справді не потрібно.

Чоловік пішов геть, навіть не озирнувшись.

Гаррі розгорнув книжку з генеалогії

чарівників.

Частина перша: 21

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі викликали на "нараду" з начальством ще до п'ятої години. Він чудово знав, про що йдеться, і завжди думав, що знання та вміння планувати свої слова заспокоїть його.

Це не так.

Його шлунок крутило так само, як і щоразу, коли його викликали до головного офісу Департаменту Магічного Правопорядку.

У нього були кращі криваві справи, як-от спроба визначити, яка з давніх чистокровних ліній була пов'язана зі Слизерином.

Він ніби як підозрював Малфоїв, але ніхто не довіряв цим виродкам насправді, не повністю, і не було сенсу для Малфоя бути Волан-де-Мортом.

Скряга, Товстун і Кістки сиділи, чекаючи на нього, з похмурими обличчями.

У Гаррі було дуже погане відчуття в шлунку. Його кулаки стиснулися в боки, а потім пальці зігнулися і завмерли.

"Будь ласка, - тихо прошепотіла мадам Боунс. "Сідайте, пане Поттер."

Гаррі опустився на стілець перед столом, насторожено дивлячись на всіх трьох. Він відмовлявся починати першим, вигадувати слова та виправдання, коли насправді не мав що сказати.

Вони обмінялися поглядами.

"Містер Скрімджор розповів нам про те, що сталося у вашому відділі минулої ночі. Я співчуваю вашій втраті", - сказала Боунс. Гаррі посміхнувся їй, нахиливши голову на знак співчуття.

"Звичайно, якщо тільки Лорд Волдеморт, як він себе називає, не має магічної здатності особисто пройти повз нашу охорону і вимкнути камери, то умови їхньої смерті дуже підозрілі, - холодно заявив Товстий. "Тим більше, що з того, що ми дізналися, він не має звички залишати обрані ним жертви живими і недоторканими. І все ж.... якщо врахувати останні події, у нас є люди, які помирають у н е п р а в и л ь н о м у порядку".

"Я не думаю, що буде великим перебільшенням уявити, що ти підеш на все, щоб спробувати захистити тих, кого любиш", - сказала Боунс, тепер уже з більшим співчуттям. "Скрімджор згадував, що ви уклали угоду - несанкціоновану вашим офісом чи будь-якою посадовою особою - з цим вбивцею?"

Гаррі майже відчував на собі погляд Товстуна, який цитував інструкцію. Він не був на такій посаді, щоб мати право укладати несанкціоновані угоди, тим паче з розшукуваними злочинцями.

Він завагався.

"Так, я уклав угоду. Більше ніхто з дванадцяти не помре".

"Так, і ти щойно вбив свою сім'ю, що залишилася!" Скрімджор огризнувся, здавалося, втративши терпіння.

"Ви розумієте, що за законом вас повинні негайно відправити до в'язниці Азкабан? Хоча твоє начальство вважає, що, можливо, краще було б віддати тебе під опіку цілительки Смівік. Очевидно, ця справа була для тебе... важкою, - спокійно промовив Боунс.

Очі Гаррі гаряче спалахнули, і він відчув, як у глибині його живота закипає жорстока лють, яка налякала його, бо цього разу він добре знав, що вона була його власною. Він відчував, що якась велика жахлива змія хоче вилізти з нього, щоб завдати удару, бо вони не розуміли і, можливо, навіть не хотіли розуміти.

Вони вдавали, що розуміють, через що він проходить, але вони не могли цього знати! Наприкінці дня вони могли скласти свої папери в нічию і піти додому до своїх родин, відчуваючи лише трохи більше занепокоєння, ніж будь-хто інший у світі.

Для нього це не було варіантом. Він ніколи не був у безпеці. Ні наяву, ні уві сні, ні на самоті, ні в компанії. Він завжди був там, у потилиці, підступний Волан-де-Морт, змушуючи його відчувати себе чимось огидним, щоб бути поруч.

Ніхто не повинен так боятися себе і своїх можливостей, як він. Він і раніше ставив камери у своїй кімнаті, просто щоб перевірити, чи не вбиває він когось уві сні!

Він ковтав жовч. Роздумував над тим, щоб промовчати - не міг витримати думки про Азкабан, про Інститут. Він не міг сказати, що доля уявлялася йому зовсім іншою.

"Я їх не вбивав", - сказав він, лише трохи збрехавши. Він убив свого дядька. Це було схоже на отруту на його язиці. "Це був трюк. Я переселив їх. Не міг терпіти, коли гинуть люди. Я підробив сцену."

Вони уважно його вивчали.
"Ти підробив це?" Вираз обличчя Кістки був нейтральним, не даючи жодного натяку на те, вірить вона йому чи ні. "І чому ти змінив свою історію тільки зараз?"

"Я не змінюю своїх свідчень. Я сказав Скрімджору, що уклав угоду, і нічого не сказав, коли він запитав, чи я їх убив". Він кинув на свого боса крижаний погляд. "Я не винен, що він так легко повірив у те, що я той, на кого він полює".

"Куди ви їх переселили?" допитувався Товстун.

"Я не буду ділитися цією інформацією. Враховуючи попередні інциденти у справі Волан-де-Морта і його базу знань, краще тримати свої секрети при собі. Єдина причина, з якої я вам це кажу, полягає в тому, що інакше ви засудили б мене за вбивство", - сплюнув він. "Хіба що ви хочете збільшити шанси восьми людей бути жахливо вбитими? Включаючи себе?" - додав він, дивлячись на Скрімгера.

Чоловік витріщився на нього, стиснувши губи, а потім опустив погляд.

Запанувала тиша, ніби вони радилися між собою, перш ніж Товстий нахилився вперед.

Том Ріддл не мав звички хвилюватися; йому або було все одно, або все йшло бездоганно за його планами, або йшло б без особливих клопотів і змін.

Але Гаррі не з'явився на сеанс терапії.
Звичайно, дурний хлопчик, мабуть, працював допізна і знову забув - і єдине, що зменшувало бажання вдарити Гаррі ножем за те, що він був настільки грубим, що забув про нього, - це усвідомлення того, що він сам був конкурентом Гаррі за його час і увагу.

Гаррі працював допізна, щоб зануритися в роль Волдеморта, тож насправді він мав би бути задоволений.
І все ж, хоч Гаррі й було дуже приємно бути в центрі його думок, він волів би тримати хлопчика ближче до себе тепер, коли відчув смак до більш особистих стосунків між ними.

До того, як він став психіатром Поттера, йому було б достатньо просто спостерігати збоку, смикати за ниточки і знати, що інший відчайдушно бореться з собою і намагається знайти його.

Однак тепер, коли він знав, що може мати... ну, про залежних завжди казали, що як тільки апетит до чогось розпалюється, життя змінюється навколо нього.

Він не усвідомлював масштабу того, що втрачав.
Він із задоволенням спостерігав за тим, як Гаррі викручувався, розгадуючи головоломки, які він йому давав, загортаючи його в кокон власного страху, сумнівів і нечестивої насолоди.

Якимось чином Гаррі й досі був занурений у цей кокон, усвідомлював він це чи ні, і навпомацки шукав у темряві вихід.

Різниця полягала в тому, що тепер він хотів бачити деталі ближче, провести пальцями по кожному тремтливому м'язу і вдихнути запахи розгубленості Гаррі та відчайдушної потреби за щось вхопитися.

Він хотів побачити, яким метеликом Гаррі став сам, спостерігати, як він літає, знаючи, що сам створив щось таке досконале. З іншого боку, метелики були тендітними істотами, і рідко бачили свою красу і крила, поки хтось не відрізав їх знову, а Том не міг бачити, як Гаррі розквітає і в'яне, не встигнувши насолодитися цим видовищем.

В якомусь сенсі, краще було б просто схопити його, пригорнути до себе, щоб йому нічого не сталося, і прибити до коркової дошки, щоб цінувати його назавжди. Зберегти його назавжди.

Крила - це можливість полетіти геть. Гаррі й так був
досить летючим.

Гаррі просто працював допізна, чи не так? Томові не хотілося думати, що їхній останній сеанс змусив Гаррі лякливо втекти від нього. Тут не було чого соромитися. Він виглядав чудово.

Шкода, що він не міг сказати йому про це так відверто

Проте його очі звузилися, а пальці схвильовано смикалися, коли він знову малював, щоб з г а я т и час. А ще він намагався бути в більш професійному стані, коли повернеться Гаррі, і не відволікатися на спогади про звивисте тіло Гаррі, зв'язане мотузками, коли він намагався впоратися з закляттям насолоди, і травмою, що кричала в його голові.

Губи, розтягнуті кляпом, залишаючи їх у стані постійної сухості, що змушувала його ковтати щохвилини чи близько того. Як Том хотів простягнути руку і провести пальцями по гладенькій, оголеній лінії горла Гаррі, притиснутися губами до його пульсу і поглинути його життя так само, як він міг би зробити шедевр зі смерті.

Він би з радістю зробив це непрофесійно.
Він працюватиме над тим, щоб зробити Гаррі таким, як тільки той прийме Волдеморта. Або й раніше, якщо така можливість трапиться, але більше після.

І покарати Гаррі за те, що змусив його так довго чекати, якщо вже на те пішло. Це було грубо. Том справді ставив високі вимоги до свого часу і зусиль, і хлопчикові варто було б більше цінувати те, як йому п о щ а с т и л о .

Він відчиняв двері, коли майже наштовхнувся на пацієнта, про якого йшлося. І... Сметвік.

Він міг би зізнатися, що йому нечасто доводилося мати справу з керівником лондонської лікарні для душевнохворих "Чарівник". Це був водянистий на вигляд чоловік, зі смаглявим, напрочуд приємним обличчям і слабкою щелепою.

Один погляд на вираз обличчя Гаррі сказав йому занадто багато, але інший цілитель дивився на нього з блиском у блідих очах і простягнув руку, щоб потиснути йому руку.

"Цілитель Ріддл, чи не так? Ми зустрічалися на семінарі з ментальних мистецтв і зцілення в Кембриджі?" - припустив чоловік.

Він міцно потиснув руку, вираз його обличчя одразу ж став контрольованим, і він лаконічно посміхнувся.
"Я віддаю перевагу доктору Ріддлу, а не цілителю. Але так, я вірю в це. Чим завдячую... задоволенню?"
Він кинув на Гаррі злегка запитальний погляд, і його клієнт насупився, схрестивши руки. Він був с х о ж и й на неслухняну дитину більше, ніж будь-що інше.

"Скрімджор вирішив, що, очевидно, я достатньо божевільний для двох психіатрів, і що, оскільки я визначив вас як підозрюваного, ви двоє повинні посадити мене в автобус".

Голос Гаррі був надто тихим, і Том відчув, що за ним ховається досить помітна небезпека. Якщо відкинути неслухняну дитину вбік, то йшов аврор.

Відтоді, як Гаррі востаннє бачив його, він трохи опанував себе, принаймні зовні. Хоча й досі уникав зустрічатися з ним поглядом.

Том відчув, як у його грудях одразу ж вибухнула хвиля власництва, і лише роки масок не давали його обличчю залишатися чистим, а позі - стриманою. Він помітив, що Гаррі дивиться на нього р о з г у б л е н о , і міг би заприсягтися. Він одразу ж стримав емоції, щоб не спроектувати їх, і поклав руку Гаррі на спину, щоб завести його до будинку.

"Мудра пересторога, хоч і непотрібна. Якби я був Волдемортом, я дуже сумніваюся, що зміг би насититися кількома годинами сеансів на тиждень наодинці. Я б ніколи не відпустив його", - він злегка посміхнувся, перш ніж перейти до ділової частини розмови. "Звичайно, я вимагатиму від вас підписати угоду про конфіденційність".

"А ви своїм пацієнтам теж кляпи в роти затикаєте?" Сметвік відповів, явно намагаючись здатися розумним. "Ви так говорите, ніби вам є що приховувати".

Він був би роздратований такою відповіддю, але очі Гаррі комічно розширилися, і він почервонів, чого Том ніколи раніше не бачив на його обличчі.

Він усміхнувся Сметвіку.

"Фокусник ніколи не розкриває своїх трюків, і я боюся, що мої методи не принесуть користі тим, хто не навчений їм. Це, а також те, що ви, як я вважаю, ще не уклали жодного зобов'язуючого контракту з моїм клієнтом, буде певною страховкою для його конфіденційності, як би не хотілося абстрагуватися від інформації за межами сеансу".

Вираз обличчя Сметвіка похмурішав від усвідомлення того, що він, можливо, не зможе нічого з цього отримати. Том відчув, як у ньому знову зростає мстиве задоволення.

Хоча він ніколи особливо не спілкувався з цим чоловіком, навряд чи цілителю була невідома його одержимість документуванням думок навколо справи Волан-де-Морта. Він був упевнений, що якби цей дурень знав, з ким перебуває в о д н і й кімнаті, то обов'язково робив би нотатки.

Він подарував своєму "колезі" ще одну приємну посмішку і відпустив руку, коли Гаррі відійшов від нього.

Усе в позі хлопчика кричало про ворожість до цієї ситуації. Гаррі знову згадав про свою початкову неприязнь до психіатрів і цілителів розуму.

Він хотів, щоб Гаррі знову став своїм. Він не любив ділитися.
Цю ситуацію потрібно було б обговорити, щоб він міг отримати точні подробиці того, що сталося.

"Будь ласка, пройдіть в офіс..."

Примітки до розділу наприкінці

Не найцікавіша з глав, але, можливо, вона запевнить вас, що ми наближаємося до найкращого ;)

Я збирався присвятити цю главу Guest710/Little-Frog за її прекрасний фан-арт (/ / little- - frog. devi ant art art/ Beautiful-Crime-Scene-39628806), але ця глава не здалася мені гідною цього. Тим не менш, зацініть! :D Отже, ви отримаєте присвяту в більш... відповідній главі.

Дякую за відгуки, хлопці! Гаррі вже близько, чи не так? *злісна посмішка*

Частина перша: 22

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Такі моменти нагадували Гаррі, чому він так ненавидів психіатра.

Він непорушно сидів на дивані, не дивлячись ні на одного з двох інших чоловіків, хоча в голові не вкладалося це дивне відчуття володіння. На секунду він був упевнений, що відчув його від Ріддла, і в о н о було... зловісним за своїми наслідками. Але вираз обличчя чоловіка навіть не змінився, тож, можливо, він помилявся.

Можливо, він просто сподівався спроектувати свої власні почуття, можливо, він хотів, щоб Ріддл сказав Сметвіку забиратися геть з його кабінету і подалі від його пацієнта.

Вони вичікувально спостерігали за ним, хоча він не міг не помітити, що Том поводився не так, як зазвичай під час сеансу.

Хто б не відчував себе таким чином, навіть якщо він не серійний вбивця, ніхто не був би щасливий, якби в його сферу компетенції втручалися так, ніби він некомпетентний.

"Знаєш, - прошепотів він Сметвіку, - якби доктор Реддл був справжнім Волдемортом, я б подумав, що ти не став би підходити так близько. Якби я був Волдемортом і думав, що хтось переманює обрану мною жертву, я б, напевно, вбивав її дуже повільно і жахливо".

Він відчув якесь мстиве задоволення від раптової хворобливої пастозності обличчя цілителя і п о д а р у в а в йому невинну посмішку.

"Ти вважаєш себе його жертвою, Гаррі?" За мить Сметвік повернувся. Гаррі стиснув губи.

"Ви вважаєте мене його жертвою, цілителю Сміттвіку? А я волію, щоб до мене зверталися як до аврора Поттера".

Він пильно подивився на іншого. Сметвік зрушив з місця, довго і

страждаюче зітхнувши. "Ми намагаємося тобі допомогти. Ми не зможемо

цього зробити, якщо ти нам не дозволиш".

"Хто ми?" Гаррі різко посміхнувся. "Ти і твій видавець?"

Настала хвилина мовчання, і це досить виразно свідчило про те, що Том не докоряв йому за грубість, а навпаки, відчував себе дуже добре.

"У тебе надзвичайний розум, Гаррі, - терпляче почав Сметвік, склавши руки на колінах.

"Волдеморт, безумовно, так думає".

Сметвік кинув на нього погляд, який перервав розмову, і Гаррі мусив стримувати бажання досить гидко посміхнутися, бо якась частина його була шокована власною поведінкою.

"Як я вже казав, - промовив Сметвік, - у вас надзвичайний розум, який міг би зробити революцію в сучасній психіатрії і допомогти багатьом людям. Більшості розумів набагато частіше бракує емпатії і здатності зрозуміти точку зору інших людей, ніж майже чистої емпатії, яку ти, здається, відчуваєш до Волан-де-Морта".

"То ти кажеш, що я потвора?" Гаррі підняв брови. Він побачив добре прихований спалах роздратування в очах співр о з м о в н и к а .

"Я просто намагаюся показати переваги вивчення вас для нашого розуміння розуму і людської психології", - нейтрально сказав Сметвік.

"Так, але я не хочу, щоб мене вивчали, - огризнувся Гаррі. "Ніхто з вас. Чи будь-хто інший, якщо вже на те пішло". Сміттвік розтулив рота, щоб відповісти.

"Я вважаю, що ми тут для того, щоб допомогти моєму клієнтові, а не примушувати його до психологічних експериментів", - м'яко сказав Том. "Було б дуже непрофесійно користуватися цим, чи не так?"

Щелепа Смітика стиснулася, перш ніж він посміхнувся. Гаррі ненадовго зустрівся поглядом з Томом, губи хлопця ледь-ледь скривилися, перш ніж його обличчя знову стало порожнім.

"Я б із задоволенням допоміг йому, якби він тільки поговорив з нами", - почав Сметвік.

"У мене ніколи не було проблем у спілкуванні з Гаррі, - каже Том. "Зазвичай все починається з того, що я звертаюся до нього і дозволяю йому диктувати тему розмови, оскільки це, власне, його час".

Можливо, Гаррі варто було б розсердитися, що його використовують як зброю і колючку між двома колегами, але зараз його це розважало більше, ніж будь-що інше. Том, мабуть, знав так

само добре, як і він, що він

не мав жодного наміру говорити щось реальне зі Сметвіком, незалежно від того, чи є домовленості про конфіденційність, чи ні.

Він не хотів, щоб цей чоловік повзав у нього в голові з усією витонченістю викинутого на берег кита.

Це, а також те, що його дуже дратувало, коли люди говорили про нього так, ніби його не було в кімнаті, а він був просто цікавим об'єктом або проблемою, яку потрібно було вирішити.

Принаймні, у Тома вистачило порядності, щоб бути делікатним у цьому питанні.

Сметвік мовчки спостерігав за ним.
"Містере Поттер, - почав він, цього разу обережно використовуючи менш дружню форму звертання. "Міністерство попросило мене допомогти оцінити вашу придатність до польової роботи, зважаючи на останні події. Звісно, для вас краще мати більше, ніж один вплив, з якого можна вибирати?"

"Так, бачиш, у тому-то й річ, - замислився Гаррі. "Я не хочу, щоб хтось впливав на мою свідомість. У мене не було бажання звертатися за психіатричною допомогою".

"*Мав*?" Сметвік одразу вхопився за минулий час, і Гаррі міг би проклясти себе. Він замовк, схрестивши руки, відчуваючи себе вкрай незручно.

Він відмовлявся говорити більше ні слова, дивлячись у стелю, поки чоловік не пішов через годину.

Том повернувся до вітальні, зачинивши двері за пекельним цілителем.
Іноді він дивувався, як така людина могла очолити психіатричну лікарню, адже він тицяв у Гаррі з усією розважливістю і проникливістю людожера з тупою палицею.

Лише тоді Гаррі відірвав погляд від ділянки стелі чи стіни, яку він не відриваючись розглядав протягом останньої години.

Том одразу ж рушив до шаф, дістав звідти кілька келихів і пляшку вина, піднявши вгору брову.
Гаррі кивнув, трохи зсутулившись, і невдовзі подав один з келихів.

"Я ненавиджу цього чоловіка", - пробурмотів хлопець.

"Я помітив певну ворожість у кімнаті, - зізнався Том. Гаррі промовчав, просто потягував вино, повільно розслабляючись, принаймні трохи.

"Як ви потрапили в психіатрію? Це завжди було те, чим ви хотіли займатися, чи...?"

"Спочатку, - відповів Том, - я хотів займатися юриспруденцією. Як твоя подруга міс Грейнджер". Це не було цілковитою брехнею - він, безумовно, хотів змінити світ, хоча був більше схожий на Темного Лорда, ніж на адвоката.

Гаррі витріщився на нього.
"Чому ви передумали?"

"Розгляд суспільства дуже швидко призводить до розгляду природи людей, які його складають, - обережно відповів він. "Я знаходжу людський розум захоплюючим. Це така складна, делікатна річ, схильна до багатьох різних змінних і надзвичайно важлива для всього іншого. У психологічному є... величезна сила, про яку, я впевнений, ви знаєте".

Він здивував навіть самого себе рівнем чесності в цьому питанні. Звичайно, деякі речі залишилися опущеними, вони повинні були бути опущені - але було більше правди, ніж багато хто міг би йому приписати.

"Кажуть, що люди стають психіатрами, намагаючись поставити собі діагноз", - тихо промовив Гаррі, і **це був** не перший раз, коли хлопчик робив такий коментар. Він був більш далекоглядним, ніж багато хто вважав, навіть без допомоги ментального зв'язку.

"Я впевнений, що деякі знають". Але він не думав, що це можна сказати про нього. Він хотів зрозуміти, так, він хотів зрозуміти розум і емоції людства, від якого він завжди відчував себе настільки відокремленим, засудженим у дитинстві за те, що не вписується в нього.

Можливо, йому просто подобалося бачити пошкодження.

Гаррі знову дивився на нього, злегка схиливши голову набік.

Колись давно, на самому початку, Гаррі схопився б і пішов, щойно закінчився сеанс. Відтоді відбулися повільні зміни.

"Сьогодні ти виглядаєш більш... приземленою", - зауважив він, змінюючи тему.

"Так". На щоках Гаррі проступив рум'янець. "Виявилося, що твій... сеанс альтернативної терапії був насправді досить ефективним. Якщо ти втратиш роботу психіатра, то зможеш заснувати професійний БДСМ-клуб". Другий моргнув, коли, здавалося, зрозумів, що він щойно сказав. "Я маю на увазі..." його погляд знову відвівся.

Том ніяк не міг вирішити, чи був Гаррі сміливим, чи ні, з одного боку, його часте опускання очей свідчило як про покірність, так і про ухиляння від відповіді, але з іншого... його запитання, безумовно, не були сором'язливими. Він підозрював, що Гаррі опускає погляд не для того, щоб показати свою повагу, а тому, що остерігається того, що побачить, якщо подивиться надто уважно. Або, в даному випадку, збентеження.

Він ховався за окулярами, чубчиком і будь-якими саркастичними коментарями, які тільки міг придумати.

"Все гаразд", - відповів Том, якого навіть розвеселила ця помилка. "Прийму це за комплімент".

Гаррі потер потилицю. Дивно, але Том ще пам'ятав часи, коли хлопець був менш незграбним, ніж зараз, за багато років до того, як Гаррі офіційно познайомився з ним, - більш спокійним із самим собою, а отже, і з усіма іншими.

Хоча Гаррі залишався абсолютно впевненим у собі у своїй сфері діяльності, а це вже щось. І це добре. Було б дуже прикро, якби жодна з цих сил і потенціалів не просвічувалася. Хлопець, мабуть, був би вже мертвий, якби не це.

Було майже прикро, що йому довелося спочатку зламати Гаррі, перш ніж він зміг по-справжньому виправити його поза суспільними обмеженнями. Якби він його не зламав, то назавжди залишився б здивованим тим, як виглядає інший "зламаний", а це навряд чи сприяло б їхньому зближенню. Він би просто продовжував би бити.

Гаррі зробив ще один ковток вина.

"Як просувається справа Волдеморта?" - змінив він тему. Гаррі блиснув

очима.
"Це витончений спосіб ще раз запитати, чому я прийшла до тебе додому о 4 ранку вся

в крові?" Том не дозволив своїм губам сіпнутися.

"Хоча я повністю за конфіденційність клієнтів і за те, щоб ви могли розкривати інформацію у своєму власному темпі, я вважаю, що

Пояснення не було б необґрунтованим, враховуючи обставини", - заявив він.

Гаррі важко зітхнув, потираючи очі.

"Я пішов до Волдеморта, щоб укласти угоду і врятувати інших жертв. Очевидно, що цей виродок не має звички відпускати тих, кого він прирік на смерть, і вже точно не задарма".

"Вони сказали, що твоя сім'я загинула". Том говорив тихо, без осуду, намагаючись не накидатися і не вихоплювати всі смачні подробиці. Хоча він припускав, що порожній погляд в очах Гаррі тієї ночі говорив багато про що.

Це був один з небагатьох випадків, коли Гаррі зустрівся з ним поглядом, абсолютно незворушним, внутрішня сила вийшла на поверхню.

"Так, а ти пам'ятаєш, що я зробив востаннє, коли був такий безладний поруч з тобою?" - підняв брови інший.

Том розчаровано запідозрив, що це було найбільше зізнання, яке він міг отримати.

"Тобі буде легше рухатися далі, якщо ти скажеш ці слова вголос", - спробував він.

"Я не хочу йти далі", - сказав Гаррі, здивувавши його. Його брови насупилися. Гаррі покрутив склянку в пальцях. "Рухатися далі - це... приймати це якимось чином, виправдовувати це. Досить погано робити це в моїй голові. Я не можу сказати це вголос, не ставши ще на крок ближче до того, щоб стати ним. Рухатися далі... це не те, що я повинен бути в змозі... рухатися далі".

Сметвік мав рацію в одному: психіка Гаррі була надзвичайною річчю.

"Ти надаєш великого значення тому, ким ти маєш бути", - пробурмотів він. Гаррі знову моргнув, зволожуючи губи.

"А хіба не всі так роблять?"

"Так, суспільство навчило нас уявляти і працювати над досягненням ідеалів, іноді нездійсненних".

"У тебе якісь проблеми з цим". Гаррі відповів проникливо, без жодного запитання в голосі.

"Я думаю... люди обмежують себе і роблять себе невиправдано нещасними, зосереджуючись на цих уявних поняттях, а не на тому, чим вони є насправді".

"Хочеш сказати, що не знаєш?" Гаррі пирхнув. "Чорт забирай, навіть Волдеморт має ідеали, якими б перекрученими вони не були".

Погляд Тома загострився.

"Які ідеали, на твою думку, має Волдеморт?"

Гаррі нахилив голову, почувши це запитання.
"Ви скептично ставитеся до того, що вони у нього є? Враховуючи вашу попередню заяву, що вони є у всіх..."

Том на мить замовк, обережно випереджаючи в думках цю розмову. "Волдеморт має

ідеали, але не в тому, що стосується інших людей. Він не має власних ідеалів щодо того,

як він
повинен бути, він просто є". Він зробив паузу. "Принаймні, таке враження склалося б у мене про нього з усього, що я бачив і чув, якби я посадив його до себе на диван. Очевидно, що я не маю такого розуміння його, як ви, і тому мушу відкласти ваше судження з цього приводу, але..."

"Ні, - замислився Гаррі. "Я все розумію. Він має ідеали, але натомість нав'язує їх іншим людям. Вважає себе досконалим, кращим за інших. Убермен Ніцше. Напевно, тому він нікого не поважає".

"Що ти маєш на увазі?" запитав Том, щиро цікавлячись. "У мене склалося враження, що він дуже високої думки про тебе, враховуючи ті зусилля, які він збирається докласти до твого залучення".

Це... було не так, як він очікував. Очевидно, привабливість Гаррі полягала в його здатності розуміти його, знаходити зв'язок там, де інші люди не могли (і він не хотів спрощувати це до чогось такого сентиментального), але... йому раптом стало дивно неспокійно.

Наскільки близько хлопчик ненароком підійшов? Коли Гаррі почав дивитися і бачити більше, ніж пасма, які Том дозволив йому закрутити навколо себе, як ланцюги?

"О, він про мене *високої* думки, - пробурмотів Гаррі. "Але в тому сенсі, в якому дивляться на об'єкт. Я для нього ідея на п'єдесталі. Він не поважає мене, він нікого не поважає - він жадає, захоплюється в якомусь сенсі, хоче володіти".

"Цікава дедукція", - вирвалося в Тома. Гаррі

знизав плечима.

"Він дивиться на мене не так, як я на нього. Я..." інший раптом замовк, надовго. "Я... поважаю його в певному сенсі. Поважаю його силу, його розум. Але я не захоплююся ним так, як він захоплюється мною. Він мені не подобається. Я не заздрю йому і не хочу нічого з того, що він має. Це було б жахливо для нього".

Том хотів гаркнути на цю заяву - адже чим може бути гірше бути ним, коли Гаррі був тим, хто був так близько до того, щоб зламатися? Йому знадобилося все, що він мав, щоб залишитися мовчазним. "Волдеморт хоче мене, я виступаю в ролі бажаного... *призу*. Трофей його вбивств. Але він не *поважає* мене, я не думаю, що він взагалі розглядає мене поза параметрами власних проекцій. Люди не поважають своїх жертв. Повага вимагає почуття рівності або вищості, а за своєю природою жертва - це хтось, над ким ти маєш владу".

Гаррі, здавалося, повернувся до себе, виплутавшись із того шлейфу думок, яким він прямував. Том змусив себе видихнути, навмисно, образ спокою, незважаючи на дивне відчуття в крові. Він не знав, чому відчував себе майже... незручно, наче оголений нерв.

Він не відводив очей

"Ви вважаєте себе його жертвою?" - запитав він, зберігаючи легкість у голосі.

Гаррі втупився в нього поглядом, і в повітрі з'явилося щось електричне.

"Я думаю... я думаю, що якщо я розглядаю себе як його жертву, то я нею і стану. Люди можуть стати жертвами через обставини, але на більш особистому рівні я вважаю, що віктимність - це стан душі".

Том допив рештки своєї склянки. Гаррі знову глянув на нього, відстежуючи його рухи.

"Ви вважаєте мене жертвою Волдеморта? Гадаю, що так вважає більшість людей. Потребую

терапії від травми..." "Я думаю, що ти набагато сильніший, ніж дозволяєш людям думати,

незалежно від того, чи усвідомлюєш ти
обман чи ні. Ви не демонструєте сталь, ви демонструєте вразливість. Жертвенність. Вівця замість вовка, можливо, тому, що ви в якійсь мірі боїтеся вовка, хоча він є частиною вас. Ти прикриваєш свою справжню силу цією пародією на неї, загальним настроєм, ховаючись від усіх, навіть від себе".

Рот Гаррі на секунду відкрився, щоб щось сказати, очі широко розкрилися від шоку від цих слів, плечі трохи заклякли, перш ніж його щелепа клацнула, а потім знову відкрилася.

"І це говориш ти? Половину часу я дивуюся..." він знову зупинився.

"Дивуєшся чому?"

"Скільки в тобі справжнього. Очевидно, що ти проектуєш професійний фронт, ти мусиш, я твій... клієнт, тож ти завжди будеш це робити".

"Здається, це тебе турбує", - зауважив він. Гаррі вже зробив достатньо різких коментарів з цього

приводу,

так чи інакше, щоб це було більш ніж очевидно. "Запевняю вас, - продовжував він, - це природна реакція і результат того, що я ваш психіатр. Ви відчуваєте потребу вирівняти базу знань..."

"Тебе так шокує, що, можливо, я просто цікавлюся Томом Редлом як людиною, а не як лікарем, бо вважаю тебе одним зі своїх друзів?" Гаррі прикусив язика. "Чи це недоречне визначення, коли тобі платять погодинно за те, що ти вислуховуєш мої проблеми?"

"Година зупинилася, коли пішов цілитель Сметвік, - зауважив Том. "Ти довіряєш мені в години, коли не працюєш, більше, ніж під час сеансу".

Можливо, він не повинен визнавати це відкрито, через пропозиції з обох боків - можливо, він повинен тримати професійну дистанцію... але він вже визнав для себе, що чим більше він бачив, тим більше він хотів.

Можливо, Гаррі мав рацію, в якомусь сенсі.
Він завжди мав звичку брати трофеї, жадати того, що мали інші, незалежно від того, чи справді він цього хотів чи потребував.

Гаррі уважно вивчав його, а повітря, здавалося, ставало ще гострішим, коли тиша затягувалася. Другий злегка хитнувся вперед.

"Тоді покажи мені щось справжнє, - м'яко кинув Гаррі. "Щось інше, ніж костюм і прикриття твоїх психіатричних інтересів. Що ще відбувається в твоїй голові?"

Том одразу ж почав перебирати в голові різні варіанти, як використати цю перевагу. Він міг би збрехати - він мав би збрехати, адже найчеснішими його частинами були вбивство і біль. Все жорстоке і темне, все, що коштувало йому найбільше, щоб розповісти.

Між ними запанувала тиша, і він міг просто спостерігати за обличчям Гаррі

зблизька. "Забудь", - твердо сказав хлопець, підводячись.
Він теж підвівся одночасно, перш ніж усвідомив це, і зробив кілька кроків уперед, поки між ними не залишилося місця для дихання.

Гаррі застиг на місці, коли Том повільно провів пальцями вгору, як він давно хотів зробити, скребючи по точці пульсу, аж поки не затиснув підборіддя хлопця між пальцями.

Потім він стиснув їхні губи разом.

Тому що за межами насильства у нього була лише одна річ - *потреба.*

Примітки до розділу наприкінці

Вірте чи ні, але я не можу активно писати про напругу, і я не можу сказати, коли вона з'являється в моїх текстах. Сподіваюся, я в л у ч и в у ц і л ь і не був далеким від мети, надуманим і жахливим. Намагатися активно писати стосунки - це зовсім інша справа. Підтекст - це набагато простіше :/ Буду вдячна за відгуки про те, як мені це вдалося, чи поцілунок вийшов жахливим і вимушеним.

Частина перша: 23

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі не міг би сказати, що цілуватися з Томом Редлом було приємно.

"Приємно" - занадто бліде слово, коли відчувалося, що кожне нервове закінчення в його тілі наелектризувалося.

Його очі розширилися від шоку, з рота вирвався досить сором'язливий писк, в якому він ніколи б не зізнався, перш ніж він пом'якшився до тихого стогону, і він машинально подався вперед.

Звичайно, він і раніше уявляв собі - хоч і не дуже чітко, але уявляв, яким буде поцілунок з Томом, хоча це був ще один пункт у його списку речей, які він заперечував би, якби його коли-небудь запитали про це. Це н е й ш л о н і в я к е порівняння.

Відчуття було таке, ніби світ звузився до одного гострого уламка фокусу, коли я відчула тепло Тома на своїх губах і легеньке посмикування за коріння його волосся, коли пальці іншого осіли там, після того, як стало очевидно, що він не протестує.

Власна рука Гаррі пробралася під дорогий матеріал костюма-трійки Тома, ніби він міг здерти весь фасад професіоналізму і залишити чоловіка таким же голим під своїм поглядом, яким він завжди відчував себе під чужим пильним поглядом, дряпаючи нігтями по бездоганній шкірі.

Як не дивно, він все ще відчував, наскільки Тома стримували, навіть якщо пута значно послабилися - так, ніби психіатр боявся наслідків повного розслаблення.

Він міг зрозуміти, справді міг, але це все одно дратувало його, зважаючи на обставини та його власну попередню вимогу. Він прикусив губу, досить сильно, щоб пустити кров, і був винагороджений невеликим зітханням, чимось менш стриманим, а потім його різко штовхнули назад на сидіння, з якого він щойно піднявся, і важка вага іншого притиснула його до землі, коли Том розпластався на ньому.

Він відчув, як посмішка, більш недбала, ніж йому вдавалося останнім часом, переможно схрестила його губи, і притягнув чоловіка ближче. Хоча він ненавидів, коли його мимоволі засмоктувало у свідомість людей, він мусив визнати, що є певна привабливість у тому, щоб прокласти собі шлях до грудей Тома і підтвердити свою присутність там, з'я с у в а т и , що змушує його "цокотіти".

Він все ще відчував у собі уламок чогось захованого, як би він не намагався до нього доторкнутися, не здогадувався, що ж такого страшного ховається під поверхнею, але не звертав на це уваги. Він не просив Тома дати йому *все*, лише щось справжнє. І це було справжнє, він відчував це - відчував у тому, як Том притиснувся до нього і взяв у заручники всі думки та кисень.

Йому подобалася думка про те, що з часом у нього буде більше творів, які він зможе вивчати і цінувати.

Гаррі відчув запаморочення від нестачі повітря, п'янкий, п'янкий стан, притиснувся ближче, його ноги жадібно обхопили талію Тома, від чого той трохи похитнувся і обхопив Гаррі руками по обидва боки голови.

Він скористався можливістю трохи відступити, коли вони обоє вдихнули повітря, голова Тома трохи нахилилася вперед, його дихання пестило пульс на шиї, їхні губи все ще були в дюймах один від одного, і - Гаррі повністю застиг, коли реальність ситуації обрушилася на нього, поза хвилями насолоди.

Він відштовхнув іншого одним швидким рухом, отримавши погляд цілковитої розгубленості, який майже змусив його знову смикнути іншого вперед за його - захоплено криву - краватку.

Очі Тома були витріщені, з такою інтенсивністю, яку Гаррі рідко бачив у них, губи червоні й розпухлі - бездоганний фасад розколовся, коли він розпластався на підлозі біля крісла, розгублений і трохи розлючений. Гаррі засумнівався, що сам він виглядає набагато краще, і на мить витріщився на нього. Він ковтнув, відчувши, як до нього повільно повертається глузд, без божевільного дражнення від пальців і губ Тома, що ковзали і тиснулися до нього, без вишуканого тертя між ними, від якого в животі збожеволіло, і з а п л ю щ и в очі, застигнувши.

"Вибачте, я не можу, я просто *Волдеморт*!"

Герміона зупинилася, дивлячись на видовище, яке її зустріло.

Гаррі сидів напроти її вхідних дверей, закусивши губу, зі скуйовдженим волоссям і зім'ятим одягом. Вона моргнула, чесно кажучи, не очікуючи побачити його там, коли стискала в руках свої покупки.

Він підняв на неї очі, виглядаючи
безпорадно розгубленим. "Я щойно
поцілувала Тома".

Вона випустила повітря, не знаючи, що стримує його, і показала йому, щоб він посунувся, щоб вона могла в п у с т и т и їх обох.

"Я поставлю чайник", - сказала вона, скидаючи сумки, коли Гаррі зайшов за нею і зачинив двері.

"Я маю на увазі, - і вона не була впевнена, чи Гаррі насправді говорить до неї, чи до себе, - технічно він поцілував мене - і він справді дуже милий, але - чорт забирай".

"Що сталося?" - запитала вона, розриваючись між цікавістю і сильним несхваленням. Ріддл був психіатром Гаррі! Він не мав права так чинити, це було абсолютно непрофесійно з його боку. Якщо він вважав, що його об'єктивність скомпрометована, він повинен б у в направити Гаррі до когось іншого!

Хоча, звісно, вона могла б визнати, що Гаррі навряд чи знайде когось іншого, з ким він міг би так просто поговорити.

Вона чула про фіаско Дурслів від Рона - чесно кажучи, не знала, що тепер про нього думати. Вона не... не звинувачувала його, вона могла зрозуміти, чому він так вчинив, але... але це було просто неправильно!

Це була не його вина. Її найкраща подруга практично волала про допомогу. Було жахливо, що аврори не втрутилися до того, як стало так погано. Він був явно не в собі!

Гаррі провів руками по волоссю, ходячи туди-сюди по її кухні. "Я

побіг".

"Ти *втік*?" - повторила вона. Психіатр чи ні - "Гаррі, ти не можеш просто поцілувати когось і просто - просто втекти! Ти йому щось сказав?"

Гаррі скривився, а вона зітхнула.

"Чому ти втік?" - запитала вона. Він подивився на неї рівним поглядом.

"Хіба я схожий на того, хто може мати з кимось стосунки?" - він підняв брови, і вона з легкістю визнала, що це правда. Гаррі не був достатньо стабільним для стосунків, просто не був. Нещодавні події так чітко про це свідчили, що навіть страшно було подумати, що Ріддл спробує поцілувати Гаррі і ще більше заплутає його... "А Волдеморт має звичку вбивати людей, з якими я зближуюся, - продовжував Гаррі, більше для себе, ніж для когось іншого. "Якось він уже напав на Тома - я просто не зміг. Він мені навіть подобається".

"Будь ласка, скажи, що ти зупинився, щоб пояснити йому дещо перед тим, як втекти?" - запитала вона, хоча вже мала свої підозри щодо відповіді. Гаррі знову скривився, взявши чашку чаю, яку вона тицьнула йому в руку, хоча й не доклав жодних зусиль, щоб випити її. "Гаррі, ти повинен піти і поговорити з ним".

"Він розумний, я впевнений, що він зможе

розібратися." "Гаррі!"

Гаррі поставив чашку, знову витираючи окуляри у манері, яку вона вже починала ненавидіти. Вона притулилася до прилавка, нахилилася, щоб роззутися.

"Він мені дуже подобається, Герміоно", - пробурмотів він. "І це все

виправдовує, чи не так?" "Він твій психіатр. Це ....."

"Я знаю."

"І як ти сказала, ти не в тому становищі, щоб..." "Я

знаю."

"І Волдеморт..."

"Герміоно, я знаю!" Він огризнувся, стиснувши кулаки. "Тобі насправді не потрібно наводити мені причини "за" і "проти", вони, напевно, вже пройшли через мою голову".

Вона намагалася не відчувати болю, а його плечі захисно

згорбилися. "Вибач..."

"Що ти хочеш, щоб я тоді сказала?" - запитала вона, склавши руки. "Якщо тобі не потрібна моя порада чи думка з цього приводу".

"Не знаю, - пробурмотів Гаррі. "Гадаю, я просто хотів, щоб хтось мене

вислухав. Герміона пом'якшала, зробивши крок уперед, але він похитав

головою і відступив на крок назад.

"Гаррі... - тихо промовила вона. Вона намагалася відкинути власну огиду вбік. "Просто поговори з ним. Очевидно, що тобі треба поговорити з ним, а не зі мною. Хочеш, я прикинуся ним, щоб ти могла потренуватися?"

Гаррі пирхнув, але його плечі розслабилися.

"Ні... ні, ти маєш рацію. Я повинен поговорити з ним. Я просто... я не

знаю, що сказати." "Скажи йому те, що сказала мені."

Гаррі кивнув, зволожив губи.

"Дякую", - пробурмотів він. Вона посміхнулася йому злегка натягнуто.

"У будь-який час". Вона зробила паузу, цікавість знову спалахнула. "То... він

добре цілувався?" Гаррі розсміявся.

Том Ріддл був у досить поганому настрої, хоча і намагався змусити себе заспокоїтися.

Він багато чого очікував від поцілунку з Гаррі, і мусив визнати, що хлопець їх перевершив. Хоча, відверто кажучи, він зовсім не очікував, що цей негідник вибіжить після того, як майже вигукнув на нього "Волдеморт".

Він не думав, що це було звинуваченням, Гаррі не сформулював це як звинувачення, але в певному сенсі було б менш образливо, якби це було звинуваченням, тому що принаймні він міг би просто напасти на нього, і всі претензії з цього приводу відпали б.

Так чи інакше, йому довелося наздоганяти, і він абсолютно ненавидів це відчуття.
Щодо випадку з Гаррі Поттером, то він радше звик відчувати себе під контролем, коли кожен крок і результат сплановані в його голові.

Він ніколи не думав про це, як і про те, що йому буде не байдуже, якщо Гаррі втече від його поцілунків. Він не був таким вже й поганим цілувальником! Насправді, досвід підказував, що він був дуже хорошим цілувальником, і інший, безумовно, отримував від цього задоволення.

Звичайно, в той час він остерігався відкривати посилання і проектувати його, тому, можливо, не вставати так заплутано було логічно правильно.

Однак це не зупинило незадоволений біль, роздратоване розчарування, що накопичилося в його шлунку, і непереборне бажання вбити когось.

Або це, або знайти когось, з ким можна було б закінчити те, що він почав з Гаррі (хоча він припускав, що це справедливо в обох варіантах - секс або насильство), і він підозрював, що останнє було б кращим для їхніх стосунків загалом.

Він міг би приготувати вечерю, а хлопчик міг би пояснити, замість того, щоб так *грубо* тікати. Якщо він не мав достатньо хорошого пояснення своїй поведінці, то, принаймні, він отримав досить вишуканий десерт з цієї історії.

Його очі звузилися.
Він навіть не міг зосередитися на малюванні, почувався надто схвильованим.

Він добре працював на роботі і в позакласних заняттях завдяки відчуттю об'єктивної дистанції, яка дозволяла йому все бачити і планувати. Хоча він мав намір залізти Гаррі в голову і шкіру, він не врахував, наскільки по-різному виглядають речі зблизька, і як важко з'єднати крапки над "і", коли вони розпливаються навколо нього, не маючи переваг незамутненого зору.

Не те, щоб він мав намір його відпустити. Особливо зараз.
Хоч як Гаррі було весело, він не був упевнений, що зможе пробачити хлопчикові таку втечу.

Він пройшовся кухнею, відчуваючи, як на нього нарешті нахлинуло щось дивне, як він і вирішив. Це був крижаний спокій, коли він витягнув свою книгу рецептів і розглядав список людей, яких він не любив.

Можливо, він повинен був зробити щось, щоб змусити Гаррі подумати про людей, яких він дійсно не хотів би втратити у своєму житті, щось, що змусило б Гаррі відчайдушно потребувати психіатра. Якщо він не хотів його, він міг бути йому дуже потрібен.

Відчуття рота Гаррі на його губах промайнуло в його голові, коли він почав підготовку твердими руками, напруга в штанях іншого, коли він був притиснутий до нього, пальці, що викреслювали вогонь на його прохолодній шкірі, маленький слід від надкушеної шкіри на його губі, яку він, як йому здавалося, смоктав. Він мав бути обережним, він не хотів потрапити до в'язниці через хлопця, він повинен був підставити вбивство під щось інше.

Він ніколи не думав, що Рон Візлі був хорошим другом для його *призу.*

Якщо *Волдеморт* був кращим варіантом поцілунку Тома Ріддла, то це було те, що

хлопчик міг отримати. Зрештою, це було лише бажання або насильство....

Повільна посмішка розплилася на його губах.

Примітки до розділу наприкінці

Гадаю, ви, мабуть, не очікували від мене повної нецензурщини, враховуючи, що це я. Зрештою, це трапиться, це просто закарбувалося в моїй голові, як би важко мені не було писати, але я відмовляюся йти на компроміс між сюжетом і характером заради того, щоб поєднати їх разом. Вибачте **т и м ,** хто з якихось причин почав читати мене через нецензурну лексику. Але все одно, сподіваюся, вам сподобався розділ :)

Частина перша: 24

Том, звісно, знав, де живе аврор. Він знав це вже давно.
Більшість людей, здавалося, не усвідомлювали, наскільки крихкою була їхня ілюзія безпеки. Вони думали, що лише тому, що вони вдома, вони в безпеці.

Він любив вихоплювати людей з безпечних місць, заколисувати їх, а потім зривати з них захисну сітку, щоб подивитися, як вони борсаються.

Страх, безумовно, є однією з найчарівніших людських емоцій.
Він насолоджувався кожним клаптиком, який міг витягнути, і фрісоном, який вона посилала в м'ясі. Страх пробудив темряву, що ховалася в людях, їхню готовність зробити все, щоб вижити, голод.

Він схопив пальто, акуратно склав усе своє спорядження в сумку і попрямував до

дверей. Ніч була прохолодна, з таким важким відчуттям у кістках, що ідеально

підходила для вбивства.

Йому потрібно було взяти себе в руки перед наступним сеансом з Гаррі, бо в такому настрої він просто не втримається, щоб не зірвати з губ крик і не подивитися, як кров запеклася на шкірі іншого. Терпіти Сметвіка в нього точно не вистачило б терпіння.

Він кинув погляд на дорогу, перш ніж зникнути.

Гаррі не знав, як насправді порушити тему розмови, оскільки за реакцією Герміони підозрював, що простим "вибач" тут не обійдеться.

Не тоді, коли він попросив чоловіка терпіти, а потім кинувся навтьоки. Після того, як він вигукнув ім'я відомого серійного вбивці, причому...

Тож він приготував вечерю. Він був досить добрим кухарем, і Ріддл, схоже, любив такі речі. Це було пропозицією миру, але водночас і бар'єром, бо давало йому щось, що він міг утримати і запропонувати. Якусь початкову розмову або речення, з якого можна було б почати, замість зяючої прірви можливих пояснень і криголамів.

Однак, коли він прийшов, Ріддла не було вдома, і він не мав жодного уявлення про те, як довго його не буде, і де він взагалі може бути. Він непорушно сів на порозі з нагрівальним амулетом, щоб чекати - хоча б тому, що, йдучи, він не був упевнений, що зможе змусити себе повернутися. Навіть на сеанси.

Однак поступово, в міру того, як час тягнувся, він помітив, що його початкова паніка згасає, гонка виправдань і відмовок в його голові, і його очі повільно опускаються.

Потім все потемніло.

Викрасти Візлі було надто просто. Для аврора він був не найрозумнішим інструментом у сараї, і порівняно з тим, як обійти найкращий захист, який могло надати ціле міністерство, для темного чарівника це була дитяча забавка.

Проте Том вважав за краще вбивати в обстановці, яку він міг повністю контролювати і передбачити, а будинок аврора не був таким місцем, в якому він ніколи раніше не бував.

Іншого він вибив і потягнув за собою, сховавши в сумку, без жодного перелому. Поки що. Він радше пишався цим розтяжним талісманом. Ніхто б і не запідозрив, скільки речей він зберігав у цій, здавалося б, маленькій сумці. Це також означало, що він міг краще зберігати речі.

Він абсолютно не очікував знайти Гаррі Поттера, який міцно спав на порозі, і розривався між тим, щоб розсміятися з цього видовища, або ж не вірити, що інший чоловік може бути настільки дурним, щоб залишити себе вразливим, коли за ним стежить серійний вбивця.

Незалежно від того, чи був він серійним вбивцею, навряд чи це було важливо.

Він також раптом чітко усвідомив, що в його сумці лежить жертва, і що якщо Гаррі побачить її хоча б мигцем, то все буде скінчено.

Від цієї думки у нього по спині пробігли приємні мурашки. Хоча він не міг би сказати, що роздратований ц и м чоловіком менше. Він зробив обережний крок ближче, а потім делікатно принюхався, розгледівши під стазисним амулетом кілька контейнерів для їжі.

Він зірвав його, розглядаючи, аж поки його брови здивовано не зійшлися. Гаррі приготував йому вечерю.

Це пом'якшило його настрій, хоча, зважаючи на те, яким поганим був його настрій, для більшості людей це мало про що говорить. Але це врятувало Гаррі життя, бо через свербіж під шкірою від жаги крові він би випотрошив хлопця на місці, перш ніж вбити.

Незважаючи на те, що він знав, наскільки цінним був Гаррі.

Візлі все одно б помер. Він не був таким поблажливим, і бажання вбивати було дуже важко позбутися, коли воно з'явилося.

А втім. Він поправив хватку, подумав, чи не розбудити хлопця, але не був певен, що той не зробить чогось на кшталт Волдеморта, якщо йому доведеться вислуховувати його виправдання, і врешті-решт просто підхопив його. Гаррі одразу ж заворушився, коли його посадили на плечі, напружившись.

"Що-Том?" - пробурмотів він, перш ніж, здавалося, прийшов до тями, намагаючись звестися на ноги.

Було дуже важко втриматися від того, щоб знову не вибити його з колії і не поговорити з ним у його іншій іпостасі, менш стримано. Втім, він висадив Гаррі по той бік дверей, зачинивши їх, і не подав йому руки, коли той хитався, нестійко тримаючись на ногах.

Якщо чоловік наполягав на тому, щоб працювати допізна і недосипати, це не було його проблемою. Принаймні, я к щ о йому не платили за турботу.

"Ти зазвичай ховаєшся під моїми дверима?" - холодно запитав він.

Гаррі облизнув губи, озирнувся довкола з дещо розпачливим виглядом, який міг би бути смішним, аж поки не помітив у руці Тома свої контейнери для сумок.

"Я приготував тобі вечерю", - спробував інший. "Я маю на увазі. Я... я прийшла вибачитися. Але тебе не було вдома. І я лише х о т і в трохи почекати. Вибач."

"Про що саме ти шкодуєш?" - запитав він, штовхаючи контейнер назад у Гарріну руку. "Про те, **щ о** ти відштовхнув мене посеред поцілунку, про те, що ти втік, чи про те, що вирішив кричати на мене Волдемортом? Бо ти можеш забути, що я технічно підозрюваний, хоча я навряд чи міг

бути достатньо дорослим, щоб вбити своїх батьків, але з мого боку трохи складніше ігнорувати, коли я міг би потрапити за це до в'язниці".

Гаррі покрутив пальцями, втупившись у підлогу.

"Всіх. Чорт забирай, я запанікував, ясно? Я не очікував, що ти мене поцілуєш! А ти ж мій психіатр, і мені сподобалося, мені сподобалося... Я просто... я не можу зараз мати стосунків. По-перше, Волдеморт має звичку вбивати близьких мені людей - ти маєш знати, він вже погрожував вбити тебе одного разу - і половину часу в мене в голові паморочиться, і це несправедливо п о с т і й н о тиснути на тебе, тому що не схоже на те, що мої... е-е, проблеми чарівним чином зникнуть тільки тому, що ми зустрічаємося!"

Проти цього можна було б якимось чином заперечити, але це вимагало б розкриття його особи.

Том моргнув. Чого б він не очікував, це було не те, тим більше, що він буквально відчував щирість Гаррі, яка випромінювалася на нього. Він очікував якогось кволого протесту на кшталт "я не гей" чи ще чогось.

"Ну, принаймні ти не почав пояснення з "справа не в тобі, а в мені", - заявив

він. Гаррі пирхнув, провівши рукою по своєму і без того дикому волоссю.

"Вибачте. Я... не найкраще відреагував. Треба було поговорити, а не тікати. Я просто не знала, що робити."

"Зазвичай у таких випадках люди розмовляють зі своїм психіатром", - пробурмотів Том. Гаррі слабко посміхнувся.

"Так, я не думаю, що це було б гарною ідеєю, щоб згадувати про це в присутності Сметвіка. Він би розважився. І тоді мене, напевно, будуть постійно посилатися на нього, і, чорт забирай, навіть Волдеморт має більше в и т о н ч е н о с т і , ніж цей засранець".

"Волдеморт вбиває людей, незважаючи ні на що, - спробував Том, простягнувши руку, щоб підштовхнути Гаррі до себе, щоб він зустрівся з ним поглядом. "Це ж означає, що ти мусиш робити все, що можеш, доки можеш? Коли ти або вони можуть померти будь-якого дня?"

Гаррі прикусив губу.

"Можливо. Це не змінює того факту, що я зараз не зовсім... стабільний".

"Я чудово розумію твій психологічний стан, я ж твій психіатр", - відповів він, намагаючись, щоб у його словах не прозвучало нетерпіння. Гаррі підняв брови й подивився на нього в упор.

"Так. Але чи об'єктивно ти дивишся на це? Це не поганий підлітковий роман, я не збираюся раптом стати бадьорою, нормальною і щасливою, якщо ми поцілуємося, займемося сексом чи ще чимось. Це... так не працює".

"Гаррі, я знаю." Тепер трохи нетерпіння прослизнуло крізь нього. "Ти думаєш, я не міг подумати п р о все це раніше?

Гаррі по-овечому скривився.

Том опирався бажанню накинутися, використати свою перевагу - піти на короткочасне задоволення від отримання бажаного, а не на більшу насолоду від того, що Гаррі запропонував це добровільно.

"Я не розумію тебе, Томе, - пробурмотів Гаррі.

"Будеш", - пообіцяв він. "З часом. Повір мені. Мабуть, тобі вже час додому?" Гаррі

проковтнув, обличчя його трохи поникло, перш ніж він знову набув цілковитого

самовладання.

"Так. Вибачте. Вже пізно. Мені потрібно припинити втручатися в твої справи", - швидко сказав хлопець, відступаючи на крок назад. "Мені просто треба було пояснитись." Чоловік завагався біля дверей, і Том відчував, як голод розпирає його груди, чим довше він стоїть перед ним, так блаженно забуваючи про небезпеку, в якій він все ще перебуває. Він уявив, як розширяться зелені очі, якщо він зараз кинеться вперед, схопить Гаррі за горло і побачить, як аврор бореться за кисень, як рожеві губи розтуляються і розтискаються, задихаючись.

Він помітив, що погляд Гаррі прикутий до нього. Помітив, що горло іншого тремтить. "У нас... е... все гаразд?" - запитав інший.

"Усе гаразд", - заявив Том, відчуваючи, як під його пальцями росте хвиля. У ньому накопичилося занадто багато енергії, кипіла лють і насильство, а в крові все ще вирувала давня потреба.

"Добре", - зітхнув Гаррі. І, можливо, в очах іншого теж була ця потреба, розбита і відмінна від його власних, м'якша і сумніша, але, тим не менш, вона була там, виблискуючи серед зелені. Том зробив крок ближче, потім ще один. Гаррі заплющив очі, коли його пальці ніжно провели по щоці, ніби застиглі за мить до того, як затремтіти.

"Мені справді шкода, - прошепотів Том, майже до самих губ Гаррі, - що ти не відчуваєш готовності до стосунків зі мною. Гадаю, тобі потрібно щось, що змусить тебе почуватися добре, окрім вбивств Волдеморта". Він провів рукою по горлу Гаррі, коли той знову ковтнув і розплющив очі.

"Томе..." - почав він. Том посилив хватку, коли вона впала Гаррі на плече, з деякими труднощами оминувши яремну вену, і відчинив двері.

"Побачимося завтра", - сказав він набагато професійнішим тоном, залишивши Гаррі витріщатися на нього, з легким рум'янцем на щоках і потилиці.

"Так, точно. Я вже йду."
Він явно не хотів. Можливо, він не хотів повертатися до переслідуючої порожнечі власної квартири.

Навіть якщо Гаррі заперечував це, було ясно, що щось змінилося. Інший подивився на нього, знову ж таки, судячи з того, як він був ще більш закритим, ніби всі бар'єри, які були відкриті, знову зачинилися. Гаррі практично бачив біль від цього, безнадію і провину - цю ізоляцію знову.

Гаррі боявся самотності, можливо, тому, що ніколи не був самотнім, і тому боявся опинитися ізольованим, не маючи нікого, крім Волдеморта, до кого можна було б звернутися у власній голові. Ні на що більше не можна було покластися, окрім як на обвалення, яке не могло тривати довго.

Він міг практично розтирати пальцями Гарріні бар'єри та захисні механізми і спостерігати, як вони розсипаються на порох під невеликим тиском. Він був усередині, він заліз у серце і розум Гаррі всіма можливими способами, навіть якщо він ще не завершив своє вторгнення. Він був

там, і завжди буде набагато важче р о з х и т а т и т е , щ о вже в'їлося під шкіру.

Попри все, він відчував тріумфальне поколювання в роті. Він міг делікатно відбирати все, що залишилося, висмоктувати кістковий мозок, поки вони не спорожніють, і він зможе заповнити їх своїм власним.

Повністю належати. Володіти і плекати.

Гаррі облизнув губи, а тоді розвернувся і зник у кінці ґанку, не озираючись. Том повернувся до своєї жертви.

Він підозрював, що це скоро закінчиться.

Частина перша: 25

Візлі прокидався повільно, повіки тремтіли, наче виснажені вагою світу. Гаррі

не прокидався.

Гаррі виривався з холодної води, наче людина, що задихається від холодної води, або від жахливих кошмарів, які переслідували зеленоокого уві сні. Його тіло було натягнутою лінією напруги, по якій він міг провести пальцями, а губи - губами, спостерігаючи за тим, як здригається інший.

Його жертва зараз млява. Млява пляма ворухливих кінцівок і вен, кісток і м'язів - нічого надзвичайного. Він не хоче дряпатися під його кишками, встромляючи свою турботу, як ніж між ребрами, не хоче вдихати кожен найменший запах, кожен зсув і мерехтіння емоцій.

Але він все одно відчуває потяг під шкірою, навіть у цьому витісненні. Звивиста темрява, що скручується всередині нього, свербить і смикається під привітною посмішкою, поки не вирветься назовні, і він зможе бути самим собою, таким, яким і має бути. Істотою гніву і жахливої краси.

Він дивився на небесно-блакитні очі, зосереджені на ньому, такі не схожі на ті, які він хотів би бачити - надто бліді, не яскраві і недостатньо розбиті. Незадоволення защеміло в грудях. Можливо, воно відчувалося вже давно.

"Загадку?" - недовірливо запитав аврор, починаючи сідати - миттєво усвідомивши, що його зв'язали, і не рухаючись з місця. Помітивши, як розкинулися його руки й ноги. Це зайняло лише секунду, але, можливо, саме цей момент сподобався Тому найбільше.

Він бачив, як жах фільтрується в ньому, лють, цілковитий і безмежний страх, який неможливо було заперечити. Вони завжди були такі перелякані, коли прокидалися, хоча, можливо, він міг би захопитися тим, як щелепа Візлі стиснулася від невисловленого благання про пощаду, а зуби скреготіли від люті.

Він приємно посміхнувся.

"Ти Вольдеморт". Жах проявився зараз, такий солодкий жах. "Гаррі не знає."

"Хіба у них немає інтелектуальних тестів, які б дозволили тобі потрапити у відділ Авроров?" Він мав би бути стриманим, зазвичай він такий, але зараз... поспіх. Він знав, що цей чоловік близький до Гаррі, міг уявити в деталях

ефект, вишкрябувати шматочок за шматочком решту життя Гаррі, поки воно не належало виключно йому, щоб жодна руда голова чи бруднокровка не претендувала на те, що належало і завжди належатиме йому.

"Навіщо ти це робиш?"
Це безглузде запитання, яке Візлі не повинні ставити, але вони завжди його ставлять - хоча у цього підборіддя випнуте наперед, а пальці стиснуті в кайданах.

"...тому що я можу?" Це була найчесніша відповідь, яку він міг дати. "Тому що кожному потрібен творчий вихід для здорового і розсудливого розуму? Гаррі погоджується, що я досить талановитий художник. Він мені так і сказав".

"Ти хворий..." злісно почав Візлі.

"О ні, ні, ні..." Том муркотів. "Я абсолютно здоровий. Не хвилюйся. Не треба бути грубим." Він наспівував, відвернувшись від зразка, дозволяючи пальцям пробігтися по своєму обладнанню, поки він розмірковував.

Звичайно, йому не потрібно було викладати п е р е д жертвами різноманітні ножі та інші середньовічні знаряддя, і він навіть не користувався більшістю з них - але ефект страху, який вони створювали, справді був досить смачним.

Йому довелося б пообідати.
Гаррі, як правило, переставав їсти, коли засмучувався.

Він відчував, як Аврор б'ється і бореться позаду нього, чув, як шалено тріпоче його кроляче серце в грудях. Не те, щоб це принесло чоловікові якусь користь. Він був надто добре захищений. В і н нічого не міг вдіяти, і Том був певен, що цього разу їм не завадять.

Він знову повернувся, помітив бридкий піт на футболці своєї здобичі, невеликий живіт, народжений паперовою роботою і цукром у чаї. Обмірковував свої варіанти, все вже простерилізоване і підготовлене заздалегідь у проміжку між від'їздом Гаррі і його пробудженням.

Звісно, він міг би вибрати Грейнджер - вона завжди становила більшу загрозу своїм інтелектом, т а щ е й з і стертими спогадами, що розсипалися в її голові. Але це було набагато більше йому до вподоби, і Грейнджер була більш терпимою, ніж більшість.

"То яким метеликом я буду?" кисло запитав Візлі. У той час як реакції самі по собі були мистецтвом, які в останні моменти каталогізували те, чого вони не могли уникнути, а він міг, аврор починав псувати його кайф своїм голосом.

Він дозволив своїй посмішці лише розширитися.

"О, ви не будете удостоєні такої краси, містере Візлі".

Потім була кров, і крики, і єдине справжнє щастя і свобода, які він коли-небудь відчував.

Гаррі знав, що після розставання з Томом йому слід повернутися до своєї квартири, щоб відпочити, про що відчайдушно благало його тіло, але... ну, він не міг.

Між його ліжком і квартирою було багато відмінностей, і, за всіма ознаками, він мав би віддавати перевагу власному житлу.

Він не знає.

Його власна квартира здавалася надто холодною і стерильною, пародією на дім - у ній ніхто не жив, вона майже не використовувалася, а місяці минали, а справа Волан-де-Морта так і не була розкрита. Він майже не бував там, і все, що там було, - це робота.

Там, де раніше була вільна кімната, тепер павутина зображень і статей, точно така ж, як і в його кабінеті, щоб вдивлятися вночі в сцени кривавих убивств, бо якщо він заплющить очі, то зробить це знову в набагато інтимніший, менш усвідомлений спосіб.

У холодильнику є трохи несвіжого молока і наполовину використаний пакет вершкового масла. Пачка апельсинового соку, а в шафі - хліб. Кілька тістечок, які місіс Візлі прислала йому в посилці кілька місяців тому, з т и х п і р, я к він тільки почав зустрічатися з Томом. Залишки вечері, яку він приготував для Тома, - невеликий штрих активності на застиглому знімку.

Єдине, що він п'є в значних кількостях, - це пиво і віскі, і йому не подобається думати, що це говорить про те, ким він став.

Уся квартира є клінічною, чимось, що, можливо, колись давно було затишним, але згасло разом з ним, перетворившись на місце для сну, а іноді навіть і не для цього.

Для порівняння, будинок Тома був теплим і елегантним, з м'якими простирадлами і кухнею, яка завжди була повна апетитних на вигляд речей, і в якій панувала нещодавно використана, добре доглянута атмосфера. Все виблискувало і було чистим, і хоча він не сказав би, що будинок цього чоловіка був таким же бездоганним, як і сам психіатр, він підходить для Тома.

Там є ознаки життя, звучать багаті класичні симфонії на платівках, а під шафами немає пилу. Він ніколи не бачив спальні Тома, і від цієї думки в Гаррі щось стиснулося в грудях, але він уявив, що це буде менш жорстко, ніж його власні зім'яті простирадла.

Можливо, суть у тому, що його квартира була порожня, а у Тома був... ну, Том.
Чорт забирай, останніми днями було важко сказати, де він проводив більше часу - в офісі Ріддла чи в своєму власному.

Так чи інакше, *нікого* не здивує, що він повернувся до свого кабінету, а н а т о м і с т ь прослизнув у темне міністерство, набагато краще знайоме з вакансіями всіх, хто залишив його більш-менш, ніж працівники насправді мали б на це право.

Спочатку Скрімджор вигнав його, сказав, щоб він йшов додому, але коли стало більш ніж очевидно, що він просто тягне книги і нотатки до своєї квартири і продовжує працювати там, вони поступилися і вирішили, що він може просто залишатися в офісі, якщо він такий відчайдушний.

Він сів за стіл, потираючи сльозяться очі, відчуваючи, як фотографії навколо нього і його спогади розпливаються п е р е д о ч и м а . Він не знав, де зараз перебуває з Томом, і це не давало йому спокою, проклинаючи власну дурість, що він так вчинив.

Він намагався захистити іншого, але, схоже, Волдеморт був не єдиним, хто здатен завдати шкоди людям. Він уже глибоко усвідомлював власну здатність до руйнування.

Він знову розгорнув підручник з генетики. Він не думав про губи Тома, притиснуті до його губ, про тепло, що пробігло по його хребту, про дихання, що прискорено б'ється з пульсом, про п'янкий намір в очах психіатра, коли той нахилився ближче до нього... перш ніж швидко виставити його за двері.

Він смикнув себе за волосся. Том надто відволікав його. Він мав би зосередитися на Волдеморті, бо що швидше він спіймає вбивцю, то швидше все налагодиться.

Тим швидше він міг заснути.

Він застиг на сторінці, яку збирався перегорнути,

повертаючись назад. Гонти. Дуже давній рід, що занепав.

Він вирішив зосередитися на менш відомих чистокровних, оминаючи Блеків і Малфоїв, бо, хоча вони здебільшого були довгою лінією Слизеринців, він також був упевнений, що вони не будуть робити таку спадщину таємницею.

Очі його звузилися до сліду імен... Медея... багато інших... Марволо... Морфін... Меропа...

А потім вона обірвалася. Книга, старий чистокровний текст, здавалася спаленою і обвугленою. Вона мала б самооновлюватися, в ній легко було б знайти чистокровного Лорда Слизерина.

Якщо тільки... якщо тільки сам Волдеморт не був чистокровним. Його погляд знову задумливо перевівся на Мероуп Ґонт. Дата збігалася, хоча Волдеморт був би старший, ніж будь-хто з них очікував, якби це було так.

А потім знову згадав ці червоні очі, зміїний погляд і білу, як кістка, шкіру. Нелюдська. Він також пам'ятав, як йому було цікаво, чи це було справжнє обличчя Темного Чарівника, чи його машкара. Це міг бути хто завгодно. Напівкровний чоловік, який, як він був переконаний, якимось чином пов'язаний з родиною Ґаунтів...

Безумовно, настав час провести більш ретельне дослідження історії сім'ї та того, що сталося з Меропом Гонтом.

Він просто стояв, коли запаморочливе відчуття щастя і насильства пронизало його, чужорідне. Він міг би застогнати, впасти на землю, голова пішла обертом. Воно було нестримним, нестримним, і він ледь-ледь вчепився в нього - пішов би за ним, якби володів здібностями до Мистецтва Розуму. Лише вдихав і видихав, хапаючись за ніжку столу, намагаючись не втратити свідомість від переповнюючих відчуттів, залишатися в собі і не відчувати, як гаряча кров стікає по руках.

Він відчув, як його дихання стає рідшим, очі розширюються, порожні і засклені, втуплені в точку на стіні. Він хотів би зупинити себе від того, щоб не здригатися всім тілом. Він не спав, не був так легко втягнутий у вбивство, можливо, його навіть блокували, він не знав...

Навколо нього все кружляло, в очах миготіли образи. Руде волосся, червона шкіра в плямах і... о Боже... о Боже...

Він був радий, що вже сидів, коли втратив свідомість.

Звичайно, він знав, що місце злочину наближається, але... ніщо не могло підготувати Гаррі до цього в б у д ь - я к о м у в и п а д к у .

Ніяких негайних висновків не спадало на думку, лише знову навала емоцій, дике щастя, що вирувало в грудях і так дисонувало з жовчю в горлі.

Його розум був фрагментований, гудів білим шумом. Навіть Гонт зараз не мав значення. Він витріщився, обличчя розслаблене, а очі порожні.

Він познайомився з Роном на першому курсі, і відтоді вони стали найкращими друзями. Другий завжди був поруч, коли він був йому потрібен, по-своєму. Він був його першим другом, першим, хто дав йому відчути, що він, можливо, нормальний.

І це... це була його провина. Він чув, як люди говорили, що це не так, але це *було так.*
Він вдихнув, видихнув. Відчував, як навколо нього метушаться люди, фотографуючи місце злочину, похмурий провулок.

Він не міг думати про нього просто як про "жертву", не міг. Хоча він ніколи не міг відсторонитися від злочинів Волдеморта, як йому хотілося б, в останні місяці все це стало набагато більш особистим.

Іноді він думав, чи не піддатися йому, не здатися, не впасти до ніг цього виродка і не благати п р о милість, щоб більше нікого не вбивати. Він віддав би все, щоб зняти з с е б е цей тягар, щоб знову побачити порожні очі, які повернулися до звичного життя, а на губах з'явилася тепла усмішка, що тягнеться до вуст.

У грудях у нього застряг придушений звук.
Послання було досить чітким, навіть в умовах шоку. Він міцніше стиснув руки навколо себе, захищаючись, не в змозі більше прикидатися, що все гаразд.

Він тонув. Ледве помітно, коли він сидів на підлозі, весь професіоналізм був відкинутий і відкинутий. Можливо, він ніколи його не мав.

Ніщо в цьому не було нормальним. Абсолютно нічого!
Він повинен був змусити виродка заплатити за це. Він просто мусив. Зупини його. Він заплющив очі. Почув, як хтось кричав про забруднення місця злочину. Нічого з цього не мало сенсу в його вухах.

Він здригнувся і злякався, світ звучав так, ніби виринав з-під води, коли чиясь рука л я г л а й о м у н а плечі. Він розплющив очі. Моргнув. Подивився на неї. На кров на своїх руках, де він мимоволі спіймав себе.

"Гаррі? Тонкс занепокоєно подивилася на нього. У роті пересохло, слова не хотіли складатися в слова: "Заберіть його зі сцени, заради Бога!" - почув він крик свого колеги-аврора.

Він дивувався, яким він повинен виглядати для них, яким *слабким,* що навіть Скрімджор не протестує після всього цього. Від жалю його нудило. Він не міг відірвати погляду, навіть коли хтось схопив його за плечі, щоб відвести геть, підняв, витираючи руки ганчіркою для сміття.

Він чув, як Тонкс кричить на їхнього боса за те, що той взагалі привів його сюди. Почувався надто заціпенілим, щоб оцінити це. Не встигав переступати з ноги на ногу. Відчував, що потреба в аналізі, як і завжди, с и д и т ь у нього під підборіддям.

Тіло виглядало гнилим, вкритим чимось схожим на личинок, які повзали по ньому і по його спустошених грудях. Придивившись уважніше, він виявив, що це були зовсім не личинки. Це були гусениці. Сотні гусениць.

Ще не метелики.
Можливо, обрана жертва вигукнула причину.

Йому було цікаво, чи знає Волдеморт про його обман і чи карає його за це. Випустив тремтячий подих. Можливо, він мав би заплакати, відчути, як гарячі сльози розливаються по щоках і згорають, але не було нічого.

Він не був упевнений, що йому більше нічого дати.
Часом йому ставало легше, він пожвавлювався, мобілізовував усі свої резерви сили і переконував себе, що зможе притягнути Волдеморта до відповідальності. Ще одне вбивство мало б дати йому більше доказів, більше можливостей схибити, і тепер у нього був Ґонт - але...

Щоразу, коли він розбивався. Щось подібне трапиться, і воно траплялося. З усіма. Просто. Розбився. Безнадійна лють, яку йому не вистачало красномовства, щоб висловити, серце відчувало себе занадто слабким і занадто сирим водночас, щоб мати якийсь сенс.

Просто відчуття і враження.

"Гусениці. Ще не метелики. Він - зв'язок з такими речами. Він - моє минуле життя. Те, ким я є зараз. Нічия. Вольдеморт забрав його серце і поселив на його місці гусениць. Я рухаюся надто повільно. Не росту.
Застряг у розкладанні замість того, щоб стати тим, ким він хоче мене б а ч и т и".

"Гаррі..." - з ним був Кінгслі, він зауважив це мимохіть, голос був тихим і заспокійливим. "Ти не мусиш говорити. Усе гаразд."

Це було ненормально. Йому хотілося кричати на марну спробу заспокоїти. Він відірвався, ледве стримуючись, щоб знову не кинутися навтьоки від своєї проблеми. Біг і біг, ніби міг втекти від усього, що відбувалося, і ніколи не озиратися назад.

Натомість він зупинився,

здригнувшись. Сухорлявий.

Можливо, Герміона зненавиділа б його за
це. Він і сам себе за це ненавидів.

Він більше нічого не розумів.

Він не знав, скільки часу просидів у своєму кабінеті, розбираючи свої думки, налаштовуючись на фінальну битву. Він практично відчував на смак особистість Волдеморта. Чув, як скрипнули двері, не хотів мати справу зі сльозами Герміони. Проігнорував і Сметвіка, який висловлював свої співчуття і свою накрохмалену огидну версію жалю та співчуття.

Не промовив жодного слова. Дозволив своїй свідомості відволіктися від Рона, від Ґонтса та історії, яку він розшукував.

Все ще знав, що в ту ж секунду увійшов Том, очевидно, покликаний розібратися зі зламаним Аврором. Він гірко засміявся з цього, відключившись.

"Що зі мною не так?" - тихо запитав він.

"Перепрошую?"

"Що зі мною не так? Що в мені такого поганого, що я... викликаю в комусь таку жорстокість і ненависть?"

Він не відривав очей від своїх нотаток, закам'янів, коли рука ковзнула по його талії.

"Відвеземо тебе додому, - пробурмотів Том. Гаррі похитав головою, зібрав силу, по крихтах вклав її в меч і щит, випростався.

"Ні. Мені треба дещо зробити".

Може, він був зломлений. Може, це не мало значення. Може, це ніколи не мало значення ні для кого, крім нього самого. Йому потрібно було розшукати Мероуп Гонт, і останнім відомим місцем її перебування був Літл-Генглтон.

Час покінчити з цим.

Частина перша: 26

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Розділ 26:

Щойно Гаррі прибув до Літл-Генглтона, як зрозумів, що він уже близько.
Він не знав, що це було, але відчував це. Він був далеко за містом, і так близько до Різдва, чорт забирай, можливо, зараз навіть був ранок Святвечора, він не знав, все це було заплутано і нічого не означало... Повітря було холодним від холоду, і його ноги вмерзали в землю, коли він наближався до похмурого на вигляд селища.

Боже, навіть назва звучала так, ніби вона прирекла всіх його мешканців стати серійними вбивцями.

Він щільніше натягнув на себе пальто і шарф. Був вечір, але не нестерпно пізній, і він бачив вогні. Він попрямував до пабу - і до Повішеного? *Справді?*

Будь-яка дитина, що виросла тут, не мала жодного шансу не зіпсуватися. Він увійшов у вихорі холодного повітря за спиною, грюкнувши за собою дверима. Його одразу зустріли ворожі та кам'яні обличчя, якісь виснажені.

Він облизнув губи, на мить зупинившись у дверях.

Він дуже сподівався, що це не одне з тих сіл, де відмовляються розмовляти з чужинцями, і несміливо посміхнувся, перш ніж попрямувати до бару.

Він сів, замовив пиво, і врешті-решт, незважаючи на зацікавлені погляди, які все ще часто кидали в його бік, розмова знову розгорілася, оскільки він не робив нічого, що могло б привернути до нього особливу увагу.

Він якийсь час пив мовчки, а потім нахилився, щоб привернути увагу бармена, і витягнув значок. Їх мали всі аврори, бо рідкісні випадки, коли їхня робота приводила їх до маглівських сфер поліцейської діяльності.

На його власному значку було написано, що він є офіцером Скотланд-Ярду.

"Перепрошую, сер", - ввічливо почав він, сподіваючись, що чоловік просто співпрацюватиме з ним, бо інакше Гаррі не вистачило б терпіння, щоб належним чином розібратися в ситуації. Врешті-решт, він просто змусить чоловіка відповісти йому прямо. "Я тут з метою подальшого розслідування, просто стандартна процедура, немає про що турбуватися. Я вважаю, що в цьому районі живе сім'я Гонтів, можливо, ви могли б розповісти мені про них?"

Якусь мить чоловік просто дивився на нього абсолютно порожнім поглядом, трохи розгублений і більш підозрілий, ніж Гаррі було комфортно, перш ніж щось, здавалося, клацнуло в його виразі обличчя.

"Ця сім'я вже давно мертва, офіцере. Добре, що так, вони були купою психів. Дуже дивні. Мабуть, у них з головою не все гаразд."

"Що сталося?" запитав Гаррі, задоволений тим, що нарешті отримає відповіді, що зможе вчепитися в життя та історію Волдеморта, коли його власне життя вже було настільки

беззахисним перед убивцею.

"Це був справжній скандал", - сказав чоловік, тепер уже зі смаком. Було зрозуміло, що у них нечасто з'являлися незнайомці, з якими можна було б обговорити такі деталі. "Звичайно, чоловіки завжди були агресивними. Обидва потрапили до в'язниці за неприємності, які вони створювали в місті. Ніхто не сумував за ними, коли їх не стало".

"Там була дівчина, чи не так?" перебив Гаррі. "Меропа?

Чоловік подивився на нього скоса, а потім кивнув, примруживши на мить. Гаррі навіть не відчув чергового пориву холодного вітру в спину, коли двері відчинилися і знову зачинилися.

"Так, вірно", - сказав бармен. "Меропа Гонт. Дочка волоцюги, яка втекла з сином сквайра..."

Батько Волдеморта, це мав бути він, і в ту секунду Гаррі не міг навіть подумати про те, щоб вихопити деталі, з'ясувати, що сталося, спробувати визначити, що могло зробити когось настільки крутим, щоб убити більше п'ятдесяти людей протягом свого життя, він ледве міг дихати. Він відчував щось неспокійне у своєму нутрі, щось неправильне, що змушувало напругу пронизувати його спину.

Тоді він зрозумів, що це було. У пабі знову запанувала тиша, як і тоді, коли він увійшов. Він інстинктивно потягнувся до своєї палички, але інша рука схопила його за зап'ястя, вивертаючи назад, а довгі пальці обхопили його горло, тягнучи його голову назад, де він сидів.

"Загадка". Він одразу впізнав м'який, оксамитовий голос, який так часто заспокоював його, і схвильоване дихання, що пульсувало на його щоці, губи, які дражнили мочку його вуха. "Мого батька звали Том Редл".

Через секунду після цього все потемніло.

Звісно, для Тома було неважко кинути погляд униз, перехопити погляд на нотатки Гаррі і пробігтися по них, щоб побачити поточну лінію запиту.

Він був радий, що Гаррі так занурився в сум'яття власного горя, бо йому було соромно зізнатися, що у нього перехопило подих, коли він побачив ім'я Ґаунт.

Він... ніколи не усвідомлював, що Гаррі підібрався так близько. Що він був за кілька *годин від того, щоб* усе, над чим він працював, було розгадано хлопчиком, що його невдача гостро крутиться на язиці, а в грудях калатає кроляче серце.

Через секунду він заспокоївся з полегшенням. Тому що тепер у нього був час, перевага, і у нього було відчуття, що він точно знав, куди Гаррі піде. Тож він відпустив його, відчуваючи запаморочливе відчуття ейфорії, що наростало в його грудях.

Тепер... тепер вони могли по-справжньому бути разом. Тепер Гаррі міг бачити його по-справжньому, без брехні, зачарування і дотиків їхнього розуму, які були недостатніми і не приносили задоволення в порівнянні з нестерпною потребою споживати і володіти.

Він тихо увійшов до пабу, після того, як переслідував Гаррі, як тінь, у своєму чарівному прагненні дізнатися правду, і зачинив за собою двері. Він міг би здригнутися від задоволення в цю мить, дозволити йому викристалізуватися і увічнити її в своїй свідомості, міцно стиснувши пальці на зап'ясті Гаррі, відчуваючи, як його пульс починає вже прискорюватися на межі всього можливого.

Він схопив хлопчика за горло, щоб той не наробив дурниць, а ще тому, що йому подобалося, як

ці прекрасні губи розтулилися в беззвучному крику за повітрям. Він глибоко вдихнув, відчуваючи запах дощу у волоссі Гаррі та

солодкий, нудотний запах кривавого місця злочину, що все ще зберігається під чимось дерев'яним і теплим.

Усе в хлопчикові, навіть зараз, було теплим і живим. Він обожнював це, його очі затремтіли, заплющившись на секунду. Він практично відчував страх Гаррі, відчував, як у його плечах з'явився пружний клубок непокори перед боротьбою, яку він ніколи не мав честі дозволити собі, і той маленький ковток повітря, коли він дозволив своїм зубам впитися в шкіру Гаррі.

Гаррі хотів чогось справжнього, і в цю секунду він повністю оголив себе.
Потім він відправив оглушувач у своє нутро, тому що це вимагало чогось набагато інтимнішого, ніж брудний паб.

Хлопчик накульгував, тримаючи на руках мертвий вантаж, який він легко перекинув через плече, так схоже на те, як це було раніше. Селяни з жахом дивилися на нього, один з них почав рухатися, хоробро захищаючись.

Якби він мав час, то вбив би їх усіх, щоб ця мить назавжди залишилася тільки для них з Гаррі.

Натомість він забув про них і забрав свій приз.

Гаррі відчув, що уламок льоду пройшов прямо крізь його нутро, його розум пронизала вражаюча ясність. Це була та сама гострота, яка розбудила його від млявої непритомності.

Все жахливо стало на свої місця. Холодно.

Том був Вольдемортом.

Том був Волдемортом. Волдеморт і Том були однією

людиною. Йому було погано. Липнув.

Він не знав, де опинився, коли прокинувся, але це було точно не те місце, де він був раніше. Він відчував холодні пута, переплетені магією, навколо зап'ясть і щиколоток, які тримали його - о Боже.

Метелик.

Жовч підступила до горла, сильний страх настільки сильніший, ніж просто бути зв'язаним, що на мить він не міг думати через гудіння паніки, яка поглинула все раціональне мислення.

У кімнаті було темно, але він зміг вловити погляд на тіні, що стояла біля старого вікна. Кімната виглядала старою, нещодавно прибраною, а простирадла під ним не відповідали елегантності, якої вимагав Том, хоча й були зі старого, але багатого матеріалу.

Простирадла. Він був прив'язаний до ліжка.
Враховуючи, що Волан-де-Морт поцілував його, ця маленька грань абсолютно нічого не зробила для того, щоб він почувався краще.

Волдеморт був
Томом.
Том був
Вольдемортом.

Лють просочувалася повільно, протягом крізь щілини вікна.

Гаррі втримався від бажання ковтнути, подумки падаючи в темряву, коли ілюзія розбилася під його ногами.

Том Реддл розсипався на порох, і, смикнувши милицю, Гаррі відчув, що й він теж. Гаррі не міг відвести погляду від фігури, це було схоже на спостереження за автокатастрофою, і він залишався таким нерухомим, що мало не затремтів на місці. Волдеморт не повернувся до нього обличчям, його постава була розслабленою, але Гаррі миттєво зрозумів, що чоловік знає, що він не спить.

Знав усе.

Тепер їхній зв'язок не можна було приховати, він був розірваний і відкритий, аж поки кімната не залилася і не просочилася емоціями, що буяли між ними.

Він відчував гострий смак власництва, п'янку одержимість у своєму нутрі, і він не знав, чи належала вона Волдеморту, чи йому самому, на фотографіях, розкиданих по його кімнаті, і його життя було поглинуте ловлею і полюванням на людину, що стояла перед ним.

Під уламками насильства ховалося щось густе і котилося, більше схоже на задоволення, яке лоскотало його піднебіння, наче найбагатший темний шоколад. У роті нестерпно пересохло.

"Ти збираєшся мене вбити?" Незважаючи ні на що, Гаррі з гордістю міг сказати, що його голос був рівним. Якимось чином, як тільки він визнав, що це насправді відбувається, він майже відчув себе спокійніше. Як не дивно, він мав дякувати за це Тому. Його психіатр був тим, хто втягнув його в цю псевдо-практику.

Він просто не був настільки оптимістичним, щоб повірити, що цього разу його вкладуть у ліжко з таким милим виразом занепокоєння на обличчі Тома, який він так мило підробив.

Темний чарівник обернувся, і вираз його обличчя був настільки приголомшливо приємним, що частина Гаррі хотіла наполягти на тому, що це була помилка, якийсь збочений сеанс терапії, який ненавмисно зайшов занадто далеко.

Емоції говорили йому інше. Вони говорили йому про все. Про любов і ненависть, а найбільше про бажання, про відчайдушну потребу зрозуміти і змоделювати ідеального супутника життя, незважаючи на те, якою ціною він був раніше, незважаючи на те, що йому довелося розтрощити Гаррі Поттера під ногами, щоб отримати бажаний результат.

Він не відводив погляду, і Волдеморт ліниво підійшов до нього, зупинившись біля краю ліжка. Гаррі ледь не здригнувся, коли м'які пальці потягнулися до його обличчя, ніжно пестячи його.

У нього було відчуття, що інший не відповість. Проковтнув.

"Ти брехав мені. Весь цей час. Ти казав, що ти мій друг". Його голос тріснув, лише трохи, і Том подарував йому лагідну посмішку, яка розкололася жорстоко по краях.

"Я твій друг, Гаррі."

Гаррі аж голова пішла обертом від тієї цілковитої щирості, яку він відчував, коли дивився на метелика. Том-Волдеморт чесно подумав - звісно, він завжди знав, що Волдеморт має це збочене почуття, що рятує його, дає йому свободу і красу метелика, але коли він дивився в обличчя Тома Редла, воно просто нудотно скреготіло. "Ти так багато чого не знаєш, - продовжував чоловік, і в його очах з'явився запал, пристрасть і хвилювання, від яких у Гаррі стиснуло горло. "Так багато, що я не можу тобі розповісти..."

"Але ж набагато легше розмовляти з мерцем, чи не так?" Гаррі різко огризнувся, не переймаючись тим, що з р у й н у в а в ейфорійний настрій співрозмовника.

Інший дивився на нього, незворушно, вираз його обличчя знову став холодним, м'які пальці перетворилися на кігті, які провели по його щоці різку, пекучу лінію, що обпікала шкіру.

"Ти прийшов сюди, щоб дізнатися правду... про мене... і про нас, можливо, трохи теж", - пробурмотів Волдеморт, рухаючись, і його паличка малює, коли серце Гаррі зупинилося. "Я не заперечуватиму тобі. Більше не відмовлятиму. Я можу дати тобі все, якщо ти мені дозволиш. Я хотів би."

Паличка провела по його тілу, розірвавши сорочку на шматки з обох боків, оголивши плоть, і в кімнаті одразу стало прохолодніше.

"Якщо ти можеш віддати мені все", - майже прошепотів він. "Відпусти мене і поклади паличку. Ми... зможемо розібратися з цим разом. Ти і я. Томе... просто довірся мені, як я довіряв тобі. Я можу допомогти тобі..."

Він закричав в агонії, коли чиясь рука стиснула його лоб, і тоді він зрозумів, що Том ніколи так не торкався його голови. До щік - так, але до чола - ніколи. Не те, щоб у нього були якісь причини для цього, але...

Здавалося, що шрам від удару блискавки охоплений полум'ям, чого він ніколи раніше не відчував. Його спина вигнулася дугою до аркушів, він писав, відчайдушно намагаючись втекти.

Потім воно зникло, і він задихався, здіймаючи груди, а Волдеморт дивився на нього зверху вниз, заспокійливо погладжуючи пальцями його липку шкіру.

Їхні погляди зійшлися, і другий змахнув чарівною паличкою.
"Все починається... і, можливо, закінчується цим ліжком. Ласкаво просимо до Дому Загадок, мій метелику."

Примітки до розділу наприкінці

Я сховаюся.

Частина перша: 27

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі важко ковтнув, дихання перехопило десь у грудях, коли він витріщився на божевільного, що нависав над ним.

Все це здавалося таким сюрреалістичним, надто швидким і раптовим.

Він витратив *роки* свого життя на пошуки цієї людини, вистежуючи його, відчуваючи його емоції (але - ніколи - не так, як зараз) і залазячи один одному в голову, хоч і неохоче, що здавалося дивним мати обличчя Волан-де-Морта.

Справжнє обличчя, а не ці червоні очі та зміїні риси.

У голові паморочилося. Занадто багато, зрада все ще текла льодом у його венах, щоб зіткнутися з ж а р о м ненависті та багатьма іншими речами в його нутрі.

Будинок-загадка... - він не втримався і ще трохи напружився, але Том л и ш е посміхнувся, знову обійшовши ліжко з хижою повільністю мисливця, який чудово знає, що його здобич нікуди н е д і н е т ь с я.

Але він знав, що повинен тягнути час.

"Розумієте, моя мати, - почав Том оксамитовим тоном, наче він просто спокійно обговорював якусь тему на одному з їхніх сеансів. "Вона була досить слабкою жінкою, яка прожила жалюгідне життя. Тож, звісно, вона закохалася у вродливого *магла* Тома Редла, сина сквайра. Він був усім, чого вона хотіла в житті, і найбільше - втечею".

Гаррі не міг відірвати очей, відчував, як Томова чарівна паличка торкається його шкіри та шовкових простирадл у спосіб, який може здатися бездіяльним для випадкового спостерігача, але змушує кров свербіти від хвилювання та настороженості.

"Одного разу, коли він проїжджав повз особливо спекотного дня, вона вмовила його прийняти від неї с к л я н к у води... з любовним зіллям. Якийсь час вони були дуже щасливі разом, поки вона продовжувала його труїти... а потім моя *люба* мати виявила, що носить їхню дитину". Погляд Тома втупився прямо в нього. "Здавалося б, Гаррі, хіба не так, що батьки готові на все заради своєї дитини?"

Перед очима Гаррі промайнули образи давно минулих Хеллоуїнів, порожні очі і його мати, яка благала Волдеморта пощадити його... і як, чорт забирай, Том виглядає таким молодим, коли йому вже, мабуть, стільки років, якщо жителі села ледве пам'ятають Ґонтів... Його шлунок неспокійно здригнувся.

"Мій батько викинув мою матір на вулицю, як тільки дізнався, що вона відьма, - крижаним тоном сказав Том. "Але ж ти точно знаєш, як це, коли тебе називають потворою за те, що ти не можеш контролювати, чи не так?"

Ці слова боляче кольнули в грудях, і він не зміг стримати співчуття, яке змішалося з усім іншим безладом.

"Це не виправдовує вбивство понад п'ятдесяти людей", - сказав він тихим голосом. "Що тобі зробили мої батьки, Томе? Чи просто ми були щасливі, а ти був самотній? Я читав твої думки... - він ковтнув, усвідомлюючи, що робить дурницю, але не міг зупинитися, - і, чесно кажучи, я ніколи не відчував себе більш самотнім. У тебе *нікого* немає, і ти знищуєш усе, що має шанс наблизитися, щоб не завдати тобі болю. Ти мусиш контролювати це, розчавити і приперти все прекрасне до довбаної стіни, бо не можеш цього витримати".

Під кінець він майже викрикував ці слова в обличчя Волдеморту, а наступної секунди інший опинився над ним, обхопивши його за талію, з вишкіреними зубами.

"А як щодо тебе?" прошипів Том. "Егоїстична маленька дитина, яка не бачить подарунка, який я тобі даю. Я бачив, як ти день за днем приходиш до мого кабінету і дозволяєш іншим людям і своєму босові розтоптати тебе і розтерти на порох, коли все, що ти робиш, завжди недостатньо для них. У тебе є друзі, але вони не розуміють, чи не так? Вони завжди були цілісними. Люблячі сім'ї, люблячі домівки, а ти відчуваєш себе майже хворим, знаючи, що ніколи не матимеш цього. Тебе настільки сковує думка, що ти щось винен світові, бо тоді, можливо, тебе приймуть у нього, що ти залишиш людей, які використовуватимуть і знущатимуться над тобою, доки не залишиться нічого. Різниця між тобою і мною, *дорогенька*, в тому, що я завжди стояв за себе і карав людей, які мене образили, а ти виправдовуєш їх і сприймаєш їхню поведінку як ознаку власної потворності. Сьогодні ти запитав мене, що *ти* зробила не так, щоб я зациклився на тобі, так, ніби мої вчинки не є чимось іншим, окрім моїх власних бажань".

Гаррі витріщився, широко розплющивши очі, а погляд Тома, здавалося, горів, наливаючись червоною кров'ю. Гарне обличчя було спотворене дикою лютті і *божевіллям, якого* Гаррі ніколи раніше не бачив.

"Я беру те, що хочу, а ти питаєш дозволу..."

"О, так само, як твоя мати", - вихопилося в Гаррі. Том стиснув його горло, здавлюючи, і чорні крапки затанцювали перед очима, в голові закрутилася паморока і майже ейфорія, бо попри все він знав, що те, що він бачив зараз, було безсумнівно реальним. Весь професіоналізм розпадався, а інший роздягався перед його очима догола. "Збираєшся і в мене забрати те, що

хочеш? Ти мене д о б р я ч е п р и в ' я з а в до ліжка".

На мить запанувала кричуща тиша, а Том досить неприємно посміхнувся.

"Знаєш, я міг би", - тихо промовив він, і очі Гаррі ще більше розширилися, коли емоції почали атакувати його і без того перевантажений розум, видаючи тихий стогін.

Картинки їхнього поцілунку пролетіли в його голові, згорнувшись гарячим клубком у шлунку від п'янкого бажання в очах Тома і запаморочливого пориву, коли він не міг нормально дихати.

Це було схоже на впорскування афродизіаку, раптом він не міг не відчути, як гостро усвідомлює себе, як пальці Тома вогнем ковзають по його шкірі, а його стегна важко тиснуть на певні частини його анатомічної будови.

Він густо ковтнув.

Він відчував, як у грудях наростає потреба, в голові з'являються емоції, які не належать йому, але здаються такими, що належать йому, і він не може чітко *мислити*, його стегна трохи підкочуються від розчарованого дискомфорту, штани починають напружуватися.

"Це все хімікати в мозку, Гаррі, - усміхнувся Том. "Ти теж маєш бути обережним, коли показуєш комусь розподільний щит". Другий трохи нахилився, проводячи чарівною паличкою по його злегка напружених грудях. "Не рухайся, бо буде дуже боляче", - це було єдине попередження, перш ніж Том використав свою паличку, щоб розрізати шов на його штанах, і вони розлетілися на шматки так само, як і сорочка.

Гаррі застиг на місці, дезорієнтований, подумки імітуючи його губи на своїй шиї і вихоплюючи деталі будь-якої подібної зустрічі, яку він коли-небудь мав. Він не зміг стримати тоненького стогону, що застряг майже у горлі, очі витріщилися, стегна злегка вигнулися і... Том відсторонився, і відчуття припинилися, якщо не брати до уваги тривалого відлуння.

"Але, - підкреслив Том, - я не буду, і я думаю, що тебе турбує те, що ти знаєш, що я ніколи ні до чого тебе не примушував".

"Ти змусив мене вбити Крауча!" Гаррі намагався впорядкувати свої думки. Том підняв брови.

"Я створив цю ситуацію. Вибір був за тобою. Ти міг піти. Я й не думав.
контролюючи прокляття, що летять на тебе". Ріддл відпустив горло, і не зміг втриматися, щоб не закашлятися, задихаючись
повітря. "Я міг би помістити тебе в лікарню під мою особисту опіку в гамівній сорочці; я міг би підмішати любовне зілля в одну з численних страв чи напоїв, які ти приймав від мене. Але я цього не зробив."

"І ти хочеш, щоб я був вдячний за те, що ти не катував мене так сильно, як міг би?" Гаррі

скривився, але в глибині душі в нього йшла боротьба. Звісно, він знав, до чого веде Том.

він знав. Він знав по слідах тіл, які переслідував по всьому Лондону, що милосердя не було п р и т а м а н н е самозваному Лорду Волдеморту.

Інший, схоже, збирався знову його задушити.

Він заплющив очі, раптом відчувши себе виснаженим - майже подумав, що Том, якщо б він його порізав (а він, напевно, збирався це зробити, оскільки знімав з нього одяг), то це було б менш травматично, ніж просто поговорити з чоловіком.

Його очі знову розплющилися від різкого ляпаса по щоці, і він моргнув.

"Очі розплющені", - тільки й сказав Том, скрививши губи.

Так, у всіх жертв відкрилися очі. Йому, мабуть, подобалося спостерігати, як надія йде разом з життям. По його хребту пробіг дрож, який, здавалося, випив і поглинув Тома.

Було небагато речей, які Том ще не забрав у нього. Йому хотілося притиснути руки й коліна до грудей, щоб відчути хоч якусь подобу тепла й затишку, але на це не було жодного шансу, ч и н е т а к?

Він змочив губи, видихнув, ще раз розтоптав гул паніки.

"Ти так і не відповів на моє запитання, - тихо промовив він. "Чому ви вибрали мене і моїх батьків?"

"Твій батько був аврором у моїй справі, хоча тоді, коли починав, він ще не знав, що вона була моєю. Він підібрався надто близько, точніше, Лілі Еванс підібралася. Це був лише бізнес."

"Справи?" Голос Гаррі надломився, і обличчя Тома пом'якшало, а ніжні пальці знову провели по його шкірі.

"Це вже не бізнес, не хвилюйся. Ти змінився."

"Чому?" Це питання безперервно кружляло в його голові, повторювалося мільйон разів на вустах інших людей, коли вони дивилися на нього, коли намагалися врятувати його і різалися на ш м а т к и, або дивилися на нього зі звинуваченням після того, як він говорив їм, що Волдеморт вбив їхнього сина чи доньку, коханого, матір чи друга. Чому.

Чому він дозволив цьому статися? Чому Волдеморт це робив? Чому він досі його не спіймав? Що в ньому було такого поганого, що викликало в ньому такі жорстокі бажання?

Голова Тома нахилилася набік майже по-рептилійному, а його обличчя, можливо, і було м'яким, але в очах ніколи не було тепла. Він дивувався, чому не помічав цього раніше, думав, що, можливо, спроектував свої власні почуття та недоречну одержимість і захоплення турботою.

"Це таємниця на інший день", - пробурмотів Волдеморт, врешті-решт. "Як тільки я буду впевнений, що можу тобі довіряти. Досить сказати, що ти моя споріднена душа".

Гаррі ледь не задихнувся, мозок заїкався, широко розплющивши очі.

О Боже, чоловік помилявся більше, ніж думав, хоча й підозрював, що розірвавши фантазію, він просто зруйнує себе. Він замислився, чи йому вже не байдуже, чи він просто хоче, щоб усе це закінчилося.

Погляд Тома пробігся по його обличчю, і його хватка злегка посилилася.
"Я допомагаю тобі, - знову сказав він. "Думаю, ти це зрозумієш, якщо відкинеш свою непотрібну моральну метушню. Я розумію, що ти поводишся так, ніби це однобоко, але, думаю, ми обидва знаємо, що це вже давно перестало бути так".

Гаррі палко хотів заперечити це, заперечити, що в цьому було щось взаємне, але слова пересохли в роті під поглядом Тома.

Він згадав власні думки, згадав свою порожню квартиру і шматочки свого життя та стосунків, що поглиналися один за одним. Він пам'ятав, як Герміона хвилювалася, що він заглибився у цю справу, і пам'ятав власну нездатність зупинитися.

Посмішка Ріддла розширилася.
"Саме так. Просто припини боротися з цим. Ми пов'язані, ти і я, і завжди будемо пов'язані".

Уперше відтоді, як усе це почалося, Гаррі дозволив усмішці перетнути свої губи, і то не надто приємній, отримавши певне задоволення від того, як швидко Волдеморт відступив.

"Що?" - загарчав чоловік.

"Це кумедно, - майже тихо сказав Гаррі. "Ти витратив стільки часу і зусиль, щоб переконатися, що я так само заплутався, як і ти. У мене вже багато років не було постійної дівчини, моє соціальне життя складається з роздивляння фотографій твоїх вбивств і спроб подумати, хто буде наступним, ніби я можу це зупинити. Ти увійшов у мою голову і переставив меблі так, ніби це був твій власний дім... - він **пильно** подивився на Тома, а коли той наважився виглядати самовдоволеним, облизнув губи. "Знаю, я вже казав при вас, що Волдеморт дбає про мене лише з огляду на свої власні бажання, і це лише доводить це.

"Про що ти говориш?" "Про

мою квартиру", - відповів

Гаррі.

"А що з того?" - вигукнув другий, виглядаючи трохи роздратованим. Гаррі підозрював, що очікував цього.
зіграти зовсім по-іншому. Звичайно, він мав усі ці ідеї та очікування, він був поставлений на п'єдестал, а не реальною людиною. Фантастичний Гаррі Поттер, і, можливо, фантастичні стосунки. Це було майже нормально, якби не притаманне насильство.

"У нього є копія моїх нотаток, а отже, він веде прямо сюди", - категорично заявив Гаррі. "Чи ти не думав, що, поглинувши моє життя, ти отримаєш кабінет у моїй квартирі?" Волдеморт повністю застиг, і Гаррі отримав від цього хворобливе відчуття задоволення, посмішка тріснула по краях трохи божевільною. "А я жодного разу не запрошував тебе до себе, бо стільки часу проводив у тебе на терапії, бо не м і г т е р п і т и проводити час у себе вдома".

Він бачив, як думки Тома мчать, проносячись вперед через пункти і повернення, про те, як легко можна змінити обличчя, що робить поточне розслідування марним для нової особистості, і як Герміона Грейнджер хвилюється, і, напевно, команда вже була тут за той час, п о к и вони розмовляли.

Чоловік різко втягнув повітря, і Гаррі почув тупіт кроків на сходах, посміхнувшись ширше. Усмішка зникла, коли Том змахнув чарівною паличкою, і в його руці з'явився ніж.

Ілюзія зруйнована. Сторони не об'єднані. Розуміння, можливо, болісне розуміння, яке заперечувало н е п і д р о б н у ненависть, але недостатнє. Залишився осколок непокори, і перемога, яка закисала в роті і зовсім не відчувалася як тріумф.

"Дуже розумно, Гаррі", - зітхнув Том, відсахнувшись від нього, і за мить опинився позаду, так що Гаррі застряг ланцюгом між ним і дверима, вигнувши руки назад так, що йому здавалося, ніби його плечі ось-ось вивихнуться, а спина вигнута дугою. Інший поцілував його в щоку, притулившись губами до його вуха. "Але ти ж знаєш, що це ще не кінець. Це *ніколи не закінчиться,* і поки у тебе будуть питання, ти завжди будеш приходити до мене. Ти знаєш, що мої сеанси були єдиним часом, коли ти знаходив спокій, а мої вбивства були твоїм щастям. Зараз ти дезорієнтований, природно, злий, але це не змінює того, що я єдина людина, яка коли-небудь по-справжньому зрозуміє тебе і *полюбить* за все, а не тільки як герой "Золотого хлопчика". Зі мною ти можеш помилятися".

Двері грюкнули.
"Тож давайте дамо вам щось на згадку".

Вони обоє знали, як Волдеморт робить метеликів.

Гаррі закричав, коли ніж встромився йому прямо в живіт.

Примітки до розділу наприкінці

Ті з вас, хто знає "Ганнібала" та "Мовчання ягнят", можливо, мають туманне уявлення про те, що буде далі. Але так. Це було про те, як Гаррі дізнався, що Том - Волан-де-Морт... а що буде далі, вам доведеться просто почекати і побачити.

Цей розділ було дуже важко писати, у мене була тисяча різних ідей, і я все ще не зовсім впевнений, що середина вийшла такою, як я хотів, але мої правки нічого не дають, бо я не можу точно визначити, чого я хотів досягти в ньому. Сподіваюся, ви все одно змогли оцінити його. Якщо вам сподобалася ця історія, я б хотіла почути, що ви про неї думаєте!

Частина 2, ймовірно, почнеться приблизно в той час, коли на NBC знову почнеться "Ганнібал", оскільки я почав цю історію, щоб розібратися з моїми почуттями до цього серіалу :P Не хвилюйтеся, ніяких нових оповіщень не потрібно, я просто продовжу з цього. Але тим не менше. Сподіваюся, вам сподобалася перша частина "Серця метелика"! :D

Частина друга: 1

Підсумок розділу

Починається частина 2.

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Частина 2

Коли Гаррі вперше побачив Руфуса Скрімгера, подалі від різкого запаху дезінфікуючих засобів, у нього не було жодних докорів сумління щодо того, щоб грюкнути дверима перед його обличчям.

Минуло два роки відтоді, як він усамітнився в маленькому котеджі на узбережжі, відтоді, як Волдеморта с п і й м а л и , і кожна газета майже місяць н е с х о д и л а з перших шпальт з чорно-білою посмішкою цього виродка. Два роки відтоді, як він прокинувся на лікарняному ліжку, і всі кинулися дарувати йому квіти, вітати, казати, що він герой і як йому пощастило, що він залишився живий.

Він не відчував себе щасливим. Або живим.
Йому здавалося, що лікарі в Сент-Мунго припустилися якоїсь життєво важливої помилки, коли запустили його знову, забувши увімкнути все, окрім найнеобхідніших функцій виживання.

Він точно не відчував себе героєм.

Він знав, що це не так, але йому не повірять, і він ще більше відчував себе шахраєм через криваві видіння, які все ще з любов'ю малювалися в його голові. З листівками, які він отримував на день народження, на Різдво, і, насамперед, з тими, що залишилися на тумбочці біля ліжка, коли він моргав, повертаючись до болю і потемніння в очах.

Товста, дорога листівка, на кшталт тих, що використовують на весіллях, - елегантний каліграфічний почерк, який він не міг не впізнати, хоча бачив його не так багато разів.

Любий Гаррі, ласкаво просимо назад у світ живих. Ти знаєш, де мене знайти, якщо матимеш запитання, а ми обоє знаємо, що вони в тебе є. Я з нетерпінням чекаю зустрічі з тобою в майбутньому. З любов'ю, і з Новим роком - ПМР.

Він не відповів. Не надіслав і записки на подарунок, який отримав на день народження. Ненавидів, що той чоловік міг переслідувати його прямо з Чарівного світу і через усю країну. Іноді він замислювався, хто з них насправді страждає у в'язниці.

Він назавжди залишив Чарівний світ позаду, не міг більше перебувати в ньому ні секунди, з усіма спекуляціями, вимогами, постійним перешіптуванням на вустах у всіх, хто його бачив.

Було занадто багато питань, на які він не хотів відповідати.

Він сам потребував відповідей на багато запитань, але не наважувався їх

шукати. Він не думав, що в нього вистачить сил знову зустрітися з

Лордом Волдемортом.

Він присвятив себе одужанню, або якійсь ілюзії одужання. Зайнявся окупацією та довгими прогулянками на пляжі, живучи на статки родини Поттерів в ізоляції. Трохи малював. Займався благодійністю і, зрештою, викладав у місцевій маґлівській школі.

Герміона покірно приходила до тями майже кожні вихідні. Спершу вони пили забагато, але згодом вона вдавала, що зцілюється краще за нього, а час минав, і віскі лишалося тільки на його губах, і постійне усвідомлення того факту, що Рона з ними немає.

Можливо, було б легше, якби він міг забути, але він не міг, Том переконався в цьому.

Навіть якщо кожна секунда тієї ночі не закарбувалася в його пам'яті, товста шнурова шкіра

шраму, що пронизував його живіт, була постійним болем.

Медсестри сказали, що це було справді дивовижно - очевидно, лезу вдалося прослизнути точно між кожним внутрішнім органом, який він мав би зачепити, не завдавши жодному з них смертельної травми. Він знав, що це не диво, знав, що Волан-де-Морт так і планував, вклавши спогади між його кишечником і облаштувавши там домівку, як він завжди хотів.

Ця думка не заспокоїла його.
Знеболювальні таблетки теж не допомагали, але він все одно їх приймав, бо навіть після всього цього часу було нестерпно намагатися встати з ліжка без них. Ще на дюйм, і він не зміг би дожити до того моменту, як його доставили б до відділення швидкої допомоги.

Він все ще чув, як Скрімджер стукає у двері, і хотів би, щоб той просто пішов геть. Він покінчив з Міністерством і сказав собі, що покінчив і з Лордом Волдемортом.

Він почув зітхання, не втримався від обурення і притулився до дверей. Наступної секунди йому всунули газету. Його щелепа стиснулася. Після першого тижня він уникав дивитися на газети.

Скітер, сука, пробралася до його лікарняної палати, поки він був непритомний, і сфотографувала його таким жахливо маленьким і білим на тлі простирадл. Вони показували або це, або фотографії Тома. З суду, з попередніх. Він знав, що люди вже готові писати книги на цю тему.

Репортерів, які намагалися взяти у нього інтерв'ю, було більше, ніж

достатньо. Він не одразу подивився, але врешті-решт кинув погляд на

першу сторінку.

Наступної секунди після цього, зневажаючи себе, він підвівся і знову смикнув вхідні двері.

Том Ріддл ще ніколи в житті не відчував такої нудьги.

Він ненавидів своє життя тут, під невмілою опікою Сметвіка.

Він легко міг зрозуміти, чому його метелик ненавидить цього чоловіка. Він мав усю витонченість негідника, який мацає на дотик у переповненій вечірці. У нього був дуже липкий психіатричний дотик.

Боже, як він скучив за своїм офісом і свободою.
Але два роки, безумовно, дали йому багато часу на роздуми. Про багато речей, багато планів на своє необмежене майбутнє, про свою втечу і, мабуть, найбільше про Гаррі Поттера.

Він був упевнений, що цікавість хлопчика - зрештою, він відчував, як вона палає, навіть серед метушні інших речей і зростаючого відчуття, що їхній зв'язок приглушується - вже привела б його сюди.

Судовий процес затягнувся на деякий час, зважаючи на те, скільки його колишніх пацієнтів були готові поручитися за те, як він їх врятував, і, можливо, тому, що суспільство в цілому і любило згадувати про скандал, пов'язаний з тим, що такий відомий психіатр виявився серійним убивцею, і ненавиділо його з тієї ж самої причини. Він знав їхні таємниці, і вони знали це.

Якби докази не були беззаперечними, він міг би легко вийти сухим з води і визнати Гаррі божевільним.

Звісно, він дійшов висновку, що хоч його метелик і був вільним, він заслуговує на те, щоб бути

прикріпленим до коркової дошки, щоб навчитися поводитися і відчути, як це - бути позбавленим цієї свободи.

Наразі, однак, він дивився на газету з легкою посмішкою на обличчі і посміхався до переляканого охоронця навпроти нього.

Люди завжди прагнули справити враження....
Він кинув закривавлений знімок з місця злочину на підлогу.

Ложка м'яко дзенькнула об стінки чашки, коли він розмішував грудочку цукру. Можливо, просто шукав, чим би відволіктися. Його нудило.

Скрімджор зробив ковток власного чаю через стіл. "У вас
чудовий будинок", - зауважив його колишній
роботодавець.

Очі Гаррі звузилися.

"Не прикидайтеся, що ви тут для того, щоб просто поспілкуватися, або що ви з тих людей, які люблять робити компліменти інтер'єру. Насправді, я можу пропустити балаканину і сказати вам, що не буду цього робити".

У нього було жахливе відчуття, що він знає, навіщо цей чоловік прийшов; можливо, він знав про це ще т о д і , к о л и Скрімджор постукав у двері.

Була лише одна причина, чому хтось постукав у його двері, і він інстинктивно захисно скрутив руку на животі.

Це не залишилося непоміченим цими проникливими очима.

"Три людини вже мертві", - тихо промовив чоловік. "Не прикидайся, що тобі байдуже..." "Не

намагайся маніпулювати мною, щоб я відчув провину!" Гаррі огризнувся. "Я зробив

достатньо."

Губи Скрімджора потоншали.

"Ви маєте гарний досвід роботи з копіями, а також безпрецедентний доступ до справжніх речей і знання про них".

Гаррі потер очі, відчуваючи, що вже виснажений.
Він ненавидів те, що міг бачити маніпуляції - не міг не бачити маніпуляції після Ріддла - і все ж таки був втягнутий у них так чи інакше. Він знав, що не може при здоровому глузді дозволити людям вмирати.

"Просто подивіться на місце події. Порадься з нами, - прохрипів Скрімджер, перехилившись через стіл. "Якщо хтось намагається привернути увагу Редла..."

"-або мого."

"Перепрошую

?"

Гаррі витріщився на іншого, стиснувши щелепи.
"Я думаю, що в кримінальному світі добре відомо, що, ставши "Вбивцею-метеликом", як його називають газети, я приверну до себе увагу так само, як і Волан-де-Морт. Насправді, судячи з

досвіду, між нами двома, це призводить до того, що наслідувача вбивають і полюють на нього. Волдеморт не зовсім дотримується думки, що наслідування - це найдобріша форма лестощів. Він р а д ш е в в а ж а є його образливим... і все ж він не злиться".

"Саме так. Ви вже знаєте більше про цю справу", - сказав Скрімджор за мить. "Ти нам потрібен. Нам потрібна твоя допомога."

"І я зробив недостатньо?"

Чоловік витріщився на нього. Іноді він думав, що Том був жорстоко правий, коли казав, що Гаррі, незважаючи на те, що має здатність відмовлятися і боротися за себе, дозволяє людям використовувати себе занадто часто.

Цього разу все буде інакше. Буде!

"Я подивлюся на місце події. Це все. Не більше. Цього разу я не буду заглиблюватися.

Я не можу." Скрімджор кивнув.
"Просто подивись. Це все, що я прошу."

Чому Гаррі не міг змусити себе повірити в це?

Примітки до розділу наприкінці

A/H: Отже, я безнадійна в тому, щоб чекати на те, від чого я в захваті? Вибач, напевно. Це, а також ті з вас, хто слідкує за мною вже деякий час, знають, що я маю звичку повідомляти вам новини на свій день народження, незважаючи ні на що... тож, гадаю, що початок роботи над "Серцем метелика" раніше - це подарунок самому собі.
І не хвилюйтеся, все буде пояснено з часом, включаючи безпосередні наслідки останнього розділу більш детально ;) Будемо раді відгукам як подарунку на завтра :P

(вибачте, якщо це трохи лайно, я завалений роботою, але я хотів

дати щось) PS: фан-арт авторства amnrzh - http://25.media.tumblr.com/21eaed870acbce8135d877bd7415df7a/tumblr_mytzigZWoM1sh5l45o1_r1_1280.jpg

Частина друга: 2

Примітки до розділу

Ура, що можна уникнути сну та життєвих обов'язків...

Кава обпекла Гаррі краї рота.

Він працював у відділі аврорів, і це було до болю знайоме місце. Принаймні, через два роки він не був у своєму старому кабінеті.

Всі дивилися на нього. Витріщалися. Висловлювали співчуття та слова на честь його мужності, що він повернувся, коли від таких речей йому хотілося лише гарчати на них.

Принаймні, Рита Скітер його ще не знайшла.

Він заціпеніло перебирав у руці фотографії з місця злочину, занотовуючи свої висновки і знаючи, що цієї кількості інформації не обов'язково достатньо для того, щоб когось засудили. Щоб все не почалося знову.

Я відчував себе неправильно, перебуваючи тут, коли Рон був похований на глибині шести футів у землі, а не там, поруч з ним.

Було цілком очевидно, що вбивця намагався привернути його увагу, увагу Волдеморта або навіть обох. Вбивства були схожі на Волдемортові в тому, що вони повторювали схему його попередніх вбивств. Останніми жертвами були мати, батько і син.

Його нудило. Пити не міг, але все одно заштовхував у себе картонні стаканчики з кофеїном.

"Я не знаю, чого ви від мене очікуєте", - сказав він, запихаючи фотографії назад у папку і зачиняючи її, щоб не дивитися на них. Він протер окуляри, його пальці тремтіли, коли він потягнувся до пляшечки з пігулками, і сухо проковтнув ще одну. "Я записав свої думки, але сумніваюся, що щось із цього може суттєво допомогти".

Він швидко штовхнув блокнот Скрімджору, що сидів навпроти, і підвівся.

"Головне, що вам потрібно зробити, це з'ясувати, чому Волдеморт не злиться через вбивства. Я б сказав, що йому просто нудно сидіти під замком, але враховуючи його реакцію на Крауча і неохайність копії, а також той факт, що замість того, щоб прокладати свій власний шлях, використовуючи його модель вбивства, вони теж імітують його список жертв... виходячи з уявлення... - він заплющив очі, стиснувши горло, - про Поттерів, в якому я не виживаю. Я б сказав, що вони переглядають його послужний список і "виправляють" його, підчищають кінці, так би мовити, метафорично. Це розлютило б Редла, незалежно від того, наскільки він потребує розваг".

"Ти думаєш, що Волан-де-Морт має до цього якесь відношення? Що він організовує це чи щось таке?"

"Або щось таке", - пробурмотів Гаррі. "Я б запропонував поговорити з *ним у будь-якому випадку*". Він помітив, як Скрімджер дивиться на нього, і насупився. "Що?"

Його колишній бос зволожив губи.
"Справа в тому, що... ми вже вчора відправили когось на переговори з містером Ріддлом. Ми запропонували йому покращений погляд або багато з його відсутніх привілеїв в обмін на його допомогу в цій справі..."

"І?" Гаррі натиснув на кнопку, шлунок здригнувся.

"І він зацікавлений тільки в тому, щоб вести переговори про цю справу і все, що з нею пов'язано, з вами", - заявив Скрімджор.

Гаррі довго дивився на нього, перш ніж засміявся. Звук був різким і зляканим у його грудях, наче він давно забув, як має звучати справжній сміх, і тепер просто імітував спогад.

"Вчора. До чи після того, як ви зі мною порадилися? Скажи мені, - його очі гостро зблиснули, - ти справді привів мене сюди, щоб просто подивитися, чи щоб заручитися моїми симпатіями, щоб вкинути мене на шляху Ріддла як приманку? *Знову*?"

Як він міг щось робити, крім як сміятися, боячись, що почне плакати, якщо зупиниться. Навіть зараз він відчував себе таким безглуздо крихким. Обмотаний бинтами з власної рішучості та пляшечкою пігулок. Крихкий, але він все ще був тут. Він був би ідіотом, якби повернувся до психопата, який його порізав і взагалі зробив це з ним!

Скрімджер незручно посунувся, і Гаррі похитав головою. Очі чоловіка звузилися.

"Ви повинні розуміти, що це необхідно. Ми все перепробували. Єдиний спосіб його хоч трохи зацікавити - це побачити тебе. Домовитися з тобою. Ти не мусиш бути активним у цій справі, просто... поїдь і побачся з ним".

"Ось ти й з'ясував мотив і те, чому його не дратують його копії", - Гаррі стиснув губи, знову відвертаючись, і вигукнув. "Тепер тобі просто треба з'ясувати, як він це підлаштував".

"Пане Поттер, люди помирають, - тихо сказав Руфус.

"І це моя відповідальність, так?" Гаррі загарчав, стиснувши

кулаки. "Я лише вказую на те, що ти можеш допомогти це

зупинити.

"А потім з'явиться інший вбивця, і все почнеться знову. Люди гинуть і страждають незалежно від моїх зусиль. Можливо, я вже не намагаюся їх врятувати".

Скрімджор важко зітхнув.

"Очевидно, що я не можу і не буду змушувати тебе допомагати, Поттер. Просто подумайте

про це. Ти ж хороша людина." Чому ж тоді здавалося, що всесвіт вічно карає його за якийсь

великий злочин?

Через два тижні і ще одне тіло Гаррі стояв у вестибюлі психіатричної лікарні Сметвік.

Він ненавидів себе за те, що злякався, але не так сильно, як за те, що затягнувся з цим питанням,

замість того, щоб просто покінчити з ним. Його боягузтво коштувало йому життя. Його хоробрість, можливо, коштувала б йому самого життя, але в

Чесно кажучи, він не знав, що це було за життя, коли він не відчував, що може рухатися далі після того, що сталося. Можливо, він просто сподівався підштовхнути долю палицею і роздратувати її, щоб вона завдала йому останнього удару. Що завгодно мало б бути кращим, ніж заціпеніння в його теперішньому заціпенінні.

Можливо, він просто шукав якогось завершення. Щось, що змусило б рани зарубцюватися і почати гоїтися, яким би потворним це не виглядало спочатку.

Він намагався рухатися далі, справді намагався! Але... коли ти так довго переслідуєш когось, навіть без усього іншого, обірвані нитки одержимості залишають жахливу порожнечу. Він не знав, що робити з собою, коли здавалося, що його виростили для цієї єдиної мети. Запитання не допомагали. Нитки незавершених розмов затягувалися на його шиї, як зашморг ката, як шовкове павутиння давніх снів.

Якщо він хотів звільнитися від усього цього, він повинен був мати можливість відрізати їх, задовольнити цікавість або відпустити на волю невизначеності.

"А, пане Поттер!" Сміттвік випромінював на нього. "Як приємно, що ви мене побачили. Ви передумали щодо мого від'їзду?"

"Я до Ріддла, - різко перебив він.

Вираз обличчя чоловіка злегка змінився, рот закис, а потім знову прояснився. "Зрозуміло."

Так чи інакше, Гаррі опинився в кабінеті Сметвіка. Накрохмалене, надто затишне місце, зі стінами, обвішаними грамотами за досягнення. Сімейні фотографії дбайливо розставлені на столі так, щоб дивитися на гостя, а не на батька променистої дитини та дружину.

Він не був некласичним, але явно був розрахований на те, щоб справити враження і похвалитися чужими досягненнями.

"Як ти це зробив?" з цікавістю запитав його Сметвік. Чоловік щойно закінчив спроби переконати його співпрацювати у написанні книги про психологію Лорда Волан-де-Морта. Очевидно, це був би бестселер, зважаючи на нещодавні вбивства і сплеск інтересу до цієї теми у ЗМІ.

Гаррі подивився на нього порожнім поглядом.

"Як ви його спіймали?" - перефразував питання психіатр. Гаррі

скрутив руки на колінах, жорстко підвівся, розправивши плечі.

"Я дозволила йому вбити себе. Двічі. Я можу його побачити чи ні? Це термінова справа, інакше мене б тут не було."

Лікар повів його вниз, пильно стежачи за ним, але в м'які камери, де утримують найнебезпечніших божевільних у чарівній Британії. Гаррі чув, як вони улюлюкали й гукали його, поки він спускався. Йому сказали, що Реддл у самому кінці. Максимальна безпека. Зрештою, він був могутнім чарівником.

Навіть у клітці ніхто не хотів його дратувати.

"Тримайтеся осторонь і намагайтеся не провокувати його. Він убив санітара в червні минулого

року, коли вони підійшли до нього занадто близько". "О, повірте мені. Я не маю наміру робити

це знову". У всіх випадках близькості.

"Він багато говорить про тебе, знаєш. Малює тебе. Тримає твою фотографію біля ліжка. Це дуже романтично. Я завжди думала, що між вами щось є".

Гаррі розумів, що Сметвік просто наполягає на деталях, на якомусь соковитому підтвердженні гіпотези, але горло йому перехопило.

Навіть якби він хотів відповісти на це запитання, то не знав би, як. Він не мав жодного уявлення, що між ними було, але одного разу він спробував поцілувати інший рот, оскільки не міг викинути обличчя виродка зі своєї голови.

Тож він нічого не сказав і пішов наодинці вниз по останньому відрізку. Камери суворого режиму. Цього разу не було ні улюлюкання, ні котячих закликів - єдиним звуком було клацання його власних черевиків по підлозі.

Ув'язнені дивилися на нього з голодним *жахом.*

Гаррі завернув за останній поворот і завмер, знову побачивши Волдеморта. Том виглядав майже так само, як завжди - ті ж класично красиві риси обличчя, та ж врівноваженість. Дорогі костюми та мантії зникли, на зміну їм прийшов безформний тюремний одяг, що звисав зі струнної, блідої від нестачі сонячного світла фігури.

Його камера теж була майже порожня. Були книжки, різні речі. Стіна була завалена різними малюнками. Очевидно, Сметвік намагався підкупити виродка, щоб той заговорив з ним.

Гаррі відчув, що застиг у часі, наче вдихнув повітря, але не зміг його випустити. Якусь мить він молився, щоб Ріддл не піднімав очей. Щоб він так і сидів, згорбившись над прикрученим столом, зі своїми дитячими олівцями. Щоб Гаррі міг просто втекти, поки не стало надто пізно.

Сметвік явно хотів потішити Тома, але ніхто при здоровому глузді не дасть серійному вбивці нічого, що хоча б віддалено можна було б перетворити на зброю. Це була єдина причина, чому він не міг навіть посміхнутися, побачивши, як небезпечний вбивця малює крейдою.

"Привіт, Гаррі." Другий ще не підняв очей, але Гаррі вже майже *чув* усмішку в його голосі, додаткове муркотіння, яке пестило його почуття. Гаррі стиснув горло.

Вираз обличчя Тома був порожнім, коли він нарешті повернувся, а потім плавно підвівся і попрямував до скла, що розділяло їх. Його темні очі блищали. У цьому світлі здавалося, що ніщо не завадить вбивці простягнути руку і провести холодними пальцями по його щоці. Але, звичайно, було скло. Товсте, зачароване скло, крізь яке чоловік не мав жодного шансу переступити.

У Гаррі болів живіт, і йому свербіло потягнутися до пігулок. Натомість розправив плечі, відкидаючи слабкість.

"Я тут. Говоріть. Що ти знаєш про нинішні вбивства метеликів?" - вимагав він.

"Невже ми настільки втратили ввічливість, що ти навіть не вітаєшся зі мною після всього цього часу?" запитав Ріддл, піднявши брови. "Грубо."

Гаррі стиснув щелепу, підборіддя випнулося вгору. Він нагадав собі, що Том більше не має ніякої влади. Ні над ним, ні над будь-ким іншим. Цей покидьок сидів у клітці, чорт забирай! Якщо коли-небудь і був сценарій, в якому Гаррі мав перевагу, то це був саме він. Він міг піти будь-коли.

"Ну?"

"Я сказав, що буду вести переговори тільки з тобою, - пробурмотів Том. "Я ще не бачив жодних переговорів". Другий нахилив голову, оглядаючи його. "Ти виглядаєш втомленим. Як живіт?" Якщо на те пішло, то, незважаючи на тон, ці очі тільки яскравіше заблищали в різкому світлі.

Гаррі відчув, як закам'янів, незважаючи на всі свої зусилля.
Він думав, що підготувався до цього. Він думав, що двох років буде достатньо, але це було не так. Він зрозумів це миттєво. Він різко вдихнув, захисно склавши руки на грудях.

"Чого ти хочеш?" Він проігнорував питання. "Кімнату з видом? Доступ до фотографій з місця злочину? Прогулянку в саду?"

Том виглядав надто неквапливо, пив, дивлячись на нього, з явною насолодою.

"Бачу, ти ще не пройшла стадію заперечення. Я думав, що двох років буде достатньо, щ о б ти перестала тікати від нашого зв'язку. Ти не думав про те, що у тебе можуть виникнути п р о б л е м и із зобов'язаннями?" У словах Ріддла був майже дражливий відтінок, вони балансували на лезі ножа з небезпечною серйозністю.

Гаррі стиснув щелепу. Але він тримав себе в руках. Минуло два роки, все змінилося.

"А ти не думав, що ти надто захоплений, щоб стати сталкером?" - відповів він, швидко, різко. Автоматично. Волдеморт розсміявся.

"О, Гаррі", - притиснувся до скла інший чоловік. "Я сумував за тобою.

"Тому ти влаштував ці вбивства? Прогулянка по провулку пам'яті?"

Том підняв брову.
"Мені лестить, що ви настільки переконані у моїй всемогутності, що вважаєте, ніби мені вдалося втекти, щоб скоїти
і шокований тим, що ти віриш, ніби я потім прийду і знову зачинюся у в'язниці". Гаррі

насупився.

"То ти справді не маєш до цього ніякого відношення?" - запитав він.

На це запитання Ріддл лише посміхнувся, нічого не відповівши. Може, він просто г р а в с я , вдаючи, що знає, хоча насправді знав про і м і т а т о р а не більше, ніж решта. Гаррі відчув спокусу просто піти геть.

Але не менш можливо, що Волдеморт точно знав, що відбувається, і просто не хотів так легко відмовлятися від своїх важелів впливу.

"Чого ти хочеш?" - знову запитав він. "Викладай, або я піду. Я можу це зробити. Я не той, кого зачиняють, щоб він гнив до кінця життя".

"А ти хіба ні? Я, можливо, фізично ув'язнений за склом, але це залишає тебе у в'язниці, яку ти сам собі створив. Якби це було не так, тебе б тут не було. Ми пов'язані, ти і я". Усмішка Тома розширилася. "Але ти вже знаєш про цей факт".

Попри весь зовнішній спокій, Гаррі відчував, як емоції підштовхують і нахлинули на нього. І так було з тієї самої секунди, як Волдеморт обернувся, щоб подивитися на нього. Приглушені його власними квітучими навичками окультизму, але не заблоковані повністю.

Нав'язливі ідеї підступили до горла, лють вкусила, ображена ненависть обпекла, і щось підозріло близьке до захопленої забави закрутилося і огорнуло це, і його самого. Це сталося миттєво. Вируюче місиво, яке вхопило його там, де руки Ріддла не змогли.

Це було що завгодно, але тільки не дражливий спокій; саме тому той факт, що Том здавався таким спокійним і приємним, робив його майже до біса жахливим. Особливо тому, що інший чоловік повинен був усвідомлювати це зіставлення, хворобливу роз'єднаність.

"Не треба зі мною філософствувати", - пробурчав Гаррі. Він зробив крок назад, щоб піти, і відчув приплив сили, коли емоції замерехтіли навколо них. Він намагався не думати про те, що його власне сум'яття має бути так само помітним для Ріддла.

Ситуація була надто напруженою.

"**Ти".**

Гаррі знову повільно обернувся на ці слова. Він знову став нерухомим, хоча практикував нейтралітет, і тепер це проступило на його обличчі. Заціпеніння, яке Гаррі вдосконалював протягом останніх двох років.

Він не дозволив би, щоб хтось знову копався в його думках.

"Перепрошую?"

"Відпустка притупила твій розум, Гаррі. Я хочу тебе. Завжди хотіла. І ти це знаєш. Але якщо бути більш конкретним - гадаю, це можна назвати торгівлею інформацією. Я розповім авторам інформацію і допоможу їм з цими вбивствами... а ти відновиш свої терапевтичні сеанси зі мною. Щотижня, щонайменше."

Гаррі витріщився. У

порожнечу. "Що?"

"Ви мене чули."
Гаррі вже хитав головою, сміх виривався з його грудей, на межі істерики.

"Ні. Нізащо. Абсолютно ні. Бляха, ти не годен бути нічиїм психіатром, і, чорт забирай, якщо ти думаєш, що я дозволю тобі знову наблизитися до моєї голови, то ти точно заслужив своє місце в божевільні".

"Грубо", - пробурчав Том. "А щодо твоїх особистих питань, оскільки ми так і не закінчили розмову, то я домовляюся, що ти заходитимеш до мене в камеру, коли будеш мене відвідувати".

Гаррі все ще не припиняв безпорадно хихикати. Він, мабуть, звучав так, ніби це він був божевільним. А може, вони обидва були божевільними. Проте сміх урвався при згадці про його особисті питання. Його очі звузилися.

"Так, ні. Цього не буде. Вибери щось інше, або не отримаєш нічого".

"Що ж, тоді ми матимемо низку трупів по всьому Лондону, а ми обоє знаємо, що ти схильний до саморуйнівного почуття провини, - хмикнув Волдеморт. "Ти вже дозволив міністерству затягнути тебе назад до мене за твоє кровоточиве серце. Що поганого може статися, якщо ти впадеш ще нижче?"

"Якщо ти забув, то востаннє, коли я наблизився до тебе на відстань дотику, ти мене добряче

випотрошив!"

"О, я ніколи не зможу цього забути", - промурмотів Том, цього разу посміхнувшись дещо гостріше. "Ця прекрасна сцена сниться мені досить часто. Бачив би ти себе. Це був справжній витвір мистецтва, коли ти корчився від болю, такого гострого, що його можна було сплутати з насолодою".

Гаррі ковтнув.

"Хоча, - продовжував Волдеморт, - ти занадто драматизуєш. Це був лише невеликий поріз. Ми обоє знаємо, що я к б и я справді хотів тебе вбити, то міг би спливти кров'ю на ліжку мого батька. Стегнова артерія.
Без свідомості через тридцять секунд. Мертвий через три. Перерізав би тобі шию, і ти б теж помер. Міг би в с т р о м и т и н і ж у серце". Погляд Тома був суворим, невблаганним, незважаючи на його незмінно приємний тон. "Ти живий, бо я пощадив тебе. Але ти це вже знаєш. Це справді дуже захоплююче, як ти найбільше прагнеш уникнути неминучого. Хочеш спробувати наступне виправдання?"

Він був ідіотом, коли прийшов сюди. Тільки подумати, що Волдеморт мав шанс допомогти, а не просто насолоджувався тим, що знову скручував Гаррі у вузли. Тому було байдуже, що гинуть люди.

Знову ж таки, коли він тільки почав терапію, він нічого не сказав. Цього разу вони просто не змогли п р о й т и стадію, коли він дивився на іншого чоловіка в гіркому і кам'яному мовчанні. Том міг маніпулювати, але й Гаррі теж.

"Гаразд. Але спершу, перш ніж щось робити, ти даси мені щось взамін. Щоб довести, що ти не просто експлуатуєш мене, як зазвичай. Щось, що допоможе в розслідуванні. Наприклад, ім'я."

"Якби я назвав вам ім'я вбивці, ви б ніколи не повернулися", - сказав Ріддл.

"Час спливає. П'ять секунд, і все стане нікчемним, і у мене таке відчуття, що ви дбаєте про те, щоб я залишився, набагато більше, ніж я про те, щоб ви мені допомогли".

Волдеморт знову вивчав його, схиливши голову набік, перш ніж

усміхнутися. "Ти шукаєш не лише одну людину".

Гаррі майже вибіг звідти.

Частина друга: 3

Ти ж не можеш серйозно думати про те, щоб піти туди, чи не так?

Кроки Гаррі знову загуркотіли в коридорі, а в'язні з максимального рівня безпеки продовжували д и в и т и с я н а нього з якоюсь дивною тривогою і занепокоєнням.

Це божевілля! Він тебе вб'є!

Цього разу Том лежав на ліжку, безтурботно дивлячись у стелю своєї камери. Відкриті сторінки книги лежали на його животі, д о л і л и ц ь. Кроки Гаррі різко зупинилися перед склом.

Коли ви зрозумієте, що його дії не є вашою відповідальністю? Що ти маєш на увазі під "більше, ніж одна людина"? Той виродок може брехати.

Гаррі прочистив горло.

"Привіт, Гаррі", - сказав темний чарівник, звучачи аж надто весело. "Хіба це не б у д е звичайним привітанням? Здається, тобі не завадять льодяники від кашлю".

"Що ще ви знаєте?"

"О, не будь такою грубою. Де прелюдія, кохана? Ти ж знаєш, що так не буває."

Так, але він завжди міг сподіватися. Він намагався не червоніти від муркотіння в голосі Тома, але все одно відчував, як потилиця в нього трохи нагрівається. Проте він відмовлявся просто тремтіти й незграбно з а т и н а т и с я від таких речей; бо знав Волдеморта досить добре, щоби зрозуміти, що будь-яка видана слабкість буде безжалісно викрита.

Щойно він почав спотикатися на цьому псевдофлірті - або, чорт забирай, можливо, це був справжній флірт, зважаючи на те, що його уявлення про "перше побачення" було таким давнім, - тоді цей покидьок став би неможливим. Він би просто продовжував тиснути.

Гаррі не міг позбутися думки, що Том уже не знає, *як* зупинитися, навіть якби й хотів.

"Я так розумію, цього разу ти не збираєшся вдавати із себе професійного психіатра", - сказав він категорично. Волдеморт тихо хихикнув.

"Можливо. Але ми обидва знаємо, що ти ніколи не розмовляв зі мною як зі своїм психіатром. Це завжди було більше в неробочий час, чи не так?" Інший повернув голову, щоб подивитися на нього, хоча він не зрушив з місця на ліжку. "Я думав, ти хочеш чогось справжнього".

Гаррі пересмикнуло в горлі.
Він не міг повірити, що робить це. Знову. Це здавалося сюрреалістичним. Він прокручував цю розмову в голові незліченну кількість разів.

"Так. Так."

"Чи реальність рахується лише тоді, коли це те, що ти хочеш бачити?" Том підняв брови. "Я багато думав про те, що ти сказав, Гаррі. Про фантазії та проекції."

Гаррі кліпав очима, не знаючи, що й думати про настрій цього чоловіка. Такого він ще не бачив. Але, з іншого боку, раніше йому доводилося спілкуватися зі Спадкоємцем Слізеріна лише тоді, коли Том мав явну перевагу. Коли він не знав, що той інший - Волдеморт.

Це було за визначенням щось зовсім інше. Том був у клітці протягом двох років, за всі поблажки, дозволені йому Сметвіком. Він більше не був королем їхньої гри, він програвав. Або, принаймні, вони боролися на рівних, як би Гаррі не хотів визнати, що Том має над ним владу.

Але він це зробив. Минуло три дні з часу останнього візиту, і відтоді думки Гаррі майже не покидали цю камеру. Його руки стали твердими, замість того, щоб тремтіти навколо пігулок, а в голові постійно паморочилося, наче йому все ще не вистачало повітря. Серце забилося в грудях, як тільки він побачив виродка, і продовжувало битися, ніби намагаючись вирватися назовні.

Це не було романтично.

Але там, безумовно, було підвищене усвідомлення, забарвлене тим єдиним поцілунком, який вони розділили, і тим, як Том усе ще дивився на нього з таким ненажерливим голодом. Можливо, він просто ніколи не бачив нікого, хто б дивився на нього так, як Волдеморт - бачив усе, вчепився в усе, що спричинило зло, занадто переплетене, і при цьому чоловік все ще дивився на нього, як на найцікавішу істоту в усьому світі.

Гаррі зволожив губи, відганяючи цю думку.

"Так?" - його голос був ретельно невимушеним. "Який вердикт? Я впевнений, що ви були б першим, хто вказав би на те, що у вашій галузі люди з жорстокими мареннями та фантазіями можуть зірватися, коли марення р о з б и в а є т ь с я ". Він знав, що вже розглядав таку можливість на місці злочину. І Том вдарив його ножем.

коли все йшло не так, як він хотів.

"Я вирішив, що справжній Гаррі Поттер для мене набагато захопливіше видовище".

Гаррі різко видихнув, притулився до скла, замість того, щоб сісти на стілець, що стояв перед ним. "Я б сказав, що мені лестить, але від тебе цей комплімент звучить радше зловісно, ніж приємно".

Том хмикнув. В одну мить він знову підвівся і опинився біля скла *прямо перед Гаррі.* Гаррі відсахнувся на крок назад, злякавшись раптового руху. Волдеморт посміхнувся.

"Боже, і на мить ти майже переконав мене у своїй невимушеності, Гаррі. Я тебе лякаю?"

"Я думаю, що ви вже знаєте відповідь на це питання. До речі, я вважаю це терапією. Ти був на роботі відтоді, як я приїхав, тож ти винен мені відповіді".

Том уважно вивчав його, легка усмішка все ще кривила куточки його губ.

"Ти змінився. Питання в тому, на чому ти побудувала свій фундамент цього разу?" Чоловік майже наспівував ці слова, пропікаючи їх поглядом наскрізь. "Все ще така тендітна, мій метелику. Ти загорнулася в кокон".

Ця конкретна аналогія не заспокоїла його, зважаючи на всі обставини.

"А я-то думав, що ти більше не нав'язуєш мені свої марення".

"О, ні. У мене було два роки на самоаналіз. Я бачу нас так чітко, як ніколи раніше, і бачу, як я дивлюся з твоїх очей".

Гаррі незручно звівся на ноги, а Том гостро посміхнувся.

"Що ще ви знаєте про вбивства метеликів? Якщо це хоч трохи схоже на мої старі сесії, то я наважуся сказати, що зараз ми повинні говорити набагато більше про вас, ніж про мене. Чи я більше не маю права диктувати напрямок нашої розмови і те, чим ми будемо ділитися?" Він посміхнувся тонкою, глузливою посмішкою. Навіть якщо його здригання від склянки вже видало його впевненість у собі, як маску, якою вона була.

"А, то ти теж це бачиш, - пробурмотів Том. "Ти завжди найбільше ховався від самого себе, коли знав, що я маю рацію.

"Метелик". Метелик. Вбивства, - знову наполягав Гаррі.

"Це торгівля інформацією. Я дам вам щось таке ж цінне, як і ви мені. Поки що ви мені нічого не запропонували. Я просто читаю між рядків і беру. А ви, що не дивно, ні".

"Я цілком здатний вирахувати тебе", - дуже тихо відповів Гаррі.

"Так". Том не заперечував, на його подив, і їхні погляди зійшлися. "Але ти не хочеш. Ось чому

ти поводишся так легковажно з минулого разу. Ти визначився зі своїм підходом. Це вулиця з двостороннім рухом, Гаррі. Я дам тобі те, що ти даси мені, а халява закінчилася".

Чоловік ще якусь мить дивився на нього, а потім посміхнувся і повернувся до ліжка, взявши свою книгу.

Гаррі ледь не роззявив рота. Що це в біса було?

Ох.

"Смішно, коли ти намагаєшся грати на випередження і контролювати ситуацію", - легковажно зауважив він. Він випрямився, розправив плечі і знову наблизився до скла. "Ти даси мені те, що я хочу".

"Я?" Веселість зникла, і погляд Тома потемнів. "Тоді тримайся своєї частини угоди. Якщо, звісно, ти досі не знаєш, чого хочеш.

Гаррі закам'янів.

Річ у тім, що цього разу він справді знав, чого хоче від цього. Просто в голові крутилися застереження Герміони і всіх інших. Інстинкти не давали спокою. Отримати те, чого він хотів найбільше, було неможливо, а те, чого він хотів у другу чергу, вимагало довіри до серійного вбивці, що стояв перед ним. А це теж було майже неможливо.

Він на мить заплющив очі. Скинув фальшиву блискучу зовнішність, яку демонстрував. Виглядав набагато більш втомленим, напруженим. Зрештою, дні відлічувалися до нового вбивства.

Ріддл негайно відклав книгу, сів і приділив йому всю свою увагу.

Він був дурнем, коли навіть намагався робити все це так, як він робив це раніше. До того, як емоції постійно кружляли в повітрі між ними. До того, як він дізнався, що Том - Волан-де-Морт, і поводився так, ніби це були просто переговори з якимось злочинцем.

Все завжди було набагато складніше.

"Що ти хочеш почути? Минулого разу я вже віддав тобі все, що міг". "Не

все", - тихо сказав Том.

"Так. Якби ти мав усе, то вбив би мене. Ти женешся за речами, поки не отримаєш їх, - гірко засміявся Гаррі. "А тоді знищуєш їх, бо підпустив надто близько і **б о ї ш с я** їхнього осуду".

Ріддл насупився, його очі знову потемніли, і Гаррі принаймні отримав від цього мстиве задоволення. Це було втішним нагадуванням, бо так, вони обоє стали надто близько, задушливо близько, і тому Тому було дуже легко дістатися до нього. Але Гаррі тепер був у такому становищі, що міг відіграти назад. Він справді міг вивести Волдеморта на чисту воду, а той, у свою чергу, міг залізти йому в голову.

"Ти поводишся так, ніби ти якось краще впускаєш людей. Я атакую, коли вони це роблять. Ти будуєш фортецю, щоб захистити себе, тому що саме можливість нападу лякає тебе".

Боже, коли це розмова так швидко перейшла на цю тему? Усе рвонулося вперед так миттєво, наче його смикнули прямо туди, де вони зупинилися, незважаючи на два роки, що минули.

Тільки... ну, роки минули, але вони обоє якимось чином застрягли, незважаючи на розмитість часу і світу навколо них. Гаррі ковтнув.

"Гадаю, це не вважається підношенням?"

"Ні."

Гаррі ще деякий час насторожено спостерігав за Томом - Волдемортом - Томом. Він подумав, що можна було б просто перейти до
і отримати ім'я, якщо він дасть щось достатньо хороше. Але... ну, він також не дуже хотів розкривати свою душу.

"Що вважається цінним чи вартим більшого?" - запитав він.

"Чим більше для тебе значить розповісти мені про це, тим кращу підказку та інформацію я дам тобі натомість", - сказав Том, просто і терпляче, тепер, коли він отримував те, що хотів. Як завжди.

Гаррі замовк, повільно сів на стілець навпроти скла. Зловив себе на тому, що протирає окуляри, щоб не потрапити на очі Ріддлу.

Ну, принаймні, це не стосувалося того, чого Том не знав про нього. Це могло бути щось неймовірно очевидне... навіть якщо йому було нестерпно боляче визнати це вголос.

"Я мріяв про тебе. Раніше. Це навіть кумедно, - пробурмотів Гаррі, все ще не дивлячись на співрозмовника. "Може, якби ти припинив штовхати Волдеморта і бути таким одержимим своєю потребою зламати мене, чи перетворити, чи ще щось, що ти відчуваєш, що мусиш зробити, то з цього могло б щось вийти. Якби ти просто... пішов у підпілля. Хоча, гадаю, це не мало б для тебе ніякого сенсу. Прийняття себе таким, який ти є, а не в костюмі доброго психіатра".

У цьому сенсі, ну... хоча це не так сентиментально, Волдеморт був таким, як усі. Він хотів, щоб його приймали таким, яким він є, монстром-убивцею і все таке, розуміли. Гаррі не мав жодної ілюзії, що Редл хоче *подобатися,* але...

Він підняв очі й побачив, що Том застиг на місці, явно не очікуючи, що він вибере саме цей кут розмови, а не інші.

"Тобі слід було відпустити Рона тієї ночі, коли ти його вбив. Міг би взяти мене замість нього. Почувався досить вибачливим. Гадаю, я помилково сприйняв розшук за вбивство у твоєму виразі як загальний розшук".

Йому ставало погано, коли він думав про це зараз, знаючи, як близько Рон, мабуть, був до нього. Як він міг його врятувати, але не врятував. Просто вислизнув у ніч.

Том дивився на нього тим самим поглядом, і Гаррі склав руки.
"Твоя черга", - сказав він, тепер уже трохи жорсткіше. "Гадаю, я не отримаю назви для цього?"

Мовчанка затягнулася, і Гаррі знову не захотів тягнутися за знеболювальним, щось, шлунок почав боліти, а Волдеморт просто дивився на нього, більш-менш не кліпаючи очима. Гаррі боявся, що покидьок просто промовчить.

"Пожирачі смерті".

Скрегіт стільця був надто гучним, коли він підвівся.

Частина друга: 4

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі знову працював майже безперервно - і, чесно кажучи, це трохи пригнічувало, як швидко він повернувся до тих самих шаблонів.

Було так, ніби справу ніколи не призупиняли, ніби Волан-де-Морта так і не спіймали. Але він був спійманий, і в цьому була невелика втіха.

Тому що ці Пожирачі Смерті, з моторошною назвою назовні, були дитячою забавкою в порівнянні зі справжніми істотами.

Звісно, якщо Том не брехав крізь зуби щоразу, коли надавав інформацію по справі. Якщо так, то вони нікуди не просунуться.

Було б легко, якби він міг просто сказати, що це була група людей, натхненних справами Волан-де-Морта, висвітленням у ЗМІ людини, яка стоїть за всім цим, ажіотажем, хворобливою таємничістю і захопленням.

За винятком того, що більшість людей демонстрували таку тенденцію. Тож це не дуже звузило коло пошуку.

Зв'язок між Волдемортом і смертежерами був очевидним, однак, у притаманній цій темі заклопотаності. Втеча від смерті. Смертежери. Він починав думати, що Том має проблеми з власною смертністю.

Але це нічого не дало, окрім того, що ще більше пов'язало Тома з цією справою, а Гаррі вже був переконаний у цьому зв'язку. Тож, насправді, це нічого йому не дало. Аж поки він не дізнався більше про цю тему, ніж ім'я.

Можливо, це були люди, з якими Том мав безпосередній контакт, послідовники. А це означає, що він м а в б и десь з ними познайомитися. Вплинув на них.

Гаррі почав обережно розслідувати колишніх пацієнтів цього чоловіка.

Беллатриса Лестрейндж відвідувала досить багато сеансів, як і Драко Мелфой. Гаррі сказав би, що це був Драко, якби Драко був достатньо хоробрий. Він небагато знав про Лестрейндж.

Але насправді Том був настільки успішним психіатром, що було б легше визначити, на кого цей покидьок *не* вплинув, а на кого вплинув.

Принаймні, він міг виключити будь-кого з медичною освітою. Жодне з убивств не мало хірургічної точності Волдеморта.

Але він також не міг виключити, що принаймні деякі з них раніше не вбивали.

Йому потрібно було більше інформації. Що було... складно, саме по собі. Він пішов майже одразу після його останньої сповіді, а тепер... ну. Том уже знав, що Гаррі він подобався. Звісно, він уже знав. Виродок був психіатром, для нього це мало бути кричуще очевидно.

Досі.

Відчуття важкості, що витало в повітрі між ними, дуже відрізнялося від удаваного невігластва і таємниці, яку він ховав у грудях.

Коли він знову підійшов до все більш знайомого ряду камер, його шлунок стиснувся вузлом. Однак він зберіг спокійний вираз обличчя. Цього разу Том знову сидів за столом; не те, щоб у нього був великий вибір занять.

Стілець знову поставили перед склом.

"Справа вже не в метеликах".

Гаррі спочатку здивований, що Том порушує мовчанку, а ще більше - його коментарем. Він насупив брови. Він замислився, чи варто йому хвилюватися через те, що інший чоловік, здавалося б, був вільно запропонований.

Все, що робив Волан-де-Морт, мало свою ціну.

"Різні вбивці, звісно, ні", - сказав він за мить, відчуваючи, що намагається п і д т р и м а т и розмову, про яку не знав, що вона розпочалася. "Вони імітатори. Це данина вам, а не жертвам. І це добре. Ти, мабуть, міг би самотужки довести популяцію метеликів до вимирання".

Це був слабенький коментар. Занадто слабкий для Волдеморта, щоб навіть визнати його.

Він би взагалі відмахнувся від цього питання, якби не те, що Том рідко говорив, не подумавши. Власне, Гаррі зараз дивувався, чи він коли-небудь говорив щось так просто. А це означало, що все це мало до чогось призвести.

Принаймні Том не розпитував його про попередні романтичні зв'язки - це вже одне.

"Я не про них говорю".

І... ось воно. Гаррі завмер, не бажаючи змочити губи, бо в роті раптово пересохло з причини, яку він не міг зрозуміти.

"Для *тебе* це вже не про метеликів", - підтвердив він. Волдеморт хмикнув, розвертаючись на місці до нього обличчям. Здавалося, що цей покидьок здатен перетворити дешевий пластиковий стілець на трон - настільки магнетичною впевненістю він розкинувся на ньому. "Про що ж тоді йдеться?"

Сьогодні в повітрі було щось інше, можливо, забарвлене вчорашньою сповіддю. Це було схоже на електрику, на блискавку. Тріщала по шкірі, іскрилася в крові, обпікала його, як спалах Тома в очах.

Але Волдеморт завжди був таким. Іноді, особливо останнім часом, Гаррі не може позбутися думки, що Том Редл - не стільки людина, скільки сила природи, яка якимось чином ув'язнена в людській подобі.

"Зайдемо в камеру, і я тобі розповім", - пообіцяв Том.

"Я не такий дурний, - заперечив Гаррі. Повільна посмішка розплилася на губах співрозмовника, голова Волдеморта плавно нахилилася, і він підвівся, наблизившись до келиха.

"А ти ні?" - тихо запитав чоловік. Потім різко змінив тему. "Ти розумієш, що, на відміну від мене, у цій справі ти обмежений у часі? Жертв не так вже й багато. Рано чи п і з н о з а тобою прийдуть".

Гаррі обережно випустив повітря. Відчув, як він осідає на склі навпроти натиску Томиних пальців.

"Очевидно."

"Ти не хвилюєшся?" "Я

пережив тебе."

Том хихикнув на це зауваження, його багатий тенор пролунав у Гаррі аж до кісток.
"Дійсно, - майже *муркотів* темний чарівник. "Але мусиш визнати, що я трохи допоміг тобі в цьому подвигу. Ти коли-небудь замислювався над тим, скільки в тобі самого себе, а скільки клаптикової тканини, яку я зшив, щоб шматочки не розсипалися?"

Боже, який виродок. Очі Гаррі звузилися.

"Боїшся, що вони вкрадуть твою жертву? А якщо вони схоплять мене? Ми обидва знаємо, як сильно це тебе роздратує."

"О, я, без сумніву, знайду спосіб вирватися на волю і врятувати тебе", - сказав Том надто легковажно. Гаррі стиснув кулаки в боках, а в шлунку з'явилося дивне відчуття бурчання.

"Як мило з твого боку."
Він не міг не помічати емоцій, що пронизують їх, насичують повітря, їх неможливо ігнорувати. Лише згадавши про них, він може використати їх як меч і щит.

Невимовно, Том володів ними. Так само, як він володів усіма тінями, заправляючи ними очі, губи та кожну лінію своєї постави.

Гаррі вже зробив занадто багато поступок, щоб робити щось інше, окрім як боротися за своє серце.

"Хтось повинен тебе врятувати".

"Я можу врятувати себе сам, дякую", - вигукнув Гаррі. Брови Волдеморта

вигнулися дугою від цього коментаря. "Можеш. Але не врятуєшся. Подвійні

стандарти, Гаррі. Ти рятуєш усіх, окрім себе."

"Тоді як ви судите і засуджуєте всіх, крім себе, - сказав він. "Напевно *тому, що* вони - не ти."

"Значить, не заперечуєш?" Том замислився. "Це вже краще, ніж минулого разу. Принаймні, ти визнаєш, що цього разу міністерство тебе наебало".

Раптова вульгарність налякала Гаррі, і він на мить витріщився на божевільного. Лайка, здавалося, не пасувала до цих красномовних вуст.

"Так, ми обидва знаємо, що ти волієш бути тим, хто мене трахне".

Він відчув деяке мстиве задоволення, побачивши, як аура Тома спалахнула від коментаря, обпікаючи гарячим, а потім знову стала холодною.

"Так тупо", - дорікнув чоловік.

"Значить, не заперечуєш?" Гаррі злостиво закинув у відповідь. Волдеморт тонко посміхнувся, і в його очах з'явився якийсь дивний блиск.

"Хочеш, щоб я прийшов за тобою?"

"Перепрошую?"

"Якби вони тебе забрали. Ти б хотів, щоб я повернув те, що належить *мені*?" - це питання зірвалося з язика Тома, наче ласка коханця. Гаррі ледь не здригнувся від цього відчуття. Він не був упевнений, чи можна це якось вилікувати, коли щоразу це було схоже на ще більшу травму.

Він відчував себе тривожно вразливим під чужим

поглядом. "Я не твій".

Том з жалем подивився на нього. Той факт, що він, очевидно, навіть не відчував потреби словесно відповісти, тільки погіршував ситуацію, ще більше в'янучи. Гаррі зітхнув, потер очі.

Він почувався виснаженим від усвідомлення того, що все це було лише прикриттям, коли він неминуче запропонує Волдемортові ще одну таємницю, ще одну частинку себе, щоб отримати від нього відповіді на запитання у цій справі.

Не те, щоб він був нездатний провести власне розслідування без допомоги Тома.

Якщо вони "смертежери", то це явно не зі зла, - продовжував Гаррі. "Вони твої. Волдеморт - втеча від смерті. Гарна в тебе тематика. Я знав, що ти це запланував, від самого початку". Він це вже знав, але все одно сказав це, щоб подивитися на реакцію Тома.

"Як я міг спланувати це звідси? Вони ж перевіряють мою пошту". Це була цілком розумна відповідь, і вираз обличчя Волдеморта не змінився. Бездоганно невинний.

"Більшість людей сказали б те саме про те, що можна вбити когось на відстані, коли жертва перебуває в безпечній міністерській кімнаті". Від думки про Петунію, або й про всіх Дурслів - хоча зараз залишився тільки Дадлі - у шлунку з'явився гнилий холодок.

"І все ж ти все ще тут. Тож якщо це була моя махінація, то, очевидно, вона спрацювала, - сказав Волдеморт. "Але це не дуже допоможе тобі зловити вбивцю, чи не так? Ви вже знали, що я знаю про цю справу. Якби я цього не знав, ви б не були тут і не намагалися б так відчайдушно вивідати у мене секрети".

Гаррі ніколи не хотів душити когось більше.

Не те, щоб початковий жах від того, що я знову побачила Тома, зник, більше того, все інше, що стосувалося цього чоловіка, просочувалося назад, на поверхню. Брудний потік роздратування, затяжне павутиння прихильності. *Усе.*

А найгірше те, що він бачив, як Том усе це роздивляється. Насолоджуючись смаком Гарріного

сум'яття в роті. А від нього все ще чекали, що він дасть більше.

Він так сильно хотів піти, і в ту ж мить зрозумів, що не може.
Він все ще відсторонився від неминучого, і, мабуть, через це запропонував більше, ніж мав би.

Але в той же час, він повинен був відкривати себе лише заради таємниць, пов'язаних зі справою. Щоб почути про своїх батьків, про все, що було для нього найважливішим, все, що йому потрібно було зробити, - це зайти в цю камеру.

Звісно, Том міг би його вбити. Але спокуса затримувалася, гуділа і дратувала під шкірою, як непохитний свербіж. Він був більш ніж здатний захистити себе. Том навіть не міг використати магію в тій клітці.

Найнебезпечнішою зброєю Тома були його слова, і вони були спрямовані незалежно від того, був він всередині чи зовні. Все одно здавалося, що піддатися було б ідіотським кроком. Особливо, коли Ріддл так свідомо спостерігав за ним.

Але що, як це було пов'язано зі справою? Він не знав.
Герміона недвозначно сказала йому, що зробити ще один крок - це самогубство. Що це жахливо, що Міністерство все одно змушує його це робити, навіть не піддаючи себе фізичному ризику.

"Продовжуй", - м'яко закликав Том, повторюючи його думки. "Знання

- це сила". Гаррі проковтнув.

"Тримайся подалі від

моєї голови." "Занадто

пізно для цього."
Що ж, це була досить груба правда, якщо він коли-небудь чув таку. Якою б неприємною вона не була.

Але, порівняно з тим, що я розливав і говорив, просто зайти в камеру було так *легко.* Це, напевно, було небезпечно саме по собі. Томові було нелегко. Забавно, що всі рішення тут були повністю в руках Гаррі, так само, як і тоді, коли Том був його справжнім психіатром, але він все одно не відчував контролю над ситуацією.

Йому потрібно було щось, щоб повернути собі хоч якісь залишки влади. У цій розмові. Він не вважав себе покірною людиною, і те, що Том щоразу розбирає його на частини, дратувало його.

"Б'юся об заклад, ти б хотіла почути мою версію тієї ночі", - сказав Гаррі, роблячи паузу - навіть якщо йому не довелося чекати, поки погляд Тома повернеться до нього. Щоб привернути його увагу. Він не відходив, жодного разу, навіть на частку секунди. "Як це - стікати кров'ю у тебе на руках".

Том мимоволі різко вдихнув. Гаррі мало не посміхнувся.
Бінго.

Задоволення зникло, коли він зрозумів, що йому насправді доведеться говорити про це, щиро, а не просто дражнитися. Двосічний клинок, як і все, що було між ними.

Він зробив крок ближче до скла, так, щоб вони торкнулися одне одного, якби його не було. Не зводив очей з іншого чоловіка.

"Твій час настав", - сказав Том, і в куточках його обличчя з'явилася посмішка. Однак це н е зменшило раптового, відчайдушного бажання в очах серійного вбивці.

Біль, жахливий біль, що розривав його живіт.

"Усе як у тумані, - почав Гаррі. "Фрагменти. Я пам'ятаю, як кричав, пам'ятаю, як кричав, ніби звук виривався з моїх легенів, і я не міг нічого зробити, щоб зупинити його".

Лезо стирчало з нього, здавалося, що він витікає, розливається, а ніж крижаним лезом торкався гарячих потаємних місць між його органами. Темні і ніколи не повинні були бути відкритими і торкатися таким чином. Лід швидко розтікався, коли він втрачав кров.

"Думаю, я так само швидко перестала кричати. Стало тихо. Я не могла дихати. Все повітря було вибите з мене, і все, про що я міг думати, це як повернути його назад. Я був у шоці за лічені секунди". Він ковтнув - хотів опустити очі, але знав, що це все одно, що стояти перед тигром і оголити горло в ж е р т в у . "Я відчував, що розсипаюся. Розлітаюся н а ш м а т к и . Наче просто...

тану в руках".

Він побачив, як двері відчинилися, коли він прогнувся. Втратив чутливість у закляклих ногах. Побачив жахливі погляди, що к р у т и л и с я в очах його колег-авроpів.

"Ти тримав мене перед собою. Розкритою, як один з твоїх метеликів. Зовсім кульгавий. Пам'ятаю, я ненавиділа їхню жалість. Я бачив це на їхніх обличчях. Бачила, як їхня жертовність накопичувалася, як кров на підлозі. Все було холодним - крім тебе".

Він невиразно усвідомлював, що Том щось кричав до них. Губи, притиснуті до його вуха, руки, притиснуті до рани, і порожнечу, що залишилася після того, як ніж був витягнутий. Це був новий потік болю, який повністю вибивав його з колії. Він хотів би застогнати, але жоден звук не міг вирватися з його вуст, лише хапав ротом повітря.

Гаррі безрадісно посміхнувся.
"Я швидко згасав. Мені сказали, що ви почали лікувати мене так швидко, як тільки переконалися, що залишиться шрам. Я б буквально не доїхав до Сент-Мунгос, якби ти не використав свої хірургічні навички. Але я не пам'ятаю цієї частини. Я лише пам'ятаю, як втратив свідомість. Я був готовий померти. Ні на секунду не думав, що прокинуся в лікарні".

"Ти була прекрасна". Голос Тома був задиханий, відверто благоговійний. Зіниці повністю роздулися. Штани... натягнуті.

"Боже, ти кайфуєш від цього. Ти хворий на всю голову, ти це знаєш?" До

горла підкотилася нудота.

"Хочеш почути мою версію?" - посміхнувся темний чарівник, і очі його заблищали.

"Ні".

"Ти був таким жахливо крихким, Гаррі, - Том майже проспівав ці слова. "На шматки в моїх руках. Цілковито залежний від моєї допомоги". Раптом до нього повернулося відчуття оленя у світлі фар.

"Ти винен мені інформацію. Про справу", - швидко сказав він. "Щось хороше".

"Але ти був найсильнішим, якого я коли-небудь бачив", - продовжував Том, повністю ігноруючи його слова. Гаррі завмер. Він очікував крихкого, слабкого коментаря, бла-бла-бла, бідолашна жертва... але не цієї частини. "Це єдиний раз, коли я дійсно бачив, як ти *боровся* за виживання. Твоє тіло боролося з

все, що у тебе було. Кожен уривчастий подих - це крик твоєї волі до життя. Кожен удар твого серця - відмова здаватися. **Чудово.**"

"Я вже знаю, що ти відчуваєш під час вбивства. Ти змушуєш мене відчувати це досить часто". Його голос звучав хрипко.

"О, але це я захоплююся силою і красою смерті. Це я милуюся тобою. Ти робив те саме вперше - ще дитиною. Твоя мати була такою ж".

І на цьому Гаррі був безпорадно спійманий, застиг на приманці, затамувавши подих.

Том зробив жест на двері; повільний і плавний, ніби остерігаючись втратити момент.

Гаррі глянув на нього, зробив крок, щоб увійти до скляної клітки. Зупинився.

"Ти винен мені відповіді. У нас була угода. Дайте мені щось суттєве."

"Думай, Гаррі, - вилаявся Том, очі його палали. "Я дав тобі інструменти, щоб ти міг собі допомогти, пам'ятаєш? Для чого ці вбивства?"

"Вони виправляють твої помилки".

"Єдиною людиною, яку я не зміг убити, був ти. Вони імітують усі вбивства, - заперечив Волдеморт. "*Чому?* Просто данина поваги? Що ще вони зробили?"

Гаррі насупив брови.

"Вони привернули мою увагу. І твою. Я все ще думаю, що ви організували це, щоб змусити мене приїхати сюди; мені просто потрібно з'ясувати ваших спільників", - сказав він.

"Ти справді знаєш мене, щоб я пропонував своє мистецтво іншим людям? Це плагіат".

"Але ти не злишся. Мабуть, тому, що ви все це влаштували, щоб отримати вигоду", - роздратовано наполягав Гаррі. Це було те, на чому досі ґрунтувалося все його розслідування. Більше, ніж одна людина. Смертежери.

Це було очевидно, передбачувано - йому просто потрібні були їхні імена.

"Ти мислиш занадто очевидно, - пробурмотів Том. "Ти робиш припущення, бо знаєш кінцевий результат свого приходу сюди, не беручи до уваги, що не знаєш усіх фактів". Гаррі витріщився на співрозмовника. Він і гадки не мав, що Волдеморт намагався йому сказати.

"Просто скажи. Ти обіцяв відповіді, а не загадки."

Губи іншого здригнулися від цієї фрази, але ці очі говорили зовсім інше.

"Мій бідолашний метелик, ти справді відірваний від життя. Це не вшанування. Це не завершення того, що я не закінчив, щоб вшанувати мене. Це виклик.″

Очі Гаррі розширилися.

"Виклик. Мені чи тобі? Чи нам обом? Ти знаєш, хто за цим стоїть? Якщо вони кидають тобі виклик, чому б тобі просто не сказати мені про це?"

"Гаррі. Я вже казав тобі, чим усе це закінчиться. І це не я прийшов сюди, як би ти не думав про це", - прошипів Ріддл. Раптом Гаррі з жахом усвідомив, що емоції навколо них знову змінилися. Але цього разу Волдеморт не *намагався* показати їх Гаррі. Вони просто були там.

Він згадав.
"Ти казав, що колись вони прийдуть за мною".

"І все ж, незважаючи на те, що ти насміхався з мене з цього приводу, тобі не спало на думку, що я не захочу тобою ділитися?" О, Боже. Він був таким дурнем. "Якщо я буду в змозі маніпулювати тобою, звичайно, я буду це робити, - продовжував Том. "Але ти сам колись казав, що у Волдеморта не буває лише однієї мотивації для чогось. Це побічний продукт, не більше".

Гаррі відчув дивне бажання сміятися. Жахливий, істеричний сміх.

"Боже мій... ти намагаєшся врятувати мені життя".

Примітки до розділу наприкінці

http://8tracks.com/rustamandthewhitedemon/butterfly-heart

Частина друга: 5

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Якщо Пожирачі Смерті намагалися вбити його, єдиною причиною для Волдеморта втрутитися і допомогти - навіть у такий маніпулятивний спосіб - була спроба допомогти йому. Врятувати його.

І, на думку Гаррі, якщо він проводитиме свої дні тут, в умовах максимальної безпеки, то й м о в і р н і с т ь нападу на нього на вулиці буде набагато меншою.

Звичайно, це було більше власницьким, ніж альтруїстичним, але він все одно здивувався, що Том турбується про це.

Було кумедно, як він відчував, що знає цього чоловіка так добре, і все ж йому вдавалося щ о р а з у збивати його з пантелику, постійно дивуючи його.

Волдеморт так і залишився притиснутим до скла, втупивши в нього темні очі. Впиваючись кожною його реакцією, гудінням його безладних думок, поглинаючи їх, як делікатеси.

Він все ще не міг повірити, що Том намагається його врятувати, хоча знав, що це правда. Він припускав, що Волдеморт завжди намагався врятувати його, хоча в його власній уяві це було не зовсім так.

"Знаєш, було б набагато легше, якби ти сказав мені, хто кидає тобі виклик, - пробурмотів Гаррі. "Тоді я міг би просто уникнути їх, заарештувати їх".

"Не все так просто".

"Що, тому що тоді у мене більше не буде причин приходити сюди?" Гаррі звів брови. "Не прийдеш сюди і тоді, коли я помру".

"Це одна з причин. Є й інші."

"І все ж ти не відчуваєш бажання зловтішатися з цих інших причин?" - запитав він. Губи Тома трохи потоншали, але в його очах все ще був той дивний блиск.

"Ви ще не виконали іншу умову нашої угоди, яка б дозволила мені це зробити", - сказав чоловік. Гаррі насупився, його очі трохи розширилися.

Іншою умовою було зайти в клітку... але це було для того, щоб відповісти на його більш особисті питання. Не питання по справі. Він зволожив губи, збираючись загарчати щось люте.

Цей погляд Тома знову змусив його зупинитися.

Бо якщо цей випадок вимагав виконання обох умов їхньої угоди, то це означало щось дуже особисте для них обох. Що б тут не відбувалося, воно було тісно пов'язане з їхньою історією та ситуацією.

У роті у нього пересохло.

Але навіщо б це робили смертежери? Тому що Волдеморт нібито контролюватиме їх? Тому що сам Гаррі був причиною їхнього повстання проти свого лідера?

Він і гадки не мав.

Не було ніякого сенсу в тому, що Пожирачі Смерті, якщо вони дійсно були послідовниками цієї людини, кинули йому виклик і зрадили його. Вони розчарувалися?

Або ж вони просто намагалися вшанувати людину, а не кинути їй виклик, а Волдеморт лише ускладнював усе це набагато більше, ніж мало бути?

Його рот скривився, коли він зрозумів, наскільки ефективно Том знову заманив його в пастку. Звісно, покидьок дав йому інформацію, але не без того, щоб вимагати плату за кожне слово.

Він намагався побачити якийсь інший шлях навколо цього. Якесь подальше ухиляння.

Ріддл продовжував дивитися на нього, майже не кліпаючи - ця дивна посмішка кривила куточки його губ.

Гаррі відчув темне, гаряче напруження в шлунку.

Здригнувшись, вдихнув повітря.

Боже, він не міг повірити, що робить це.

"Відійдіть назад, до стіни", - уривчасто наказав він. "Охорона!" Через хвилину до нього підійшов один з охоронців.

"Пане Поттер?

"Я хочу зайти до камери. Можете відчинити мені двері, а потім зачинити їх за мною? Я постукаю, коли з а х о ч у . . . "

"- Боюся, що це неможливо".

"Зроби це можливим", - сказав Гаррі, і вираз його обличчя став жорсткішим.

Охоронець невпевнено глянув на скляну камеру. Том ліниво притулився до протилежної стіни, хоча в його виразі обличчя проглядався явний натяк на розвагу.

"Він небезпечний."

"Ти думаєш, я не знаю цього краще за всіх?" Гаррі насупився. "Я небезпечний. Я можу за себе постояти. Він мене не скривдить."

"...хіба він не вдарив тебе ножем?"

"Він мене не скривдить", - повторив Гаррі з надзвичайною впевненістю, якої насправді не відчував. Усмішка Тома не розширилася, але Гаррі відчував, як емоції чоловіка переповнюють його, пестячи його почуття.

Йому стало погано.

"Він може втекти."

"Це дуже важливо. Ви що, думаєте, я тут заради розваг? Як ви сказали, він вдарив мене ножем".

"Вам треба поговорити з цілителькою Сметвік. Мені шкода."

Фантастично, просто чудово. Він кинув на Тома погляд абсолютної ненависті.

"Як - це не моя проблема", - сказав Темний Чарівник занадто невинним тоном.

"Ну, це не моє!" Гаррі загарчав. "Підлабузнюйся до нього. Допоможи йому написати його кляту книгу."

"Або ти міг би", - знизав плечима Том.

"Так, але на відміну від тебе, я маю кращі справи", - відповів Гаррі. Очі Тома потемніли і звузилися. Гаррі посміхнувся, відмовляючись відчувати страх. Принаймні, відмовляючись показувати це.

Але за мить він все ж таки змочив губи, підійшовши ближче до скла, щоб його не так легко було підслухати. Він теж не міг повірити, що робить це. Ріддл зацікавлено нахилив голову,

перш ніж теж с т у п и в кілька плавних кроків уперед, знову притулившись до скла.

"Так?" - це було м'яко.

"Ти сказав, що хочеш мені допомогти. Врятувати моє життя. Тож вирішуй - ти працюєш зі мною чи ні?"

Том витріщився на нього. Повітря

потріскувало. Гаррі чекав.

Том Ріддл дуже насолоджувався своїм новим життям.

Звісно, світ виявився не таким, яким він очікував його побачити - зовсім не таким. Він не був правителем Чарівного світу, і Волдеморт не мав спадщини Темного Лорда.

Натомість він був... дрібним серійним вбивцею. Психіатром. Це було огидним марнуванням політики і влади, і всього того, що він колись сподівався знайти для свого майбутнього.

Він не розумів, як це сталося. Хоча він міг визнати, що самі вбивства були виконані елегантно, це був розчаровуючий погляд на те, що він вважав таким світлим майбутнім.

Вони забезпечили йому безсмертя, а він зруйнував його, граючи в опікуна над чужими проблемами? Звичайно, той, хто має справжню владу, не повинен був би проводити цілий день, вислуховуючи н и т т я інших людей.

Він думав, що зможе припинити це робити, коли покине Гоґвортс.

А потім була справа Гаррі Поттера.

З його досліджень за останній рік, хлопчик переміг його - двічі.

Було жахливо, що хлопчик все ще живий; невдачу одного разу можна було списати на несприятливі обставини, невдачу двічі, і він задавався питанням, чи не сталося чогось більшого.

(Якщо він взагалі міг назвати Поттера хлопчиком, коли технічно вони були одного віку, якщо не брати до уваги пом'якшувальні обставини).

Це було... цікаво, м'яко кажучи, і він не міг не задатися питанням, чому його друге "я" так одержиме цим Гаррі. Він це з'ясує. Він виправить, підкорить, а потім перевершить.

Він зробив би це правильно, а не опинився б за ґратами божевільні, як звичайний злочинець.

Але спочатку він теж міг трохи пограти.

Зрештою, Пожирачі Смерті все ще були там, і з усіма їхніми відчайдушними потребами у заспокоєнні, владі та лідері, ними було так легко керувати. Вівці, яких треба вести, а він - сурмач, який веде їх усіх до нового майбутнього.

Його майбутнє.

Він провів рік, пристосовуючись, навчаючись, зростаючи...

І він не зганьбив ім'я Лорда Волан-де-Морта.

Сметвік сидів по інший бік столу, спостерігаючи за Гаррі Поттером з клінічною цікавістю.

Хлопчик і дратував його, і містифікував його в рівній мірі. Навіть у дитинстві він був абсолютно несприйнятливий д о психіатричної допомоги.

Звичайно, він не міг навіть запропонувати свою допомогу, поки хлопчикові не виповнилося одинадцять.

Він виріс серед тих своїх родичів, яких Альбус Дамблдор сховав від чарівного світу.

На той час було зрозуміло, що шкоду певною мірою вже було завдано. Він був надзвичайно незалежною дитиною. Дуже недовірливою, по-своєму недовірливою - звісно, до будь-яких цілителів розуму, вразливою до теми "дивацтв" і непохитною в тому, що з ним усе гаразд.

Він сидів, такий маленький і тендітний на вигляд, по той бік столу.

Він був здивований, що хлопчик ще не перетворився на слиняве місиво - він не знав, як хтось на кшталт Гаррі Поттера виявився здатним протистояти такому сильному розуму, як у Тома Ріддла.

Він завжди захоплювався і заздрив психіатричним навичкам вбивці. Він був на крок попереду в цій галузі. Але в т о й ж е час, він завжди мріяв, щоб саме він став відомим психіатром. Той, чиїх послуг бажали б усі.

Навіть тепер, викритий як божевільний, Ріддл мав вплив на громадську думку. Тепер він був ганьбою для цієї галузі. Люди менше довіряли психіатрам, бо знали про Волдеморта.

І все ж, тепер Ріддл запропонував йому квиток до успіху в психіатрії. Він і Поттер мали одні з найзахопливіших умів і, здавалося б, зв'язків свого часу. І вони обидва були гарячими темами. Будь-яка книга, написана про них, негайно стала б бестселером.

Він був би дурнем, якби проґавив таку можливість, коли вона могла дати стільки світла, а ресурси були так близько під рукою.

"Ти хочеш зайти з ним до камери?"

"Так", - сказав Поттер.

Це було смішно. Справді смішно. І небезпечно, неймовірно ризиковано. Він не хотів нести відповідальність за те, що знову випустив на волю вбивцю-психопата.

"І навіщо мені взагалі на це погоджуватися?"

Гаррі змочив губи, прикусивши їх, дивлячись на нього з-під чубчика великими і широкими очима.

"Я думав, ти хочеш мені допомогти?"

"Я знаю, - сказав він за мить. "Але я не думаю, що подальший контакт з Томом Ріддлом піде на користь вашому здоров'ю".

"Ні, але це може піти на користь вашій книзі". Так само швидко невинний, розгублений вираз обличчя зник. "Побачивши, як ми з Вольдемортом взаємодіємо. Цього цілком достатньо, щоб зробити кілька... цікавих висновків".

Він дивився на хлопчика... ні, не на хлопчика. Він був хитрішим, ніж дозволяв людям думати. Раптом, лише на долю секунди, він побачив, як саме Гаррі Поттеру вдалося спіймати Лорда Волдеморта. Раптом він згадав усі давні побоювання громадськості щодо того, що Поттер є рупором Волдеморта.

І все ж, це була спокуслива угода. І це була дурна помилка хлопця, якщо він хотів ризикувати своїм життям. Це мало бути щось важливе, і тому... якби він зміг з'ясувати, що саме... ймовірно, пов'язане з нещодавніми вбивствами метеликів... що ж, він міг би заробити на цьому чималий куш.

"Не бачу причин, ні. Під певним наглядом."

Гаррі усміхнувся до нього.

Гаррі все ще хотів відмовитися. Він провів годину в офісі зі Сметвіком, був ввічливим і до п е в н о ї міри підлабузнювався до нього.

Боже, якщо він не ненавидів Редла за те, що той був Волан-де-Мортом, то міг би ненавидіти його за це. Звісно, саме Том давав йому поради, що казати і як грати Цілителя.

Все відбувалося так швидко. Він не був готовий до можливості фізичного контакту... він ледве був готовий навіть розмовляти з цим виродком!

Він густо ковтнув.

Волдеморт знову відступив у глибину камери, якось примудряючись виглядати цілком самовдоволеним, незважаючи на те, що стояв спиною до дверей і тримав руки над головою.

Гаррі розправив плечі. Увійшов. Двері за ним зачинилися.

Том обернувся.

Було очевидно, що Поттер був заклопотаний вбивствами, які він організував - або, принаймні, доручив виконати Пожирачам Смерті. Вони були недбалими, достатньо недбалими, щоб вивести його з себе, і достатньо, щоб н і х т о н е запідозрив його справжнього генія.

Поки що, принаймні.
Смертежери залишалися легкою здобиччю для маніпуляцій. Вони думали, що вшановують Волдеморта, віддають йому данину. Він знав краще, і він знав, що його друге "я" теж буде бачити краще.

Чи був Поттер таким, свідчило про його інтелект, але особисто він був налаштований скептично.

Але Гаррі, здавалося, мав певний... шарм. Хоча зараз він був розбитим чоловіком, тож, можливо, саме тому це було важко помітити.

Майже мертвий, але все ще шкутильгає. Зшитий знеболювальними та бравадою.

Він наполовину вважав, що єдиною причиною, чому він взагалі зв'язався з Поттером, було те, що він знав, що це погіршить його справжню мету, і що це було ознакою його сили - вбивати там, де його колега зазнав н е в д а ч і.

А може, йому було цікаво.

Золотий медальйон був важким на його шиї, коли він йшов у гості до якоїсь міс Лестрейндж.

Гаррі затамувавши подих, дивився на Тома, з жахом усвідомлюючи, що тепер їх не розділяє скло.

Він не взяв із собою чарівну паличку - не міг ризикувати, щоб Редл її дістав. Він ледь не відсахнувся, коли до нього одразу ж наблизився інший, з яскравими і майже благоговійними очима.

Майже. Якби благоговіння могло бути святотатством і непристойністю. Його плечі здригнулися. Потім Том опинився прямо перед ним, ніжно дихаючи йому в обличчя.

Охоронці неспокійно пересувалися - кожен стежив за кожним рухом, очікуючи кровопролиття.

Гаррі розправив плечі.

Том простягнув руку, пальці майже тремтіли. Гаррі ледь не заплющив очі, коли рука чоловіка погладила його по щоці.

Він зволожив губи.

"Ти обіцяв мені відповіді". Його голос був м'якшим, ніж мав би бути, і він прочистив горло. Зробив крок назад, тільки щоб притиснутися до скла. Його голова смикнулася, щоб відірватися від дотику Тома.

"Не треба", - пробурмотів темний чаклун, саме тоді, коли він збирався рушити з місця. Очі втупилися в нього.

Гаррі відчував, як його пульс калатає у вухах. Інша рука піднялася, і Том обхопив його обличчя долонями. Гаррі закляк на місці. Витріщився назад.

Його власна рука піднялася, застережливо стискаючи зап'ястя Ріддла. Він ковтнув.

"Не треба", - пробурмотів він у відповідь, тим же тоном.

"Відповідай, негайно". Очі чоловіка були важко примружені.

Було дивно перебувати в одній кімнаті з Волдемортом, раптом усвідомив він, не відчуваючи того п'янкого
магія навколо нього. Ця нездолання сила.

Емоції були, але в цій клітці магія була позбавлена. До честі

Ріддла, він взагалі міг здаватися заляканим.

А Гаррі дуже добре вмів битися з маглами. Це додало йому впевненості, і він зробив крок уперед, змусивши Тома відступити від передньої частини камери, доки той тримався за нього.

І він не думав, що Том має намір втратити фізичний контакт найближчим часом. Чоловік уже практично тремтів, мабуть, ще більше у світлі їхніх попередніх розмов.

Йому стало цікаво, скільки часу минуло відтоді, як Том когось обіймав. Два роки? Один?

Тиждень? Гаррі не був тут психіатром, але було очевидно, що Темний Чарівник

страшенно скучив за дотиками.

Йому було майже шкода цього виродка.

Повільно губи Ріддла розпливаються у ще одній посмішці, а руки опускаються вниз, на шию і нарешті зупиняються на його стегнах.

"Ти справді хочеш знати, хто кидає виклик?" "Очевидно", -

відповів Гаррі, відчуваючи свербіж шкіри від того, що вони

були так близько.

Том припав губами до його губ, потім до вуха.

"Тоді позбудьтеся наших

глядачів". Одна клята річ за

одною.

Примітки до розділу наприкінці

Так от, мені не дуже подобається ця глава. Я писав і переписував її, але вона ніяк не виходить. Я застрягну, якщо не опублікую її, і я хотів дати вам щось на Різдво (навіть якщо це трохи запізно і не дуже по-різдвяному), так що... так.

Частина друга: 6

"І як саме ти хочеш, щоб я це зробив?" Гаррі майже прошипів ці слова. "Нагляд - єдина причина, чому мені взагалі дозволено перебувати з тобою в одній камері - з чим я, чесно кажучи, згоден. Мені більше подобаються свідки".

Він не міг вирішити, чи це гірше, ніж гратися з Волдемортом і Томом, коли він все ще думав про них як про окремих людей.

Він думав, що так воно і є. Принаймні, раніше Том був ілюзією комфорту - чимось, за що можна було вхопитися, коли все інше здавалося плинним і втраченим для шторму.

Тепер... тепер не було за що триматися. Ця сволота вже давно відірвала всі його нормальні точки опори і п е р е т в о р и л а їх на зброю проти нього самого.

"Ти боїшся того, що станеться, якщо ти залишишся зі мною наодинці?" Ріддл муркотів. Руки на його талії трохи скрутилися, великий палець опустився нижче. Гаррі ще раз попереджувально стиснув зап'ястя чоловіка, т а к м і ц н о , що кістки ледь не заскрипіли.

"Ну, минулого разу ти вдарив мене

ножем". Очі Тома заблищали.

"Кажуть, що це секс психопатів". Гаррі ледь не задихнувся, коли Ріддл продовжив, одним швидким рухом обхопивши його руками і притиснувши до себе, а стегна притиснувши вперед. "Довгий, гострий предмет. Встромити його всередину і назовні, проникнути всередину. Задіяно багато рідини".

"Зазвичай використовується для надмірної компенсації або коли вбивця імпотентний", - перебив Гаррі. "Ти н а м а г а є ш с я мені щось сказати?

"Ну, ми обидва знаємо, що я не імпотент. Але я можу довести це для вашої кримінологічної експертизи, якщо це вас влаштує?"

"Не буде."

"А я-то думав, що ти мене любиш".

Враховуючи все, і приголомшливе відчуття того, що Волдеморт був так близько до нього після минулого разу, це було б досить складно без аудиторії. З аудиторією він просто почувався некомфортно. Незатишно і трохи паморочилося в голові.

Очі Сметвіка, без сумніву, загорілися від цього коментаря. Гаррі уявив собі цілу главу, присвячену романтичному напруженню або чомусь жахливому.

Навіть якщо все це не було брехнею і перекрученими коментарями, абсолютно незрозумілими без контексту, навіть якщо Сметвік мав рацію в усьому, що написав, а не просто перекрутив його, як це зробив Скітер, йому не подобалася ця думка.

Приватне життя і почуття повинні залишатися саме такими. Його щелепа стиснулася.

Ріддл знову продовжував, знову приклавши руку до щоки, і знову зосередивши погляд на собі.

"За останній рік я багато думав, яка з них була б прекраснішою, - пробурмотів Том. "Ти кричав від болю і боровся за життя, коли я встромив ніж у твій живіт". Гаррі різко втягнув повітря, коли рука Ріддла швидко, як гадюка, залізла йому під сорочку, погладжуючи рану.

Він почав робити крок назад, але рука на його щоці майже миттєво стиснула п о т и л и ц ю .

"Я не думаю, що це дуже приємна пропозиція в будь-якій формі. Може, ти хочеш, щоб я зробив це з тобою і подивився, чи це змінить твою думку з цього приводу?" Гаррі сплюнув. Тоді, може, Ріддл дізнається, наскільки цікавою була фізіотерапія.

Боже, чи збирався Том сказати йому щось суттєве? Хоча їхні слухачі все ще витріщалися, тож він припустив, що поки вони там, шансів немає.

Охорона, що за жарт. Волдеморт практично шматував його, а вони просто стояли і дивилися.

"Тоді інший варіант". Він отримав різку посмішку.

"Ти в'язень. Ти не можеш ставити експерименти", - вилаявся Гаррі.

"Тобі сподобається. Я про це подбаю." Пальці Тома міцно стиснули рану там, де раніше були легкими і пестливими, навіть коли Гаррі смикнув його за зап'ястя і скрутив його, щоб відірватися. Гаррі одразу ж закричав від болю, і Ріддл скористався нагодою, щоб вдарити його спиною об скло в передній частині камери. "Хіба ти не хочеш почути?"

"Ні".

"Цілитель Сметвік знає, чи не так?" Том озирнувся через плече, затиснув коліно між його ногами. Ще раз різко вдарив пальцями по його ранах, коли той сіпнувся.

Очі Смітюха були широко розплющені. Гаррі одразу зрозумів, що ніколи не бачив Редла таким - очі палали бажанням і рішучістю, кожен сантиметр його чималої сили волі на повну, безжалісну силу. І дещо жахлива посмішка на його вустах.

Сметвік знав Волан-де-Морта, коли той був замкнений у клітці, як лабораторний щур чи тигр у зоопарку. Більш-менш безсилий і без жодних важелів впливу, окрім шматочків власного розуму та ідентичності. Гаррі знав його у повній владі, з Лондоном у якості його двору.

"Відчепися від нього", - наказав Цілитель. "Ти ж знаєш, що не хочеш йому зашкодити.

Гаррі припускав, що принаймні цей виродок захищав його. Навіть якщо він помилявся. Чорт забирай, він помилявся настільки, що не міг повірити, що обмінявся з Волдемортом недовірливим поглядом з цього приводу.

З усього, що відбувалося, Гаррі завжди був упевнений у тому, що Ріддл завжди хотітиме завдати йому болю. Чи діяв чоловік, керуючись цим садистським бажанням, і чи було це убивчим способом, чи радше просто цікавився реакцією Гаррі, - ось звідки походила ця варіативність. І чи щось інше переважило бажання болю.

Але садистський елемент завжди буде присутній. Наче свербіж. Гаррі мало не розсміявся. Трохи істерично.

"Ні, ні, ти маєш рацію, цілителю, - урочисто сказав Том. "Зарізати його було помилкою. Я каюся. Я ніколи не хочу бачити, як він страждає". Рука покинула його живіт, міцно стиснувши плече. "Іншим варіантом було б змусити його задихатися і корчитися від бажання і благати про кожен мій дотик, поки він не зможе думати ні про що інше, окрім цього і задоволення. Ви б хотіли на це подивитися?"

Гаррі назавжди заперечуватиме тремтіння, яке пробігло по його спині. Він не міг бачити Сметвіка, притиснутого спиною до скла, але міг уявити, як вони з охоронцями почервоніли.

"Треба його витягти", - прошипів охоронець, що стояв раніше.

"Ми не можемо, - огризнувся Сметвік, починаючи... насправді виглядати трохи панічно від того, що Гаррі побачив, коли він крутнув головою. "Ріддл надто близько до скла. Він втече."

Напевно, він це спланував. Він бачив, як ця думка промайнула в їхніх головах, і знайшов її іронічно правдивою.

Він просто не знав, до якої міри чи рівня доходили плани Тома, і як далеко вони тягнулися.

Боже, Гаррі почувався ідіотом. Гірше того, він навіть очікував, що щось подібне станеться. Том мав рацію. Він занадто піклувався про людей і жертв - і це ніколи не приводило його до добра.

Хоча рука Темного Чарівника більше не боляче копалася в його ранах на животі, коліно все ще застережливо тиснуло йому між ніг, коли він намагався надто сильно поворухнутися і зіщулитися.

Гаррі відчував, як серце калатає в грудях, а до горла підступає нудота.

Він не знав, що робити. Він знав, на що йде, але від цього не стало легше. Він просто знав, що це краще, ніж втеча вбивці.

"О, то ти справді збираєшся дивитися?" Волдеморт підняв брови на Смівіка, що стояв через Гарріне плече. "Боже, боже, ти мене здивував. А я вже подумав, що ти не захочеш травмувати мого дорогого метелика ще більше". Чоловік досить неприємно посміхнувся. "За всю твою допитливість."

"Принесіть заспокійливе і команду", - жорстко наказав Сметвік охоронцеві. Том стиснув його до болючої, власницької хватки.

"Я можу вбити його раніше, ніж ти це зробиш. Тож, може, просто проявиш трохи гідності, замість того, щоб змушувати мене заподіяти йому шкоду?" Слова прозвучали насмішкувато, а очі Ріддла заблищали.

Настала тиша.

"О, дивись, - муркотів Том. "Вони йдуть і залишають тебе. Знову жертовне ягня, так, Гаррі? Люди так і кидають тебе на мене. Ти мусиш щось з цим зробити."

У нього болів живіт. Очевидно, він збирався відбиватися. Том повинен був у якийсь момент змістити поточний тиск на коліно, і в ту ж секунду, коли він це зробить, Гаррі отримає перевагу.

Звичайно, його поранення в живіт було слабкістю, якою легко скористатися - але він все одно був кращим бійцем.

Звук кроків стих, і він почув, як у коридорі грюкнули двері. Уявив, як вони перешіптуються.

"Ти довбаний виродок", - прошипів він на Тома. "Якщо ти хоч на секунду подумав..."

"Я змусив їх піти, чи не так?"

Гаррі завмер.

"Що?"

Том потягнув його вперед, але тільки для того, щоб штовхнути на ліжко.

"Вони пішли. У нас є прикриття. Нема за що. Вони не будуть перевіряти камери найближчим часом. Їм буде надто моторошно. Коли вони це зроблять, буде занадто пізно."

Гаррі голова йшла обертом. Це був лише трюк. Ще одна вистава.

"Ти неймовірна. Ти довбаний придурок".

Том раптом подивився на нього

крижаним поглядом.

"Я вже говорив вам про свою огиду до зґвалтувань, - сказав інший чоловік. "Може, вам варто менше читати мені лекції про мої ілюзії щодо вас, а краще подумати про своє упереджене ставлення до мене. У своїх злочинах я ніколи не демонстрував нічого, окрім класу. Раніше ти говорив про них набагато більш улесливо. Очевидно, що розлука в поєднанні з недбалою мімікрією дозволила тобі змалювати мене джерелом усього зла у світі".

О, Боже. Він насправді серйозно образив Тома. Він відчував це, як батіг у повітрі. Він витріщився, широко розплющивши очі. У роті пересохло. Брови нахмурились.

Він припускав, що в якомусь сенсі це було правдою. Він постійно очікував від іншого найгіршого, навіть у тих речах, до яких сам не виявляв жодної схильності. Том і раніше

наголошував на своїй прихильності до вибору, а не до сили. У " Будинку загадок".

О, справа була не в моралі, Гаррі знав це. Просто він не вважав грубу силу достатньо розумною, коли натомість можна було маніпулювати подіями. Принаймні, коли йшлося про Гаррі та метеликів.

"Пробач мені захисний механізм, - сказав він жорстко. "Але ти не можеш серйозно звинувачувати мене в тому, що я очікував і готувався до найгіршого від тебе, враховуючи все, що ти зробив. Враховуючи той факт, що ти притиснула мене до стіни".

"Все, що я зробив, перетворивши потворне на мистецтво?"

"Я відмовляюся вступати з вами в дебати щодо ваших ідеологій про світ", - вигукнув Гаррі. "Ти знаєш, чому я тут.

"Мій світогляд міг би навчити тебе манерам. За два роки я вже й забув, яким невдячним і плаксивим негідником ти можеш бути, - прошипів Том. "Як сильно серце за тобою сумує".

"Невдячний?" Очі Гаррі спалахнули. "О, так, точно. Дякую, що вбили моїх батьків. Моє дитинство було охріненним. О, і дякую, що вбив мого найкращого друга. І за нічні кошмари - про них не можна забувати. Звісно, дякую, що зарізав мене. Ти абсолютно правий, це було чудово. Як і інтенсивна фізична терапія, через яку мені довелося пройти, і те, як люди тепер дивляться на мене і не думають ні про що, крім тебе. Дякую, що змусив усіх думати, що ти збираєшся мене зґвалтувати, і тепер це буде ще гірше..."

"Ти забув подякувати мені за те, що я цього не зробив". Волан-де-Морт з удаваною недбалістю підбирає нігті.

"Я не повинен".

"Те, що нас не вбиває, робить нас сильнішими. Фрідріх Ніцше."

"Скажи це після того, як тобі ампутували ноги", - огризнувся Гаррі. "Дурниці. Ти не намагався зробити мене сильнішим. Ти намагався розбити мене на мільйон маленьких шматочків і створити заново за своїм образом і подобою".

"Так", - сказав Том. "Сильніше. І враховуючи, що я не жартую, коли кажу, що ти все ще граєш у жертовне ягня, хочеш, щоб я спробував ще раз?"

Гаррі скривився від такого коментаря.

"...Просто скажи мені, хто стоїть за вбивствами. Ти обіцяв відповіді."

"І що далі?" запитав Ріддл. "Коли ти отримаєш відповіді... що ти зробиш? Побіжиш назад до міністерства, яке піднесло тебе мені на тарілочці? Очікуватимеш, що вони подбають про тебе і переконаються, що ти з а х и щ е н а і почуваєшся в безпеці? Кумедно, але наскільки я знаю, єдиним, хто досяг успіху в цій справі, був я".

"Просто замовкни", - прошипів Гаррі, стискаючи кулаки. Він ледь не підхопився з місця, де сидів на ліжку, схвильований.

Ноги Тома ліниво розкинуті на колінах - і попри те, що він повернувся до незворушної, незагрозливої пози, ця небезпека все ще випромінюється від нього. Іскриться в його очах, як темна туманність.

"Ще Ніцше сказав, що "ми часто відмовляємося прийняти ідею лише тому, що тон, в якому вона була висловлена, нам несимпатичний. Цікаво, чи не так?"

"Якби я був таким слабким жертовним ягням і слабаком, який дозволяє знущатися і ш т о в х а т и себе, як ви, здається, думаєте і припускаєте, я смію стверджувати, що ви б вже перемогли".

"О, я не думаю, що ти слабкий. Якби я був слабким, я б тебе вже вбив", - пробурчав Волан-де-Морт. "І це мене найбільше дратує. У тебе є сила, але ти відмовляєшся використовувати її, щоб захистити себе, де тільки можеш".

"Здається, тепер у тебе все гаразд із тим, щоб не бути посіпакою", - пробурчав Гаррі.

"Тому ти тут, хоча явно не хочеш бути? Щоб не бути підкаблучником?" "Те, що я

не хочу бути тут, не означає, що я не вибрав бути тут", - відповів він.

"Так, тому що інші люди маніпулювали тобою і штовхали тебе на це. І я також", - безсоромно сказав Волдеморт. Очі Гаррі звузилися.

"Я тут, тому що, на відміну від деяких людей, я маю совість і не є повним корисливим в и р о д к о м . Це був мій вибір".

"Совість - це лише красивий спосіб посилатися на існуючі в суспільстві стандарти прийнятної поведінки. Мораль, серед іншої риторики, є інструментом господарів для контролю і підкорення тих, хто стоїть нижче них. Жодна справжня влада ніколи не була здобута за допомогою доброти, саме тому кажуть, що влада розбещує. Сказати вам, щ о ви винні у смерті жертв - це

спосіб для міністерства експлуатувати вас і змусити вас бігти, як добру овечку".

"О так, і твоя риторика і слова абсолютно альтруїстичні і зовсім не маніпулятивні", - саркастично сказав Гаррі. "Майже всім у світі можна маніпулювати. Тобі страшенно зручно брати за приклад мораль. Так, мораль суб'єктивна, але це не зменшує її індивідуальної цінності, тож відчепися. Я ж сказав, що не збираюся з вами дискутувати. Дайте мені відповіді на мої запитання, або я вважатиму вас брехуном, піду і більше ніколи не повернуся".

Очі Ріддла все ще були темними, а другий пильно спостерігав за ним.

"Я вимагаю присяги на таємницю".

"Тепер ти просто змушуєш мене стрибати через безглузді обручі", - розлютився Гаррі. Цього разу він таки підвівся. Том миттю схопив його за руку, а Гаррі замахнувся на його обличчя.

Він з'єднався з болісним тріском; кров почала сочитися з носа Волдеморта.

На секунду здалося, що жоден з них навіть не дихає.

"Це пов'язано з тим, чому я сказав тобі, що ти моя споріднена душа, - прошипів Том. "Це пов'язано з тією ніччю, коли я вбив своїх батьків. Чому ти можеш розмовляти мовою парселтів. Чому наші розуми пов'язані. Впевнений, ти розумієш, що ця інформація може бути делікатною".

Гаррі ковтнув, стиснувши пальці.

Це виявилося набагато складнішим, ніж він очікував - а він очікував, що це буде схоже на спробу видобути воду з каменю.

Він насторожено вивчав Тома - шукаючи підступу. Мерліне, він просто почувався виснаженим. Виснаженим.

"Якщо я візьму секретну палату, я не зможу отримати допомогу у справі

або повідомити про свої знахідки". Він провів рукою по очах, плечі

обвисли.

"Я тобі допоможу".

"Ти в камері. Мені це не дуже допоможе, не ображайся".

"Якщо ти не хочеш знати, то можеш вийти прямо зараз", - сказав Том, знову сідаючи. "Я маю спокусу дозволити тобі зробити це прямо зараз".

Гаррі зиркнув на нього.

"Я не думаю, що ти маєш право ображатися".

"Ні? Ти думаєш, що коли тебе штрикають ножем, це так само боляче, як і те, що Сметвік намагається бути твоїм психіатром щодня і щохвилини?"

"Він намагається бути моїм психіатром кожен день, - бурчав Гаррі.

"У камері нудно".

"Ти сам винен у тому, що потрапив у полон і став серійним убивцею. Ти міг би не лізти не в своє діло. Я не винен, що ти нахабніла і підійшла надто близько".

"Взагалі-то, - сказав Ріддл. "Це саме твоя вина, що я підійшов надто близько".

Гаррі зітхнув, навіть не намагаючись відповісти.

"Чи є щось, що ви можете дати мені без присяги безпеки, чи це все було марною тратою

часу?" "Не смертежери є загрозою. А людина, яка ними керує", - посміхнувся Том.

Гаррі насупився.

"То це ти стоїш за всім

цим?" "Я застряг тут, чи не

так?"

"Ти лейтенант, чи що?"

"Або щось таке", - хмикнув Волдеморт. "Тобі дійсно слід потрібно прийняти ту секретну клініку. Це може врятувати тобі життя."

"Це може приректи мене на загибель, тому що змусить мене

робити це самому". Том розсміявся. Це був неприємний сміх.

"О, так, тому що ти так схильна просити про допомогу в звичайних ситуаціях. Бути твоїм психіатром було все одно, що тягнути тебе за собою, штовхаючи і кричачи".

"Мабуть, так і треба, бо ти не зовсім на моєму боці", - пробурчав Гаррі. Том моргнув і якось дивно посміхнувся.

"Насправді, я був дуже професійним. Я не скомпрометував себе, звісно, але й не зловживав своєю владою. Я просто стежив за прогресом. Ти була щаслива зі мною після того, як ми розмовляли і вирішували справу, більше, ніж з кимось іншим. Ти запросив мене бути твоїм "плюс один"".

"Це було дуже давно", - тихо сказав Гаррі. "Все змінюється."

"Не все повинно", - заперечив Том. "Я

був ідіотом."

"Я дуже хороший актор. Дошка ніколи не була налаштована на вашу користь, звичайно, не була. Ти був дитиною. У мене був весь час у світі, щоб маніпулювати фігурами".

Гаррі підозріло насупив брови, почувши це визнання. Майже люб'язність.

"І всім цим ви маніпулювали?"

"Умовно кажучи. Ви коли-небудь читали Франкенштейна? Цікава книжка." Гаррі

нахилив голову. Франкенштейна? Творіння Франкенштейна обернулося проти нього.

Гаррі роззявив рота.

"Боже мій, у тебе ж немає дитини?"
Він не міг собі цього уявити. З іншого боку, він припускав, що Том мав бути старшим, ніж виглядав, оскільки ніхто не пам'ятав історію про ґантів так добре.

Він облизнув губи. Подумав, чи не пов'язано це з цим.

"Ні. Мене ображає, що я згадую жахливий лабораторний експеримент, а ви одразу згадуєте про це". Він н е виглядав розлюченим. І не відчував, що сердиться. Гаррі пирхнув.

"Твої перепади настрою викликають у мене роздратування", - пробурмотів він. Ріддл виглядав абсолютно нерозкаяним, не зводячи з нього очей. У Гаррі в голові перевернулася ціла картина.

"Отже, ви щось створили. І що б це не було, це і є виклик. Може, ти натякнеш мені на вид, чи стать, чи...?"

"Ви впізнаєте їх, коли вони його побачать. І я уявляю, що ви скоро його побачите".

"...зважаючи на те, що ти не любиш, коли тобі кидають виклик, ти несподівано виглядаєш надто веселим". Гаррі здригнувся.

"О, мені не подобається цей виклик, - знизав плечима Ріддл. "Але мені дуже нудно, і ваша зустріч має бути захоплюючою. Тільки постарайтеся не померти і не бути викраденими. Я з радістю вислухаю ваші думки. "

Що ж, це був поворот, чи не так?

"Ви шалено некорисні, враховуючи ваші обіцянки".

"Я дав тобі все, що тобі потрібно, щоб скласти деякі докази докупи, з невеличким дослідженням", - відповів Том. "Я не дам тобі більше, якщо ти не будеш зберігати таємницю".

"Тоді, гадаю, я тебе тут більше не побачу. Насолоджуйся життям у в'язниці", - огризнувся Гаррі. Він розвернувся, щоб піти, але встиг зойкнути, як Волдеморт майже накинувся на нього. Гаррі інстинктивно рвонувся до бою, але в ту ж секунду, коли він повернувся обличчям до іншого, отримав різкий удар ліктем по ребрах, і його губи розбилися самі собою.

Руки Тома стискають його обличчя з боків, щоб утримати його нерухомим. Рот гарячий і наполегливий, губи в синцях, зуби кусаються. Гаррі не міг дихати під цим натиском.

Не минуло й хвилини, як Ріддл відступив, облизуючи губи.

"Якого біса?" запитав Гаррі, в голові паморочилося. Волдеморт теж скуйовдив його волосся і дав йому легенького ляпаса по щоці. Повністю ігноруючи його, перед тим, як відступити назад.

"Ось так. Тепер ти виглядаєш відповідно".

"Роль?" А, обкладинка. Трясця. Гаррі блиснув очима й одразу ж спробував пригладити волосся. "Вони перевірятимуть камери. "Роль" не обов'язкова".

"Гаразд, але це було досить приємно. І ти виглядаєш неперевершено. Це допоможе тобі, якщо він нападе на тебе сьогодні ввечері, повір мені".

Загалом, це було марно і занадто стресово.

"О, то він такий же збоченець, як і ти? Мені пощастило. Не думаю, що він принаймні краще

виглядає?" Погляд і емоції чоловіка потемніли. Гаррі посміхнувся до нього злегка

недоброзичливо.

"Я повинен дати тобі померти".

"Ти не зможеш."
Гаррі не знав, що змусило його це сказати, але Ріддл не рухався - дивився на нього.

"...Побачимося до кінця тижня".

Частина друга: 7

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Спростити все до страху було б легко.

Було б просто сказати, що він ненавидів Волдеморта за все, що той зробив, і це дійсно так.

Але навіть зараз, навіть із запаморочливо калатаючим серцем у грудях, він не міг позбутися всього іншого. Його, хоч він і не хотів цього визнавати, тягнуло до Тома. До Волдеморта.

Цей чоловік зачарував його з самого початку, так само, як і налякав. Він завжди розумів його н а д т о добре і надто чітко для раціональних поглядів на це питання.

Він надто яскраво пам'ятав кайф від убивств, які монстр вбивав у його голові. Дике щастя, приплив абсолютної влади, яке відчував Волдеморт, коли тримав у руках чиєсь життя.

Коли його власне життя і контроль, здавалося, постійно руйнувалися, було сліпуче очевидно, чому така влада і панування можуть бути спокусливими. І в тому, як Волдеморт вбивав, безсумнівно, була якась спокуслива грація. Він бачив багато місць злочинів у своєму житті, і для Волдеморта людські жертвоприношення були мистецтвом. Досить буквально, враховуючи його світогляд.

Можливо, він боявся йти проти людини, настільки переконливої і підступної у своєму злі - саме тому, що *знав* місця злочинів Волан-де-Морта. А для нього завжди йшлося про красу і позбавлення світу від потворності. Принаймні, для нього самого.

Він не просто так не мав бажання вступати з ним в ідеологічні дебати.

І... можливо, з поцілунком виродка на губах, який все ще таврував його, неможливо було забути все, навіть якщо б він хотів.

Останні два роки були практикою придушення, заперечення і відчайдушних спроб викинути обличчя іншого з голови. Щоб не прокидатися змерзлим у простирадлах, скрученим примарними дотиками, блідим від убивства, з тим знайомим голосом у вусі, що все ще звучить.

Він вважав, що одержимість ніколи не була підконтрольна одержимому.

Таким чином, хоч він і не хотів цього, він міг зрозуміти Тома в цьому. Вони були дзеркальним відображенням один одного у викривленому захопленні. Волдеморт був просто відкритий у своїх почуттях, тоді як Гаррі не міг не боятися відчувати такі глибокі почуття до когось чи чогось, особливо коли об'єктом цих почуттів був такий привид страху в ньому самому.

Він міг без жодного здригання вийти назустріч запеклим убивцям. Його рука була абсолютно твердою в бою, а хребет - сталевим. Але щойно хтось поставив його перед Томом Ріддлом, він відчув, що перемогти йому не вдасться.

Навіть тоді, коли, за всіма правилами, вже мав.

Ціна перемоги виявилася кумедною річчю.

Він проігнорував почервонілі, жалісливі обличчя і вийшов прямо з будівлі.

Том анітрохи не здивувався, опинившись н а черговому "сеансі". І

гамівній сорочці теж, але це вже було закономірністю.

Це була вже звична і нудна гра у владу.

Чоловік постійно намагався залізти йому в голову, і Том скористався б нагодою забезпечити собі ще кілька садистських розваг, щоб згаяти час, але розум Сметвіка не цікавив його настільки, щоб він отримав справжнє задоволення, граючись з ним.

Не через два роки, звичайно.

Якщо з нього і можна було отримати якусь розважальну цінність, то він згорів за перший тиждень. Тепер він був просто нудним атрибутом свого ув'язненого життя.

Згадувати свої стосунки з Гаррі було набагато кращим використанням його часу. Вираз його обличчя, коли він цілував його, губи зраджували його уявну нешкідливість. Попри всю свою м'якість, вони були непохитні до нього, цілуючи у відповідь так само сильно. Оманливо податливі лише для того, щоб вкусити. Дуже схожі на Гаррі.

Це була цікава справа, цей сценарій.

По правді кажучи, якби не було прихованого виклику, він був би більш ніж щасливий залишити Гаррі та його горокракс напризволяще. Жити, до певної міри, вікарно.

Він також... ну, він не міг бути впевненим, що ця версія вб'є Гаррі чи ні. Він розумів привабливість ц ь о г о , але його власні тенденції були стримані спільним досвідом і мудрістю років вивчення психіатрії.

Його горокракс був... сирішим. Це було видно по тому, як він поводився. Він був менш вишуканим, менш гідним у своєму підході. Набагато зарозумілішим, а він завжди був самовпевненою людиною.

Його горокракс був Темним Лордом, що пародіював роль серійного вбивці та художника. Його друге "я" було настільки ж розчароване своїм майбутнім, наскільки він сам був розчарований своїм минулим і безрозсудністю своєї молодості. Про це було соромно думати, озираючись назад.

Він не міг уявити, що вони добре порозуміються, коли неминуче зустрінуться.

Але Гаррі може. Насправді, Гаррі міг би навіть віддати перевагу Темному Лорду. Хоча він завжди добре вмів грати в маски, його горокракс не був н а с т і л ь к и … розвинений у них. Він міг обдурити цілий світ, але Том дуже сумнівався, що йому вдасться так само легко обдурити Гаррі. Не тепер, коли хлопчик знав, що ш у к а т и .

Його минуле "я" ніколи не було очевидним, все було не так просто. Але... ну, він також не був на своєму теперішньому рівні. Звісно, не був. Він був, якщо відкинути формальності, ровесником Гаррі, який щойно вийшов з підліткового віку.

Гаррі так само тягнувся до сильних пристрастей, як і відштовхувався від них, щоправда, зі страхом. Він дуже сподівався, що у них нічого не вийде.

"Містере Ріддл, ви повинні зрозуміти, що є... наслідки вашої сьогоднішньої поведінки", - нарешті наважився Сметвік. Той ледве спромігся відповісти, лише насмішкувато піднявши брови.

Що цей ідіот збирався зробити, покарати його ще більше, чого він вже не зробив і не спробував? В і н з а б р а в його приладдя для малювання. Його подушки. Будь-які книги і життєздатні форми розваг на різний час протягом періоду його ув'язнення.

Щелепа Сметвіка стиснулася від його невизнання. Він знав, що чоловіка розлютило те, що він був у гамівній сорочці і всіляко стримувався перед ним, а також те, що він все ще не здатен себе контролювати.

"Ти, звісно, розумієш, що містера Поттера більше не пустять до твоєї клітки, - спробував ще раз цілитель. При цьому куточок губ Тома скривився в легкій усмішці.

"Я хотів би побачити, як ти його зупиниш. Ви ще не бачили, як він бореться за те, чого дійсно хоче".

Сметвік втупився в нього темними очима. Останні два роки вони "говорили" про Гаррі щодня. Боже, цілитель був майже так само одержимий хлопчиком, який жив, як і він сам.

"Чому ти не штовхав його далі? Ти притиснув його до стіни. Ви могли зробити з ним що завгодно", - заявив чоловік.

"Так", - сказав Том. "Я міг би." Він не став уточнювати. Він не очікував, що Цілитель зрозуміє прекрасну складність можливості, коли обидві сторони так налаштовані на баланс сил і на потік думок між ними.

Гаррі, напевно, думав про все, що він міг би зробити в тому ж темпі, в якому він їх вигадував. Вони так добре вгадували дії один одного, що, мабуть, могли б провести цілу битву, просто дивлячись один одному в очі.

Але це вже інша справа.

"Але це було б не так весело", - заявив

Сметвік. "Я приголомшений вашою

проникливістю".

"Ти міг би зробити все це набагато легшим для себе, якби співпрацював", - сказав цілитель. Як він робив ц е багато разів раніше.

Він криво посміхнувся, щось на

кшталт злобної посмішки. "Але це

було б не так весело".

"Існує більше *альтернативних* методів терапії, якщо ви прагнете отримати задоволення. З ваших наукових праць я бачу, що ви використовували досить багато з них за зачиненими дверима".

Він здивувався, що вони дійдуть до цього моменту, і просто нахилив голову. Усмішка на його губах лише розширилася.

.

Сметвік застиг, навіть коли його самого зв'язали і закували в гамівну сорочку, не даючи використовувати магію.

Він кинувся вперед щосили, якнайшвидше, вишкіривши зуби.

...і засміялася, коли чоловік пошкандибав назад.

"У тебе немає жодного шансу, цілителю Сметвік. Я б залишився з книгою."

Він все ще сміявся, коли чоловік загарчав і пішов, тримаючи руки в кишенях, що тремтіли.

"Хлопчик, який вижив. Я не можу до кінця зрозуміти, що ти таке."

Лише через кілька днів щось сталося. І коли це сталося, це було зовсім не те, чого він очікував.

Гаррі проводив час, занурившись у читання, намагаючись з'ясувати, що мав на увазі Том. Негідник сказав, що дав йому все, що потрібно, щоб з'ясувати це, і... що ж, Гаррі повірив йому.

Це здавалося нерозумним, але це було зроблено. Зрештою, Волдеморт ніколи б не прогнав його і не сказав би цього, коли б це означало, що у нього більше не буде причин повертатися до в'язниці.

Гаррі застиг від слів, що пролунали ззаду; саме тут, з усіх можливих місць.

Існувало багато місць, які вважалися придатними для зустрічей з убивцями та кримінальними недругами - покинуті склади, моторошні підвориття, камери в міністерстві, якщо справи йшли особливо добре.

Але в усьому довгому списку лиходійських місць зустрічей Гаррі ніколи не очікував, що одне з них буде посеред його кривавого походу за продуктами.

Він не обернувся, але впізнав голос - неможливий голос - і розвернувся, серце стиснулося в грудях.

Він... його рука зімкнулася навколо палички, навіть коли його брови розгублено насупилися. Ці очі були до болю знайомі, але все було інакше. Очевидно, замасковані, але не настільки, щоб завдати фізичної шкоди. Це залишало деяку... цікавість, як він виглядав зазвичай, але за голосом і очима Гаррі міг здогадатися, що це була істерика.

Він повільно видихнув, клацнувши шиєю.

І раптом публічна обстановка н а б у л а великого сенсу. Навряд чи це було найкраще місце для бійки. Чоловік хитро посміхнувся.

"А як мені тебе називати, адже ти ж мене знаєш?" - холодно запитав Гаррі.

Це був сюрреалізм. Він стискав клятий кошик з пінтою молока та іншими продуктами. Його м'язи скрутилися, розглядаючи можливість нападу. Покласти край усьому цьому. Саме тоді, коли він збирався це зробити, тонкі пальці потягнулися і обвилися навколо його талії.

"Не треба", - м'яко сказав покидьок, не відводячи погляду. "Я б не хотів перетворити дружню розмову на ситуацію із заручниками, а ти? Ти ж не думав, що я прийшов з тобою, правда? Я був змушений повірити, що ти не лише вродлива, а й розумна. Чи я помилявся?" Погляд чоловіка втупився в його паличку, немов чекаючи, коли він її відпустить. Гаррі зціпив зуби.

"Боже, тобі треба попрацювати над своїми соціальними навичками, якщо це дружнє спілкування". Його голова пішла обертом. Він говорив голосом Тома. Це була симуляція його зовнішності чи... монстр Франкенштейна? Ось у чому було питання.

Але він мав манери Тома. Маленькі зміни, які він помітив, провівши стільки часу в офісі цього чоловіка. Але це не давало відповіді на питання, як таке могло статися.

Боже, він дуже сподівався, що у Ріддла не було злого брата-близнюка абощо.

"Наважуся сказати, що це більш дружелюбно, ніж встромити ніж у живіт. Півроку терапії, чи не так?" Покидьок тонко посміхнувся. "Мабуть, це було жахливо для тебе".

Ситуація із заручниками чи ні, але він був у долі секунди від того, щоб вдарити цього виродка. Врізати йому і вимагати відповідей, тому що він не думав, що коли-небудь був більш розгубленим у своєму житті. У роті пересохло.

"Про що саме ви хотіли дружньо поспілкуватися?"

Інший нахилив голову, і в цьому жесті теж було щось нервово знайоме. Це було схоже на Реддла. Чоловік поводився, як Волан-де-Морт. До моторошного рівня, який був чимось більшим, ніж простою мімікою. Він гіперусвідомлював теплі пальці, що все ще горіли на його боці.

Але Гаррі не здригнувся, він відмовився. Після зустрічі з Лордом Волдемортом жоден Франкенштейн не міг з н и м зрівнятися. Навіть якби вони діяли так само моторошно, як згаданий убивця.

"Ну, я кажу, що це чат... це більше пропозиція, змішана з попередженням".

"З чого ти взяв, що мені щось від тебе потрібно?" Гаррі сплюнув. Імітатор знову посміхнувся.

"Тому що ми обидва хочемо, щоб людина, яка називає себе Лордом Волдемортом, зникла", - просто відповів чоловік. Гаррі не дозволив своїм очам розширитися. Викинутий.

"Він у в'язниці. Він нікуди не піде", - огризнувся він. Його нутро здригнулося.

"Ти справді думаєш, що цілитель Сметвік і його банда нездар будуть тримати його вічно? І ми обоє знаємо, за ким він прийде, коли вийде на волю". Погляд співрозмовника ковзнув по ньому, і Гаррі раптом точно зрозумів, що означає "роздягати когось очима". Він трохи наїжачився, відчуваючи себе таким незахищеним, яким він вважав можливим лише стоячи перед Волдемортом. "Не те, щоб я не розуміла, навіщо йому це..." - муркотіла інша. "Ти дивовижна неможливість, Гаррі Поттер. Як ти ще не зламався?"

"Я задаю собі це питання майже щодня", - затягнув Гаррі, змушуючи свій голос залишатися рівним. "Але я вважаю, що це більше моя справа, ніж твоя.

"Ти так думаєш, чи не так? Гадаю, він не розповідав тобі про мене".

"То що саме ви пропонуєте?" Гаррі проігнорував попереднє запитання.

"Ми позбудемося його".

"Ти маєш на увазі вбити його", -

заперечив Гаррі. "Щось таке".

"Здається, ти не маєш жодних проблем з убивством, навіщо я тобі

потрібен?" "Приманка."

Гаррі недовірливо пирхнув зі сміху. Він не міг повірити, що це насправді відбувається з ним. Це було... навіть образливо. Його починало нудити від ролі жертви.

Він хотів, щоб люди перестали дивитися на нього з таким жалем, перестали недооцінювати його, коли він вижив. Незважаючи на всі труднощі, він до біса добре вижив.

Він не був слабким. Він не був слабаком, що б там не казав Ріддл.

"А попередження?" Гаррі підняв брови, в його тоні прозвучала насмішкувата поблажливість. Очі іншого чарівника спалахнули, а хватка трохи посилилася.

"Я б хотів, щоб ти приєднався до мене, Гаррі", - пробурмотів імітатор, не зводячи з нього очей. "Я думаю, що в тебе є великий потенціал, і мені б не хотілося, щоб він був змарнований твоєю смертю. Таке прекрасне місце злочину, як ти, безсумнівно, міг би..."

"- Звідки ви знаєте Тома Ріддла? Це виходить за рамки простої вендети проти серійного вбивці. Він був твоїм убивчим наставником чи що?" Гаррі перебив. Чоловік все одно не відповідав на його запитання.

"Щось таке", - повторив чоловік. Погляд виродка знову ковзнув по ньому, на мить зупинившись на шрамі, а потім знову повернувся до його очей. Другий зробив крок ближче. "Це тебе не стосується".

"Ніщо, що пов'язане з Томом Реддлом, не має для мене значення", - пробурмотів Гаррі, трохи випнувши підборіддя.

Чоловік секунду дивився на нього з незворушним виразом обличчя. Але Гаррі практично відчував емоції, що вирували під поверхнею.

Зачекай. Ні.

Практично ні.
Він відчував, як емоції вирують під поверхнею. Що це, в біса, було? Він думав, що може зробити це тільки з Волдемортом.

І все ж...

І все ж, манера поведінки між ними була дивною, він це вже помітив. Тут відбувалося щось дуже дивне. Навіть більше, ніж зазвичай.

"*Хто* ти?" цього разу Гаррі запитав м'яко. Він сам зробив крок уперед і побачив, як в очах імітатора промайнуло здивування. "Ти такий, як він. Але ти... ще не приготований як слід. Давай ти розкажеш мені, хто ти і що ти, і чому саме ти так зацікавлений у Волдеморті, а я подумаю над твоєю пропозицією".

Чоловік зробив крок назад, і Гаррі відчув, як на його губах з'явилася усмішка. Він відчув, як його тривога трохи зменшилася, а постава вирівнялася. Рука Гаррі вистрілила, схопивши його за зап'ясток імітатора.

"О, не йди поки що", - продовжив він. "Ми просто *по-дружньому поговоримо".*

Тому що, можливо, йому до біса набридло постійно грати в доганялки, і, можливо, тут... якимось чином він мав перевагу. І він не збирався так просто її відпускати.

"Я пропоную тобі відпустити мене", - гордовито промовив імітатор. "Або моїх смертежерів..."

"Що?" Гаррі знову втрутився, дивлячись, як його співрозмовник роздратовано стиснув губи через друге переривання. "Ти казав, що це пропозиція і попередження. Ну, може, краще я зроблю тобі попередження, приятелю. Я все життя мав справу з Томом Ріддлом, і, незважаючи ні на що, я був тим, хто виходив переможцем. Він сидить у тюремній камері *через мене.* Тож, можливо, тобі варто було ретельніше подумати, перш ніж втягувати мене в цей свій маленький виклик, бо мене вже починає нудити від метеликів і вбивств всередині".

Імітатор витріщився на нього, і - його очі заблищали. Такі знайомі, але такі різні очі.

"Я починаю розуміти, чому він так закоханий у тебе. Ти сповнений сюрпризів".

"Так, він теж так думав, коли аврори увірвалися і заарештували його", - холодно сказав Гаррі. "Може, тобі варто бути обережнішим, щоб не піти тим самим шляхом.

"Ти не можеш перемогти мене, Гаррі", - засміявся імітатор. "Він програв, бо занадто звик до свого психіатричного рабства. Він занадто себе обмежив. Потрапив у якусь дурнувату маленьку гру з тобою".

"А у вас, очевидно, набагато більші прагнення.
"Чи можу я припустити, що ти відмовляєшся від моєї пропозиції, Хлопчику, який вижив?" запитав натомість імітатор.

"Ви правильно припускаєте".

"Цікаво, що ви не скористалися шансом побачити, як він страждає, як його принижують". Ці очі були схожі на уламки розбитого скла. "Можливо, в *інших* чутках теж є щось правдиве".

Гаррі загарчав, кинувшись до горла чоловіка. Подражатель засміявся, щось дике і не зовсім людське, стискаючи його обличчя з обох боків, їхні губи були на відстані кількох дюймів один від одного, коли Гаррі почав душити його.

"Вважай це своїм попередженням, Гаррі Поттер", - задихався інший. "Ти не хочеш заперечувати мене, або ставати на моєму шляху. Ти не єдиний, у кого є більша риба, яку треба сушити".

Через секунду після цього вибухнув магазин навколо них.

Примітки до розділу наприкінці

Глава на честь (і з хвилюванням) виходу нового трейлера другого сезону "Ганнібала". Безумовно, це не розчарування, і я сподіваюся, що ця глава теж не буде такою, тому що вона мені дуже сподобалася. У мене була тисяча різних ідей для їхньої першої зустрічі, які, можливо, ще з'являться в наступних зустрічах. Але... що ж, я особисто вважаю, що ця спрацювала. Ви можете не погодитися. Але як би там не було. Ого!

Частина друга: 8

Був біль. Пекучий жар і крики.

Гаррі кинувся вперед, зціпивши зуби. Одна рука залишалася затиснутою навколо горла імітатора, інша піднялася, щоб швидко спробувати затулитися від диму і вибуху.

Інший чоловік зробив те ж саме, з його очей текла багряна кров за кілька сантиметрів від обличчя.

Їхні щити здригалися від усієї сили. Гаррі скривився, подумавши про всіх невинних покупців, які стали жертвами цього безглуздого насильства, а його власні очі, в свою чергу, затверділи.

"**О, ні, не зникнеш**", - прошипів він, ще сильніше стискаючи свою хватку. "**Ти не зникнеш від мене**".

Він був настільки зосереджений на перемозі - на тому, щоб не дати виродку вислизнути крізь пальці і знову повести їх усіх по ложному сліду, - що думка про те, що копіювальник може вбити їх обох замість нього, спала йому на думку лише за секунду до того, як стало надто пізно.

Потім вони покотилися по підлозі в іншому місці, кашляючи пилюкою. Гаррі знову встромив чарівну паличку в горло копіювальнику, його очі були дикими, перш ніж вони знову покотилися, і чоловік на мить випростався на стегнах. Руки опустилися на його плечі, щоб притиснути його до землі.

"А ти зухвалий, чи не так?" - вишкірив на нього зуби імітатор.

"Упертий - найпоширеніший прикметник, який я чув", - сплюнув у відповідь Гаррі. Він перекинув їх знову, і так тривало далі. Баланс сили між ними різко змінився, заклинання відбивалися, а удари парирувалися. Пролилася кров, зацвіли синці, щити розтрощилися і за лічені секунди були зведені знову.

Це в деякому сенсі приносило задоволення. Імітатор діяв так схоже на Тома, але він не був... ну. Гаррі ніколи не міг собі уявити, що так битиметься з Волдемортом. Навіть якщо він знав, що може зрівнятися з убивцею, Редл якимось чином завжди примудрявся змусити його відчути, що він не може.

Іноді він підозрював, що, незважаючи на те, що говорив цей покидьок, зламавши його, він не

стільки хотів зробити його сильнішим, скільки підірвати можливість перемоги Гаррі.

Психологічні битви були важкими. Він ніколи не мав найкращого контролю над своїм розумом та емоціями, а особливо тоді, коли поле бою спотворювалося і перетворювалося на зброю та клітку проти нього ще до того, як він усвідомлював, на чому він стоїть.

Але такий вид бою? Магія, дуель і старомодні кулаки? Це він
знав, як робити. Це був його фах.

Він знову притиснув імітатора до землі і попереджувально притиснув своє коліно до паху чоловіка - проігнорувавши притаманний йому реверс.

"Це справді найкраще, що ти можеш?" - запитав він з приємною посмішкою. "Я можу продовжувати всю ніч. Ножове поранення. У порівнянні з ним удар по обличчю блідне".

Імітатор витріщився на нього, розпатланий. Гаррі теж посміхнувся злобно.

Потім вираз обличчя чоловіка змінився, і він теж посміхнувся. Хитру,

жахливу посмішку.

"Ти намагаєшся справити на мене враження, Гаррі?"

"Що?"

"Я можу продовжувати всю ніч", - відповів йому імітатор. "Це може бути весело. Я маю на увазі, що рано чи пізно це в с е о д н о станеться."

Гаррі бризнув. Інший скористався нагодою, щоб нахилитися і крутнути їх знову, так що голова Гаррі знову вдарилася об підлогу. На мить у голові задзвеніло, і він тихо застогнав від болю.

"Ми могли б зробити це прямо зараз, - продовжував імітатор, блискучі очі, гарячий рот біля його вуха. "На цьому поверсі. Ніхто не почує твоїх криків. Наш маленький секрет". Стегна притиснулися до його стегон, і його дихання сповільнилося.

Гаррі раптом усвідомив, яким несповна розуму виглядав інший. Волдеморт - Том - завжди відрізнявся врівноваженістю, грацією і почуттям власної гідності. Було б легко сказати, що Волдеморт був божевільним, але це не так. Він був небезпечно здоровий і цілком усвідомлював те, що робив.

Це був інший випадок. Гаррі бачив божевілля, що дивилося на нього. Він бачив усе. Силу, що

розкололася, і нескінченну жагу крові. Він повільно видихнув. Не відразу перевернув їх знову, навіть коли знав, що може це зробити.

"Я вас не розумію, - тихо зізнався він, дивлячись, як трохи мерехтять ці божевільні очі. "Я р о з у м і ю його, я розумію Волдеморта. Я можу... відчувати вас обох". Відчути його ненависть. Ненависть, найбільше. Ненависть, і біль, і лють, де Волдеморт, якого він знав, завжди був підступним саме для свого задоволення.

Волдеморта не мучив світ. Світ був його кривавим басейном. Волдеморт ненавидів потворні речі, а наслідувач... "У тобі стільки ненависті, - пробурмотів Гаррі. "До всіх.
Усе. Я. Вольдеморт. Ти імітуєш його вбивства, але емоції зовсім інші".

Тепер він зрозумів, що вони теж були там увесь цей час. Слабкіші, ніж на місцях злочинів Волдеморта, і настільки відмінні від дикого щастя та святкування, з якими в і н звик стикатися, що прийняв огиду за свою власну.

"Ти... ти навіть ненавидиш жертв і засуджуєш їх за те, що вони потрапили під твій ніж. Ти ненавидиш смерть, бо вона сильніша за..."

"Припини", - це було шипіння, серпантин.

Якщо Гаррі колись і мав сумніви, що Волдеморт і Копіювальник - це Франкенштейн і Монстр, щось незбагненно пов'язане і схоже, але водночас надзвичайно різне, то тепер вони зникли.

Копія так само відрізнялася від Волдеморта, як і сам Гаррі, і в той же час була такою ж самою.

Якщо Волдеморт був точкою спокою і страшної краси в мінливому світі, то імітатор був полярним відображенням цього.

Волан-де-Морт, на його думку, робив потворні речі прекрасними.
Істота перед ним зневажала красу як щось нестерпне, недосяжне, і розривала її на шматки, щоб він не дивився.

Він перевернув їх знову.

"Що ти таке?" - запитав він ще раз. "Що він, в біса, з тобою зробив?" Це

було схоже на клацання вимикача.

Його візаві був нестерпною проблемою. Очевидно, Том усвідомлював, що не може дуже добре

вбити свою первісну душу - як би йому не хотілося стерти цю пляму розвитку з л и ц я землі - але це не означає, що він не усвідомлював можливостей, які все ж таки існують.

"Щось таке", зрештою.

Він ненавидів Волдеморта за те, на що той перетворився - на дрібного вбивцю, а не на Темного Лорда, і все ж його тягнуло до нього, як до центру тяжіння. Мільйон різних віддзеркалень, і він, здавалося, не міг зупинити себе від повторення тих самих трюків і шаблонів у відповідь на нього.

Це зробило... Гаррі Поттера цікавим. Аномалія у фіксованій сонячній системі.

Він дивився на хлопця і бачив, як у відповідь на нього дивиться його майбутнє "я". Йому хотілося розчавити колишнього аврора. Але це також зачаровувало його - бачити, наскільки глибокий вплив він мав.

Гаррі був схожий на нього.
Він усвідомив це, гостро - поза межами звичайних

маніпуляцій. І він захотів.

Хотіли плекати і перетирати їхні кісточки разом, володіти і володіти повністю.
Хотів розчавити, розірвати і розтрощити, так само, як він робив усе, що могло кинути йому виклик.

Але зараз Гаррі Поттер був зброєю, від якої він не міг дозволити собі так легко відмовитися.
Не після всього. Він швидко подумав, скоригував плани та боротьбу і нагромадив сходинки.

"Ти знаєш, що таке горокракс?"

У житті є багато подій і таємниць, за які людина може відчувати провину, але Герміона не могла н е думати про те, що її злочини ненавмисно були найгіршими.

Вона повільно вислизала з тісного контакту з Гаррі, ледве витримуючи тягар спогадів між ними - порожній простір тріо, розбалансований.

Їм ніколи не було так добре удвох. Звісно, вона й досі палко кохала Гаррі, але... їй було важко, коли вони бачили одне одного. Бачили одне одного і бачили закривавленого Рона в тиші й пилюці, що осідала між ними.

І, можливо, гірше за Рона, найгіршим з усіх її гріхів було те, що саме вона підштовхнула Гаррі до Волдеморта. Вони обоє це знали. Гаррі ніколи б не зустрівся з Томом Редлом і не довірився йому без її рекомендації, а вона, сама того не усвідомлюючи, підштовхнула свого найкращого друга прямо в його пастку.

Цю правду нелегко було пробачити.

Можливо, якби вона цього не зробила, Рон був би досі живий.

Можливо, якби не вона, то незліченна кількість інших теж була б такою.

Можливо, якби вона цього не зробила, Гаррі не довелося б ковтати пігулки та алкоголь, щоб щоранку піднятися з ліжка.

І, можливо, саме через її близькість Волан-де-Морт і був спійманий.

Бог свідок, вона провела останні два роки, аналізуючи ситуацію з усіх можливих боків. Намагаючись зрозуміти, де вона помилилася. Що вона пропустила. Як вони всі могли проґавити таку річ, як Том Реддл? Як вона, така розумна, могла бути такою дурною, що наосліп віддала свого найкращого друга на поталу монстру?

Так чи інакше, Герміона вже стукала підборами по доріжці, що вела до в'язниці Волдеморта. У роті нестерпно пересохло, але вона змушувала себе йти вперед, поки не зупинилася перед ним. "У нас тут не було жодних проблем.

Непристойні вигуки інших в'язнів переслідували її по п'ятах, потворно впивалися в шкіру, коли її пальці стискалися в кулак.

"Досить. Не будьте грубими". Від цього голосу в камерах одразу ж запала мертва тиша. Цього голосу і слухняності, які нічим не могли запевнити її в його ув'язненій нешкідливості. "Міс Грейнджер..." пробурмотів Волдеморт, схиливши голову набік. "Яка приємна несподіванка.

Його очі, здавалося, повзали по ній. Він не поспішав, вивчаючи кожен сантиметр і вириваючи те, що хотів, не питаючи дозволу.

Чи завжди його погляд був таким голодним?

"Я..." - вона опанувала себе, випросталася.

"Але приємна несподіванка чи ні, - вже перебив він, відвертаючись, - ти не Гаррі Поттер. Я впевнений, що він розповів вам про наші домовленості. Я не маю жодного інтересу вести переговори з кимось іншим".

"Гаррі зник."

На це його голова відкинулася назад.

"Що сталося?" запитав Ріддл.

"Чому я маю вам розповідати? Очевидно, я не відкрита для переговорів із серійними вбивцями", - відповіла вона. Його очі звузилися, і за долю секунди він кинувся ближче до скла. Вона здригнулася, незважаючи на клітку, і могла б вилаяти себе за це.

Його руки притискаються до скла, а потім стискаються в кулаки.

"Чому ви тут, міс Грейнджер?" Ввічливий тон повернувся. Очі залишалися смертоносними. Це було приголомшливо, порівняно з тими часами, коли вона бачила його в масці. Темрява ховалася в лініях його дорогого костюма. Навіть тон і вираз його обличчя суперечили одне одному, залишаючи в її нутрі неспокійний осад.

Що ж, це, безумовно, було одне питання, чи не так?

"Я хочу, щоб ти сказав мені, хто за цим стоїть".

"Я не маю на це підстав", - сказав він, насміхаючись з її інтелекту. Можливо, в чомусь це була правда, і, за всіма ознаками, очікувати, що він скаже їй, було б простою дурістю. Але вона мусила щось робити.

Гаррі поволі повертався до нормального життя. Вона не могла просто дивитися, як Том Реддл знову скрупульозно розплутує його. Це було несправедливо. Гаррі заслуговував набагато кращої долі, ніж знову пережити весь цей кошмар. Це мало б закінчитися.

Найгірше було те, що вона не мала жодного уявлення про те, що сталося.

Минуло два тижні відтоді, як вибухнула бакалійна крамниця, і свідки стверджували, що бачили Гаррі Поттера всередині. Його не було серед тіл загиблих, і хоча Герміона з жахом думала про те, що втратила його, вона майже подумала, що було б краще, якби він там був. Принаймні тоді вона б знала. Принаймні тоді не було б імовірності, що він страждатиме далі.

"Навіть щоб допомогти Гаррі? Ти ж не хочеш його смерті. Я знаю, що не хочеш", - наполягала вона.

"Найбільша допомога, яку я можу надати Гаррі, - це змусити його покладатися на власні ресурси і покладатися на себе", - промовив Волдеморт.

"Смішно, що ти це кажеш, зважаючи на те, як ти вмовляла його покластися на тебе". Герміона була вразливою.

"Тоді йому потрібно було за щось триматися, - відмахнувся Ріддл. "Він був відкритою раною.

Вразливим." "А який він зараз?"

"Ти думаєш, що він все ще незагоєна рана?" Він перепитав її, і на його губах з'явилася тонка посмішка. "Ви, здається, сумніваєтеся в його здатності до виживання, міс Грейнджер. Можливо, ви ображаєтеся на нього за те, що він не зміг врятувати містера Візлі?"

"Це не про мене, - огризнулася вона. "І просто для довідки, ні. Я не

знаю." Ріддл хмикнув, схиливши голову набік.

"Цілком природна реакція, звичайно, - пробурмотів він. "Гнів - це звична реакція на втрату близької людини, і, безумовно, люди схильні звинувачувати".

"Я не звинувачую Гаррі!"

"Хіба він звинувачує тебе? Адже це ти мені його дала". Його очі зблиснули, і кров Герміони застигла в жилах. "Дякую тобі за це. Це справді був дуже милий подарунок".

Її кулаки стиснуті в боках, тремтять.

"Ти не маєш наміру йому допомагати".

"Я не маю наміру тобі допомагати". Він знову відвернувся, зневажливо. "І ти, мабуть, знала це, навіть коли прийшла сюди. Ти не дурна дівчина. Що змушує мене замислитися, які твої справжні наміри і план. Чи все у світі зруйнувалося так, що я все одно залишаюся першим, до кого люди звертаються за допомогою?"

"Гаррі не зникає з лиця землі ось так, без попередження. Він би не став." Незважаючи на всі зусилля, її голос тремтів. Зовсім трішки. "Ви..." вона зупинила цю лінію запитань, перескочила вперед. "Якщо хтось і може його розшукати, то це ти", - закінчила вона.

Він сидів нерухомо, поклавши руки на стіл.

"Коли він зник?"

"Два тижні тому. Був вибух."

"І ви одразу ж припускаєте, що він ще живий?" Його голос був абсолютно рівним, безтурботним.

"Ти так не думаєш?"
Ні. Гаррі був ще живий. Мав би бути.

Волдеморт нічого не відповів, а потім різко повернувся до неї обличчям. Його посмішка була найнебезпечнішою річчю, яку вона коли-небудь бачила.

Частина друга: 9

Існувало багато форм психологічної корекції, до яких він міг звернутися. До більшості з них Сметвік колись навіть не подумав би спробувати. Деякі з них навряд чи були етичними.

Але Том Ріддл, Лорд Волан-де-Морт, здавався монстром, якого неможливо вилікувати.

Минуло два роки, а в нього не було жодних ознак покращення. Жодних ознак зв'язку, навіть тоді, коли за всіма стандартами він мав би триматися за свого цілителя - звісно, він мав би, коли у нього було мало інших точок контакту зі світом.

Будь-хто міг би.

Хто завгодно, але тільки не Ріддл.

Він спостерігав за цим чоловіком з першого дня його ув'язнення, і навіть зараз він був абсолютно впевнений лише в одному.

Том Ріддл був одержимий Гаррі Поттером.

Він не міг не задатися питанням, чи усвідомлював хтось із них, Ріддл чи Поттер, наскільки далеко зайшло це захоплення, і які наслідки воно матиме для них.

Він конфіскував достатньо робіт Волдеморта, щоб знати їхній основний зміст - іноді це були пейзажі, замок Гоґвортс, його старий кабінет або різні пам'ятки чи люди.

Іноді він замальовував місця своїх злочинів знову в яскравих деталях, імовірно, як форму переживання їх.

Але здебільшого це був Гаррі.

Іноді Хлопчик, який жив, посміхається, іноді насуплений або занурений у роздуми. Різний вік на ескізах. Вільний і ліниво розкинутий, сплячий, зв'язаний - заколотий. Іноді здавалося, що тут є всі можливі комбінації. Будь-яка фантазія, хоч би якою збоченою чи непристойною вона була.

Можливо, це теж був Редл, який знову переживав свої злочини. Свій останній злочин і місце злочину, яке він зробив з тіла молодого чоловіка.

Він не думав, що Поттер знав про справжній характер ескізів, і не був настільки жорстокою людиною, щоб показати йому їх усі, хоча й показував їх хлопчикові раніше.

Коли він уперше взяв Ріддла як пацієнта, він припустив, що одержимість виникла через те, що не було зв'язку. Поттер був просто "тим, кому вдалося втекти" - вже двічі.

" Гаррі не втік. І ніколи не втече, і він це знає".

Тепер він не був настільки впевнений.

Перед тим, як підійти, він переконався, що Ріддл надійно захищений.

Гаррі Поттер відпочивав з оманливим спокоєм поруч з ним.

Поттер був напівзаплутаний у тонких простирадлах з єгипетської бавовни, абсолютно нерухомий, за винятком здіймання та опускання його грудей. Том лежав, згорнувшись калачиком, поруч, мацаючи пальцями засмаглу шкіру.

Він розглядав пульс, який гупав під його губами, коли він пересував їх над горлом чоловіка, його лісовий запах, який здавався таким чистим і чистим у порівнянні з тінню в очах Поттера.

Він погладив зморшкуватий шрам, що змією перетинав нижню половину живота Поттера, відчуваючи, як краї шраму розбиваються об гладеньку м'яку плоть.

"Милуєшся роботою свого колеги?" пробурчав Поттер.

Том розглядав потріскані губи Поттера, все ще почервонілі і трохи припухлі від сили їхніх поцілунків. Очі Поттера все ще були заплющені, образливо незворушні від його тривалої близькості та роздивляння.

Його руки зупинилися.

"Для того, хто стверджує, що робить потворне красивим, я вважаю, що він помилився з тобою", - відповів він. "Ти досить вишукана і без бренду".

Він ненавидів це. Йому хотілося впиватися нігтями, дряпатися, розбивати можливу досконалість на щось більш гідне жалюгідного бруду цього світу.

Поттер пирхнув, і цього разу зелені очі розплющилися і втупилися в нього - розглядаючи його по черзі.

Він одразу ж нахилився вперед, щоб знову припасти до губ чоловіка, але пальці боляче вчепилися в його волосся.

"І все ж, ви обидва *готові померти,* щоб затаврувати мене як свого", - пролунало з його вуст у відповідь. Він сильно прикусив губу, але це лише викликало ще більший сміх.

"Ти вже живеш для того, щоб ми тебе затаврували", - холодно сказав він. "Горокракс. Чесно

кажучи, ти більше схожий на мене, ніж я сам". Це змусило Поттера замовкнути, і він

переможно посміхнувся у відповідь.

"Очевидно, що принаймні я розумію тебе краще", - пробурмотів Поттер за мить. "Я не вірю, що твій план заманювання спрацює".

Було очевидно, що він не може вбити свого побратима-серійного вбивцю, як би відчайдушно йому цього не хотілося. Він міг уявити, що Волан-де-Морт відчував те саме щодо Поттера - бажання і насильство переплітаються з парадоксами дії. Бажання вбивати, врівноважене безглуздістю.

Звичайно, було цілком можливо вбити частину власної душі; але в загальному плані це було остаточне рішення, до якого не можна ставитися легковажно.

Натомість він мав намір заманити свого візаві в пастку, замкнути його у вічності нудної, нечутливої темряви - так само, як він був замкнений у стражданнях з моменту свого зачаття.

Його в'язниця все ще висіла важка і золотава на шиї, коли Поттер

розглядав її. "І все ж, ось ти тут", - сказав він.

Гаррі посміхнувся до нього надто вже невинною посмішкою.

"Ти не єдиний, хто хоче бачити його страждання".

Якщо він вірив у такі речі і був здатний на них, то, можливо, він був закоханий.

"А що, якщо я скажу вам ім'я людини, яка за цим стоїть?" пробурмотів Ріддл. Сметвік зробив паузу, вивчаючи вбивцю, пристебнутого і знову одягненого в гамівну сорочку для їхнього сеансу.

"Я можу припустити, що у вас є якийсь план на думці, особливо у світлі візиту міс Грейнджер", - відповів він. Якої б низької думки про нього не був цей чоловік, він не був настільки тупим, щоб довіряти своєму найнебезпечнішому ув'язненому. "Щедрість не в твоїй природі".

"Щедрість свідчить про силу, як і право та можливість дарувати милосердя. Сила завжди в моїй природі, Цілителю".

"І все ж ти безсилий врятувати Гаррі Поттера від тієї долі, яка його спіткала". Він уважно стежив за його реакцією, за будь-якою реакцією, будь-яким знаком.

Він дійшов висновку, що Поттер - це шлях до Волан-де-Морта, до його розуміння і перемоги над ним. Було так шкода, що хлопчик чинив такий опір великому психіатричному благу.

У холодному, майже рептилійному погляді Волдеморта щось мерехтіло.

"І ти безсилий прочитати мене, не використовуючи його в якості мірила, тому можна припустити, що в твоїх інтересах бачити його врятованим", - відповів вбивця.

Його очі звузилися. Приємна посмішка на обличчі Волдеморта тільки розширилася, чарівна на всі сто відсотків, але в той же час викликала справжній жах від його здібностей.

"Хто за цим стоїть?"

"Не в моїй природі бути настільки щедрим, щоб вільно пропонувати інформацію". У світлі його власних коментарів ця заява зів'яла, а щелепа стиснулася.

"А ваша вимога…?"

"Я даю тобі все, що тобі потрібно, щоб зловити його і написати твою книгу. Ви даєте мені кімнату з гарним краєвидом і домовляєтеся про те, як мені отримати всю інформацію про зникнення Гаррі Поттера, якою володіють аврори".

Це було лише питанням часу, Том був упевнений у цьому.

Хоча його колега здавався більш терплячим, ніж він, і роки це підтверджували, за таких обставин нинішній стан ситуації довго не протримається.

Але, можливо, останній поштовх...

Обидва вони були в клітці, і жоден з них не хотів жити так знову.

Гаррі Поттер був призом того, хто виходив переможцем на свободу. Приманкою, трофеєм, а може, й чимось іншим, що вимагало ретельнішого контролю.

Він не довіряв Поттеру, хоч би яку невинну картину той не зображав, згорнувшись калачиком із заплющеними очима. Хоч би як багато згоди вони не знайшли у затишші останніх двох тижнів.

Поттеру було цікаво, можливо, і він набув дивної рішучості, коли дізнався про справжній зв'язок між їхніми душами.

Том просто ще не знав, для чого потрібна ця рішучість і що вона

означає. Він знав лише, що не має наміру програвати.

Його черевики цокотіли по підлозі психіатричної лікарні, маскування було ретельно продумане - бар'єр з журналістських папок і блокнотів, дбайливо затиснутих у руках.

До лікарні знову напливли журналісти, хоча раніше його колега чинив опір їхній увазі. Але зараз це було б доречно.

Йому вистачало його зростаючої мережі, щоб мати певний вплив на своє оточення, коли це було необхідно. Навіть після фіаско в продуктовому магазині.

"Я б сказав, що я шанувальник вашої роботи, - сказав він, зупинившись перед склянкою. "Але ми обидва знаємо, що це б у л о б грубим спотворенням правди, яка вже й так перекручена".

Голова його співрозмовника миттєво піднялася вгору. Том повільно посміхнувся. Погляд Волдеморта ковзнув по ньому і по навколишньому оточенню.

"Я все думав, коли ж ви завітаєте до мене, - відповів його співрозмовник, підводячись і наближаючись до келиха. "Я впевнений, що це дуже приємно для вас".

"Я не можу вирішити, задовольняє це мене чи бентежить", - сказав він, підходячи ближче і вдивляючись у знайомі, але ще незнайомі риси обличчя. "Це, безумовно, жалюгідна можливість майбутнього".

"Де Гаррі?"

"Можливо, він мертвий, можливо, він помирає, можливо, він прив'язаний до мого ліжка, а можливо, він проводить чудову відпустку на Карибах. Я залишу це твоїй уяві. Як ти думаєш, де він?"

Його усмішка розширилася. Погляд його співрозмовника ковзнув ще холодніше, ніж раніше.

"Якби це було два роки тому, я б сказала тобі, що я к б и ти хоча б доторкнулася до нього, то життя без тіла і почуттів здалося б тобі солодким благословенням у порівнянні з тими тортурами, які чекають на тебе в і д моєї руки". Тон був м'яким, тихим.

"І що тепер? Будеш сидіти в скляній щурячій клітці?" Том розсміявся.

"Тепер я знаю достатньо, щоб зрозуміти, що мені не потрібно погрожувати і приходити за тобою, коли ти помилився, обравши мішенню єдину рівну нам людину". Посмішка його співрозмовника зникла, а бліді пальці розчепірилися, притиснувшись до скла, і між ними з'явилися бліді пальці. "Ти думаєш, що контролюєш його, і що він - трофей, який ти придбав, по суті. Якийсь інертний, гарненький домашній улюбленець, який є законним втіленням твоїх бажань... Я теж так думав".

"Поттер не має сили піти проти мене. Він лише блефує, удари і м'язи. Його розум з л а м а н и й". Його кулаки почали стискатися в боки, лють роздувалася в грудях, а його колега продовжував

клінічно спостерігати за ним - без тієї відчайдушної люті, якої він очікував.

"Ви маєте намір використати його як приманку, не усвідомлюючи, що він, можливо, вже зачепив вас на гачок".

"Я - не ти. Я не впав у сентиментальну старість, коли дозволяю почуттям заважати мені. Якщо мені доведеться..."

"Я не відречуся від тебе. Я вистежу тебе, потуратиму твоєму виклику та грі і побачу, як ти станеш чимось кращим, ніж ти є зараз", - продовжував Волдеморт. "Я пообіцяв Гаррі, що прийду по нього, це справа принципу, і якщо ти станеш на моєму шляху, коли я це зроблю, то на твою власну дитячу голову…"

"О, він чекає, що ти його врятуєш, це все пояснює..."

Волдеморт знову зневажливо обірвав його.

"То ти прийшов сюди просто позловтішатися, чи маєш щось важливіше сказати?"

"Я втомився чекати на тебе. Твої вбивства набридли мені. У мене більші плани. Тікай і закінчи це, якщо зможеш. Або ти більше ніколи його не побачиш."

"Як щодо п'ятниці, о сьомій годині? Можемо повечеряти".

Цього разу їхні посмішки були однаковими.

Була середа, коли лікарняний будильник почав пронизливо верещати.

В/Н: Жахлива розв'язка, я знаю, враховуючи, як довго я змушував вас чекати, але, о Боже, ви бачили фінал "Ганнібала"? :О І не хвилюйтеся, все стане зрозуміло в кінці...

Розділ 37

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Том розгладив свій халат - на жаль, не зшитий на замовлення, оскільки всі його речі були продані на аукціоні, зібрані для доказів або виставки - і підійшов до дверей. Він постукав один раз, різко.

Дивне передчуття скрутилося в його животі.

Двері відчинилися, і його молодший колега посміхнувся до нього. "Я такий радий, що ти зміг прийти", - сказав горокракс.

Він ненавидів дивитися на нього, на те, що він нагадував про дитячі мрії та амбіції. Про Темних Лордів і чистоту крові, про його світ до Гаррі Поттера.

Він увійшов, двері за ним зачинилися.

З кухні доносився пекучий запах смаженої баранини і трав. Гаррі, без сумніву, готував. Хоча раніше юнак частіше опинявся вдома і за кухонним столом, але не через брак навичок, а через те, що Гаррі вперто відмовлявся дбати про себе як слід.

Том нахилив голову, замисливши сь.

Це здавалося сюрреалістичним - їжу у в'язниці для душевнохворих можна було назвати не більше, ніж кашею. Він обережно вдихнув, хоча, можливо, недостатньо обережно, зважаючи на блиск в очах його молодшого колеги.

Його пальці були зігнуті в боки. Вбивства, скоєні Гоґвортсом, були пальчиковими малюнками порівняно з його власними шедеврами. "Я так розумію, він на кухні?"

"З нього вийде чудовий домашній улюбленець", - посміхнувся горокракс. "Я справді не знаю, як йому вдалося перемогти тебе, ти, мабуть, втратив хватку".

"Я його недооцінив". Він не був упевнений, чи мав він на увазі це як попередження чи ні, відкидаючи свого колегу

і зосередився на Гаррі. Якби довелося вибирати між двома частинками своєї душі, він знав, який фрагмент вибере. Том підійшов ближче до кухні, його серце калатало в грудях.

Одного разу йому вдалося доторкнутися до Гаррі, у в'язниці. Але це було не те саме, чи не так? Гаррі зробив це лише тому, що не бачив іншого виходу, а всі інші на місці злочину були настільки недбалі, що **д о з в о л и л и** хлопцеві це зробити. Ось чому він був потрібен Гаррі. Хтось, хто відгородив би його від світу, витягнув би з н ь о г о сили і загострив би затуплені краї його непокори.

Він першим побачив Гарріну спину, побачив лінії напруження на плечах Гаррі навіть крізь тонкий матеріал зеленої сорочки, яка, без сумніву, чудово підкреслювала його очі.

Том відчував, як на нього дивляться горокракси.

І навіть спостерігаючи за Гаррі, він побачив, як напруга спадає. Гаррі, очевидно, чув, як вони наближаються, чув, як відчинилися двері, але не обернувся.

Том облизнув губи і присунувся ближче, хай буде проклятий горокракс. Він не дозволив би минулій помилці зруйнувати теперішнє. Він мріяв про їхнє возз'єднання, не обмежене скляними в'язницями чи правлінням Сміттвіка. Він погладив Гаррі по плечах, розминаючи напружену шкіру і п р и т и с к а ю ч и с ь губами до Гарріного вуха. "Я ж казав, що прийду по тебе". Тихо, щоб його візаві не почув.

Гаррі пробіг дрож по спині, а його кулак забілілими кісточками стиснув кухонний ніж. Але він нічого не сказав. Ні привітання, ні дотепного коментаря, ні навіть образи.

Том насупився. Він підняв руки вгору, взявши підборіддя Гаррі між пальцями, щоб підштовхнути юнака до того, щоб той подивився на нього як слід.

Гаррі міг би бути чудовим актором, але Том витратив роки на те, щоб розплутати його, розібрати на частини і знову зібрати в нові, більш красиві аранжування. Очі Гаррі ніколи не брехали, навіть якщо все інше він робив бездоганно. Зараз він брехав - покірність, яка далася йому нелегко, хоча більшість була б обдурена.

Цікаво. Він підняв запитальну брову, посміхнувшись одним кутиком губи, щоб показати Гаррі, наскільки сильно він його не обдурив.

І Гаррі закотив очі, короткий спалах чудової емоції. "Ти ж знаєш, що я тримаю ніж і можу тебе

вдарити, так?" Мені не потрібна твоя допомога.

Том притиснув поцілунок до щоки і відсторонився, заінтригований таким розвитком подій. Горокракс спостерігав за ними обома звуженими очима.

"Беру свої слова назад, - сказав він найщирішим голосом, на який тільки був здатен, - ви його надзвичайно добре навчили, я не знаю, як ви це зробили. Я ніколи не бачив його таким слухняним, якщо він тільки що не вбив когось".

Справа не в тому, що його молоде "я" було дурним, жодна його частина ніколи не була дурною. Просто він був настільки переконаний у власній вищості, що його ідеології не передбачали, що хтось може з ним зрівнятися - як Гаррі. Для його горокракса здавалося природним, що Гаррі повинен легко підкоритися, що він сам неминуче переможе, бо вони завжди перемагали.

Гаррі кинув на нього погляд.

Горокракс подався вперед, обхопивши Гаррі за талію, ніби він був призом, який треба було виграти, і поцілувавши його в другу щоку. "Може, ти просто не зумів до нього доторкнутися".

Це було найдивніше, що можна було спостерігати.

Том відчув, як по його хребту, серед іншого, пробіг гарячий шлейф власницьких почуттів. Але що він міг вдіяти? Гаррі ніколи не був таким чарівним, навіть у найнебезпечніші моменти. Він щось замишляв.

Можливо, він і справді не потребував порятунку, але Том завжди приходив, навіть якщо тільки заради шоу. Заради свободи, що паморочиться в його жилах - незважаючи ні на що, він ніколи не відмовився б від неї знову.

Вони вели світські бесіди та обговорювали меню вечері, так, ніби не збиралися битися. Ніби один невірний рух не міг зруйнувати мир.

Том вивчав знайомий медальйон на шиї свого горокракса. "Тож, - він говорив невимушеним голосом, не звертаючи уваги на Гаррі. "Як саме тобі все це вдалося? Впевнений, тобі не терпиться похвалитися".

Він подивився, чи не смикнулися Гаррі губи в усмішці на цей коментар, але Гаррі не дивився на нього. Гаррі дивився на свій горокракс, і це не повинно було його так сильно дратувати. Але він пам'ятав, як Гаррі відвідував його у в'язничній камері, пам'ятав, як Гаррі розкинувся на

ліжку під ним - Гаррі зосередився на ньому так, ніби він був центром світу, бачачи його.

Горокракс присунувся до Гаррі ближче, ніби відчуваючи його думки, перебираючи пальцями волосся, а іншою рукою обхопивши хлопця за талію. "Людьми легко маніпулювати, - пробурмотів він. "Беллатріс Лестрейндж так відчайдушно потребувала когось, з ким можна було б поговорити, після того, як її психіатра ув'язнили. Вона була цілком щаслива вилити мені душу. Шкода, що в мене тоді не було Гаррі".

Гаррі боляче вразило, що його горокракс говорив про Гаррі так, ніби його тут і близько не було. Ще гірше було бачити, як Гаррі мовчить і підкоряється, навіть коли він добре знав, що це хитрість. Він бачив Гаррі зломленим і зломленим, але це було не те.

Його власні руки відчували болісну порожнечу, і він зробив ковток вина, бажаючи побути з Гаррі наодинці. Поговорити з ним як слід, обійняти і вивчити.

На шиї Гаррі були сліди укусів, ніжно-фіолетові на тлі засмаглої шкіри.

Живіт Тома міцно стиснувся від цього видовища, і Гаррі нарешті перевів на нього погляд - єдина ознака того, що він справді усвідомлював присутність Тома в кімнаті. Їхні погляди зійшлися, і власницька прихильність пульсувала між ними, наче блискавичний дотик поцілунку.

Гаррі недбало нахилив шию, ще більше оголивши горло, коли той, наче щось солодке, заховався під підборіддям свого візаві. Мовчазна насмішка.

Том озирнувся на самовдоволене обличчя свого горокракса і відчув, що вже надто давно не бачив, як хтось стікає кров'ю на підлозі.

Вечеря була подана вчасно і з шаленою приємністю. Баранина

була дуже смачною.

Гаррі змусив себе їсти, щоб виглядати якомога невимушенішим, ніби він не дуже добре усвідомлював, що сидить з двома Волдемортами за обіднім столом.

Останні два тижні були мінним полем маніпуляцій. Вивчення горокраксів, розкопування кожного клаптика знань про минуле Волдеморта - Тома, що він міг. Здебільшого у нього були

уривки,

про похмурі та сірі сиротинці, про бомби та плани світового панування.

Йому було цікаво, як би все змінилося, якби Том став Темним Лордом, а не серійним психіатром-вбивцею, але він не любив світ, який намалював молодший Том. Йому бракувало краси вбивств Тома, як би жахливо це не звучало. Переконливого, можливо, в абсолютній гордості і святкуванні магії, але огидного і лицемірного за межами цього. Волдеморт, якого він знав, був багато ким, але не лицеміром.

Окрім навчання, він працював над тим, щоби не становити для себе загрози. Він грав фантастичну роль, яку Волдеморт колись вирізав для нього в метеликах і крові. Він був сильним, на перший погляд. Дотепні коментарі та бравада, якою легко було маніпулювати. Він був зачарований думками Гоґвортса, спокушений його світоглядом - і якщо в його інтересі було занадто багато правди, коли копія максимально відображала оригінал, то він не визнавав цього так легко.

Дзвеніли столові прибори, шовкова сорочка прохолодно ковзала по його шкірі, як він уявляв собі дотик Тома. Навіть не дивлячись на нього, Гаррі знав про нього. Кожен подих, кожен рух, погляд, що впивався в нього з такою частотою, що пропікав шкіру. Його серце калатало.

Двійник Волан-де-Морта підготував усе для ритуалу, щоб заманити Тома в пастку, поміняти місцями оригінал і горокракс, тож Том був прив'язаний до медальйона замість нього. У пастці, мертвий для світу.

Гаррі очікував відчути себе щасливим. Але це не так, два тижні з двадцятирічним Томом лише змусили його більше думати про свого колишнього психіатра. Про танці на балу в Міністерстві та тепле дихання на щоці, про ночі, коли він, здебільшого спотикаючись, вдирався до Тома додому і відчував себе заспокоєним понад усяку міру.

Була жахлива іронія в тому, що востаннє він відчував себе в безпеці, перебуваючи під опікою Тома.

Була жахлива іронія в тому, що коли він заліз у ліжко з горокраксом і назвав це маніпуляцією, фальшивим маркером капітуляції, він знав, що творіння Тома вхопиться за нього так само жадібно, як колись сам Том за нього. Як колись Волдеморт, але вони були однакові. Том-Волдеморт, нерозривно переплетені. Гаррі-Волдеморт.

Він відлучився до туалету.

Том наздогнав його майже в ту ж мить, коли той вийшов за межі чутності горокракса.

"Гаррі", - покликав він. Навіть слухання цього голосу протягом двох тижнів не пом'якшило ефекту.

Гаррі затамував подих і стиснув щелепи - чи готовий він зустрітися з Томом, зараз, нарешті? Він мав би бути готовим, чорт забирай. "Ти не дуже-то витончений, - тихо промовив він.

"Мені не потрібно бути витонченим, ми всі знаємо, що я тут заради тебе", - сказав Том. "Ти поводишся дуже слухняно".

"Ревнуєш?"

Рука Тома вилетіла, схопивши його за зап'ястя. З'єднання обпекло руку Гаррі, наче жаром, розповсюджуючись по кожному сантиметру його тіла.

Він застиг на місці, хоча сам по собі був досить слабким. Дотик, більш ніж будь-що інше, стримував його, поводився з ним так, ніби він був делікатним.

Він повернувся до Тома обличчям, серце підскочило до горла. "Може, ти мене вже р о з к р и в " , - сказав він далі і безрадісно посміхнувся. "Що, ідеальний Гаррі Поттер на картинці не такий вже й ідеальний зблизька? Хіба ти не цього хотів?"

"Я ніколи не хотів, щоб тобі доводилося прикидатися зі мною", - сказав Том так м'яко й щиро, що в Гаррі защеміло в грудях. Гаррі хотів би, щоб Том не мав цього на увазі, так само, як він хотів би, щоб Волдеморт ніколи не мріяв про метеликів, які б його врятували.

"Ти теж мене не хотіла", - відповів Гаррі.

"Я ж тобі казав, - голос Тома теж знизився, коли він нахилився. "Я вже не про це. Я вважаю, що справжній Гаррі Поттер набагато кращий". Інша рука Тома ковзнула вгору, торкнувшись його щоки з обеззброюючою ніжністю. "Я ж тут, чи не так, незважаючи на твою маленьку пастку?"

Гаррі вивернуло шлунок. "Пастка?"

Том нахилив голову, і на його губах промайнула легка посмішка. "Так, пастка. Чи ти думав, що я не здогадаюся?"

У роті Гаррі пересохло, і він, попри себе, трохи сіпнувся в Томовій руці. Відчуваючи себе повністю викритим - звісно, горокракс теж міг мати такий ефект, адже він був молодим Волдемортом, зрештою, але він все ще був так само засліплений власними потребами та правами, як і людина-монстр п е р е д ним, і не був навіть наполовину мудрішим. Натомість він був більш пристрасним, або, принаймні, більш помітним у закривавлених зубах і серці, тоді як старший Том міг грати свої ролі з таким бездоганним контролем, що навіть Гаррі, який жив у голові Волдеморта так само, як і у власній, іноді намагався відрізнити, де маска, а де - шкіра.

"Як?" Покірність зникла, розсипалася. Не витримав перед цією версією. Натомість він згорів. Горів власним голодом, ненавистю, цікавістю. Його голос пролунав хрипко.

Усмішка Тома трохи розширилася. "Якось ти сказала мені, що не хочеш рухатися далі, бо бачиш у цьому підтвердження того, що те, що з тобою зробили, і те, що ти зробила, - ц е нормально. Посмішка зникла без сліду. "Якщо ви зараз так переконливо граєте роль ягняти, то це скоріше свідчить про те, що ви щось задумали. Звичайно, це пастка. Він не зміг би утримати тебе проти твоєї волі, навіть якби захотів".

Він знав, скільки часу провів у голові Волдеморта, знав, що вбивства Тома були його власними, і як вони так глибоко проникли в мозок один одного, що жоден з них не знав, як розплутати ланцюги... це завжди було дивним нагадуванням, що Том теж був заплутаний. Це не були клінічні спостереження психіатра-психопата, об'єктивного та відстороненого, який бачив проблеми, які потрібно вирішити, а не людей. В ж е ні. Принаймні, на деякий час.

"Але для кого ця пастка, Гаррі, - продовжував Том, долоня все ще була теплою на його щоці. Пестив бездумно, розкошуючи простим дотиком. "Для мене чи для нього?"

"Якщо ти думаєш, що це пастка, - Гаррі зволожив пересохлі губи. "То навіщо ти тут?

"Я обіцяв тобі, що прийду по тебе". Том сказав це так, ніби це було просто. "Я завжди прийду по тебе. Я завжди буду виконувати свої обіцянки, що б я не робив, що б я не робив".

Гаррі перехопило подих, очі розширилися. Світ звузився до них двох, до різкого дезінфікуючого запаху Тома, який щойно вийшов з в'язниці, до вбивчих рук, що обіймали його, ніби він був чимось безмірно цінним, до теплого дихання, що обдувало його власне. "Це більше зловісно, ніж заспокійливо", - зміг вимовити він. "Ви прийшли за мною чи за своєю душею?"

Всі видіння, всі емоції, бо він носив у собі осколок безсмертя колись Темного Лорда. "А яка різниця?" Том підняв брови.

Було дивно так відкрито говорити про такі речі зараз. Але вони, напевно, вже занадто довго говорили, і навряд чи це був час і місце для таких дискусій, посеред шахової дошки.

"Ти ж знаєш, що він, мабуть, слухає кожне наше слово", - сказав Гаррі, зберігаючи тишу в голосі. Ледь чутно, тільки між ними.

"Звичайно, - сказав Том. "Це єдина причина, чому він дозволив нам обом вийти з кімнати одночасно, начебто наодинці. Та мені байдуже. Як я вже сказав, ми всі знаємо, для чого я тут, і я знаю, для чого він тут. Зрештою, колись я був на його місці".

Гаррі не був у цьому впевнений - у горокрасі було щось ненормальне, чого він ніколи не міг уявити у Волдеморті, якого знав. Він уже помічав це раніше.

"Ти не повинен бути тут", - сказав він так само спокійно, як і раніше, незважаючи на те, що Том говорив нормально.

Очі Тома при цьому заблищали. "Ти радий, що я тут?"

Гаррі відсторонився, щоки все ще гарячі від примарного спогаду про Волдемортові пальці. Стійкий, небезпечний, але все ж добрі спогади прийшли з ним так само, як і погані. Але зважаючи на все, чим він пожертвував, щоб побачити

Волдеморт був спійманий, як він міг відпустити Тома? Він не міг, так само, як і інший горокракс Тома.

Волдеморт був їхньою спільною в'язницею.

Ти недооцінюєш його так само, як недооцінювала мене, невже ти ніколи не вчишся? Він тебе знищить, і він не зацікавлений у тому, щоб зробити тебе красивою.
Ти вільний, навіщо тобі бігти назад до того, хто тебе спіймав?
У вас обох є ця проблема. Фатальна вада, насправді. Я називаю це тим, що ви закохані в мене.

Відповіді промайнули у Гаррі в голові, але він проковтнув їх і відвернувся.
"Мені треба попісяти, гадаю, це дозволено".

Він відчував, як Том стежить за ним поглядом по всій підлозі, і ніколи не думав, що захоче, щоб Том втік, навіть на секунду.

Так чи інакше, все закінчилося б сьогодні ввечері.

Примітки до розділу наприкінці

Як ви могли здогадатися з перерви в оновленні, у мене був жахливий письменницький блок для цієї історії. Але, чорт забирай, я її закінчу. Тож, так, вибачте, якщо ця глава вийшла трохи лайняною, її довелося розбити з усією грацією і красномовством молотка або ніколи не закінчувати. Сподіваюся, вам вдалося знайти в ній хоч якусь насолоду.

Розділ 38

Том поклав виделку з акуратним клацанням на тарілку, відсунувши її подалі і краєм ока спостерігаючи за Гаррі та його горокраксом. Він облизнув губи, майже відчуваючи, як напруга потріскує в повітрі. Смакуючи його.

Він був вражений тим, що їм вдалося стримати себе, коли він болісно повільно з'їдав другу порцію, ніби не усвідомлюючи, що вони стежать за кожним його рухом, як стерв'ятники.

"Тож, - ліниво запитав він. "Як саме ти плануєш забрати в мене свободу?"

Він ніколи не дозволить цьому статися - одного разу його спіймали, і він переконався, наскільки він не пристосований до життя у в'язниці. Але, звісно, це було б саме те, чого прагнули Гаррі та його горокракс. Це була ідеальна гірка помста за кайдани, якими він оточив їх обох, наче їм не було боляче за нього.

Хребет його візаві випростався, і він подивився на Гаррі.

Том теж не зводив очей з Гаррі. Гаррі був тим, хто переміг його раніше, хто вижив, незважаючи на всі труднощі, і довів, що гідний душі, яку він носив. Він знав, що зробить горокракс, але Гаррі завжди був більш інтригуючим, щоб спробувати передбачити.

Гаррі спокійно поклав ніж і виделку, імітуючи його і відштовхуючи від себе. "Ми покладемо тебе в медальйон", - сказав він. Тепер він сміливо зустрівся з Томом поглядом, не здригнувшись. Можливо, тому, що не міг дозволити собі здригнутися. Може, тому, що більше не відчував, що мусить.

"І чому я взагалі дозволив тобі це зробити?" - запитав він. Йому було цікаво, що вони вдвох замишляли останні тижні за його відсутності, до якого відчаю, страху та одержимості може довести Гаррі. Його прекрасний смертоносний метелик.

"Справа не в дозволі, - самовдоволено промовив горокракс. "Зілля, що впіймає твою душу, вже в їжі - все, що мені треба зробити, це завершити ритуал".

Том підняв брову, обмірковуючи свої варіанти, і знову подивився на Гаррі. "В'язниця була недостатнім покаранням? Боже, яким безсилим ти почуваєшся проти мене, - промурмотів він. "Навіть перемоги тобі було замало. Ти й досі прокидаєшся, вигукуючи моє ім'я?"

Гаррі стиснув щелепу і випнув підборіддя. "Ти втік з в'язниці."

"Заради тебе.

"Це ти благаєш про пощаду?"

"Ні", - сказав Том. "Але я був у в'язниці. Ти міг би просто схопити мого найдорожчого "я" з медальйоном і затягнути його, як імітатора, в камеру міністерства два тижні тому, але ти цього не зробив. Ти хотів перевірити, чи справді я прийду за тобою? Чи зможу?" Він трохи нахилився через стіл.

"Ти справді сумніваєшся, що ми зможемо це зробити?" - холодно запитав його горокракс. "Ви в меншості."

Том був більше стурбований тим, як Гаррі ковтає. Поглинаючи емоції, що наповнювали стіл

між ними, наче це був найсолодший, найвишуканіший десерт. Його очі загорілися. Гаррі хотів знати, мусив знати, відчайдушно намагався збагнути, наскільки сильно Том підтримував його.

було брехнею. Він хотів наблизити його до себе, нагадати, що він один завжди буде поруч з Гаррі, коли всі інші підуть.

"Можливо", - пробурмотів він у відповідь на горокракс. "А може, й ні. Гадаю, це ще не вирішено. Ти ж не готував їжу, так?"

Його горокракс закам'янів, повернувшись на своєму місці, щоб подивитися на Гаррі. "Поттер знає план".

"Те, що Гаррі знає, і те, що Гаррі робить, - це часто дуже різні речі, - сказав Том. "Він добре вміє тягнути час. Він також добре грає з нами".

"Мабуть, добре грає тобою", - промовив горокракс.

"Ти все ще мовчиш?" Том нахилив голову і знову подивився на Гаррі. "Нічого сказати з цього приводу? Ніяких звинувачень? З ним це може спрацювати, але я знаю тебе набагато краще - я ж тебе створив".

Це викликало реакцію, і Гаррі витріщив на нього очі, як тієї ночі в будинку Ріддлів, коли він був найвразливішим і найсмертоноснішим водночас. "Мабуть, я більше нічого вам не скажу", - сказав він. "Ви більше не мій психіатр, і хіба ви *обидва не з'їли їжу*?"

"Тоді чому ти не покінчив з нами обома, якщо ти цього хочеш?" запитав Том. Він розкинув руки, лише трохи відкинувшись на спинку крісла, щоб зручніше влаштуватися. "Це твоє шоу, Гаррі. Я тут лише для того, щоб зайняти місце в першому ряду".

"Зважаючи на те, що ти ненавидів в'язницю, ти справді сподіваєшся, що я повірю, що ти не планував п о т р а п и т и в м е д а л ь й о н ? Що ти не маєш наміру чинити опір?" Гаррі огризнувся.

Тепер горокракс дивився між ними обережніше, ніби зрозумівши, що пропустив щось потенційно смертельно небезпечне.

Незважаючи на всі зусилля Тома, спрямовані на те, щоб зруйнувати Гаррі, побудувати його заново, він завжди знаходив шлях до себе. Гаррі Поттер вперто - зухвало - залишався самим собою. Навіть якщо він цього не усвідомлював.
Його не зупиняють ні муки, ні чужа душа в його голові. Це було те саме усвідомлення, яке мав сам Том, коли зарізав Гаррі в будинку Ріддлів.

"Я хочу побачити, чи ти справді спробуєш". Це було схоже на те, що я знову сидів у кабінеті Гаррі після закінчення робочого дня і насолоджувався т и м , я к він розгадує свої власні бажання і міркування, наче це була чужа для нього територія. Зважаючи на те, як сильно Гаррі здригався від власних сердечних бажань і думок, можливо, так воно і було. "Цей план більше відповідає моїм смакам, ніж твоїм, чи н е т а к ? І це тебе турбує".

Том зрозумів, що має рацію, по тому, як Гаррі майже непомітно напружився. "Зрештою, це те, як ти визначаєш себе, - недбало продовжив він. "Та розмита межа, проти якої ти так довго боровся. Що таке ти, що таке Волдеморт. Чи можливість перемоги, яку ти зараз відчуваєш, належить мені, тобі чи, може, навіть йому?"

"Я не можу дозволити собі відпустити вас обох, - сказав Гаррі. Його очі втупилися в Тома. "Ти клятий безсмертний, але майже не людина. Ти скривдив більше людей, ніж я можу перелічити".

"Так, - погодився Том. "Але я не той, хто заманив тебе в пастку. Ти був ув'язнений так само, як і я фізично, але це не через мене. І ти це знаєш. Помістивши мене в той медальйон, ти не

звільнишся.
Хіба це не те, чого ви хочете - свободи? Миру?"

Гаррі підвівся в хвилі розчарування, нетерпляче чекаючи, коли ж можна буде покінчити з усім цим жахіттям. "Може, мені від цього стане легше".

Горокракс підхопився на ноги, паніка на його обличчі була надто помітною.

Гаррі навіть не озирнувся на нього, поваливши його назад на стілець і прив'язавши до нього захоплено зневажливим помахом руки.

Але ж мова ніколи не йшла про горокракс, чи не так? Хоч як би не хотілося його юному "я" вважати себе центром світу. Том, звісно, не дозволив би, щоб його скривдили, але на Темних Лордів і революцію в нього більше не було часу.

Том теж підвівся, посміхаючись. "О, це б тебе замучило, якби ти тішився нашими стражданнями, особливо враховуючи ціну завершення цього ритуалу", - сказав він. "Щоб створити горокракс, потрібні звірства. Відірвати чиюсь душу від тіла і замкнути її в дрібничці. Зробиш це, і ти будеш усім, чого я колись бажав для тебе, метелику мій".

Гаррі на секунду завагався, а потім відповів: "Я впевнений, що переживу це". Він підійшов до шафи, дістав елементи ритуалу, зняв медальйон з шиї горокракса і поклав його на стіл. "Я пережив і гірше".

"Не гірше за нього", - сказав горокракс. "Покладіть його, тоді й поговоримо."

Том лише підняв брову, і Гаррі люто подивився на нього через весь обідній стіл. Усе це було так знайоме. Йому цього не вистачало. Гаррі був ще таким *сирим.*

"Я знаю, хто я", - майже гаркнув Гаррі. "Мені не потрібно, щоб ти визначав моє

самоусвідомлення." "Ти вже починаєш."

Він був упевнений, що Гаррі насправді не зможе завершити ритуал, він був надто наляканий власною здатністю до злодіяння. Проте Гаррі мав рацію, він все ж підготувався до такої малоймовірної можливості.

"Ти мусиш діяти за планом", - промовив горокракс, тепер уже більш відчайдушно. "Він намагається залізти тобі під шкіру - я ж казав, що він це зробить. Не слухай його. Хіба ти не бачиш, як легко він тобою грається?"

"Я не граю. Це твій вибір, - сказав Том. "Пастка для мене чи для нього? Ти вже вирішив? Чи ми будемо стояти на моральних засадах, коли ти намагатимешся затягнути нас до міністерства?"

"Я можу це зробити".

"Звісно, ти можеш. Думаєш, це означає, що ти більше не будеш відчувати мене в своїй голові? А якщо це не так? Що, якщо замість щастя, яке я тобі дарую, там буде холод, темрява і небуття, як у могилі? Чи зможеш ти витримати цю вічність зі мною?"

Гаррі облизнув губи. Він подивився на медальйон у своїх руках, який, незважаючи на всі його зусилля, був таким чудовим і невпевненим. Потім він зустрівся поглядом з Томом, і в його долонях спалахнув диявольський вогонь, а горокракс закричав, закричав, закричав.

"**Твоя душа,** - прошипів Гаррі, - **це *отрута*".**

Обличчя Тома перекосилося, і він кинувся за своєю паличкою.

Було надто пізно. Горокракс зник, нічого, крім попелу і дзвінкої тиші, коли вони спрямували свої чарівні палички один на одного.

Емоції здіймалися між ними, дезорієнтуючи, славетні й жахливі понад усяку міру. Гаррі міг вихоплювати з них лише уривки - ненависть, лють, обожнювання, *біль*. Наче душа Тома пальцями розмальовувала всі нервові закінчення Гаррі. А може, все було навпаки.

"Отрута?" повторив Том.

Серце Гаррі закалатало в грудях, а пальці стиснули чарівну паличку. Він мусив це закінчити.

"Отрута*?*" Том ступив ближче, і Гаррі відступив назад, щоб зберегти дистанцію між ними. "Ти, мабуть, думаєш, що я змій у саду, який впивається зубами в твою чесноту і назавжди занапастить тебе для раю?" Він дико розсміявся. "Навіть зараз?"

Страждання було справжнім. Болісним. Світ руйнувався. Цього навіть Гаррі, який бачив так багато, не розумів або, можливо, відмовлявся розуміти.

Гаррі чомусь досі вважав, незважаючи на його слова, що Волдеморт розглядає його як трофей, який потрібно зібрати. Одержимість, незважаючи на всі його гарні слова. Том почувався спустошеним. Гаррі опирався бажанню з д р и г н у т и с я , а рана на його животі віддавала фантомним болем. Його рука смикнулася, щоб затулити рану, перш ніж він зміг зловити себе.

"Не має значення, що я про тебе думаю", - голос Гаррі не тремтів. Він уже не грався в ягнятко. "Я не збираюся тебе відпускати, ти це знаєш, ти це знаєш. Не з тим, що ти робиш зі своєю свободою, зі своєю *вічністю*". Він націлив свою паличку. Він не мав жодного сумніву, що Том продовжуватиме вбивати, якщо його залишать на самоті, безперешкодно. Так, ніби кількість жертв була вже недостатньо великою.

"Ти провів своє життя, нескінченно жертвуючи собою заради інших людей". Том підступив ще ближче, наче не міг триматися осторонь, навіть незважаючи на лють, що виливалася з нього, впиваючись у шкіру Гаррі. "Навіть зараз ти кинувся стрімголов назустріч небезпеці - сам, бо відчуваєш безнадійну відповідальність за мої злочини, ніби вони були твоїми власними. Я не отрута, Гаррі. Будь-яка отрута, якою ти давився, завжди була твоєю власною".

"Я твій горокракс!" Гаррі вперше промовив це вголос, і емоції знову спалахнули. Владне, шовкове тепло, в яке Гаррі міг би так легко зануритися, якби дозволив йому як слід заманити себе, якби ігнорував осколки скла, готові порізати його серед привітних складок мозку Тома. "Ось що ти мав на увазі, коли назвав мене своєю половинкою!"

Він так довго відчував себе заплямованим, заразним, відчуженим від власного мозку. Все, що всі бачили, дивлячись на нього, - це обличчя Тома, і, можливо, вони були до біса праві, тож навіщо взагалі перейматися?

Том не намагався ховатися, згодовуючи Гаррі все, що він відчував, а емоції тулилися до його бар'єрів Окупації і прослизали повз них, наче там взагалі нічого не було. Але Гаррі мав би завжди знати, що він не може втримати те, що вже було всередині нього задовго до того, як зачинилися двері фортеці.

Вольдеморт був безсмертний. Замкнути його у в'язниці для жалюгідних смертних не було - не могло бути - достатньо. Ґрати згнили б, а магія перетворилася б на пил раніше, ніж він сам. Гаррі щ е н і к о л и в житті не відчував такого жаху. Це не був кінець, це не було закриттям чи спокоєм, це була вічність.

"Так", - зітхнув Том. "Ти - це ти". Вони зупинилися лише за кілька футів один від одного, і,

незважаючи на шанобливий тон Тома, вираз його обличчя залишався серйозним. Гаррі не здригнувся, коли Том простягнув йому руку,

пальці просто гладять Гаррі по щоці, як він завжди це робив. "Але це не робить тебе відповідальним, це лише робить тебе моїм найбільшим творінням. Це я відповідаю за тебе, а не навпаки". Слова були майже навіть добрими, і Том говорив тихо. "Я не заразив тебе, незважаючи на всі мої зусилля".

Від цієї доброти Гаррі зламався. Він міг би впоратися з люттю і насильством, з трупами і місцями злочинів, але ніколи не зміг би з цим щастям і цією *любов'ю.*

"Я відчуваю себе інфікованим".

"Так буває, коли за ранами не доглядають належним чином". За секунду він був уже зовсім близько, не просто погладжуючи Гаррі по щоці, а притискаючи її до себе. "**Ти міг би піти зі мною, Гаррі. Якби ти хотів.**"

Дихання Гаррі вирівалося з легенів, і в кімнаті стало безповітряно. Він не міг відвести очей від Тома. "Поїхати з тобою?" - повторив він. "Я не поїду з тобою на вбивство. Мені потрібно закінчити це. Нам потрібно закінчити це."

"Ти хочеш врятувати світ, хоча світ нічого не зробив, окрім того, що зловживав твоєю добротою, - сказав Том. "Я хочу врятувати тебе. І я точно не хотів би жертвувати тобою заради своєї свободи і свого життя".

Метелики символізували - пропонували - найбільш збочену форму спасіння у світі, чи не так? Незалежно від того, чи бажав він цього порятунку, чи ні. Очищення вогнем і кров'ю, смерть, пролита для модного відродження, щоразу, коли до нього доходило. Він думав про це і раніше, але це все одно вражало його щоразу. Хоча всі вбивства Волдеморта були по-своєму мистецькими, саме метелики завжди були для Гаррі справжнім мистецтвом. Любов і ненависть, щастя і лють, все запаморочливо переплетено.

"Ти припиниш вбивати, якщо я піду з тобою?" Гаррі різко відчув запаморочення в голові.

"Я не можу обіцяти, що цього ніколи не станеться, - сказав Том. "Якщо я відчую потребу захищатися. Але... яка мені користь від блідих замінників, коли я можу мати тебе?"

Гаррі мав би проклинати, він мав би повернути клинок, який Волдеморт встромив йому в нутрощі, він мав би зробити що завгодно, але не сказати "так". Тоді вони битимуться, і ніхто з аврорів не знатиме, де його шукати цього разу. Він повинен був принести останню жертву і продовжувати йти, навіть якщо в глибині душі він знав, що завжди будуть інші випадки. Будуть імітатори, будуть горокракси, які треба буде розшукати, якщо він захоче знищити Тома як слід. Будуть інші вбивці, які захочуть довести свою перевагу, вбиваючи його без краси і роздумів. Були б люди, які хотіли б чогось, хотіли б відповідей, хотіли б, щоб він їх врятував. Завжди, завжди буде когось рятувати, доки від Гаррі не залишиться навіть кількох старих шрамів і бинтів, і він не перетвориться на пил. Зламаним.

Було так приємно не відчувати себе отрутою, коли він був з Волдемортом. Том вважав його красивим, дивовижним, таким, яким Гаррі мріяв бути.

"А якщо я скажу "ні", ти спробуєш мене викрасти?" Гаррі підняв брови і намагався залишатися невимушеним. "Для мого ж блага, чи що?"

"Я думав про це, бо ти хочеш мене ув'язнити", - спокійно відповів Том. "Це було б доречно - але ні. Я, на відміну від тебе, віддаю перевагу вибору, а не ультиматумам. І ти це знаєш".

Гаррі ледь не бризнув, звузивши очі. "Я вірю у вибір! Наш вибір визначає, хто ми є. Ти вирішив вбивати людей, а я вирішив тебе зупинити. Ти не можеш цього перекрутити!"

"Припини вбивати, або я вб'ю тебе. Припини вбивати, або я заберу у тебе свободу. Роби, як я кажу, або я тебе змушу. Ти не залишаєш мені вибору, Гаррі". Голос Тома затріщав від розчарування, роздратування, того затяжного страждання, яке ховалося під усіма масками професіоналізму. "Вибір є: вбити Барті Крауча і врятувати свого друга, або піти і врятувати себе. Вибір є: піти зі мною, або робити все, що тобі заманеться... але врахуй, що я відреагую на це рішення відповідним чином. Я не намагаюся завадити тобі зробити свій вибір, я ніколи цього не робив. Я впливаю, я *переконую.* Я ніколи не ув'язнював би вас і не називав би це правосуддям".

Том відпустив його і відійшов від нього, стиснувши щелепи перед тим, як зітхнути, потираючи скроні. "Це не твоя провина", - дозволив він занадто терплячим тоном. Знову тон психіатра. "Ви не можете допомогти тому, ким ви є, так само, як і я. Я можу запропонувати вам різні інструменти, щоб змінити і залатати рани, які ви наносите собі своєю провиною, як я завжди робив і робитиму, поки я живий, але зцілення залежить від вас. Як і твоє прощення".

Гаррі насупив брови і міцно обхопив себе руками. Він не міг придумати, що на це відповісти. Товстий клубок застряг у горлі.

"Те, що ти був замкнений у тюремній камері зі Сметвіком, дійсно змінило тебе".

"Це не вплив Сметвіка", - сказав Том, стріляючи в нього дещо гострим поглядом. "Я ж казав тобі, що справа вже не в метеликах".

Гаррі опустив очі. "Ти так і не відповів, про що це було".

"Життя, смерть, краса", - недбало перелічив Том, блиснувши дивною посмішкою. "Можливо, серце метелика?"

"Так, не хотілося б насправді вбивати горокракс, хоч як би спокусливо це не було". Гаррі охрипнув. Серце метелика. У вухах дзвеніло.

"Світ був би набагато потворнішим без тебе". Емоції переповнювали Гаррі, не давали йому спокою, жадаючи володіти і тримати, поки смерть не розлучить їх. "І ти знаєш, що міг би бути щасливим зі мною", - сказав Том. "Якщо дозволиш собі." Він відвернувся, підняв з підлоги медальйон і поклав його в кишеню. "Тоді бережи себе, Гаррі Поттер. Я буду поруч, якщо знадобишся".

Він збирався йти.

Він навіть не припускав думки, що Волдеморт просто піде - піде від нього, без смерті чи будь-якої боротьби. Волдеморт так наполегливо боровся за нього, що його відхід тепер здавався неправильним.

"Щасливий?" Наче хтось розпалив вогонь під його шкірою, і за мить Гаррі перетнув кімнату слідом за Томом, сильно штовхаючи його. "Щасливий*?"* Він штовхнув його знову. "Та пішов ти. Ти думав, я був *щасливий?* Ти розірвав мене на мільйон шматочків, ніби це була гра для тебе, для твого довбаного арт-проекту. Це було не щастя, це було полегшення, тому що я на секунду припустив, що знайшов щось хороше, щось, на що я можу покластися".

"І ви стали напрочуд сильними, переживши це випробування. Це не зовсім те, що можна зруйнувати і побудувати заново, але я думаю, що проробила над тобою досить вишукану роботу". Том схопився за зап'ястя, нігті впилися в шкіру. "Ти щойно сказав мені "ні", навіть коли це могло б врятувати людей, якщо б ти віддався мені, чи не так?"

Гаррі зупинився, широко розплющивши очі. Голова йшла обертом.

"Я вважаю, що це справжній прорив у твоїй терапії, Гаррі". Том поцілував його - жагучий, вогненний поцілунок, від якого Гаррі аж до пальців на ногах пройнявся жаром. Коли вони розійшлися, він хапав ротом повітря, наче потопаючий, щоки його почервоніли. Його пальці побіліли від того, що він так швидко тримав сорочку Тома.

"Ні", - пробурмотів Том, його очі сяяли. "Я не думаю, що тобі більше потрібен мій порятунок, мій метелику".

Гаррі доторкнувся рукою до губ, відчуваючи, що його шлунок наче сів на дно. "І це все? Роботу зроблено, він здатен послати мене на хуй замість того, щоб підставити свою голову під удар. Давай просто залишимо його в спокої. Що це в біса за терапія така?!"

"Я думала, ти не дуже цінуєш моє втручання і зусилля у твоє життя? Я думала, що я була отрутою?"

Щелепа Гаррі стиснулася від цього запитання, і він втупився на свої руки, все ще зав'язані в одязі Тома, щоб утримувати його на місці. Звісно, він не хотів убивств, тортур, розтрощеного тіла на чиємусь порозі посеред ночі. Але як Том міг просто взяти його мозок і струсити його, а потім просто *піти,* ніби нічого не сталося? Як він міг практично зізнатися в коханні і піти?

"Ні, але це на тебе не схоже. Це не твоя модель поведінки".

"Ви коли-небудь замислювалися над тим, що я просто не хочу витрачати свій чималий час та інтелект, гниючи у в'язниці Сметвіка, поки він не вирішить, що краще підсмажить мій мозок, ніж віддасть його комусь іншому? Зараз ти намагаєшся змусити мене або провести життя у в'язниці, або вбити тебе. Я не збираюся йти ні на те, ні на інше".

Він стиснув Тома ще сильніше, це вже мало бути боляче.

"То ти просто їдеш? Ніяких маніпуляцій, ніяких погроз, ніяких відрубаних кінцівок у моїй поштовій скриньці через два тижні?" Гаррі ледве міг у це повірити. Він не вірив у це. Волдеморт мусив щось замислити.

Очі Тома звузилися. "Я не зацікавлений в тому, щоб підтримувати твою героїчну руйнівну смугу, граючи за тебе лиходія. Ти або хочеш піти зі мною, або ні, все дуже просто. Будь-які інші дії на цьому етапі є нерозумними і нудними. Ти можеш продовжувати заперечувати власну одержимість, якщо хочеш, але я не потуратиму тобі в цьому і не дозволю поводитися так, ніби моя душа - це *отрута, яку можна* плюнути мені в обличчя. Я надто люблю себе, щоб миритися з цим. Наступний крок за тобою. Дай мені знати, коли вирішиш, чого хочеш".

А потім його не стало.

Щасливого Хеллоуїна! Я майже зробив це. Кінець цього проклятого оповідання з привидами наближається, і я ніколи в житті не відчував більшого полегшення.

Розділ 39

"Що ти маєш на увазі, він пішов?" загарчав Скрімджор. "Ти дозволив йому піти?

Як ти міг?" Очі Гаррі звузилися. "А де ти був останні два тижні?"

Тиша стояла гнітюча, і Скрімджор принаймні мав пристойний вигляд, щоб виглядати трохи присоромленим. Проте, його щелепа застигла в сталевому положенні. Він провів рукою по похмурому обличчю і перевів подих, а потім розслабився і опустився на стілець. "У вас є якісь ідеї, куди він міг піти? Ми ледве стримуємо масову паніку через його втечу".

Гаррі похитав головою. Тепер він знав про Тома набагато більше, ніж раніше, але не думав, що коли-небудь знайде цього чоловіка - ким би він не був - передбачуваним. Розмова про горокракси так і висіла в нього на я з и ц і .

"Нам потрібно його знайти", - сказав Скрімджор.

"Ти мусиш його знайти". Гаррі знадобилося все, що він мав,

щоб сказати це. Скрімджер завмер і різко випростався.

"Перепрошую?"

"Я на пенсії, пам'ятаєш? Я мав справу з твоїм імітатором. Я колись спіймав Волдеморта для тебе."

"Що ж, повертайся, бо ти нам потрібен, щоб зловити його знову. Це Вольдеморт. Люди помруть!"

"Це не моя вина". Смішно, що він міг майже повірити в це зараз. Відчути руку Тома, що пригортала його, дивитися на нього з такою незліченною сумішшю емоцій, коли він бурмотів, що Гаррі - це його відповідальність і що Гаррі бездоганний. І, можливо, він нарешті зрозумів, хоч трохи. "Він сам вирішує, вбивати чи ні. Не я вбиваю людей".

Мені здавалося, що він був таким протягом тривалого часу. Емоції на місці злочину, відчуття співучасті. Але взяти на себе відповідальність за вбивства Волдеморта означало б припустити, що вбивця не мав ніякої волі, ніякого вибору в тому, що він робив. І єдине, що Том нарешті зміг йому пояснити, - це те, що вибір є завжди.

Навіть якби він спіймав Волдеморта вдруге, то перший раз ледь не вбив його. А що буде втретє? Чи вчетверте? Єдине, що могло б зупинити Волдеморта назавжди, - це вбити його або повністю знищити, а Гаррі, попри все, не хотів робити ні того, ні іншого.

Він просто не хотів бачити, як страждають інші люди.

Скрімджор дивився на нього так, ніби той перетворювався на мінотавра на його очах - жахливий, невіруючий, трохи відштовхнутий.

Гаррі стиснуло нутрощі, і він змусив себе стояти на ногах. Якщо він міг сказати "ні" Волдемортові, то міг сказати "ні" й Міністерству.

"І ви справді готові відпустити цього монстра на волю?" запитав Скрімджор, нахилившись н а д столом. "Ніхто інший не знає його так, як ви, не вміє робити те, що робите ви".

"Якось я впіймав його для тебе. Гаррі почав підвищувати голос. Лють закипіла, інфекція

останнього десятиліття його життя, кипляча провина, що так довго роз'їдала його нутрощі, почала вивергатися назовні.

"Ви навіть не змогли його впіймати. Скільки разів я маю дозволити йому знищити мене, щоб цього було достатньо? Щоб ти сказав, що я виконав свій обов'язок?" Гаррі схопився на ноги, смикнувши сорочку, щоб показати вузлуватий шрам уздовж живота, а Скрімджер здивовано дивився на нього. "Може, цього разу мені справді треба дозволити йому вбити мене?"

"Ніхто так не говорить, - почав Скрімджор.

"І все ж ти продовжуєш тягнути мене назад до цієї справи, навіть коли вона, очевидно, не приносить мені ніякої користі. Заради Мерліна, одного разу ти вже змусив мене звернутися до психіатра, тому що ця справа була для мене дуже поганою, і подивися, чим це обернулося".

"Як далеко ти зайшов у його голову цього разу?" Питання було тихим, і Гаррі зненавидів його. Ненавидів припущення, що стояло за ним. Виходить, щойно він не був цілковитим боягузом, як став серійним убивцею, чи не так?

Гаррі розсміявся і похитав головою. Якби Скрімджер знав правду про зв'язок, що б він тоді зробив? Негайно кинув би Гаррі до Азкабану, оскільки він не співпрацював?

"Я розумію, що останні два тижні були напруженими, - сказав Скрімджор. "Можливо, якщо ви трохи відпочинете, ми зможемо повернутися до цієї дискусії завтра".

"Ні". Гаррі вийшов.

Він ніколи в житті не відчував такого полегшення.

Кумедно. Стільки часу ламав голову над символікою злочинів Волдеморта, і жодного разу не пов'язав крила метелика зі здатністю злетіти і втекти.

Дотримуючись свого слова, Волдеморт не надіслав йому відрубаних кінцівок чи викликів. Вбивства все ще відбувалися - але цього разу це були не метелики.

Тіла Беллатриси, Родольфа і Рабастана Лестрейнджа були знайдені підвішеними в атріумі Міністерства з характерним для Волдеморта артистизмом і емоціями. Любов, власність, захист.

Мерліне, чому Том просто не втік? Покинути Англію, поки у нього був шанс, і спокійно прожити свою вічність, поки люди не перестануть на нього полювати?

Минали місяці. Убивцю-послідовника або вбивцю, який намагався переслідувати Гаррі чи навіть приманити його, знаходили жахливо вбитими. У них завжди бракувало однієї руки - попереджувальне покарання для злодіїв, які намагалися доторкнутися і взяти те, що їм не належало.

Гаррі знав, чому Том не пішов, і це западало йому в душу більше, ніж будь-що, що міг сказати йому Скрімджер. А Скрімджор мав що сказати з цього приводу - про одержимість, про те, що якщо він не хоче полювати на Волдеморта, то чи не погодиться він стати приманкою?

Через три місяці Риту Скітер знайшли здерту шкіру у сміттєвому баку біля міністерства. Її тіло кишіло жуками, схожими на личинок, а шматки плоті були пришпилені до стіни і розмальовані літерами, як колаж з нот.

ЗАЛИШТЕ ЙОГО В СПОКОЇ.

Після цього репортери перестали переслідувати Гаррі, вони не наважувалися, і нарешті з'явилося

щось схоже на простір, якого він так відчайдушно прагнув. Звісно, люди все ще витріщалися, коли Гаррі прийшов до школи чарівників.

World, але, як і раніше, він намагався цього уникати.

Він не міг не помітити, що Том не просто залишив його, щоб він сам сказав "ні", незважаючи на те, що він говорив про те, що Гаррі більше не потребує порятунку. Він хотів би цього не помічати, але помітив.

Якщо я тобі знадоблюся, я буду поруч.

Можливо, Волдеморт намагався показати йому, який саме мир і щастя він може запропонувати Гаррі, якщо той здасться. Можливо, це була чергова маніпуляція, щоб змусити його благати піти з Томом, а можливо, й ні.

Гаррі намагався не думати про це. Найчастіше він думав про Тома Редла і Лорда Волдеморта. Він думав про горокракси, які все ще десь там, і про те, що нинішня щедрість Волдеморта до нього, мабуть, не триватиме довго. Волдеморт був убивцею, і хоча його ніхто не примушував поводитися так, як він це робив, він продовжував би це робити, поки його не зупинили б.

Це була примха в якомусь порушеному великому генеральному

плані, так мало бути. Лорд Волдеморт не був істотою, схильною

до милосердя.

Гаррі замислився, чи був мир його нагородою за те, що він не гнався за Томом і не намагався його зловити. Він думав, що міг би мати його з самого початку, якби просто сказав Міністерству "ні" і відмовився дивитися на метеликів, але він так не думав.

Волдеморт справді змінився.

Чи Волдеморт просто намагався маніпулювати ним, щоб він думав, що змінився, і все ще міг претендувати на свій трофей?

Ні, це Гаррі змінив його. Десь на шляху ходіння по головах один одного, граючи в кота й мишу, щось змінилося, і це вже не було схоже на найзакрученішу гру у світі.

Гаррі знадобилося півроку, щоб зрозуміти, що, можливо, цього разу Волдеморт дійсно не грається з ним. Вибір був за ним. Волдеморт захистить його на відстані, бо в нього був горокракс, а не буде з ним гратися, бо... бо... бо...

Гаррі доторкнувся рукою до своїх губ і уявив, як Том притискає їх до своїх. Єдине, що Том колись показав йому, коли Гаррі зажадав чогось справжнього.

Серце метелика.

Через рік він надіслав Тому сову.

"Ти справді прийшов", - сказав Гаррі. Мабуть, з огляду на одкровення минулого року, це не повинно було дивувати.

"Я ж казав, що завжди прийду по тебе, якщо ти мене потребуватимеш". Проте Том насторожено обводив поглядом будинок Гаррі, шукаючи, чи не підстерігає його пастка.

"Я нічого не планував з міністерством".

Том пильно втупився в нього, ніби намагаючись розібрати правдивість цього твердження прямо з Гарріних очей. Гаррі наполовину очікував, що це буде правдою, але натомість дозволив своїм емоціям виплеснутися в повітря між ними.

Він не запрошував Тома ловити його. Можливо, це здивувало його навіть більше, ніж те, що Том з'явився, коли Гаррі попросив його про це.

"Чому я тут, Гаррі?"

Вираз обличчя Тома залишався ретельно витриманим, і Гаррі відчув, що ненавидить

його. Він проковтнув. "Ти сказав, що наступний крок за мною, тож я роблю його".

"Ти вже зробив свій крок, коли вирішив відпустити мене замість того, щоб приєднатися до Міністерства в їхньому полюванні на людей, - сказав Том. "А я, у свою чергу, зробив свій. На відміну від тебе, боюся, я не в змозі повністю тебе відпустити..."

Гаррі притиснув його до зачинених дверей і поцілував. Це був перший поцілунок, один з небагатьох, які вони коли-небудь цілували разом, і він насолоджувався шоком Тома. Його різкий вдих, те, як він трохи розтанув, перш ніж його пальці міцно вплелися у волосся Гаррі, щоб утримати його поруч.

Це було не просто. Він не пробачив Тома і під час поцілунку кусав і впивався нігтями в потилицю Тома. Але було нерозумно і нудно прикидатися, що все, що було між ними, було лише кров'ю і насильством.

Він ненавидів виродка за те, що той зробив - він убив його батьків, він убив Рона і багатьох інших без жодного жалю. Але Гаррі зробив би що завгодно, аби не шкодувати, і навіть зараз єдиний справжній спокій він, здавалося, знаходив у мозку Волдеморта.

Том трохи відступив назад, щоб вивчити його, губи розтулилися, зіниці розширилися. Його погляд затримався на губах Гаррі, а потім піднявся до його очей. "Якщо тобі щось потрібно, ти можеш попросити", - прошепотів він.

"Ти думаєш, я намагаюся тобою маніпулювати?"

"Я вважаю, що ми завжди намагаємося маніпулювати один одним, навіть у своїй щирості. Особливо у своїй правді. Ми всі чогось хочемо, ми всі чогось потребуємо, і ми всі прагнемо, щоб ці бажання і потреби були задоволені. Я не намагаюся тебе образити, Гаррі".

Гаррі ковтнув і пошкодував, що не зміг зупинитися на поцілунках. Це, принаймні, не вимагало роздумів. "Ти що, збираєшся починати психологічну дискусію щоразу, коли ми цілуємося?"

"Ти так кажеш, ніби плануєш цілувати мене частіше". Том продовжував вивчати його з тим, що можна було б назвати настороженістю, і це, мабуть, було справедливо. Вони частіше робили один одному боляче, ніж неприємно. Усе це, мабуть, було жахливою ідеєю, приреченою на провал і загибель.
Звісно, нічого б не вийшло, якби Том відштовхував його так само сильно, як і

притягував до себе. Але.

Його пальці знову стиснули сорочку Тома, і це нагадало йому про їхню останню зустріч.

"І ..." Гаррі обмірковував свої слова. "Я не ненавиджу того, ким я став з тобою". Йому

подобалося, що він м о ж е сказати "ні", що в нього є вибір. "І я не ненавиджу тебе за те, що ти змусив репортерів відступити, хоча й досі вважаю, що твоя методика залишає бажати кращого. Нам серйозно треба попрацювати над вашою методологією".

Том нахилив голову, вираз його обличчя застиг.

"Ти сказав... ти сказав, що припиниш вбивати, якщо я добровільно піду з тобою. Ця пропозиція ще в силі?"

"Я не чекаю, що ти поїдеш зі мною у смертельну подорож, тож так. Хоча мені справді цікаво, що змінило твою думку, адже я не зробив нічого, щоб переконати тебе в будь-якому випадку".

"Справа в тому, що ти нічого не зробив, - чесно сказав Гаррі. "Я не збираюся йти з тобою тільки для того, щоб ти закінчив розбирати мій мозок на шматки. Я не люблю, коли мені морочать голову. Ти ж мав на увазі, що цього разу це був мій вибір?"

"Так.

"Тоді ось чому. І тому, що ти не такий козел, як тоді, коли намагався розбити мене на мільйон шматочків і зібрати заново".

Том виглядав трохи незручно, і це принесло Гаррі деяке мстиве задоволення. А втім.

"Я не кажу, що вони жили довго і щасливо, - сказав Гаррі, відпускаючи сорочку Тома. "Але в мене все ще є питання. І тобі треба припинити знущатися над Міністерством, бо щоразу, коли ти це робиш, вони скиглять на мене, і це заважає мені вийти на пенсію".

Том пирхнув. "Цікаво, чи не створив я монстра з цією новою маркою егоїзму". Його очі заблищали, і він подивився на Гаррі із захопленням, що перехоплювало подих, ніби ледве міг повірити, що це відбувається.

Гаррі обожнював його. Але йому завжди подобалося, як Том дивився на нього, як на щось вишукане, сильне, а не як на жертву, якою його бачила навіть Герміона. Вона дуже хвилювалася, що світ нарешті зламав його і він здався, замість того, щоб повірити, що, можливо, здатися - це найважче і найкраще, що він коли-небудь робив.

"Тож чи пройшов я ваш професійний тест на здоровий розум і тіло?"

"Анітрохи". Можливо, це не дивно, враховуючи, що остання довідка про стан здоров'я Тома закінчилася ножовим пораненням у живіт.

Але Том все одно поцілував його знову.

Гаррі заплющив очі і дозволив собі дихати, дозволив емоціям Тома омити його, наче заспокійливий бальзам чи буфер. Том обхопив його за спину, притискаючи до себе, піднімаючись на пальці ніг, щоб поглибити поцілунок.

Гаррі пробіг дрож по спині. За мить він уже смикав Тома за сорочку, розстібаючи ґудзики, коли Том знову злякано скрикнув.

Не те, щоб він більше не вважав, що Тома потрібно зупинити. Звісно, він вважав. І не те, щоб Гаррі раптом змирився з убивствами і з усім, що сталося, - але Том давав йому змогу почуватися спокійно. У безпеці, навіть коли Том був останньою людиною, яка мала б давати йому відчуття безпеки, і все це було цілковитим лайном, і волосся на його спині стояло дибки, а губи були гарячими і вимогливими.

Можливо, перед кожним стоїть вибір між тим, що правильно, і тим, що легко, але Гаррі так втомився від того, що робив те, що правильно, коли здавалося, що це не має ніякого значення.

Так чи інакше, він ніколи б не **з н а й ш о в** горокраксів, якби Волдеморт дізнався, що він знає про них.

То що поганого в тому, щоб переконатися, що ніхто більше не постраждав? А якщо це була не вся історія... хіба Гаррі не заслужив егоїстичний шматочок спокою? Може, саме це і зробило Тома небезпечним. Він змушував Гаррі хотіти бути егоїстом понад усе. Хоч би раз перестати про це хвилюватися, бо з Томом це була не його провина.

Пальці Тома перебирали його волосся, смикаючи за шкіру голови, а сам він кусав себе за губи. Не зовсім любов без насильства. За мить він розвернув їх так, що Гаррі опинився притиснутим до дверей, вигинаючись від дотику, а його штани були затісніші, ніж він, мабуть, мав би зізнатися в цьому.

"Ти змінився, - прошепотів Том, затамувавши подих. "Ти...

"Не розбитий і спустошений на порозі о третій годині ночі?" Гаррі міцно прикусив губу. "Кумедно, таке трапляється, коли ти не намагаєшся розтрощити когось на мільйон шматочків".

"Я все ще вважаю, що ти була прекрасною зламаною".

Гаррі ледь не вдарив його коліном у промежину, як би сильно він не хотів миру, який міг запропонувати Том, але цей коментар його не здивував. Як би Том не ставив силу і зцілення вище за біль, бажання вбити і розірвати Гаррі на шматки завжди залишалося в ньому.

"Але, - сказав Том, припавши губами до горла. "Гадаю, метелики теж не такі вже й погані".

"Та пішов ти." Гаррі мало не розсміявся. У нього паморочилося в голові від того, наскільки все це було безглуздо, від його власної нерозсудливості. Це було не кохання. А може, й була, але яке це мало значення? Річ у тім, що вони створили домівки в головах одне одного, і Гаррі більше не знав, як розмити ці лінії. Він не знав, чим було його життя без Тома.

І Том покинув його. Він не міг з цим змиритися.

Лорд Волдеморт був безсмертним - вибір був між ретельним полюванням за кожним горокраксом і вбивством себе в процесі, або ж пожити трохи і подивитися, чи зможуть вони ще трохи змінити один одного і знайти якусь золоту середину, яка не була б повністю і остаточно зіпсована.

Він, безумовно, не був при здоровому глузді і тілі. Але тепер у нього були крила метелика, і після всього того лайна, через яке він пройшов, щоб їх отримати, він не так вже й прагнув їх позбутися. І, можливо, порівнюючи масові вбивства Темних Лордів і серійних убивць, які перетворили смерть на мистецтво, його справа була не такою вже й поганою порівняно з можливостями. Том, безумовно, теж не був при здоровому глузді, але могло бути й гірше.

Губи Тома були теплими на його горлі, особливо в порівнянні з прохолодою в кімнаті, коли їхні сорочки зникли.

Як довго Том чекав на це? Страх, що ним маніпулюють, знову защеміло в потилиці Гаррі, і, можливо, так буде завжди.

"Це означає, що ти підеш зі мною?" прошепотів Том йому на вухо.

Гаррі ще не зовсім розумів, що це означає, він ще не зайшов так далеко. Але він знав, що хоче більшого. Він знав, що ким би вони не були, ким би вони не стали, вони ще не закінчили одне з одним. Він надто довго ганявся за Томом, щоб раптом зупинитися, що б він не сказав у відділі аврорів і що б вони не думали про його мораль.

"Це означає припинити балачки і поцілувати мене, чорт забирай".

Том був дуже вдячний.

Вони опинилися на ліжку. Задоволення іскриться. Дихання перехоплювало. Приблизно в цей момент увірвалися аврори.

Частина друга: 13

Примітки до розділу

Примітки див. в кінці розділу

Гаррі миттю опинився з чарівною паличкою в руці, а за мить Том стиснув Гаррі горло, щоб утримати його як бронежилет.

Рукоятка стиснулася надто міцно, тож він припустив, що Том подумав, ніби він має до цього якесь відношення, чорт забирай. Якби він мав до цього відношення, то не вибрав би менш незручного часу!

Простирадла все ще були зім'яті й скручені під ними. Гаррі відчував, як груди Тома швидко здіймаються й опускаються, тепло притискаючись до голої Гарріної спини. Щоки Гаррі палали.

"Ми обоє знаємо, що ви не збираєтеся його вбивати, містере Ріддл, - сказав Скрімджер. "Тож ви можете відпустити Поттера." Він стояв, наставивши чарівну паличку прямо на них, а за його спиною стояли Доліш і ще кілька колишніх Гарріних колег. Шеклболт, як завжди, непорушно стояв у кутку, з непримиренним виразом обличчя порівняно з різними виразами сумнівного шоку на о б л и ч ч я х решти авторів, які побачили доволі компрометуючу сцену, на яку вони заскочили.

"Ти знав, що я приїду, як тільки він покличе", - замислився Том. Скрімджор

нахилив голову на знак згоди з жахливим тріумфом.
"Я знав, що ти прийдеш за ним в якийсь момент - скільки б часу це не зайняло - незалежно від того, дзвонив він тобі чи ні".

Тож вони встановили на будинку годинник. Гаррі відчував, що, мабуть, мав би це помітити, але, чесно кажучи, він нарешті дозволив собі розслабитися. Повірити, що у нього є особистий простір. Повірити, що його колеги не будуть цього робити, навіть якщо він, як ніхто інший, розуміє примус і одержимість зловити Волдеморта.

І цього разу у Тома не було жодного шансу вирватися з цієї халепи. Він знову був у меншості, і спогади про Будинок-загадку, мабуть, були дуже сильними. Ще одне ліжко, ще одне розгортання себе, щоб наново відкрити правду.

"Ти якось дивно переконаний, що він мене не скривдить, - заговорив Гаррі. "Зважаючи на те, що минулого разу він випотрошив мене і залишив на фізіотерапії на цілий рік". Шрам примарно затремтів, і Гаррі о б м і р к у в а в свої варіанти.

Очі Доуліша ковзнули вниз, до відкритого і зморщеного шраму на животі Гаррі. Здавалося, лише кілька хвилин тому Том стояв на колінах перед Гаррі, коли той сидів на ліжку, нахилившись, щоб притиснути найніжніший поцілунок до білої лінії зруйнованої плоті.

"Та ти з ним, блядь, у ліжку спиш", - огризнувся Скрімджер у відповідь. Ось він, цей вираз на його обличчі, спочатку паросток, коли Гаррі побачив його в його офісі рік тому, а тепер вираз був у повному розквіті. Огидний жаль. Це був той самий вираз, який Гаррі іноді бачив у нових авторів на місцях злочинів Волдеморта - сліпий і самовпевнений, ніби "мертвий" був єдиною річчю, яку варто було б помітити.

Його пальці міцніше стиснули чарівну паличку, і всі погляди авторів прикипіли до неї. Тоді він зрозумів, що вони думають, ніби він може напасти на них. Що він - він не знав, що, на їхню

думку, вони думали...

сталося. Що він так глибоко проник у голову Волан-де-Морта, що вже неможливо було відрізнити лорда Волан-де-Морта від Гаррі Поттера? Так, наче все було так просто.

Лють прийшла раптово, різко. Їдкий присмак під язиком. Бо ж вони так хотіли відвернутися від нього в ту ж секунду, коли він виявився не таким, як вони хотіли, чи не так? Наче це було чимось кращим за з б о ч е н у фантазію, яку Волдеморт колись намагався втілити в життя за допомогою своїх метеликів.

Патова ситуація тягнулася на межі насильства хвилину, дві.
Груди Тома опустилися на спину, досягнувши стійкості, моторошний спокій випромінювався в куточках його мозку.

Гаррі трохи нахилив голову, щоб провести губами по лінії щелепи Тома.

Більше ніяких убивств, якщо я піду з тобою. Ти ж обіцяв.

Більше ніяких вбивств, для мене.

Том видихнув тремтячий подих, і його рука, що все ще тримала Гаррі за горло, розслабилася, перш ніж вислизнути геть. Звільняючи його повністю. Його руки піднялися в повітря, і він відпустив чарівну паличку, щоб вона безпечно лежала серед хрустких червоних грифіндорських п р о с т и р а д л. Його щелепа стиснулася, інакше вираз обличчя був би ретельно з а к р и т и й.

"Поттер, відійдіть від нього. Ти - до тієї стіни, а Ріддл - до протилежної, - наказав Скрімджер. "І паличку свою теж кинь.

Гаррі дуже хотів би, щоб він цього не робив - щоб він принаймні зробив в и г л я д, щ о н е думає, ніби Гаррі на боці Волдеморта. Після всього, що сталося, це здавалося ляпасом.

Більше того, він майже бачив брудні пальці Сметвіка, що вимальовувалися в куточку його зору, щоб штрикати і шкребти маленькі крихти спокою, які Гаррі вдалося зібрати за своє життя.
Переглядаючи їх і переставляючи спогади та емоції Гаррі так, ніби вони були його особистою колекцією коштовностей на полиці, щоб миготіти перед відвідувачами, як сертифікати в його кабінеті.

За долю секунди Гаррі в и л а я в с я. Він почав діяти, коли кімната вибухнула залпом і вибухом заклинань, сліпучих і запаморочливих, що виблискували дугами. Том миттю опинився біля нього, і між ними двома у аврорів не було жодного шансу.

Гаррі впав на коліна поруч зі Скрімджором, притискаючи пальці до його шиї, щоб намацати

пульс. "Більше ніяких вбивств", - тихо сказав Том. "Це ж те, про що ти мене просив, хіба ні?"

Пульс був трохи млявим під дотиком Гаррі, але він безпомилково п р о щ у п у в а в с я.

Він підняв голову і побачив босі ноги Тома. Гаррі мало не захотілося сміятися з босих ніг, з рожевих пальців на ногах, які виглядали так безневинно, зважаючи на те, на що саме був здатен Темний Чарівник. Гаррі пам'ятав, що Томові черевики були викинуті недбалою купою десь на шляху до спальні, хоча той факт, що Том потурбувався роззутися перед тим, як залізти на Гарріне ліжко, був аж ніяк не недбалим.

Пальці Тома ковзнули по його щелепі, подушечка великого пальця погладила нижню губу Гаррі, перш ніж він підштовхнув його голову так, що вони подивилися один на одного. Гаррі ковтнув, і погляд Тома опустився, такий самий голодний - якщо не більший - ніж був до

перерви.

"Ти захистила мене від своїх аврорів", - пробурмотів він.

"Ти їх не вбивав."

Він дозволив Тому підняти себе на ноги і занурити в поцілунок, задиханий і болючий, майже солодкий, якби не край власництва. Гаррі паморочилося в голові від сили його бажання.

"Тобі треба йти, - хрипко сказав Гаррі. "До того, як вони прокинуться. Тікай з Англії."

"Ти можеш піти зі мною". Рука Тома знову погладила його потилицю, гладячи по волоссю. "Що тобі тут потрібно? Вони?" Він махнув презирливою рукою на аврорів.

Це був крок, який він не міг зробити. Але так само, як і вибити з кімнати найкращих аврорів Англії поряд із серійним убивцею. Він сумуватиме за Герміоною. Відколи Рон помер, усе було не так, як раніше. Том робив жахливі речі.

"Чому ти врятував мене?" запитав Том, дивлячись на нього пильним поглядом.

"Тому що повернення до в'язниці нічого не дасть. Хіба що як форма тортур, можливо. В'язниця призначена для реабілітації, утримання в небезпечних випадках, вона повинна робити щось, щоб допомогти, а не просто бути місцем, куди ми відправляємо людей, тому що не знаємо, що ще з ними робити. У будь-якому випадку, у твоєму випадку це нічого не дає. Ти вже тікала раніше. Вони, напевно, спробують тебе стратити - відправити до США абощо".

"Це мене не вб'є".

"Ні, але інші люди можуть постраждати".

"І ти теж, зважаючи на те, як вони на тебе дивилися". "Я

втомився, - зізнався Гаррі.

Том усміхнувся і знову нахилився, щоб
поцілувати його. "Ходімо зі мною, Гаррі."

Цього разу він погодився.

Міністерство намагалося їх знайти.

Газети рознесли цю моторошну історію по всіх чаклунських спільнотах Європи та Америки - ви бачили цих чарівників?

Ніхто не бачив.

Том з великою радістю показував Гаррі світ, пам'ятаючи початкові бажання хлопця під час їхніх перших сеансів побачити світ.

Париж, Рим, Венеція - йому навіть вдалося відвезти Гаррі до милого пляжного будиночка, щоб розлягтися на сонці, поки його засмагла шкіра ставала золотистою, а Том спостерігав, як зникають зморшки від стресу на його обличчі. Так тривати не могло. У нього закінчувалися гроші, і їм потрібно було десь оселитися, але поки що, поки вони пізнавали одне одного по-новому, це було добре.

Нова гра. Звісно, це все ще була гра. Можливо, він не ламав свого сина, але він бачив, як Гаррі процвітає під його тонким керівництвом все більше і більше з кожним днем.

Він зробив гру в щастя Гаррі Поттера.

На його думку, вона не дуже відрізнялася від тих ігор, у які вони грали раніше. Гаррі, здавалося, ця гра подобалася йому більше. Колись він ніколи б не вподобав її, якби Том не взяв долото, щоб виліпити його.

Чи не щовечора в їхніх кімнатах, коли вже не було потреби в чарах і перевдяганнях, він згадував, він обожнював, і Гаррі крадькома викрадав собі миті спокою, бо повна відсутність докорів сумління залишала мало місця для переживань про минуле.

Він подумав, що це не м о ж е тривати вічно. Він нахилився, щоб поцілувати Гаррі в г у б и, щоб вловити відчайдушні благання і стогони, які він колись уявляв, розлиті в крові і насильстві. Він провів руками по стрункихстегнах і шрамах і гойдав Гаррі на своєму тілі, поки не відчув, що два окремих тіла здаються лише формальністю.

Гаррі нахилив голову - вивчаючи його, бачачи все, гостро, як різкий клас у променях кубинського сонця. Він п р о с т я г н у в руку, простежуючи тверді краї щоки Тома і м'якість його губ. Він поглинав і затьмарював розум Тома щомиті, коли той не спав.

Але всі ігри закінчилися. Люди гинули, люди страждали, всі трохи нудьгували, і ніхто з них н е б у в створений для миру.

Гаррі перевернув їх, щоб взяти поцілунок під свій контроль - завершити

те, що вони почали. Це не триватиме вічно, але, можливо, зараз цього

було достатньо.

Примітки до розділу наприкінці

З Новим роком! Геть старе, входимо в нове. Приємно бачити цю історію завершеною, вона була дуже цікавою, і я сподіваюся, що вам вона теж сподобалася :) Я радий, що ця історія знову стала мені подобатися до самого кінця. Якщо вам сподобалася історія, я буду радий почути ваші коментарі, навіть якщо вони будуть невеликими. Крім того, якщо ви якимось чином дійшли до цього моменту, не подивившись серіал "Ганнібал" на NBC, вам варто зробити це зараз.

Роботи, натхненні цим

Будь ласка, завітайте до архіву та залиште коментар, щоб повідомити автору, чи сподобалася вам його робота!